JEFFREY ARCHER

RAIUL

JURNALUL UNUI LORD ÎNTEMNIŢAT

* * *

Jeffrey Archer
Jurnalul unui lord întemnițat 3
North Sea Camp – Raiul

Titlul original: *Heaven - A Prison Diary Vol 3*, 2004
Traducere din limba engleză și note ȘtefiTodo, 2022
Coperta: Idbmax

ZIUA 89 – LUNI, 15 OCTOMBRIE 2001

2:30 p.m.

Indicatorul anunță North Sea Camp, o milă. Pe măsură ce ne apropiem de intrarea în închisoare, primul lucru care mă frapează este că nu există porți electrice, nici ziduri înalte și nici sârmă ghimpată.

Sunt eliberat din cutia de transport și intru la recepție, unde sunt întâmpinat de un ofițer. Domnul Daff are un zâmbet vesel și un aer militar. Îmi promite că după Wayland, aici va fi mai mult ca la Butlins[1].

— De fapt, adaugă el, există un Butlins chiar în susul drumului, în Skegness. Singura diferență este că au un zid în jurul lor.

Aici, îmi explică domnul Daff, zidurile sunt înlocuite de apeluri – la 7:30, 11:45, 15:30, 20:15 și 22:00, când trebuie să mă prezint la biroul de la penitenciar: un regim cu totul nou cu care trebuie să mă obișnuiesc.

În timp ce domnul Daff completează actele, eu îmi despachetez pungile de plastic de la închisoare. Îmi spune că nu voi avea voie să port decât haine de pușcărie, așa că toate tricourile mele sunt luate și puse într-o cutie de bunuri marcată ARCHER FF8282.

Dean, un îngrijitor al închisorii mă ajută. După ce toate bunurile mele au fost verificate, mă escortează în camera mea – vă rog să rețineți, cameră, nu celulă. La NSC[2], deținuții au propria cheie și nu există gratii la ferestre. Până acum totul este bine.

Cu toate acestea, din nou împart camera cu un alt deținut. Colegul meu de cameră este David. Nu dă muzica mai încet când intru, iar o țigară rulată nu-i părăsește gura. În timp ce îmi fac patul, David îmi spune că este un deținut pe viață, a cărui condamnare inițială a fost de cincisprezece ani. Până acum a executat douăzeci și unu de ani, deoarece este considerat în continuare un risc pentru public, deși se află într-o închisoare de categoria D. Infracțiunea sa inițială a fost crimă – un atac asupra

unui chelner care se holba la soția sa.

4:00 p.m.

Dean (îngrijitorul de la recepție) mă informează că domnul Berlyn, unul dintre guvernatori, dorește să mă vadă. Acesta mă însoțește la biroul guvernatorului, unde sunt din nou primit cu un zâmbet cald. După o discuție preliminară, domnul Berlyn spune că intenționează să mă încadreze în departamentul de educație. Guvernatorul vorbește apoi despre problema faptului că NSC este o închisoare deschisă și despre modul în care speră să se ocupe de presă. Încheie prin a spune că ușa sa este întotdeauna deschisă pentru orice deținut, în cazul în care am nevoie de ajutor sau asistență.

5:00 p.m.

Dean mă duce la cină la cantină. Mâncarea arată mult mai bine decât cea de la Wayland și este servită și mâncată într-o sală centrală, mai degrabă ca la internat.

6:00 p.m.

Scriu timp de două ore și mă simt epuizat. După ce termin, traversez pentru a mă alătura lui Doug în spital. El pare să cunoască bârfele la zi. Evident, va fi de neprețuit ca informator. Ne așezăm și ne uităm la știrile de seară pe scaune confortabile. Dean ni se alătură câteva minute mai târziu, în ciuda faptului că mai are doar câteva ore până să fie eliberat. Îmi spune că rufele mele au fost deja spălate și duse în camera mea.

8:15 p.m.

Mă întorc pe jos în blocul din nord și mă prezint la ofițerul de serviciu pentru apelul nominal. Domnul Hughes poartă o șapcă cu vârf care seamănă cu cea a domnului Mackay din *Porridge*, iar el se bucură de comparație. Pare a fi un sergent-major feroce (douăzeci de ani în armată), dar în câteva clipe descopăr că este foarte moale. Deținuții îl plac și îl admiră; dacă spune că va face ceva, face. Dacă nu poate, îți spune.

Mă întorc în camera mea și mă forțez să scriu încă o oră, în

ciuda unei camere pline de fum și a muzicii dată tare.

10:00 p.m.

Ultimul apel nominal. Un sfert de oră mai târziu sunt în pat și adorm repede, fără să țin cont de fumul și de muzica lui David.

ZIUA 90 – MARȚI, 16 OCTOMBRIE 2001

5:30 a.m.

La Belmarsh m-au trezit alsacienii, la Wayland au fost ofițerii care zornăiau cheile în timp ce-și făceau rondul de dimineață, dar cum NSC se află la numai 100 de metri de coastă, aici zgomotul constant al pescărușilor te face să deschizi ochii. Mai târziu, mult mai târziu, se adaugă mârâiturile înăbușite ale porcilor, deoarece cel mai mare grup de rezidenți de la NSC sunt porcii care trăiesc în ferma de 900 de acri a închisorii. Pun o pereche de boxeri negri peste lumina de deasupra capului meu pentru a mă asigura că David nu este trezit în timp ce eu îmi continui rutina de scris. El nu se mișcă. La șapte și jumătate mă îndrept spre sala de duș de la capătul coridorului.

8:00 a.m.

Dean mă însoțește la micul dejun: terci de ovăz de luni până vineri și cereale în weekend, îmi explică el. Eu mă mulțumesc cu un ou fiert foarte tare și câteva felii de pâine prăjită arsă.

8:30 a.m.

Acomodarea. În prima săptămână la NSC, un deținut își petrece timpul aflând cum funcționează locul, în timp ce ofițerii încearcă să descopere cât mai multe despre noul deținut. Prima mea întâlnire este cu doctorul Walling, medicul închisorii, care îmi pune întrebările obișnuite despre droguri, fumat, băutură, boli și alergii. După douăzeci de minute de examinare, de respirație, de cântărire și de verificare a ochilor, urechilor, dinților și inimii, singurul sfat al doctorului Walling este să nu exagerez la sala de sport.

— Încearcă să nu uiți că ai șaizeci și unu de ani, îmi reamintește el.

În timp ce părăsesc cabinetul, Doug, infirmierul spitalului, un prieten al lui Darren (Wayland, doar marijuana), îmi face semn să intru în salonul privat. Doug măsoară 1,80 metri și are aproximativ 100 de kilograme, un cap plin de păr care abia

începe să încărunțească, și aș presupune că are în jur de 40 de ani. Secția are opt paturi, dintre care unul este al lui Doug, deoarece cineva trebuie să fie rezident pe timp de noapte, în cazul în care un deținut se îmbolnăvește brusc. Dar ce slujbă; nu numai că Doug are o cameră de mărimea unui apartament de lux, dar are și propriul televizor și propria baie. Îmi spune că este închis pentru evaziune fiscală, dar nu dă detalii. Doug închide ușa regatului său și îmi confirmă faptul că îngrijitor medical este cel mai bun job din închisoare. Cu toate acestea, el mă asigură că al doilea cel mai bun post din NSC este cel de îngrijitor la unitatea de gestionare a pedepselor (SMU). Doug îmi șoptește că postul de la SMU se va ivi puțin peste patru săptămâni, când actualul titular, Matthew, va fi eliberat. Domnul New, ofițerul superior – echivalentul domnului Tinkler de la Wayland – va lua decizia finală, dar Doug va pune o vorbă bună pentru mine.

— Orice ai face, adaugă el, să nu ajungi să lucrezi la fermă. Iarna nu e departe, așa că, dacă nu te omoară mâncarea, te va omorî ferma. În timp ce plec, adaugă: Vino să bem ceva în seara asta. (Prin asta se referă la ceai sau cafea.) Am voie să am doi oaspeți de la șapte la zece, iar tu vei fi binevenit.

Îi mulțumesc lui și, în gând, bătrânului meu mentor Darren. *Pe cine cunoști* este la fel de important în interior ca și în exterior.

10:30 am

Cea de-a doua întâlnire este pentru a decide ce slujbă voi face cât timp voi fi la NSC. Mă îndrept spre unitatea de gestionare a pedepselor, o clădire care a fost în trecut casa guvernatorului și care este situată la câțiva metri de poarta principală. Poteca care duce spre intrare este mărginită de flori roșii obosite. Ușa din față, de culoare albastru deschis, ar avea nevoie de o zugrăvire; pare că este deschisă în mod regulat cu un șut, mai degrabă decât împinsă.

Prima încăpere în care intru are un aer ca într-o seră. Are o duzină de scaune din lemn și un panou de afișaj acoperit cu pliante informative. Patru ofițeri, inclusiv un domn Gough, care arată ca un profesor de școală pregătitoare, ocupă prima cameră

de la parter. În timp ce îmi bifează numele, domnul Gough anunță, cu un accent larg din Norfolk, că va vorbi cu toți noii recruți după ce toți vor veni de la examenul medical. Dar cum doctorul Walling are nevoie de cincisprezece minute cu fiecare nou deținut, s-ar putea să stăm aici o perioadă de timp. În timp ce aștept nerăbdător în seră, îmi dau seama cât de murdară este camera. La Wayland, podelele străluceau de la lustruirea lor zilnică, iar dacă stăteai nemișcat mai mult de câteva clipe, cineva te vopsea.

În cele din urmă, apar toți cei șapte nou-sosiți. Domnul Gough ne urează bun venit și începe prin a ne spune că, întrucât majoritatea deținuților petrec mai puțin de trei luni la NSC, ofițerii urmăresc ca timpul nostru să fie cât mai civilizat posibil, în timp ce ne pregătesc pentru întoarcerea în lumea exterioară. Domnul Gough explică faptul că de la NSC oricine poate fugi. Este ușor, deoarece nu există ziduri care să te țină înăuntru.

— Dar dacă vă decideți să ne părăsiți, vă rugăm să nu uitați să vă lăsați cheia de la cameră pe pernă.

Nu glumește.

Apoi ne povestește despre un tânăr care a fugit cu șaisprezece ore înainte de a fi eliberat. A fost prins în Boston în dimineața următoare și transferat la o închisoare de categoria C, unde a petrecut încă șase săptămâni. Am înțeles ce vrea să ne transmită.

Domnul Gough ne prezintă locurile de muncă disponibile pentru toți deținuții sub 60 de ani, subliniind că peste jumătate dintre deținuți lucrează la fermă. Cealaltă jumătate se poate înscrie la cursuri de educație, sau poate ocupa locurile de muncă obișnuite în bucătărie, sau la pictură, grădinărit sau curățenie.

Domnul Gough încheie spunându-ne că trebuie să respectăm cu toții „politica fără droguri". Dacă refuzi să semnezi cele trei documente care atestă că nu consumi droguri și că ești de acord să te supui, în orice moment, unui test voluntar de depistare a drogurilor, nu vei mai putea deveni „privilegiat" peste opt săptămâni. Privilegiul îți permite să cheltuiești încă 5 lire sterline pe săptămână la cantină, precum și alte câteva avantaje.

La o întrebare, domnul Gough răspunde:

— Nu este permisă purtarea propriilor haine într-o închisoare deschisă, deoarece ar facilita mult mai mult evadarea.

Cu toate acestea, am observat că Doug (evaziune fiscală) purta un tricou verde și pantaloni maro, ținuți de cele mai scandaloase bretele Walt Disney. Întotdeauna există cineva care găsește o modalitate de a ocoli sistemul.

Semnez cu plăcere toate formularele de droguri ale domnului Gough și apoi sunt trimis la etaj pentru a fi interogat de un alt ofițer. Domnul Donnelly nu numai că arată ca un fermier, dar este îmbrăcat într-o salopetă verde și poartă cizme Wellington. Nu e de mirare că locul este atât de murdar. Pare dornic să mă alătur lui la fermă, dar îi explic (la sfatul lui Doug) că aș dori să fiu luat în considerare pentru postul lui Matthew ca îngrijitor la SMU. Își face o notă și se încruntă.

12:00 amiaza

După zece săptămâni închis în Wayland și după ce mi s-a dat mereu o farfurie cu mâncare, nu mă pot obișnui să mă servesc singur. Unul dintre angajații de la bucătărie râde atunci când îi dau farfuria mea și mă aștept să fiu servit.

— Un semn clar că tocmai ai sosit dintr-o închisoare închisă, remarcă el. Bine ai venit în lumea reală, Jeff.

După masa de prânz, Dean mă duce să văd blocul sudic, mai retras și mai liniștit, care se află la capătul celălalt al închisorii și care găzduiește deținuții mai în vârstă.[3] Aici, atmosfera este cu totul diferită.

Dean îmi arată o cameră goală, mare după standardele obișnuite, de aproximativ șase metri pe doi metri și jumătate, cu o fereastră care dă spre dezolanta Mare a Nordului. Îmi explică faptul că întregul bloc este în curs de redecorare și că luni este programată redeschiderea. Va fi adăugată electricitatea în celulă (ICE), iar toate camerele vor avea în cele din urmă un televizor. Întorcându-ne la blocul de nord, un ofițer mă informează că ofițerul principal, domnul New, dorește să mă vadă imediat. Sunt nervos. Cu ce am greșit? Oare mă va trimite înapoi la Wayland?

Ofițerul New are în jur de 40 de ani, în jur de 1,65 m și un păr alb și des. Mă întâmpină cu un zâmbet cald.

— Am auzit că vrei să lucrezi la SMU? spune el și, înainte ca eu să pot răspunde, adaugă: Ai obținut postul. Cum Matthew pleacă peste patru săptămâni, ar fi bine să începi imediat, pentru ca preluarea să se facă fără probleme.

Abia am reușit să scot cuvintele de mulțumire înainte ca el să continue:

— Am auzit că vrei să te muți în blocul de sud, ceea ce sunt sigur că va fi posibil, și mi s-a mai spus că vrei să fii transferat la Spring Hill, ceea ce, adaugă el, nu va fi la fel de ușor, pentru că nu te vor pe tine și publicitatea care te însoțește. Inima mi se scufundă. Totuși, spune el, din nou înainte ca eu să pot răspunde, dacă asta este ceea ce vrei, voi vorbi cu omologul meu de la Spring Hill și voi vedea dacă te poate ajuta.

După ce domnul New își termină discursul, coborâm la parter să ne întâlnim cu Matthew, actualul îngrijitor. Matthew este un tânăr timid, care are un aer pierdut, academic. Nu-mi pot imagina ce caută el în închisoare. În ciuda faptului că domnul New vorbește în cea mai mare parte a timpului, Matthew reușește să-mi spună care sunt responsabilitățile sale, de la prepararea ceaiului și a cafelei pentru cei unsprezece ocupanți ai clădirii, până la pregătirea dosarelor de acomodare pentru fiecare deținut. Mâine va pleca în concediu în oraș, așa că voi fi aruncat direct în probleme.

4:45 p.m.

Dean îmi ia geanta cu rufe și apoi mă însoțește la cină, explicându-mi că îngrijitorii au privilegiul de a mânca singuri cu treizeci de minute înaintea tuturor celorlalți deținuți.

— Ai prima alegere la mâncare, adaugă el, și, cum suntem cam o duzină (spital, magazine, recepție, bibliotecă, sală de gimnastică, educație, capelă și grădini; este un adevărat privilegiu).

Toate acestea în douăzeci și patru de ore nu au darul să mă facă popular.

ZIUA 91 – MIERCURI, 17 OCTOMBRIE 2001

5:30 a.m.

Mă trezesc la câteva minute după ora cinci și mă duc să fac pipi în latrina de la capătul coridorului. Ați observat că atunci când sunteți dezorientat, sau speriat, nu vă duceți la toaletă o perioadă de timp? Trebuie să existe o explicație medicală simplă pentru acest lucru. Nu mi-am „deschis intestinele" – ca să folosesc expresia medicului – în primele cinci zile la Belmarsh, în primele trei zile la Wayland și, până acum, „nu am mers" la NSC.

8:00 a.m.

Dean apare pentru a mă duce la micul dejun. S-ar putea să nu mă mai deranjez pe viitor, pentru că nu mănânc terci de ovăz și nu prea merită drumul pentru câteva felii de pâine prăjită arsă. Dean mă avertizează că presa roiește peste tot și că se oferă sume mari pentru o fotografie cu mine în uniforma de pușcărie. În cazul în care vor obține o fotografie, vor fi dezamăgiți să mă găsească plimbându-mă în tricou și blugi. Fără săgeți, fără număr, fără cătușe.

8:45 a.m.

La recepție, îl întreb pe domnul Daff dacă ar fi posibil să am un tricou curat, deoarece soția mea mă vizitează în această după-amiază.

— Unde dracu' te crezi, Archer, la Harrods?

9:00 a.m.

În calitate de nou deținut, îmi continui cursul de acomodare. Prima mea întâlnire din această dimineață are loc în sala de sport. Ne adunăm cu toții într-o mică cabină portabilă și vizionăm un filmuleț alb-negru de zece minute despre siguranța la locul de muncă. Instructorul se concentrează asupra ridicării de greutăți, deoarece există mai multe locuri de muncă la NSC care necesită să ridici încărcături grele, ca să nu mai vorbim de

numeroșii deținuți care vor ridica greutăți în sala de sport. Domnul Masters, ofițerul superior al sălii de gimnastică, care lucrează la NSC de 19 ani, ne oferă apoi un tur ghidat al sălii de gimnastică și al aparatelor sale. Nu este la fel de mare sau de bine echipată ca Wayland, dar are trei aparate cardio care îmi vor permite să rămân în formă – un aparat de canotaj, un stepper și o bicicletă. Sala de sport în sine este suficient de mare pentru a juca baschet, în timp ce sala de forță este la jumătate din cea de la Wayland. Sala de exerciții este deschisă în fiecare seară, cu excepția zilei de luni, de la 17:30 la 19:30, așa că nu trebuie (grohăit, grohăit – porcii iau micul dejun) să termini programul într-o anumită oră. Sper să încep în acest weekend, timp în care ar trebui să mă descurc (grohăit, grohăit). Badmintonul este cel mai popular sport și, deși NSC are o echipă de fotbal, recentele probleme legate de febra aftoasă au făcut ravagii când vine vorba de intrarea pe teren (grohăit, grohăit).

9:30 a.m.

Educație. Ne întâlnim cu toții în capelă. Ofițerul responsabil cu educația ne prezintă diferitele alternative oferite. Cei mai mulți dintre noii deținuți stau îmbufnați pe scaunele lor, privind în gol. Întrucât mi s-a alocat deja un post de îngrijitor la SMU, ascult în tăcere respectuoasă și, după ce își termină discursul, mă prezint la noul meu loc de muncă.

10:30 a.m.

Matthew este plecat astăzi într-o vizită în oraș, dar descopăr rapid că postul de îngrijitor SMU are trei responsabilități principale:

a. Pregătirea ceaiului și a cafelei pentru cei unsprezece membri ai personalului care în mod regulat lucrează în clădire, plus cei care trec în vizită la un coleg.
b. Pregătirea dosarelor pentru acomodarea noilor sosiți, astfel încât ofițerii să aibă la îndemână toate detaliile acestora: sentință, FLED (data eligibilității pentru eliberarea condiționată), adresa de domiciliu, dacă au un domiciliu

sau un serviciu la care să meargă, dacă au bani proprii, dacă familia îi dorește înapoi.

c. Pregătirea formularelor pentru vizite, zile de ieșire, concediu de weekend, concediu de lucru și concediu de compasiune sau de boală.

De asemenea, va face parte din munca mea să mă asigur că fiecare deținut este trimis la ofițerul corespunzător, în funcție de nevoile sale. Domnul Simpson, ofițerul de probațiune rezident, mi-a spus:

— Mă întâlnesc cu oricine dacă sunt liber, altfel îi cer să își facă o programare, ceea ce îi permite să se ocupe de deținuții care au o problemă reală și să îi evite pe cei care vin să se plângă o dată la două zile.

11:45 a.m.

Mă duc să iau prânzul cu ceilalți îngrijitori. Ofițerul responsabil de bucătărie, Wendy, îmi spune că NSC a fost lăudat pentru că are cea mai bună mâncare din cadrul serviciului penitenciar. Ea spune:

— Ar trebui să încerci carnea și să nu mai fii un VIP (vegetarian în închisoare).

Wendy este un fel de Margaret Thatcher de buzunar. Bucătăria ei este impecabilă, în timp ce oamenii ei muncesc în salopete albe imaculate, fără să existe niciun dubiu cu privire la respectul lor pentru ea. Promit să încerc carnea peste două săptămâni, când voi completa următorul meniu (vezi mai jos).

HM PRISON NORTH SEA CAMP

Week 2	Lunch Menu		Choice
SUN.	1. Chicken Portions		1
	2. Roast Pork & Stuffing		
	3. Mushroom Pasta	*	
	4. Stuffed Pepper	*H	
MON.	1. Sausage Rolls		2
	2. Fish Grills	*H	
	3. Vegetable Rolls	*	
	4. Onion Bhajies	*	
TUES.	1. Braised Sausage	H	82
	2. Cheese & Tomato Pizza	*	
	3. Braised Veg Sausage	*	
	4. Pilchard Sandwich	H*	
WED.	1. Fish Fingers	H*	2
	2. Cheese & Onion Pie	*	
	3. Faggots in Gravy		
	4. 4-Pack Cheese Sandwich	*	
THURS.	1. Quiche Lorraine	H	3
	2. Cheeseburger	*	
	3. Vegetarian Quiche	*	
	4. Veg Cheeseburger	*	
FRI.	1. Shepherd's Pie	H	4
	2. Chicken Cutlets		
	3. Veg Pie	*	
	4. Onion Bhajies	*	
SAT.	1. Pork Hotpot	H	1
	2. Meat & Potato Pie		
	3. Veg Hotpot	*	
	4. Veg Pie	*	

Week 2	Dinner Menu		Choice
SUN.	1. Fish Fingers	*H	3
	2. Beefburger		
	3. Vegburger	*	
	4. Egg Mayonnaise Sandwich	*	
MON.	1. Pork Curry & Rice	H	1
	2. Chicken & Sweetcorn Pie		
	3. Veg Curry & Rice	*	
	4. Veg Pie	*	
TUES.	1. Beef Lasagne	H	2
	2. Fish Fillets & Parsley Sauce	*	
	3. Vegetable Lasagne	*	
	4. Vegetable Pie	*	
WED.	1. Ham & Egg		1
	2. Kidney Casserole	H	
	3. Stir Fried Rice	*	
	4. Vegetable Pie	*	
THURS.	1. Chicken Meatballs in Tomato Sauce		2
	2. Cottage Pie	H	
	3. Veg Meatballs in Tomato Sauce	*	
	4. Vegetarian Soya Pie	*	
FRI.	1. Liver, Sausage & Onions	H	3
	2. Chicken Fricassée & Rice		
	3. Potato & Lentil Bake	*	
	4. Veg Fricassée & Rice	*	
SAT.	1. Cornish Pasties		3
	2. Welsh Rarebit		
	3. Vegetarian Pasty	*	
	4. Vegburger	*	

You are responsible for returning your choices by Monday. Please hand to any staff on duty in the Kitchen. Print your name and number and sign the form. Failure to do so will result in you automatically being given a vegetarian meal. The Kitchen will endeavour to keep all meals as laid down on the menu. If, for any reason, the meal indicated cannot be issued, a replacement meal will be substituted. (H – Healthy Eating Option. * - Suitable for Muslims)

NAME: ARCHER NUMBER: FF8282 SIGNATURE: Jeffrey Archer

2:00 p.m.

Acum că sunt într-o închisoare de categoria D, am voie să primesc o vizită pe săptămână. După ce îmi voi ispăși o treime din pedeapsă, mi se vor adăuga și alte privilegii. Dumnezeu știe ce va face presa din prima mea vizită în oraș. Cu toate acestea, toate acestea s-ar putea schimba rapid după ce apelul meu va fi judecat. Dacă pedeapsa este de patru ani sau mai mult, ești eligibil doar pentru eliberare condiționată, în timp ce, dacă este mai mică de patru ani, ești eliberat automat după ce ai executat jumătate din pedeapsă, iar dacă ai fost un deținut model, poți avea încă două luni libere în timp ce ești eliberat condiționat[4].

Să revenim la vizita de astăzi. Doi vechi prieteni, David Paterson și Tony Bloom, o însoțesc pe Mary.

Cei trei ajung cu douăzeci de minute întârziere, ceea ce nu face decât să sublinieze cât de îngrozitor trebuie să fie drumul de 250 de mile, dus-întors, de la Londra. Mary și cu mine avem treizeci de minute singuri, iar ea îmi spune că avocații mei l-au contactat pe Sir Sydney Kentridge QC pentru a prelua apelul meu, dacă se va dovedi că domnul judecător Potts a avut idei preconcepute împotriva mea înainte de începerea procesului. Singurul martor care ar putea depune mărturie, Godfrey Barker, se dovedește acum reticent să se prezinte. El se teme că soția sa, care lucrează la Ministerul de Interne, și-ar putea pierde locul de muncă. Mary crede că el va face ceea ce este corect. Eu cred că va ezita și nu se va prezenta. Ea este optimistă, eu sunt pesimistul. De obicei este invers.

În timpul vizitei, atât guvernatorul Berlyn, cât și ofițerul principal New s-au plimbat, vorbind cu familiile deținuților. Cât de diferit de Wayland. Domnul New ne spune că NSC a fost supranumit acum „cea mai confortabilă închisoare din Anglia" *(Sun)*, ceea ce speră că va produce o clasă mai bună de deținuți în viitor; „Cea mai bună mâncare din orice închisoare" *(Daily Star)*; eu am „cea mai mare cameră în cel mai liniștit bloc" *(Daily Mail);* și, „este singurul căruia i se permite să poarte propriile haine" *(Daily Mirror).* Nici măcar un singur fapt corect.

Ora și jumătate trece mult prea repede, dar cel puțin acum

pot avea un vizitator în fiecare săptămână. Nu pot decât să mă întreb câți dintre prietenii mei vor fi dispuși să facă un drum dus-întors de șapte ore pentru a petrece o oră și jumătate cu mine.

5:00 p.m.

Cantină. La Wayland, completai un formular de comandă și apoi proviziile îți erau livrate în celulă. La NSC există un mic magazin pe care ai voie să îl vizitezi de două ori pe săptămână, între orele 17:30 și 19:30, pentru a putea cumpăra ceea ce ai nevoie – lame de ras, pastă de dinți, ciocolată, apă, suc de coacăze negre și, cel mai important, cartele telefonice. De asemenea, am nevoie de o cutie de spumă de ras, deoarece încă mă bărbieresc în fiecare zi. Ce diferență face categoria D!

6:00 p.m.

Mă duc în bucătărie pentru cină și mă alătur celor doi deținuți care stau în capătul celălalt al camerei. I-am ales datorită vârstei lor. Unul se dovedește a fi un contabil, iar celălalt un broker de asigurări pensionat. Nu vorbesc despre infracțiunile lor. Mi-au spus că nu mai lucrează în închisoare, ci călătoresc în Boston în fiecare dimineață cu autobuzul și că trebuie să se întoarcă în fiecare după-amiază la ora cinci. Lucrează la magazinul local al Crucii Roșii și câștigă 13,50 de lire sterline pe săptămână, bani care le sunt virați în contul de la cantină. Unii deținuți pot câștiga până la 200 de lire sterline pe săptămână, ceea ce le oferă șansa de a economisi o sumă considerabilă până la momentul eliberării. Acest lucru are mult mai mult sens decât să-i arunci în stradă cu cele 40 de lire sterline regulamentare și fără un loc de muncă la care să se ducă.

7:00 p.m.

Mă întâlnesc cu Doug la spital pentru un suc de coacăze negre, un biscuit McVitie's și știrile de la Channel 4. În Washington DC, Congresul și Senatul au fost evacuate din cauza unei alerte cu antrax. Se pare că există atât de multe

moduri de a purta un război modern. Suntem în mijlocul celui de-al treilea război mondial fără să ne dăm seama?

8:15 p.m.

Mă întorc în blocul de nord pentru apelul nominal ca să dovedesc că nu am fugit[5]. Doug mă asigură că devine mult mai ușor după primele două săptămâni, când controalele scad de la șase pe zi la patru. Problema mea este că ultimul apel nominal are loc la ora zece, iar până atunci, de obicei, dorm.

ZIUA 92 - JOI, 18 OCTOMBRIE 2001

6:00 a.m.

Pentru că atât de multe lucruri sunt noi pentru mine și atât de necunoscute, încă mă orientez.

Domnul Hughes și domnul Jones, ofițerii care se ocupă de blocul nordic, încearcă să rezolve rapid întrebările deținuților și, mai important, încearcă să „rezolve" lucrurile, făcându-i să fie populari printre ceilalți deținuți. Cele două blocuri seamănă cu barăcile Nissen[6] din al Doilea Război Mondial. Blocul nordic este format dintr-un coridor de 100 de metri, cu cinci ramificații de fiecare parte. Fiecare coridor are nouă camere – ai propria cheie și nu există gratii la ferestre.

Doi prizonieri împart fiecare cameră. Colegul meu de cameră, David, este condamnat pe viață (crimă) și are cea mai mare cameră: nu cea obișnuită de cinci pași pe trei, ci de șapte pași pe trei. Am cerut deja un transfer în zona fără fumători din blocul de sud, care tinde să găzduiască deținuții mai în vârstă și mai maturi. În ciuda titlului din *News of the World*, „Archer cere schimbarea celulei", solicitarea de a fi într-o zonă de nefumători este un drept al fiecărui deținut. Cu toate acestea, guvernatorul Berlyn este nemulțumit de faptul că mă duc în blocul de sud, deoarece acesta se află lângă o alee pietonală publică, care este în prezent populată de mai mulți jurnaliști și fotografi.

Coridorul de vizavi de al meu a fost recent desemnat ca zonă de nefumători, iar domnul Berlyn îmi sugerează să mă mut într-una dintre camerele libere de pe acel tronson. Întrucât în prezent numărul de deținuți este redus, s-ar putea chiar să fiu lăsat singur. Fiecare deținut cu care am împărțit celula fie și-a vândut povestea tabloidelor, fie a fost subiect de știri de pe pagina întâi – întotdeauna exagerate și niciodată corecte.

8:30 a.m.

Ziua mea de lucru ca îngrijitor la SMU este de la 8:30 la 12:00, cu pauză pentru masa de prânz, apoi de la 13:00 la 16:30. Ajung așteptându-mă să-l găsesc pe Matthew pentru a începe

predarea, dar domnul Gough este singurul om de serviciu. Are capul plecat, fruntea încruntată, uitându-se la calculator. Scoate câte un murmur ciudat pentru el însuși, înainte de a cere politicos o ceașcă de ceai.

9:00 a.m.

Încă nici urmă de Matthew. Citesc caietul cu îndatoriri zilnice și descopăr că printre responsabilitățile mele se numără spălatul podelei bucătăriei, măturatul tuturor zonelor comune, aspiratul covoarelor și curățarea celor două toalete, precum și a bucătăriei. Din fericire, ocupația principală și singurul lucru care mă va împiedica să înnebunesc este să mă ocup de întrebările deținuților. Până să citesc de două ori dosarul de opt pagini, încă nu există niciun semn de la Matthew, ceea ce începe să semene cu o infracțiune.

Dacă întârzii la serviciu, ești „raportat", lucru rar într-o închisoare de categoria D, pentru că faptul de a fi pus la raport poate duce la pierderea privilegiilor – chiar și la reîntoarcerea la o închisoare de categoria C – în funcție de gravitatea infracțiunii. A fi prins consumând droguri sau fugind este o infracțiune de recategorizare imediată. Aceste privilegii și pedepse sunt instituite pentru a ne asigura că toată lumea respectă regulile.

Domnul New, ofițerul principal, sosește chiar în momentul în care domnul Gough intră în cameră.

— Unde este Matthew? întreabă el.

Atunci îmi dau seama că ofițerii sunt de cel mai bun nivel, dar Serviciul penitenciar de cel mai ineficient nivel.

— De aceea am venit să vă caut, spune domnul Gough. Matthew s-a prezentat aseară târziu – o infracțiune care poate duce la schimbarea categoriei din D în C, deoarece se presupune că ai fugit – și a fost raportat. Atmosfera se schimbă imediat. Dar eu l-am scos de acolo.

— De ce? întreabă domnul New, în timp ce-și aprinde o țigară.

— Tatăl lui s-a prăbușit ieri după-amiază și a fost dus la spitalul Canterbury. A fost diagnosticat cu o tumoare pe creier

și medicii cred că s-ar putea să nu supraviețuiască până la sfârșitul săptămânii.

— Bine, spune domnul New, stingându-și țigara, înscrieți-l pentru un ordin de concediu din motive de compasiune și haideți să-l ducem la Canterbury cât mai repede posibil.

Domnul New îmi spune că mama lui Matthew a murit cu un an în urmă, suferind de scleroză multiplă, iar bunica lui câteva săptămâni mai târziu. Toate acestea au avut loc la scurt timp după ce a comis infracțiunea care a dus la trimiterea sa la închisoare pentru cincisprezece luni.

Matthew intră înăuntru.

Domnul New și domnul Gough nu ar fi putut fi mai înțelegători. Formularele sunt semnate și contrasemnate cu o rapiditate neobișnuită, iar lui Matthew i se permite chiar să folosească telefonul de la birou pentru a aranja ca prietena lui să vină să-l ia. Câteva minute mai târziu, guvernatorul Berlyn apare și este de acord cu domnul New că băiatul (mă gândesc la Matthew ca la un băiat, deoarece este chiar mai tânăr decât fiul meu) trebuie să fie expediat cât mai repede posibil. Apoi încep să apară problemele.

Matthew, care mai are de ispășit doar patru săptămâni de închisoare, nu cunoaște pe nimeni în Canterbury, așa că va trebui să fie închis peste noapte în închisoarea locală, în ciuda faptului că prietena sa și mama ei stau la un hotel din apropierea spitalului. Dar, mai rău, pentru că lui Matthew i se permit doar douăzeci și patru de ore de concediu de compasiune, va trebui să călătorească înapoi din Canterbury și să petreacă a doua noapte la NSC, după care va fi eliberat vineri dimineața pentru concediul de weekend, când nu va trebui să se întoarcă decât duminică seara.

— De ce nu-l lăsați pe băiat să plece să fie cu tatăl său și să se întoarcă duminică seara? am întrebat.

Atât domnul Berlyn, cât și domnul New dau din cap că sunt de acord, dar îmi spun că nu există nicio modalitate de a ocoli reglementările Ministerului de Interne.

10:30 a.m.

Prietena lui Matthew ajunge la barieră, iar acesta de urcă rapid în mașină. Mă rog ca tatăl lui Matthew să nu moară în timp ce se află pe autostradă. Îmi amintesc cu tristețe că am aflat că mama mea era pe moarte în timpul procesului meu. Domnul judecător Potts nu mi-a permis să părăsesc sala de judecată pentru a fi alături de ea, deoarece nu a acceptat opinia medicului că mai avea doar câteva ore de trăit. În cele din urmă, am ajuns la patul ei cu aproximativ o oră înainte de a muri, moment în care nu mă mai recunoștea.

11:00 a.m.

Trei deținuți care au sosit ieri se prezintă pentru discuția de inițiere. Mă asaltează cu întrebări. Mă simt un pic ca un impostor, încercând să le răspund, având în vedere că sunt aici doar de 48 de ore și că eu însumi sunt încă în perioada de acomodare. Domnul Gough le ține discursul pe care l-am auzit acum două zile. Le înmânez o broșură care subliniază comentariile sale. Un tânăr deținut îmi șoptește la ureche că nu știe să citească. AJUTOR. Îi spun să se întoarcă la mine dacă mai are probleme.

12:15 a.m.

Apare domnul New și îmi prezintă responsabilitățile. Deschidem un dulap mare, plin de formulare și dosare, care, după părerea lui, trebuie reorganizate. Își aprinde o altă țigară.

2:00 p.m.

Domnul Simpson, ofițerul de probațiune, mă roagă să mă alătur lui în biroul său de la primul etaj, deoarece dorește să actualizeze dosarul meu. Mă întreabă dacă am văzut un ofițer de probațiune după ce am fost condamnat.

— Da, dar numai pentru câteva minute, îi spun, în timp ce eram încă la Old Bailey.

— Bine, spune el, pentru că asta va arăta că ai domiciliul în Londra și va facilita transferul tău la Spring Hill. Își verifică computerul și îmi dă numele ofițerului meu de probațiune. Dă-i un telefon, mă sfătuiește el, și spune-i că vrei să fii transferat.

3:30 p.m.

Domnul New mi se alătură în bucătărie pentru o nouă pauză de țigară. Aflu că urmează să părăsească NSC în ianuarie, când va fi transferat la închisoarea Norwich ca guvernator, gradul 5.[7] Apoi, el prezintă toate formularele necesare pentru transferul meu. Deși va vorbi cu doamna McKenzie-Howe, omologul său de la Spring Hill, nu este optimist. Nu numai că este plină, dar este o închisoare de relocare, iar eu nu am nevoie de relocare; nu caut un loc de muncă atunci când voi fi eliberat sau o casă și, cum nu am probleme financiare, pur și simplu nu mă încadrez în niciuna dintre categoriile obișnuite.

5:00 p.m.

Mă duc la cantină pentru cină și mă așez din nou la o masă cu doi deținuți mai în vârstă. Amândoi sunt închiși pentru fraudă; unul a fost consilier local (trei luni și jumătate), iar celălalt un crescător de struți. Acesta din urmă promite să-mi povestească toate detaliile când va avea mai mult timp. Este clar că nu vom duce lipsă de povești bune. Belmarsh – crimă și vătămare corporală gravă; Wayland – baroni ai drogurilor și tâlhari înarmați. NSC pare un pic mai sofisticat.

7:00 p.m.

Mă întâlnesc cu Doug la spital. Mi-a permis să depozitez o sticlă de suc de coacăze negre și câteva sticle de Evian în frigiderul lui, așa că voi avea mereu propria mea rezervă. În timp ce Doug stă de vorbă, aflu mai multe despre infracțiunea sa. Îi urăște pe traficanții de droguri și consideră că propria încarcerare este o neplăcere temporară. De fapt, plănuiește o croazieră în Australia imediat ce va fi eliberat. „Afară" conduce o mică firmă de transport. Are un șantier și șapte camioane și are – încă mai are – doisprezece angajați. Petrece o jumătate de oră pe zi la telefon pentru a se ține la curent cu ceea ce se întâmplă la bază.

Să trecem acum la infracțiunea sa; afacerea lui de export/import a fost un succes până când un client important a dat

faliment și nu a achitat o factură de 170.000 de lire sterline, ceea ce l-a pus sub o presiune extremă în fața băncii sale. A început să-și refacă fondurile prin importul ilegal de țigări din Franța. A fost condamnat la doi ani de închisoare pentru neplata taxelor vamale și a accizelor în valoare de 850.000 de lire sterline.

ZIUA 93 – VINERI, 19 OCTOMBRIE 2001

6:00 a.m.

Scriu timp de două ore. Boxerii înfășurați peste mica lumină care se proiectează pe biroul meu mă asigură că nu-l deranjez pe David.

8:15 a.m.

Pregătesc cardurile de identitate pentru cei trei noi deținuți care au sosit ieri. Pe măsură ce intră fiecare ofițer, le pregătesc ceai sau cafea. Între timp, continui să organizez sistemul de arhivare pentru noii sosiți. Voi fi singur încă o săptămână.

Când sosește domnul New, își lasă exemplarul din *The Times* în bucătărie și îl recuperează la ora șase înainte de a pleca acasă.

Încet-încet, îmi intru în rutină. Acum mă întâlnesc cu noii deținuți pe măsură ce apar și aflu care sunt problemele lor înainte ca aceștia să vadă un ofițer. De multe ori au venit la biroul greșit sau pur și simplu nu au formularul potrivit. Mulți dintre ei vor să fie intervievați pentru evaluarea riscurilor, alții trebuie să îl vadă pe guvernator, al cărui birou se află în blocul administrativ din cealaltă parte a închisorii. Dar adevărata problemă este chiar domnul New, deoarece mulți deținuți cred că, dacă cererea lor nu are acordul său, nu va merge mai departe. Acest lucru se datorează în parte faptului că el se interesează de fiecare deținut, dar mai ales pentru că nu îi grăbește. De multe ori îi poate lua douăzeci de minute pentru a le asculta problemele, când tot ce este necesar este semnarea unui formular, ceea ce face ca alți patru deținuți să fie nevoiți să stea în sala de așteptare până când el termină.

În orice zi, aproximativ treizeci de deținuți vizitează SMU. Trebuie să am grijă să nu depășesc măsura, deoarece deținuții trebuie să mă vadă că mă lupt pentru ei, în timp ce ofițerii trebuie să simtă că îi ajut să își reducă volumul de muncă. Cu siguranță am nevoie de o stimulare mentală mai mare decât să fac cești de ceai. Dar, oricât de mult aș munci, salariul rămâne 25 pence pe oră, 8,50 lire sterline pe săptămână.

12:00 amiaza

Îmi iau prânzul – plăcintă cu legume și fasole. Fără budincă. Îmi duc tava înapoi la SMU și citesc *The Times*.

2:00 p.m.

Un prizonier intră și cere să fie eliberat din motive de compasiune pentru că mama lui este bolnavă. Domnul Downs, un ofițer isteț și experimentat, îi spune că va trimite un ofițer de probațiune să o vadă pe mama sa, pentru a putea decide dacă ar trebui să fie eliberat. Prizonierul pleacă fără să mai spună nimic. Domnul Downs îl cheamă imediat pe ofițerul de probațiune din Leicester, în cazul în care deținutul are într-adevăr o mamă bolnavă.

Bob (condamnat pe viață) vine să o vadă pe psihiatrul Christine. Bob se pregătește pentru viața de afară odată ce va fi eliberat, posibil anul viitor, dar înainte de a se întâmpla acest lucru, trebuie să efectueze zece vizite în oraș fără incidente. După ce va reuși acest lucru, i se va permite să iasă fără escortă la sfârșit de săptămână. Autoritățile vor evalua apoi dacă este pregătit pentru a fi eliberat. Bob se află în închisoare de douăzeci și trei de ani, după ce inițial fusese condamnat la cincisprezece ani. Dar, după cum subliniază Christine, oricât de mult ar recomanda eliberarea lui Bob, în cele din urmă, decizia aparține întotdeauna Ministerului de Interne.

Christine mi se alătură în bucătărie și îmi povestește despre un deținut pe viață care a ieșit în prima sa vizită în oraș după douăzeci de ani. I s-au dat 20 de lire sterline ca să se obișnuiască să facă cumpărături într-un supermarket. Când a ajuns la casa de marcat și a fost întrebat cum ar dori să plătească, a fugit lăsând marfa în urmă. Pur și simplu nu a putut face față faptului că trebuia să ia o decizie.

— De asemenea, trebuie să îi pregătim pe toți cei care au stat un timp îndelungat să gătească pentru a supraviețui. Ea adaugă: Trebuie să ne amintim că unii deținuți au avut trei mese gătite pe zi timp de douăzeci de ani și au devenit atât de instituționalizați încât nu pot nici măcar să fiarbă un ou.

Următorul deținut pe viață care o vede pe Christine este Mike. După douăzeci și doi de ani de închisoare (el are patruzeci și nouă de ani), Mike se apropie și el de sfârșitul pedepsei. Mă invită la cină duminică seara (pui cu curry). Este hotărât să demonstreze că poate nu numai să aibă grijă de el însuși, ci și să gătească pentru alții.

5:00 p.m.

Mă îndrept spre cantină și mă alătur lui Ron escrocul și lui Dave crescătorul de struți pentru a mânca brânză cu conopidă. Ron declară că mâncarea de la NSC este la fel de bună ca în majoritatea cafenelelor de pe autostradă. Acesta este, într-adevăr, un compliment pentru Wendy.

6:00 p.m.

Domnul Hughes (ofițerul din blocul meu) mă informează că mă pot muta în camera 12, pe coridorul unde nu se fumează.

Când localizez camera, constat că este murdară, iar singurul mobilier este un pat nefăcut, o masă și un scaun. Sunt disperat. Sunt atât de patetic în momente ca acesta.

În celula de vizavi se află un deținut pe nume Alan, care își face curat în cameră și mă întreabă dacă mă poate ajuta. Îl întreb cât ar cere pentru a transforma camera mea astfel încât să arate ca a lui.

— Patru cartele telefonice, spune el (8 lire sterline).

— Trei, răspund eu.

Este de acord. Îi spun că mă voi întoarce la ora opt și cincisprezece pentru apelul nominal și voi verifica cum se descurcă.

8:15 p.m.

Mă prezint la apel înainte de a mă duce să văd noul meu apartament. Alan și-a angajat un asistent și lucrează de zor. În timp ce Alan freacă dulapurile, asistentul lucrează la pereți. Le spun că mă întorc la ora zece și că îmi voi achita datoriile. Singura problemă este că nu am nicio cartelă telefonică și nu voi avea până miercuri. Doug îmi vine în ajutor și preia rolul lui

Darren de furnizor de bunuri esențiale.

Doug pare neliniștit. Îmi spune că fiica lui de paisprezece ani a suferit o criză de epilepsie. I se permite să meargă mâine acasă și să o viziteze.

Ne instalăm pentru a viziona filmul de seară și ni se alătură ofițerul superior de securitate, domnul Hocking. Acesta mă avertizează că un jurnalist de la *News of the World* se plimbă prin incintă, dar, cu puțin noroc, va ajunge în spălătorie. Chiar înainte de a pleca, îl întreabă pe Doug dacă mâine este în concediu.

— Da, mă duc să-mi văd fiica, mă întorc până la șapte, confirmă Doug.

— Atunci vom avea nevoie de cineva care să fie de serviciu după ce pleacă asistenta la ora unu. Nu trebuie să uităm câte droguri sunt în această clădire. Ai fi dispus să stai temporar ca îngrijitor la spital, Jeffrey? întrebă el.

— Da, desigur, răspund eu.

10:00 p.m.

Mă întorc în blocul de nord pentru apelul nominal, înainte de a-mi verifica camera. Nu o recunosc. Este impecabilă. Îi mulțumesc lui Alan, care ia loc pe colțul patului.

Îmi spune că are o pedeapsă de 12 luni pentru primirea de bunuri furate. Este proprietarul a două magazine de mobilă, în Leicester, a căror cifră de afaceri anul trecut a fost de puțin peste 500.000 de lire sterline, ceea ce îi aduce un profit de aproximativ 120.000 de lire sterline. Are o soție și doi copii, iar ei țin afacerea în funcțiune până când își va ispăși pedeapsa, peste patru săptămâni. Este la prima sa infracțiune și cu siguranță se încadrează în categoria „nu mai fac niciodată".

Mi-am petrecut prima noapte la NSC singur în propria mea cameră. Fără muzică, fără fum, fără bătaie de cap.

ZIUA 94 – SÂMBĂTĂ, 20 OCTOMBRIE 2001

6:00 a.m.

Weekendurile sunt groaznice într-o închisoare. Jules, colegul meu de cameră de la Wayland obișnuia să spună că singurul moment în care nu ești în închisoare este atunci când dormi. Așa că în weekend mulți deținuți rămân în pat. Eu sunt norocos pentru că îmi ocup timpul cu scrisul.

8:00 a.m.

Îl zăresc pe Matthew, care trebuie să se fi întors aseară din Canterbury. Tatăl său este încă în comă și mă însoțește la birou pentru a putea suna la spital. Deși săptămâna mea oficială de lucru este de luni până vineri, nu este neobișnuit ca un ofițer să fie de serviciu la SMU într-o sâmbătă dimineața.

Domnul Downs și domnul Gough sunt deja la birourile lor și, după ce le pregătesc amândurora o ceașcă de ceai, Matthew îmi prezintă îndatoririle mele oficiale pentru orice zi sau săptămână. Dacă ar fi să mă limitez doar la ceea ce mi se cere, nu mi-ar lua mai mult de câteva ore în fiecare zi.

La o ceașcă de ceai (Bovril pentru mine), Matthew îmi povestește despre anul său de coșmar.

Matthew are douăzeci și patru de ani, un metru optzeci și unu, subțire, brunet și chipeș fără să fie conștient de asta. Este extrem de inteligent, dar și destul de stângaci, și total nelalocul lui în închisoare. A studiat antropologie marină la Universitatea din Manchester și își va termina doctoratul după ce va fi eliberat. Îl întreb dacă este un practician sau un academician.

— Un academician, răspunde el, fără ezitare.

Primul său loc de muncă după ce a părăsit universitatea a fost ca voluntar la un muzeu din orașul său natal. A fost fericit acolo, dar în curând a decis că vrea să se întoarcă la universitate. Atunci, mama sa a fost diagnosticată cu scleroză multiplă și totul a început să meargă prost. După ce mama sa a fost țintuită la pat, el și sora lui au ajutat cu rândul la treburile casei, pentru ca tatăl său să poată continua să lucreze. Pentru toți trei,

volumul suplimentar de muncă a fost o presiune enormă. Într-o seară, în timp ce lucra la muzeu, Matthew a luat acasă câteva monede antice pentru a le studia. Nu am folosit cuvântul „furat", deoarece a returnat toate monedele câteva zile mai târziu. Dar incidentul a cântărit atât de greu pe conștiința lui încât și-a informat superiorul. Matthew a crezut că acesta va fi sfârșitul problemei. Dar cineva a decis să raporteze incidentul la poliție. Matthew a fost arestat și acuzat de abuz de încredere. A pledat vinovat și a fost asigurat de poliție că nu va solicita o pedeapsă privativă de libertate. Avocatul său a fost, de asemenea, de aceeași părere, sfătuindu-l pe Matthew că va primi probabil o pedeapsă cu suspendare sau un ordin de muncă în folosul comunității. Judecătorul i-a acordat cincisprezece luni.{8}

Matthew este un exemplu clasic de persoană care nu ar fi trebuit să fie trimisă la închisoare; o sută de ore de muncă în folosul comunității ar putea servi la ceva, dar acest băiat și-a petrecut ultimele trei luni cu criminali, dependenți de droguri și hoți. El nu se va îndrepta spre o viață de criminalitate, dar câți oameni mai puțin inteligenți ar putea să o facă? Este un sistem putred care permite ca o astfel de persoană să ajungă în închisoare.

Fosta mea secretară, Angie Peppiatt, mi-a furat mii de lire sterline și încă nu a fost arestată. Îmi pare rău pentru Matthew.

12:00 amiaza

Prânzul de astăzi este la fel de rău ca la Belmarsh sau Wayland. Matthew explică prin faptul că Wendy este liberă. Trebuie să-mi amintesc să mănânc doar atunci când Wendy este de serviciu.

2:00 p.m.

Mă prezint la spital și preiau rolul de îngrijitor al lui Doug, în timp ce acesta își vizitează fiica. Mă așez cu un pahar de suc de coacăze negre și Evian pentru a urmări cum Anglia măcelărește Irlanda și câștigă Marele Șlem, Tripla Coroană și... la urma urmei, suntem net superiori pe hârtie. Din păcate, rugby-ul nu

se joacă pe hârtie, ci pe terenuri. Irlanda ne bate cu 20-14 și se întoarce în Insulele de Smarald cu zâmbetul pe buze.

Eu încă eram bosumflat când intră un negru înalt și chipeș. Numele lui este Clive. Sper doar că nu e bolnav, pentru că, dacă este, sunt ultima persoană de care are nevoie. Îmi spune că își ispășește ultima treime din pedeapsă și că tocmai s-a întors dintr-o săptămână de concediu la domiciliu – parte a programului său de reabilitare.

Clive și cu mine suntem singurii doi deținuți care au privilegiul de a-l vizita pe Doug seara. Descopăr rapid de ce Doug se bucură de compania lui Clive. Este inteligent, incisiv și amuzant și cu o minte brici. Permiteți-mi să vă dau un singur exemplu despre cum lucrează el cu sistemul.

În timpul săptămânii, Clive lucrează ca șef de linie pentru o companie de ambalare a fructelor din Boston. Părăsește închisoarea după micul dejun, la ora opt și nu se întoarce decât la șapte seara. Pentru acest lucru, este plătit cu 200 de lire sterline pe săptămână. Astfel, în timpul săptămânii, NSC nu este mai mult decât o pensiune și un mic dejun, iar singura zi pe care trebuie să o petreacă în închisoare este duminica. Dar Clive are o soluție și pentru asta.

Două duminici în fiecare lună își folosește vizitele alocate în oraș, în timp ce în a treia duminică i se permite să rămână peste noapte.

— Dar cum rămâne cu a patra sau a cincea duminică? îl întreb.

— Scutire religioasă, explică el.

— Dar de ce, când există o capelă în incintă? întreb.

— Capela *voastră* este în incinta voastră, spune Clive, pentru că sunteți de la Biserica Catolică, adaugă el. Eu sunt martor al lui Iehova. Trebuie să mă duc la locul meu de cult cel puțin o duminică pe lună, iar cel mai apropiat se întâmplă să fie în Leicester.

După o cafea, Clive mă invită în camera lui din blocul de sud pentru a juca table. Camera lui se dovedește a nu fi de cinci pași pe trei, sau chiar de șapte pe trei. Este puțin peste zece pași pe zece. De fapt, este mai mare decât dormitorul meu din Londra

sau din Grantchester.

— Cum ai reușit să faci asta? îl întreb, în timp ce ne așezăm de o parte și de alta a tablei.

— Ei bine, a fost o magazie, spune el, până când am reabilitat-o.

— Dar ar putea găzdui cu ușurință patru prizonieri.

— Adevărat, spune Clive, dar nu uiți că sunt și reprezentantul pentru relații rasiale, așa că nu vor permite decât deținuților de culoare să împartă camera cu mine. Nu sunt atât de mulți deținuți de culoare la categoria D, adaugă el zâmbind.

Nu observasem scăderea bruscă a populației de culoare după ce părăsisem Wayland până când Clive nu a menționat-o. Dar am văzut câțiva la NSC, așa că întreb de ce nu li se permite să stea în cameră cu el.

— Toți își încep viața în blocul de nord și acolo rămân, adaugă el fără alte explicații.

De asemenea, m-a bătut la table – lăsându-mă cu trei batoane Mars mai puțin.

ZIUA 95 – DUMINICĂ, 21 OCTOMBRIE 2001

6:00 a.m.

Duminica este zi de odihnă, iar dacă există un lucru de care nu ai nevoie în închisoare, acela este o zi de odihnă.

8.00 a.m.

SMU este deschis deoarece domnul Downs transferă dosarele din biroul său în blocul administrativ înainte de a prelua noi responsabilități. Vineri au sosit cincisprezece noi deținuți, ceea ce mi-a oferit o scuză pentru a pregăti dosarele și a le întocmi cardurile de identitate.

North Sea Camp, a cărei capacitate este de 220 de persoane, are rareori mai mult de 170 de deținuți în același timp. Întrucât deținuții au dreptul de a se afla la mai puțin de 80 de kilometri de familiile lor, faptul că sunt blocați pe coasta de est limitează zona de acoperire. În prezent, două pavilioane sunt în curs de renovare, ceea ce arată lipsa de presiune asupra cazării.[9] Fluctuația la NSC este de aproximativ cincisprezece deținuți pe săptămână. Ceea ce spun în continuare este comun tuturor închisorilor de categoria D și nu se întâmplă doar la NSC. În medie, un deținut evadează în fiecare săptămână (în libertate ilegală), cifrele au tendința de a crește în preajma Crăciunului și de a scădea puțin în timpul verii, astfel încât NSC pierde în jur de cincizeci de deținuți pe an; acest lucru explică necesitatea a cinci apeluri pe zi. Mulți evadați se întorc în douăzeci și patru de ore, după ce s-au răzgândit; acestora li se adaugă douăzeci și opt de zile la pedeapsă. Câțiva, adesea străini, se întorc în țările lor și nu mai sunt văzuți niciodată. Destul de recent, doi olandezi au evadat și au fost luați cu o barcă rapidă, deoarece plaja este la doar 100 de metri în afara perimetrului. S-au întors în Olanda înainte de următorul apel nominal.

Cei mai mulți dintre cei care au fugit sunt recapturați rapid, mulți ajungând doar până la Boston, la doar șase mile distanță. Apoi sunt transferați într-o închisoare de categoria C, cu ziduri înalte și sârmă ghimpată, și nu li se va permite niciodată, sub

nicio formă, să se întoarcă într-o închisoare deschisă, chiar dacă la un moment dat în viitor vor fi condamnați pentru o infracțiune minoră. Câțiva, foarte puțini, scapă cu bine. Dar atunci trebuie să își petreacă fiecare zi uitându-se peste umăr.

Există chiar și cazuri de soții sau prietene care își trimit soții sau partenerii înapoi în închisoare, iar într-un caz, o soacră a întors un deținut rătăcitor la poarta din față, declarând că nu vrea să îl mai vadă până când nu își termină pedeapsa.

Toate acestea sunt relevante din cauza unui eveniment care a avut loc astăzi.

Atunci când ți se acordă concediu de weekend, trebuie să te prezinți duminică seara până la ora șapte, iar dacă întârzii chiar și un minut, ești pus la raport. Ieri, o soție își conducea soțul înapoi la închisoare, când au fost implicați într-o ceartă aprinsă. Soția a oprit mașina și și-a abandonat soțul pe marginea drumului, la aproximativ 50 de kilometri de închisoare. Acesta a fugit la cea mai apropiată cabină telefonică pentru a anunța închisoarea despre cele întâmplate, iar un taxi a fost trimis să îl ia. Acesta s-a prezentat cu o întârziere de peste o oră. Treizeci de lire sterline i-au fost reținute din contul de la cantină pentru a plăti taxiul și a fost consemnat în raport.

2:00 p.m.

Fac o plimbare de 3 km cu Clive, care petrece una din rarele duminici în închisoare. Discutăm despre ziarele de dimineață. În ele sunt prezentat în mod variabil lucrând la fermă/ în spital/ curățând latrinele/ mâncând singur/ domnind peste toată lumea. Cu toate acestea, nimic nu întrece *Mail on Sunday*, care prezintă o fotografie neclară cu mine, demonstrând că am refuzat să port hainele de pușcărie. Asta în ciuda faptului că în fotografie port blugi de pușcărie și un hanorac gri de pușcărie.

După plimbare, eu și Clive jucăm câteva partide de table. El este într-o clasă diferită de a mea, așa că am decis să profit de superioritatea lui și să transform fiecare sesiune într-o lecție.

6:00 p.m.

Scriu timp de două ore, apoi mă înscriu la apelul nominal cu

domnul Hughes.

9:00 p.m.

Doug, Clive și cu mine vizionăm o magnifică dramă de epocă care se petrece în Guildford și Cornwall în 1946. Mike (condamnat pe viață) apare după douăzeci de minute de film, cu un curry de pui în recipiente de plastic – parte a cursului său de reabilitare culinară. Doug îl servește pe farfurii de porțelan – un adevărat lux în sine, chiar dacă trebuie să mâncăm cu cuțite și furculițe de plastic.

Mănânc foarte încet și mă bucur de fiecare bucățică.

ZIUA 96 – LUNI, 22 OCTOMBRIE 2001

8:30 a.m.

Sunt la NSC de o săptămână și încep să simt că mă descurc.

Mă prezint la serviciu la SMU. Matthew îmi arată cum să întocmesc un formular de comandă pentru orice fel de rechizite necesare pentru birou, care va fi apoi trimis la magazine, care ar trebui să se asigure că le avem în aceeași zi. Descoperim o comandă nerezolvată din 5 octombrie pentru dosare și hârtie, marcată ca fiind urgentă, și o alta pentru 15 octombrie, marcată ca fiind foarte urgentă. Ineficiența este endemică în anumite părți ale Serviciului penitenciar. Milioane de lire sterline din banii contribuabililor sunt irosite în fiecare an. Departamentele responsabile pentru acest lucru diferă de la o închisoare la alta, dar pentru a vă oferi un mic exemplu: cu câțiva ani în urmă, la ÎMS Gartree a existat un deținut care era un criminal feroce și care trebuia transferat dintr-o celulă în alta, pe o distanță de mai puțin de o sută de metri. Cincisprezece ofițeri au sosit pentru a-l muta, o operațiune care a durat cinci minute. Toți cei cincisprezece ofițeri au solicitat patru ore suplimentare. De unde știu acest lucru? Un ofițer superior care a lucrat anterior la Gartree mi-a spus.

12:00 amiaza

Matthew și cu mine luăm prânzul la cantină cu ceilalți îngrijitori și ni se alătură Roger (condamnat pe viață, și-a ucis soția), care a făcut mișto de mine pentru că Anglia a pierdut sâmbătă în fața Irlandei.

— Dar tu pari galez, mă hazardez.

— Sunt, răspunde el, dar nu-mi pasă cine îi bate pe englezi. Este una dintre puținele plăceri pe care le am aici.

1:00 p.m.

Domnul New sosește la birou, după ce și-a petrecut dimineața la tribunal pentru o problemă personală. Avem tendința de a uita că ofițerii de penitenciare au propriile lor

probleme.

Matthew și cu mine discutăm despre cum să îmbunătățim eficiența biroului. Aș vrea să golesc fiecare sertar și dulap și să o iau de la capăt. El este de acord. Eram pe cale să începem, când ușa se deschide și intră guvernatorul. Domnul Lewis mă întâmpină cu un zâmbet cald și jovial. Îl roagă pe Matthew să ne lase și nu pierde timpul cu discuții mărunte.

— Presa, îmi spune el, este încă postată la ambele capete ale închisorii.

Și adaugă că un deținut a fost prins cu un aparat de fotografiat scump și un obiectiv lung în camera sa. Domnul Lewis nu are nicio idee despre ce ziar a introdus-o în mod clandestin sau câți bani au fost implicați. Deținutul în cauză este deja în drum spre o închisoare de categoria C și nu i se va permite să se întoarcă într-o închisoare deschisă. Se pare că mai mulți deținuți s-au plâns de faptul că presa le invadează intimitatea, iar guvernatorul a dat asigurări că, dacă o fotografie cu ei apare într-un ziar național, au posibilitatea de a recurge la justiție – o regulă care nu pare să se aplice în cazul meu. Am discutat apoi despre mutarea mea la Spring Hill înainte ca guvernatorul să-l cheme din nou pe Matthew. Domnul Lewis îi acordă încă două zile de concediu de compasiune, ceea ce îi va permite lui Matthew să petreacă cinci zile cu tatăl său. Domnul Lewis pare să fi combinat compasiunea și bunul simț, rămânând în același timp în limitele directivelor Ministerului de Interne.

4:00 p.m.

Domnul New sosește din nou în birou, nerăbdător să afle pentru ce dorea guvernatorul să mă vadă. Nu menționez aparatul de fotografiat, deoarece domnul Lewis mi-a cerut în mod expres să nu o fac. Îi spun că domnul Lewis intenționează să vorbească cu guvernatorul din Spring Hill, dar că lasă toate actele în seama lui.

— S-a rezolvat, îmi răspunde domnul New. Am trimis deja toate documentele la omologul meu.

4:30 p.m.

Îl întreb pe Matthew, în timpul unei vizite în camera sa din blocul de sud, dacă ar putea reface „lista de nevoi a ofițerilor”, care se află în prezent pe spatele dulapului de bucătărie, astfel încât să fie la fel de inteligentă ca cea pe care Doug o afișează în spital. Ridic privirea spre raftul cu cărți al lui Matthew: Pliniu cel Tânăr și Augustus Caesar. Mă întreabă dacă l-am citit pe Herodot.

— Nu, mărturisesc, sunt încă în jurul anului 1774, citesc în prezent despre John Adams și primul Congres. Voi avea nevoie de o sentință mai lungă dacă vreau să mă întorc vreodată până la 484 î.Hr.

5:00 p.m.

Mă întorc în camera mea. Urăsc blocul de nord. Este zgomotos, murdar și urât mirositor (suntem vizavi de ferma de porci). Mă închid înăuntru și scriu timp de câteva ore.

7:00 p.m.

Mă plimb până la Doug (evaziune fiscală) în spital. Îmi permite să folosesc baia lui. După ce am făcut baie și mi-am pus haine curate, mă simt aproape om.

Clive (fraudă) ni se alătură după ce își termină ziua de muncă la fabrica de fructe. Îmi spune că toți colegii lui de muncă cred ceea ce citesc despre mine în *Sun* și *Mirror*. Sunt disperat.

8:15 p.m.

Părăsesc spitalul și mă întorc pentru apel înainte de a mă duce în camera mea pentru a scrie câteva ore. Radioul continuă să ceară ca Jackson să se prezinte la apel. Probabil că e la jumătatea drumului spre Boston până acum.

10:00 p.m.

Ultimul apel nominal. Domnul Hughes face semn cu mâna de la celălalt capăt al coridorului pentru a arăta că numele meu a fost bifat. Și-a dat seama deja că voi fi ultima persoană care va fugi. Cu siguranță nu aș fi ajuns la jumătatea drumului spre Boston înainte de a fi văzut.

ZIUA 97 – MARȚI, 23 OCTOMBRIE 2001

6:03 a.m.

Toți condamnații pe viață de la NSC se apropie de sfârșitul pedepsei și sunt pregătiți să reintre în lumea exterioară. Simplul fapt că au progresat de la categoria A, prin B, C și D pe o perioadă de douăzeci de ani, este o dovadă că doresc o a doua șansă.

Unul dintre lucrurile fascinante despre criminali – și avem o duzină sau mai mulți la NSC – este că nu poți generaliza despre ei. Cu toate acestea, am constatat că, în linii mari, se împart în două categorii: cei care sunt la prima abatere și este puțin probabil să mai comită o altă infracțiune, mai ales după douăzeci de ani de închisoare, și cei care sunt răi și ar trebui închiși într-o celulă din categoria A pentru tot restul vieții.

Aproape toți condamnații pe viață de la NSC se încadrează în prima categorie; altfel nu ar fi ajuns niciodată într-o închisoare deschisă. Bob, Chris, Mike și Roger sunt acum toți de vârstă mijlocie și inofensivi. Acest lucru ar putea părea ciudat pentru cei care citesc acest jurnal, dar eu nu simt nicio teamă când sunt cu ei, așa cum simt cu unii dintre tinerii bătăuși care mai au doar câteva săptămâni de ispășit.

8:30 a.m.

Matthew începe să curețe dulapul și sertarele, în timp ce eu mă concentrez asupra noilor sosiți. Sunt cincisprezece și este ora prânzului înainte ca ultimul să primească răspuns la toate întrebările sale.

12:00 amiaza

Prânzul este memorabil doar pentru că Wendy spune că lipsește foaia mea de meniu. Bănuiește că a fost furată și că va apărea mâine într-unul dintre tabloide. Îmi furnizează una nouă, dar mă roagă să nu-mi pun numele în partea de sus și să nu o semnez, ci doar să îi predau foaia.

2:00 p.m.

În timp ce golește sertarele, Matthew găsește o cutie de bielete marcată 1987 și un registru cu inițialele GR și o coroană deasupra. Două ore mai târziu, fiecare raft a fost spălat și frecat. Toate documentele de care avem nevoie pentru noii sosiți sunt în grămezi ordonate și avem trei saci de gunoi plini de materiale depășite.

4:45 p.m.

Mă alătur lui Doug și Matthew pentru cină: cârnați vegetarieni și piure.

5:00 p.m.

Mă întorc în camera mea și scriu timp de două ore. Mâine trebuie – repet, trebuie – să mă duc la sală.

ZIUA 98 – MIERCURI, 24 OCTOMBRIE 2001

8:30 a.m.

Astăzi este consiliul muncii. Toți noii sosiți, după ce au terminat celelalte interviuri, trebuie să primească un loc de muncă, altfel nu vor primi niciun venit. Consiliul este format din doi membri din conducere (fermă și alte activități) și un ofițer superior. Înainte ca orice persoană nou venită să se confrunte cu comisia, îi explic la ce să se aștepte, deoarece eu am trecut prin acest proces cu doar o săptămână în urmă. Le spun că este de ajutor dacă știu ce vor să facă, iar unul dintre ei, un tânăr asiatic strălucitor pe nume Ahmed, îmi spune că vrea să obțină postul meu. Un altul, domnul Clarke, mi-a spus că are 67 de ani și că vrea o slujbă de curățenie cu jumătate de normă, poate câteva ore pe zi. Urc imediat la etaj și întreb conducerea dacă ar putea fi repartizat la acest birou, ceea ce mi-ar permite să mă concentrez pe cei care sosesc săptămânal și pe cei câțiva deținuți care vin în timpul zilei pentru a vorbi despre problemele lor. Ei îmi spun că se vor gândi la asta.

12:15 p.m.

Mă întorc la SMU după prânz pentru a găsi un ofițer antidrog în bucătărie. Labradorul său negru, Jed, adulmecă prin preajmă. Mă amestec în fundal și ascult o conversație pe care o are cu domnul New. Se pare că va avea loc o nouă percheziție în căutare de droguri. Ofițerul antidrog îi spune domnului New că anul trecut, treizeci și șase de vizitatori au fost găsiți cu droguri asupra lor, dintre care trei avocați. Sunt atât de surprins de acest lucru, încât îl întreb mai târziu pe domnul New dacă îl crede. Acesta dă din cap. În mod ironic, titlul din ziarul *Times* de astăzi este:

— Canabisul va fi legalizat?

Părăsesc biroul la ora 13:30, deoarece astăzi am și eu o vizită.

2:00 p.m.

Alison, asistenta mea, David, șoferul meu, și Chris Beetles mă

așteaptă la o măsuță pătrată din sala de vizite. După ce am luat Cola dietetică și ciocolată, mai ales pentru mine, se pare că discutăm despre orice, cu excepția închisorii; de la Joseph, majordomul meu, care se află în spital, grav rănit după ce a fost lovit de un autobuz în drum spre serviciu, și „nebunia" din fundul grădinii din Grantchester, care a fost inundată, până la modul în care reacționează publicul la evenimentele din 11 septembrie.

Alison și cu mine trecem apoi în revistă scrisorile mele personale și lista persoanelor care au cerut să mă viziteze la NSC. Aceste vizite săptămânale sunt un tonic minunat, dar servesc și pentru a-mi reaminti cât de mult îmi lipsesc prietenii mei, stând ascuns în acest loc uitat de Dumnezeu.

4:00 p.m.

Mă întorc la birou și îi găsesc pe domnul New și pe un ofițer de securitate, domnul Hayes, așteptându-mă. Fotografii pur și simplu nu vor să plece. Unul dintre ei i-a oferit domnului Hayes 500 de lire sterline pentru o organizație caritabilă la alegere dacă accept să pozez. Am refuzat, conștient de cât de mult va intra în buzunarul jurnalistului. Este ilegal să fotografiezi un prizonier, ceea ce nu pare să deranjeze pe niciunul dintre vulturii care dau târcoale în prezent. Ambii ofițeri promit că vor face tot posibilul pentru a-i ține la distanță. Domnul New îmi spune apoi că a fost găsit un al doilea aparat foto în camera unui deținut, iar deținutul în cauză a fost transferat înapoi într-o închisoare închisă în această dimineață. Încerc să mă concentrez asupra muncii mele.

7:00 p.m.

Mă duc la cantină și descopăr că am 18,50 lire sterline în cont: 10 lire sterline din banii mei și 8,50 lire sterline adăugate ca salariu săptămânal. Doar lamele mele Gillette costă 4,29 lire sterline, iar două cartele telefonice 4,00 lire sterline, așa că nu prea mai am bani pentru lucruri în plus, cum ar fi pastă de dinți, săpun, sticle de apă Evian și poate chiar un baton de ciocolată. Menționez acest lucru doar în treacăt pentru ca nu cumva

vreunul dintre voi să-și imagineze că duc, așa cum sugerează tabloidele, o viață minunată.

7:15 p.m.

Mă plimb până la spital și mă bucur de aerul proaspăt de la țară, chiar dacă împrejurimile sunt destul de sumbre. Doug îmi spune că cererea mea pentru Spring Hill este în curs de procesare. De unde știe Doug înaintea domnului New? Se pare că are un prieten (deținut) care lucrează în blocul administrativ de la Spring Hill.

Fac o baie lungă și caldă. Raiul.

ZIUA 99 – JOI, 25 OCTOMBRIE 2001

8:30 a.m.

Domnul Simpson (supraveghetor) și domnul Gough (ofițer de inițiere) sunt primii care sosesc la birou. Ei îmi furnizează lista de programări de astăzi. Acest lucru are două avantaje. Pot să îi procesez pe deținuții care și-au făcut rezervare, în timp ce mă ocup de cei care trec pe acolo din întâmplare. Domnul Clarke (infracțiune neidentificată încă), omul nostru de serviciu în vârstă de șaizeci și șapte de ani, vine, de asemenea, la timp. Matthew își îndeplinește sarcinile împreună cu el, în timp ce eu pregătesc ceaiul pentru ofițeri.

10:10 a.m.

Domnul Hocking (ofițerul de securitate) apare în bucătărie pentru a mă anunța că un fotograf de la *Daily Mail* (al cărui păr este mai lung decât al oricărui deținut) s-a instalat pe terenul unui fermier local. El va putea face o poză ori de câte ori mă voi întoarce în blocul de nord. Domnul Hocking va cere permisiunea fermierului de a-l expulza.

10:30 a.m.

Domnul Clarke a făcut o treabă excelentă; nu numai că biroul este impecabil, dar mâine intenționează să se ocupe și de sala de așteptare – care în prezent seamănă cu o sală de ceai dintr-un tren din 1947.

12:00 amiaza

Iau prânzul cu Malcolm (fraudă și îngrijitor la bibliotecă). Este liniștit, bun vorbitor și inteligent, și chiar și în hainele de pușcăriaș are aerul unui om profesionist. Ce-o fi făcut de a ajuns aici?

1:00 p.m.

Domnul New apare, apoi dispare la etaj pentru a se alătura domnului Simpson, ofițerul de probațiune. În această după-

amiază vor avea interviuri cu trei deținuți pentru a discuta planurile lor până la eliberare. Asta înseamnă, de obicei, că deținutul în cauză mai are de executat doar câteva luni, așa că trebuie să se judece dacă este pregătit să se angajeze în afara închisorii și dacă este potrivit pentru eliberare condiționată.

Principalii factori în orice decizie sunt:

a. Este posibil ca deținutul să comită iar infracțiuni, pe baza antecedentelor sale?
b. Are antecedente de violență?
c. Consumă sau a consumat droguri?
d. Și-a finalizat toate vizitele în oraș, și și-a terminat săptămâna de concediu, fără incidente?

Dacă bifează toate aceste căsuțe înseamnă că poate spera la o eliberare anticipată, adică o pedeapsă de doi ani devine un an cu două luni în plus de eliberare condiționată. Toți cei trei candidați de astăzi părăsesc SMU cu zâmbete pe față.

2:20 p.m.

Domnul Hocking se întoarce, însoțit de un ofițer de poliție. Îmi spune că a fost găsit un alt aparat de fotografiat în camera unui deținut. Încă o dată, deținutul în cauză a fost trimis într-o închisoare de categoria C. Al treilea în mai puțin de o săptămână. Fără îndoială că ziarul responsabil va încerca din nou. În câteva săptămâni, voi fi singurul prizonier care va mai fi aici.

4:30 p.m.

Domnul Lewis, guvernatorul, ne cheamă pentru a discuta despre problema fotografilor care stau la pândă. Mă întreabă dacă doresc să mă întorc la Wayland.

— Cred că glumiți, sunt cuvintele mele exacte.

Domnul New îmi explică mai târziu că a întrebat doar pentru a proteja Serviciul Penitenciar, astfel încât, atunci când va apărea o fotografie în presă, nu voi putea sugera că nu mi s-a oferit posibilitatea de a mă întoarce în condiții închise.

5:00 a.m.

Cină cu Malcolm (fraudă), Roger (și-a ucis soția), Martin (posesie de armă de foc care s-a descărcat) și Matthew (abuz de încredere). Toate discuțiile se referă la un evadat căruia i-a fost atât de dor de prietena lui încât a decis să ne părăsească. Mai avea doar nouă săptămâni până la data eliberării sale.

ZIUA 100 – VINERI, 26 OCTOMBRIE 2001

Un secol de zile în închisoare.

8:07 a.m.

Micul dejun. Deoarece este vineri, ni se oferă provizii de weekend: o pungă de plastic care conține o jumătate de duzină de pliculețe de ceai, patru pliculețe de zahăr, sare și piper și câteva bucățele de unt. Cei care au citit cele două volume anterioare ale acestor jurnale își vor aminti de zilele petrecute la Belmarsh, când eram de serviciu, alături de alți cinci deținuți, și puneam pliculețe de ceai într-o pungă de plastic. Ei bine, în sfârșit au apărut la North Sea Camp. Deținuții aduc contribuții utile care pot fi apoi valorificate în alte închisori, economisind astfel banii contribuabililor și oferindu-le prizonierilor o ocupație, precum și un mic salariu săptămânal. De exemplu, prosoapele din bucătărie au fost făcute în Dartmoor, prosoapele de baie verzi în Liverpool, cearșafurile și fețele de pernă maro la Holloway și păturile mele la Durham.

Acum nu uitați de pungile de ceai, pentru că Doug tocmai mi-a spus, când mânca ouă și bacon, că un condamnat pe viață a fost trimis la închisoarea Lincoln pentru că a fost prins posedând de droguri. Și unde au fost descoperite? În pungile de ceai. Personalul de securitate a făcut o razie în camera sa în această dimineață și a găsit șaizeci de pliculețe de ceai care conțineau canabis, împreună cu 40 de lire sterline în numerar, ceea ce se consideră o dovadă că era traficant. Dar acum să trecem la aspectul ridicol, trist, stupid, nebunesc (alegeți propriul cuvânt) al acestei povești – deținutul în cauză urma să fie eliberat condiționat peste unsprezece săptămâni. El va petrece acum următoarele optsprezece luni într-o închisoare de categoria B, înainte de a trece la o închisoare de categoria C, probabil pentru câțiva ani, înainte de a i se permite să se întoarcă la o închisoare de categoria D peste aproximativ patru ani. Doug adaugă că personalul de securitate nu a știut ce pune la cale, până când un alt deținut l-a turnat.

— De ce ar face cineva așa ceva? am întrebat eu.

— Probabil pentru a-și salva propria piele, răspunde Doug. Poate că era pe cale să fie mutat pentru o infracțiune mai mică, așa că le-a oferit un pește mai mare în schimbul unei amânări. Se întâmplă tot timpul.

8:30 a.m.

Când ajung la SMU, domnul Clarke este deja în picioare lângă ușă. Se apucă imediat să golească pubelele și să curețe podeaua din bucătărie. În timp ce lucrăm, aflu că este la prima abatere și că execută o pedeapsă de cincisprezece luni pentru deturnare de fonduri, urmând să fie eliberat în martie.

10:00 a.m.

În poșta de dimineață a sosit o scrisoare recomandată de la avocații mei. Citesc paginile cu mâinile tremurânde. Cererea mea de recurs împotriva condamnării a fost respinsă. Mi-a fost acordată doar cererea de recurs împotriva duratei pedepsei. Nu pot descrie cât de deprimat mă simt.

12:00 amiaza

Prânz. Doug face semn cu capul în direcția unui alt deținut care ia loc la masa alăturată.

— El este Roy, spune el, un spărgător care execută a cincisprezecea pedeapsă.

Când judecătorul i-a dat de data asta sentința de șase luni, a spus:

— Mulțumesc, Doamne, o să fac asta stând în cap.

— Atunci voi adăuga două luni pentru a te ajuta să te pui pe picioare, a răspuns judecătorul.

3:00 p.m.

Îl sun pe avocatul meu, Nick Purnell QC. Acesta consideră că ar trebui să facem apel la condamnare, deoarece trei elemente ale apărării noastre au fost trecute cu vederea. Cum poate Ted Francis să fie nevinovat dacă eu sunt vinovat? Cum poate fi invocată mărturia doamnei Peppiatt, când ea a mărturisit în

boxa martorilor că este o hoață? Cum aș fi putut să pervertesc cursul justiției, când avocatul care reprezenta partea adversă, domnul Shaw, a declarat că nu a considerat niciodată că prima dată din jurnal ar fi avut vreo importanță?

Discutăm, de asemenea, despre martorul care m-ar putea ajuta să dovedesc că Potts nu ar fi trebuit să accepte niciodată cazul. Nick mă avertizează că Godfrey Barker se răzgândește, iar soția sa susține că nu-și mai amintește detaliile.

5:30 p.m.

Îl văd pe David (crimă) pe coridor; are un zâmbet larg pe față. Își va petrece ziua de mâine cu soția sa pentru prima dată în ultimele două decenii. Este foarte emoționat să iasă singur și îmi povestește povestea tristă a unui deținut care a mers în vizită în oraș pentru prima dată în ultimii douăzeci și cinci de ani și a fost atât de speriat încât s-a urcat într-un copac. A trebuit să fie chemat serviciul de pompieri pentru a-l salva. Poliția l-a condus înapoi la închisoare și de atunci nu a mai ieșit niciodată.

6:00 p.m.

Serile mele se încadrează acum într-un tipar prestabilit. Mă alătur lui Doug la ora șase și jumătate și fac o baie, înainte de a urmări știrile de la ora șapte pe Channel 4.

8:15 p.m.

Mă prezint la apelul nominal, apoi mă întorc să joc câteva partide de table cu Clive.

10:00 p.m.

Ultimul apel nominal.

ZIUA 101 – SÂMBĂTĂ, 27 OCTOMBRIE 2001

8:07 a.m.

Există deținuți care preferă să rămână în închisoare decât să fie eliberați: cei care s-au instituționalizat și care nu au familie, prieteni, bani și nici șanse de a găsi un loc de muncă. Și mai există și Rico.

Rico a sosit la NSC de la închisoarea Lincoln în această dimineață. Este a patra sa infracțiune de tâlhărie și este întotdeauna binevenit înapoi pentru că îi place să lucreze la fermă. Lui Rico îi plac în mod deosebit porcii și, până să plece, îi știa pe toți pe nume. Obișnuia chiar să doarmă cu ei noaptea – ei bine, până la apelul final. Are o cameră în care stă singur, pentru că nimeni nu este dispus să o împartă cu el. Asta e o modalitate de a obține o cameră single.

9:00 a.m.

Mă înregistrez la SMU, dar cum nu sunt ofițeri prin preajmă, scriu timp de două ore.

11:00 a.m.

Încerc să o sun pe Mary la Grantchester, dar din cauză că inundațiile au scos telefoanele din funcțiune, tot ce primesc este un apel lung.

12:00 amiaza

În drum spre prânz, trec pe lângă Peter (condamnat pe viață, incendiator), care mătură frunzele de pe drum. Peter este un ungur de 1,80 metri și 110 kilograme, care a executat o pedeapsă de peste treizeci de ani pentru că a dat foc unei secții de poliție, deși nimeni nu a fost ucis.

Iau prânzul cu Malcolm (fraudă), care îmi spune că soția lui tocmai a fost eliberată din Holloway, după ce a ispășit o pedeapsă de nouă luni pentru spălare de bani. Cele 750.000 de lire sterline pe care le-a făcut el au fost plasate în contul ei fără știrea ei (cuvintele lui Malcolm), dar și ea a fost condamnată.

Malcolm a cerut ca pedeapsa ei să fie adăugată la a lui, dar judecătorul a refuzat.

Soțiile sau partenerele sunt un factor crucial pentru supraviețuirea unui deținut. Nu este prea rău dacă sentința este scurtă, dar chiar și atunci partenerul suferă adesea la fel de mult, dacă nu chiar mai mult, fiind singur afară. În cazul lui Mary, ea își trăiește acum viața în lumina unei publicități pe care nu a căutat-o niciodată.

4:15 p.m.

Se aude o bătaie timidă în ușă. O deschid și găsesc un deținut care vrea să vorbească despre scrierea unei cărți (acest lucru se întâmplă cel puțin o dată pe săptămână). Îl cheamă Saman și este un kurd musulman. În prezent lucrează la o carte intitulată *Istoria Kurdistanului* și se întreabă dacă aș putea citi câteva capitole. (Saman a studiat ingineria la o universitate din Kurdistan.) Când își va termina sentința, Saman vrea să se stabilească în această țară, dar se teme că ar putea fi deportat.

— De ce ești la NSC? îl întreb.

Saman îmi spune că a fost condamnat la trei ani de închisoare pentru că a provocat moartea prin conducere periculoasă. Urmează să fie eliberat în decembrie.

ZIUA 102 – DUMINICĂ, 28 OCTOMBRIE 2001

6:00 a.m.

Astăzi este ziua de naștere a mamei mele. Ar fi împlinit optzeci și nouă de ani.

8.15 a.m.

După micul dejun am citit *The Sunday Times* în bibliotecă. Regulile privind ziarele diferă de la o închisoare la alta, adesea fără explicații sau motiv. La Wayland, ziarele îți erau livrate în celulă, dar la NSC nu poți avea propriul ziar.

În timp ce citesc un articol lung despre antrax, un alt deținut se uită peste exemplarul său din *News of the World* și spune:

— Mă bucur să aflu că câștigi cincizeci de lire pe săptămână, Jeff.

Amândoi râdem. El știe prea bine că îngrijitorii sunt plătiți cu 8,50 lire sterline pe săptămână și că numai deținuții care ies la muncă pot câștiga mai mult. Destul de amuzant, acest tip de invenție sau inexactitate flagrantă i-a făcut pe colegii mei deținuți mai înțelegători.

10:00 a.m.

O sun pe Mary la Grantchester și, în sfârșit, primesc un ton de apel. Tocmai s-a întors de la München, unde mi-a spus că a mers bine. Nu toți germanii știu că soțul ei este un deținut. Cartea ei, *Clean Electricity from Photovoltaics (Electricitate curată din energie fotovoltaică)*, a fost primită cu aplauze la conferință. După ce s-a chinuit câțiva ani să finalizeze primul volum, a reușit să vândă 907 exemplare. Atenție, costă 110 lire sterline un exemplar, iar după standardele științifice, acesta este un bestseller. Am consumat o cartelă telefonică întreagă (douăzeci de unități) pentru a mă pune la curent cu toate noutățile ei.

11:00 a.m.

Un mesaj la megafon îi informează pe deținuți că se pot prezenta la centrul antidrog pentru testare voluntară. Un

rezultat negativ poate fi de ajutor în cazul cererilor de eliberare condiționată sau pentru acordarea statutului de privilegiat. Până când ajung, deja e o coadă lungă. Mă aflu în spatele lui Alan (fraudă), care va fi transferat mâine la Spring Hill. El spune că îmi va scrie și mă va anunța cum se compară locul cu NSC și va încerca să afle cum avansează cererea mea.

Ajung în fruntea cozii. Domnul Vessey – cel cu fața de topor care nu zâmbește niciodată – îmi indică o toaletă pentru ca eu să-i dau o mostră de urină într-o sticluță de plastic. Apoi introduce în sticlă un filtru care va arăta, prin cinci linii negre separate, dacă sunt pozitiv sau negativ, pentru orice, de la canabis la heroină. Dacă apar două linii negre mici vizavi de fiecare drog în parte, atunci nu ai nimic, dacă apare doar o singură linie, ai fost testat pozitiv și vei fi în fața guvernatorului la prima oră a dimineții.

Un deținut aflat înaintea mea este testat pozitiv la canabis și explodează când domnul Vessey îi spune că mâine va fi la raport. Iese în fugă, spunând înjurături. Domnul Vessey zâmbește. Propriul meu test iese doar cu linii duble, ceea ce este întâmpinat cu aplauze simulate de către cei care încă așteaptă la coadă.

— Și toarnă-ți pișatul pe scurgere, Archer, spune domnul Vessey. Dacă îl lași undeva pe aici, acest grup ar fi fericit să îl vândă celor de la *News of the World*.

12:00 amiaza

Prânz. Mi se alătură Brian (îngrijitor de capelă și organist). A fost condamnat pentru conspirație în vederea fraudării unei companii de creștere a struților cu șapte milioane de lire sterline. Avocatul său l-a convins că, dacă pledează nevinovat, un proces ar putea dura zece luni, iar dacă ar fi găsit vinovat s-ar putea alege cu o pedeapsă de șase sau șapte ani. Acesta l-a sfătuit pe Brian să pledeze vinovat la o acuzație mai puțin gravă, astfel încât să fie condamnat la mai puțin de patru ani. Brian a urmat acest sfat și a fost condamnat la trei ani și zece luni. Ceilalți doi părtași ai săi au decis să se judece, iar juriul i-a găsit nevinovați. Brian consideră că a pleda vinovat a fost cea

mai mare greșeală din viața sa.

2:00 p.m.
Scriu timp de două ore.

6.30 p.m.
Mă duc la capelă, unde mi se alătură alți cinci deținuți. Brian, omul struț, cântă la orgă (foarte profesionist). Iau Sfânta Împărtășanie în memoria mamei mele și nu pot să nu mă gândesc că este prima mea înghițitură de vin în trei luni. Vicarul ne oferă fiecăruia dintre noi câte un degetar mic de plastic cu vin. Abia mai târziu îmi dau seama de ce: unii deținuți participau la slujbă doar pentru a goli potirul.

Vicarul, reverendul Johnson, are peste șaptezeci de ani. Un bărbat scund și elegant, ne ține o predică scurtă și elegantă despre motivul pentru care nu este foarte sigur de creștinii născuți din nou. Apoi ne rugăm pentru creștinii care au fost uciși în timp ce participau la o slujbă religioasă în Pakistan.

Pe peretele din spatele altarului și pe o parte din tavan se află o pictură cu Cina cea de Taină. După slujbă, vicarul îmi spune că a fost pictată de un fost deținut, iar fiecare dintre ucenici a fost modelat după un deținut. El râde:

— Numai că Hristos nu este un deținut.

ZIUA 103 – LUNI, 29 OCTOMBRIE 2001

6:11 a.m.

Mă trezesc devreme și mă gândesc la casă. Am pe masa din fața mea un mic model de ceramică al lui Old Vicarage, împreună cu o fotografie a lui Mary și a băieților și o alta cu o priveliște a Parlamentului din apartamentul nostru din Londra; un contrast destul de mare cu priveliștea din mica mea cameră din blocul de nord. Cerul este cenușiu și amenință să plouă. Acesta este singurul lucru pe care îl am de împărtășit cu voi.

8:15 a.m.

Micul dejun cu Malcolm (fraudă, bibliotecar șef) și Roger (crimă, doisprezece ani până acum). Malcolm este în măsură să-mi spună mai multe despre tânărul pe nume Arnold care a fugit săptămâna trecută. Îmi amintesc de el de la inițierea sa la SMU, o creatură mică, timidă și nervoasă. Împărțea o cameră cu doi dintre cei mai neplăcuți bărbați pe care i-am întâlnit vreodată. Unul dintre ei a fost mutat din închisoare în închisoare în ultimele șapte luni din cauza tulburărilor pe care le provoacă oriunde se duce, iar celălalt este un dependent de heroină care își ispășește ultimele luni din pedeapsă. Nu m-am gândit nicio clipă la evadare. Cu toate acestea, dacă ar trebui să petrec o singură noapte cu oricare dintre acești bărbați, s-ar putea să trebuiască să-mi reconsider poziția.

8:30 a.m.

Astăzi mi-am propus să reorganizez panoul de afișaj confuz și înșelător din sala de așteptare. Matthew și cu mine ne petrecem primele treizeci de minute notând toate cele treizeci și șapte de anunțuri, înainte de a decide care dintre ele sunt depășite, redundante sau pur și simplu nu se află pe panoul de anunțuri potrivit. Doar șaisprezece au supraviețuit. Apoi, fixăm cinci noi rubrici tipărite cu grijă – droguri, educație, concediu, eliberare condiționată și informații generale, înainte de a înlocui cele șaisprezece afișe în mod ordonat în coloanele lor corecte.

Până la ora prânzului, sala de așteptare este curată, mulțumită domnului Clarke, iar panoul de afișaj este ușor de înțeles, mulțumită lui Matthew, deși cred că mi-am câștigat și eu cei 25 de penny pe oră.

12:00 amiaza

Trebuie să repet că, în ceea ce privește mâncarea din închisoare, NSC este excepțională. Wendy și Val (asistenta ei) au stabilit standarde pe care nu le-aș fi crezut posibile în nicio instituție care are la dispoziție doar 1,27 lire sterline pe deținut pentru trei mese pe zi. Azi am fost de acord cu pizza, dar Wendy m-a obligat să încerc o lingură din tocănița ei de miel, pentru că nu este de acord cu faptul că sunt VIP (vegetarian în închisoare). Este excelentă, și poate că săptămâna viitoare voi risca câteva feluri de mâncare cu carne.

2:30 p.m.

Rotația la NSC este continuă. Săptămâna trecută, cincisprezece deținuți au plecat, într-un fel sau altul: la sfârșitul pedepsei – doisprezece, mutați într-o altă închisoare – doi, fugari – unul. Astfel, după numai două săptămâni, 20% din populația închisorii s-a schimbat. Mai dați-mi o lună și voi fi un bătrân veteran.

În timp ce spăl ceștile de ceai, Matthew îmi spune că starea tatălui său s-a înrăutățit, iar guvernatorul i-a devansat cu o zi concediul de compasiune. Va pleca la Canterbury la prima oră a dimineții, ca să poată fi la căpătâiul tatălui său în următoarele zece zile. Nu se plânge de faptul că va trebui să petreacă cele zece nopți în închisoarea Canterbury (categoria B), ceea ce nu poate fi plăcut atunci când tatăl tău este pe moarte și nu ai pe nimeni cu care să-ți împărtășești durerea.

4:30 p.m.

Un alt teanc de scrisori mă așteaptă când mă întorc de la serviciu, printre care misive de la Chris de Burgh, Patrick Moore și Alan Coren. Scrisoarea lui Alan mă face să râd atât de mult, încât, în loc să vă împărtășesc fragmente din ea, am decis să o

redau în întregime. (Vezi mai jos.) Toată viața mea am avut parte de prieteni remarcabili, care mi-au tolerat suișurile și coborâșurile, iar acest ultim episod nu pare să-i fi descurajat câtuși de puțin.

Alan Coren

26 octombrie 2001

Dragul meu Jeffrey:

Trebuie să-mi cer o mulțime de scuze. În primul rând, iartă-mi dactilografierea, dar nu numai că scrisul meu este ilizibil, dar ar trebui să scriu câteva zile, pentru că nu am mai pus mâna pe un stilou decât pentru cecuri de prin 1960. Mai important, încearcă să-mi ierți faptul că nu am scris până acum, dar adevărul este că aș fi preferat să vorbesc cu tine față în față (chiar dacă legat de un calorifer, sau orice alt protocol cerut) decât să mă angajez în conversația unilaterală din scrisori, așa că – după cum probabil știi – am tot încercat să obțin o vizită și am fost refuzat. Cel mai important, iartă-mă pentru că nu am încercat să te scot: Am cheltuit o mică avere pe grapneluri, frânghii, tăietori de șuruburi, plăcuțe de înmatriculare false, bilete cu sens unic spre Sao Paolo și băuturi pentru bărbații mari din Mile End Road cu nasul spart și articulațiile tatuate, dar de fiecare dată când am reușit să pun toate aceste elemente laolaltă, a fost o noapte senină și lună plină.

Oricum, am înțeles de la biroul tău că ar putea fi posibil să organizăm o vizită, după ce eu și ei am completat tot felul de informații, iar tu ai fost anunțat cu suficient timp înainte ca să-ți bagi un jeroboam de Krug la gheață și să te îmbraci într-o rochie de brocart și un fes, așa că o să pun asta la cale imediat – dacă, desigur, ești de acord. Apropo, ești al naibii de norocos că nu te afli acum în acel birou, sunt zile proaste pentru a locui în vârful unei clădiri înalte, lângă MI6 și vizavi de H of C – și vorbesc ca unul care știe, deoarece, după cum vei observa din antetul scrisorii, m-am mutat recent într-o casă din Regent's Park; de unde, de la fereastra biroului meu de la ultimul etaj, în timp ce scriu, pot vedea Moscheea Regent's Park la 500 de metri în dreapta mea și reședința ambasadorului american la 500 de metri în stânga mea. Eu sunt punctul zero aici: de fiecare dată când aterizează elicopterul Excelenței Sale, ne grăbim să coborâm în pivniță. Poate fi

oricine, sau orice. Din moment ce nici măcar eu nu știu unde se află Freiston, mă îndoiesc că Osama bin Laden ar putea să-l găsească, iar tu ești mai norocos prin faptul că, deoarece fiecare plic care ajunge la închisoare este fără îndoială tăiat, scormonit și, în general, verificat până la ultimul milimetru pătrat, dacă cineva va lua antrax, nu vei fi tu.

Viața continuă în Londra ca și până acum: Anne și cu mine ne-am obișnuit să purtăm măștile de gaze în pat, deși e încă un pic cam ciudat să ne trezim noaptea și să căutăm fără să ne gândim băutura de lângă pat, așa că se întâmplă mai multe udături nocturne decât înainte. Giles și Victoria doresc să îți fie reamintiți și vor să știi că sunt bine și că se acomodează bine cu părinții lor adoptivi din Timbuktu, unde mi-au spus că și-au făcut o mulțime de prieteni noi printre ceilalți evacuați, deși sosul HP se dovedește a fi dificil de găsit. Iubitul tău Partid Conservator a ales un nou lider, care poate fi văzut în fiecare zi la ușa Camerei Comunelor împărțind cărți de vizită parlamentarilor și funcționarilor care, altfel, ar fi crezut că suntem unii care au venit să le vândă scheme de pensii private.

Scrieți o carte despre închisoare? FF 8282 ar fi un titlu grozav și, din moment ce sunt doar unul dintre nenumăratii ghinioniști care îți invidiază posibilitatea de a mâzgăli fără a fi deranjat de toate distragerile care ne împiedică pe noi ceilalți să terminăm Finnegean's Remamberance of War & Punishment, dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi serios să nu continui cu apelul: renunțarea la șansa de a mai scrie câțiva ani în liniște te-ar putea costa milioane.

În regulă – dacă trebuie – să fim serioși pentru un moment: ai nevoie de ceva, pot face ceva, pot vedea pe cineva pentru tine, toate astea? Știu că ai o grămadă de prieteni mai apropiați și mult mai influenți decât mine, dar pentru că întotdeauna se poate întâmpla ca tu să ai nevoie de ceva ce nimeni altcineva nu poate găsi, vreau să știi că aș face tot ce-mi stă în putință pentru a-ți rezolva problema. Dar, dacă nu altceva, trimite-mi un scurt bilet pentru a-mi spune dacă dorești sau nu o vizită. Dacă preferi să fii lăsat în pace, aș înțelege, bineînțeles. Dar ar fi frumos să ne întâlnim pentru a ne distra făcând puțin mișto – de parcă ar mai exista și alt fel de distracție în zilele noastre.

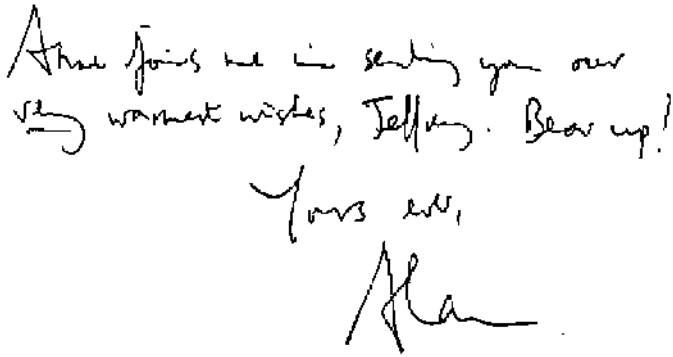

5:00 p.m.

Mâine mă duc la sală. Scriu asta doar pentru a mă asigura că o fac.

18:00 p.m.

Scriu timp de două ore.

8:15 p.m.

Mă înscriu la apelul nominal. Începând de mâine, deoarece voi fi terminat cele două săptămâni de acomodare, trebuie să fac prezența doar la orele 11:00, 16:00 și 20:15. Pentru că voi fi la serviciu, în viitor, la ora 20:15 va fi singura dată când va trebui să mă prezint personal. Doug spune că voi simți imediat diferența.

ZIUA 104 – MARȚI, 30 OCTOMBRIE 2001

6:01 a.m.

Scriu timp de două ore. Am scris 250.000 de cuvinte de când sunt încarcerat. Poate că Alan Coren are dreptate.

8:15 a.m.

Zece noi deținuți au sosit ieri. Vor merge la medic imediat după micul dejun, înainte de a veni la SMU pentru a li se da pachetul de adaptare și apoi pentru a fi intervievați de comisia de muncă. Unul câte unul își fac apariția. Unii sunt încrezuți, le știu pe toate, le-au văzut pe toate, nu mai au nimic de învățat, în timp ce alții sunt nervoși și nerăbdători și plini de întrebări disperate.

Și mai este și Michael Keane (viețaș, paisprezece ani până acum, în vârstă de treizeci și nouă de ani).

Cei dintre voi care ați fost atenți la ultimele 250.000 de cuvinte își vor aminti cele douăzeci de zile petrecute la Belmarsh, unde l-am întâlnit pe William Keane, în banda lanțului cu saci de ceai. Fratele său, Michael, are același farmec irlandez, același spirit și aceeași dragoste pentru literatură, dar nu uitați niciodată că toți cei șapte frați Keane au fost în închisoare în același timp, costând contribuabilul un milion de lire sterline pe an. Michael îmi transmite cele mai bune urări din partea lui William și adaugă că a aflat astăzi că sora lui tocmai a fost eliberată din Holloway după ce a executat nouă luni de închisoare pentru o serie de infracțiuni cu carduri de credit. Michael speră să fie eliberat condiționat în martie și, dacă farmecul irlandez ar fi suficient, ar reuși, dar, din păcate, decizia trebuie să fie ratificată de Ministerul de Interne, care îi va citi doar dosarele și nu-l va vedea niciodată față în față. Faima sa printre frații Keane este legendară, deoarece, când a fost la Belmarsh – o închisoare de înaltă securitate – a ajuns până la prima poartă exterioară în timp ce golea coșuri de gunoi. Cel mai îndepărtat loc în care a reușit cineva să ajungă în timp ce încerca să evadeze din iad.

10:20 a.m.

Un deținut neîngrijit și nebărbierit, pe nume Potts, se înregistrează la SMU pentru a confirma că are o întâlnire cu avocatul său în această după-amiază. Îmi verific foaia cu programul de azi pentru a vedea că avocatul său este programat pentru ora trei. Potts, care tocmai a ieșit dintr-o tură de trei ore în bucătărie, zâmbește.

— Ne vedem la trei, Jeff.

11:40 a.m.

Toți cei zece nou veniți au fost văzuți de comisia de muncă și li s-au stabilit locuri de muncă la fermă, în bucătărie sau la cantina ofițerilor. Unul dintre ei, Kevin (șase ani de închisoare pentru că a evitat să plătească TVA), a optat pentru educație cu normă întreagă, fiind în ultimul an la Facultatea de Drept.

12:00 amiaza

În timpul prânzului, Doug mă întreabă dacă am făcut comanda de mâncare la pachet pentru weekend. Îmi dau seama că mi se întinde o cursă, dar îi urmez bucuros jocul. Apoi îmi spune povestea a doi foști deținuți, Bruce și Roy, care erau parteneri de infracțiuni.

Bruce a descoperit rapid nu numai că era ușor să fugi de la NSC, dar era la fel de simplu să te întorci neobservat. Așa că, într-o noapte, a mers pe jos șase mile până la Boston, a cumpărat niște pește și cartofi prăjiți, a furat o bicicletă, s-a întors, a ascuns bicicleta la fermă și s-a dus la culcare. Așa a început o afacere înfloritoare cunoscută sub numele de „comenzi de weekend". Colegul său de cameră, Roy, își petrecea toată săptămâna preluând comenzi de la ceilalți deținuți pentru cina de sâmbătă seara (ultima masă din fiecare zi este la ora cinci, așa că poți fi cam flămând până la nouă). Înarmat cu comenzile, Bruce mergea cu bicicleta în Boston imediat după apelul de la ora opt și cincisprezece, vizita magazinul local de pește și cartofi prăjiți, McDonalds sau KFC – ca să nu mai vorbim de pub – și se întorcea în mai puțin de o oră, astfel încât să poată lăsa

comenzile și să fie văzut pe coridoare cu mult înainte de apelul de la ora zece seara.

Acest serviciu de comenzi a funcționat cu succes timp de câteva luni, în cele mai bune tradiții ale liberei inițiative. Din nefericire, există întotdeauna câte un client nemulțumit care va pârî, iar într-o noapte doi ofițeri l-au prins pe Bruce la o milă de închisoare, încărcat cu mâncare și băutură. În dimineața următoare a fost transferat la o închisoare de categoria C. Colegul său de cameră, Roy, conștient că va fi doar o chestiune de zile până când se va afla că e implicat, a fugit cu toți banii și nu a mai fost văzut de atunci.

2:50 p.m.

Potts se întoarce la SMU pentru întâlnirea cu avocatul său. S-a bărbierit, și-a spălat părul și poartă o cămașă curată, bine călcată, iar pantofii îi strălucesc. Am sarcina deloc de invidiat de a-i spune că avocatul său a sunat cu câteva momente în urmă pentru a anula întâlnirea.

Acesta este un mesaj pentru toți avocații care se ocupă de persoanele încarcerate: vizita dumneavoastră poate fi cel mai important eveniment al săptămânii, dacă nu al lunii, așa că nu anulați cu ușurință. Potts se întoarce abătut pe cărare, cu capul plecat.

4:00 p.m.

Domnul Hocking intră în SMU. Îmi spune că tocmai a fost percheziționat tot pavilionul patru din blocul nordic (nouă camere), pentru că un ofițer a crezut că a auzit un telefon mobil sunând. Posesia unui telefon mobil este o infracțiune care îți va asigura trimiterea înapoi la o închisoare de categoria C în aceeași zi.

4:30 p.m.

Scriu timp de două ore, mă simt epuizat, dar cel puțin nu mai trebuie să mă prezint la apelul de la ora 22:00.

7:00 p.m.

Mă alătur lui Doug și Clive la spital. Clive îmi spune că ofițerii nu au găsit nimic în timpul percheziției din această dimineață. De multe ori, „auzul unui telefon mobil" este doar o scuză pentru a efectua o percheziție când, de fapt, ei încearcă să găsească altceva. Doug intervine:

— Adevărul este că ei căutau un alt aparat de fotografiat pe care presa l-a introdus recent. Știu chiar și numele deținutului implicat și, având în vedere că urmează să fie eliberat vineri, vor să se asigure că nu pleacă cu un teanc de fotografii care i-ar putea face de rușine.

11:40 p.m.

Potts este transportat de urgență la spitalul din Boston, după ce a luat o supradoză.

ZIUA 105 – MIERCURI, 31 OCTOMBRIE 2001

6:23 a.m.

Mă trezesc gândindu-mă la Potts. El îmi amintește cât de îngrozitor este să fii încarcerat și de ce pușcăriașii trăiesc veșnic cu speranță. Mai târziu aflu că Potts va fi mutat la închisoarea Sudbury, pentru a fi aproape de soția și familia sa. Știu cum se simte. Încă aștept vești de la Spring Hill.

8:30 a.m.

În această dimineață avem o comisie de evaluare a riscurilor. Patru deținuți care solicită eliberarea anticipată în baza bunei purtări trebuie să se prezinte în fața viceguvernatorului, domnul Leighton, și a ofițerului superior de probațiune, domnul Simpson. Dacă un candidat are un cazier impecabil în timpul detenției – nu a fost niciodată pus sub acuzare, nu a fost niciodată implicat în traficul de droguri – are o șansă. Dar principalul considerent este dacă deținutul este susceptibil să recidiveze. Astfel, dacă deținutul este închis pentru jaf sau fraudă cu carduri de credit, șansele sale nu sunt prea mari.

În timpul orei următoare, îi duc pe fiecare dintre cei patru deținuți în fața comisiei. Ei pleacă douăzeci de minute mai târziu, doi cu zâmbete pe față, care vor să mă strângă de mână, și doi care dau buzna pe lângă mine, nevăzând nimic în fața ochilor.

11:11 a.m.

Domnul New a primit un fax de la Spring Hill, solicitând încă trei documente și răspunsul la încă cinci întrebări: o adeverință de la spital pentru a confirma că sunt sănătos și nu iau niciun medicament; dosarele mele de la Belmarsh și Wayland pentru a arăta că nu am fost niciodată pus la raport; și confirmarea de la NSC că nu am fost pus sub acuzare de când sunt aici. De asemenea, vor să știe dacă intenționez să fac apel împotriva sentinței mele și, în caz afirmativ, dacă mă voi prezenta în instanță. Domnul New pare surprins când îi spun că nu o voi

face. Există două motive pentru decizia mea. Nu doresc să mai petrec niciun minut din viața mea la Belmarsh, unde te transferă dacă trebuie să apari la Înalta Curte, și al naibii să fiu dacă o voi supune pe soția mea la chinul de a înfrunta presa în fața tribunalului când vine și pleacă.

11:30 a.m.

La spital, sora verifică formularele de la Spring Hill. Linda bifează toate căsuțele și confirmă că sunt remarcabil de în formă – pentru vârsta mea, doamnă obraznică.

12:00 amiaza

La prânz, Doug mă avertizează că s-ar putea să mai treacă câteva luni până când Spring Hill va avea un loc liber, deoarece este cea mai populară închisoare din Marea Britanie și, în orice caz, s-ar putea să nu se bucure de publicitatea aferentă pe care aș atrage-o eu. Bell (un îngrijitor de la sala de sport) se apleacă și mă informează:

— Este cea mai bună închisoare la care am fost vreodată. M-am mutat aici doar ca să fiu mai aproape de soția mea.

3:52 p.m.

Domnul New reapare cu dosarul meu fără pată de la Belmarsh și Wayland.

La ora 16:04 trimite prin fax la Spring Hill cele opt pagini pe care le-au cerut. Primește confirmarea că acestea au sosit la ora 16:09. Vă voi ține la curent.

4:15 p.m.

Ascultătorul senior, Brian (conspirație pentru fraudarea unei companii de struți), apare la SMU. El întreabă dacă spatele cărților de identitate ale deținuților poate fi reproiectat, deoarece în prezent pe ele se face publicitate pentru Samariteni și Crimestoppers. Brian subliniază că, întrucât niciun deținut nu poate forma un număr 0800, spațiul ar fi mai bine folosit pentru a-i informa pe noii sosiți despre programul *Ascultătorii*. Are dreptate.

5:00 p.m.

Scriu timp de două ore.

7:00 p.m.

Doug îmi spune că guvernatorul, domnul Lewis, a venit astăzi la spital pentru că a citit în *News of the World* că am o rezervă secretă de biscuiți cu ciocolată în frigider.

— Așa este, l-a informat Doug, Jeffrey îi cumpără de la cantină în fiecare joi și lasă un pachet aici pentru amândoi, pe care îl luăm cu cafeaua mea și cu Bovrilul lui.

Cu o săptămână în urmă i-am spus Lindei că poți cumpăra un borcan de Marmite de la cantină, dar nu și Bovril, pe care îl prefer. A doua zi a apărut un borcan de Bovril.

Deținuții încalcă regulile tot timpul, adesea fără să-și dea seama. Ofițerii trebuie să închidă ochii; altfel, toată lumea ar fi acuzată în fiecare zi a săptămânii, iar serviciul penitenciar s-ar bloca. Bineînțeles că există o diferență între Bovril și bere, între a avea un prosop în plus și un telefon mobil, sau o carte cu copertă cartonată și o pungă de ceai plină de heroină. Majoritatea ofițerilor acceptă acest lucru și își folosesc bunul simț.

8:26 p.m.

Doi ofițeri, domnul Spencer și domnul Hayes, ni se alătură în spital pentru o pauză de cafea. Aflăm că unsprezece noi deținuți au sosit în această seară și doar șapte vor fi eliberați mâine, astfel că închisoarea este aproape plină. Ei adaugă, de asemenea, că un alt prizonier a fost plasat în celula de izolare peste noapte și că mâine va ajunge în fața guvernatorului. Este posibil să se întoarcă la închisoarea Lincoln. Se pare că în camera sa a fost găsit un aparat de fotografiat, al treilea în ultimele zece zile. De asemenea, se știe ce ziar este implicat.

ZIUA 106 – JOI, 1 NOIEMBRIE 2001

6:19 a.m.

În închisoare nu te gândești la ceea ce se poate realiza pe termen lung; toate gândurile sunt pe termen scurt. Când este următoarea dată când pot cumpăra o altă cartelă telefonică? Pot să-mi schimb slujba? Voi fi trecut la privilegiați? Pot să mă mut într-o cameră de o persoană? În acest moment, singurul gând care mă preocupă este: pot ajunge la Spring Hill? Nu când, ci dacă pot. În închisoare, „când" se va întâmpla numai după ce se va realiza „se poate".

8:30 a.m.

Cincisprezece deținuți noi astăzi, printre care un maior Willis, care are 64 de ani. Aștept cu nerăbdare să aflu ce a făcut.

Willis, Clarke (omul de serviciu) și cu mine nu trebuie să muncim pentru că toți avem peste șaizeci de ani. Dar Willis dă de înțeles că este în căutarea unui loc de muncă, iar comisia de muncă îl repartizează la lucrări (inginerie).

9:30 a.m.

Domnul Hocking, ofițerul de securitate, trece pe la noi pentru o ceașcă de ceai. Îmi spune că Braithwaite, despre care s-a descoperit că avea un aparat foto în cameră, se întoarce acum la Lincoln. Ziarul implicat a fost *Mail on Sunday*. Toate documentele relevante au fost trimise la poliția locală, deoarece este posibil să se fi comis o infracțiune de complicitate cu un deținut.

12:30 p.m.

O sun pe Alison. Mary a fost invitată la aniversarea nunții de aur a lui Margaret și Denis Thatcher pe 13 decembrie. James va face un drum lung pentru a mă vizita sâmbătă.

7:15 p.m.

Doug îmi spune că persoana sa de contact din biroul

administrativ de la Spring Hill nu este sigur că mă vor primi. Pun pariu că Doug va afla soarta mea cu mult înainte de oricare dintre ofițerii de la NSC.

8:15 p.m.

O bătaie izbucnește în pavilionul 6. Este implicat un tânăr care este dependent de heroină de la vârsta de paisprezece ani. Urmează să fie eliberat mâine dimineață. Ceremoniile de plecare sunt destul de obișnuite în închisoare, iar popularitatea unui deținut poate fi măsurată prin salutul colegilor săi de închisoare în noaptea dinaintea plecării sale. Acestui deținut i s-a turnat o găleată de rahat în cap și i s-au ars în fața lui actele de eliberare. La capătul pavilionului este un post de pază, iar cel mai apropiat ofițer se află în biroul unității, în capătul celălalt al coridorului, citind un ziar, așa că puteți fi siguri că umilința va continua până când își va începe rondul.

Când mă întorc la spital, îi spun lui Doug numele deținutului implicat. El nu se arată surprins și adaugă pur și simplu:

— Băiatul acela nu va trece de patruzeci de ani.

10:30 p.m.

Întorcându-mă în camera mea, trec pe coridor pe lângă Alan (vânzător de bunuri furate). Mă întreabă dacă poate lăsa un mic balansoar din lemn în camera mea, deoarece camera lui este puțin supraaglomerată cu doi deținuți. A plătit 20 de lire sterline pentru jucărie (un mandat poștal trimis de cineva din exterior soției deținutului care l-a făcut). Este un cadou pentru nepotul său de 14 luni.

În timp ce scriu acest jurnal, în fața mea se află mai multe felicitări de la binevoitori, o machetă din ceramică a Old Vicarage, o fotografie cu Mary și băieții și acum un cal balansoar.

Alan urmează să fie eliberat peste două săptămâni, iar când va pleca, nu i se va turna niciun excrement pe cap. Deținuții vor face coadă pentru a da mâna cu acest om foarte decent.

ZIUA 107 – VINERI, 2 NOIEMBRIE 2001

6:19 a.m.

Fuga este un fenomen în închisorile de categoria D. Este aproape imposibil să evadezi dintr-o închisoare de categoria A sau B și extrem de dificil să o faci chiar și dintr-o închisoare de categoria C (Wayland, de exemplu). Pentru ca un deținut să devină eligibil pentru statutul de categoria D, trebuie să fie considerat ca având șanse de a-și ispăși pedeapsa fără a încerca să evadeze. În practică, închisorile sunt atât de supraaglomerate încât instituțiile de categoria C, care sunt disperate să își golească celulele, elimină adesea deținuți care pur și simplu nu ar trebui să fie trimiși într-o închisoare deschisă.

Un grup de unsprezece astfel de deținuți a sosit anul trecut de la Lincoln și au rămas șapte înainte de apelul final din acea noapte. Am descoperit astăzi că, din cauza lipsei cronice de personal, există doar cinci ofițeri de serviciu pe timp de noapte, iar doi dintre ei fac ore suplimentare, așa că fuga nu este prea dificilă.

Deținuții evadează din o sută și unu de motive diferite, dar în principal din cauza presiunilor familiale externe: o soție care are o aventură, un partener care își ia copiii sau un deces în familie care nu îndeplinește criteriile pentru concediu de compasiune. Adevărata ironie este că acești deținuți sunt cei care au cele mai multe șanse de a fi arestați, deoarece primul loc în care apar este locuința familiei și acolo îi așteaptă la ușă câțiva polițiști locali care îi trimit înapoi în condiții închise și la o pedeapsă mai lungă.

Înainte de a fi trimis la închisoare, aș fi spus: „Și au dreptate, primesc ce li se cuvine". Cu toate acestea, după 106 zile în care am fost foarte atent la ce se întâmplă, acum îmi dau seama că fiecare individ trebuie să fie judecat după propriile merite. Accept că trebuie să fie pedepsiți, dar rareori se încadrează clar în teritoriul alb sau negru.

Apoi, există o categorie complet diferită de fugari – străinii. Aceștia doresc pur și simplu să se întoarcă în țara lor, fiind

conștienți că poliția britanică nu are nici timpul, nici resursele necesare pentru a-i căuta.

Pentru fiecare adevărat criminal există o sută de persoane care nu sunt chiar așa de vinovate.

Domnul New îmi povestește despre doi evadați care fac parte din folclorul North Sea Camp. Cu câțiva ani în urmă, Boston a organizat un maraton în beneficiul unei organizații caritabile locale de luptă împotriva cancerului, iar traseul ales i-a dus pe concurenți pe o potecă publică care se întinde de-a lungul părții de est a închisorii. Un deținut s-a strecurat afară din sala de sport în echipamentul de alergare, s-a alăturat atleților care treceau și nu a mai fost văzut de atunci.

A doua poveste se referă la un deținut care a trebuit să se prezinte la tribunal pentru o a doua acuzație, în timp ce ispășea o pedeapsă de șase ani pentru o condamnare anterioară. Când juriul s-a întors pentru a da verdictul, gardienii îl așteptau jos, în celule. Juriul a dat un verdict de nevinovăție pentru a doua acuzație. Judecătorul a declarat: „Sunteți liber să părăsiți curtea". Și exact asta a făcut.

Motivul pentru care ridic acest subiect este că Potts, care a avut o săptămână proastă, a fugit ieri după tentativa de sinucidere. Se pare că picătura care a umplut paharul s-a referit la custodia copiilor săi – subiect pe care urma să îl abordeze cu avocatul său.

8:15 a.m.

După evenimentele frenetice care au urmat ieri sosirii a cincisprezece noi deținuți, ziua de astăzi este relativ liniștită. Allen (canabis, șase ani) vine să-mi spună că formularele sale de concediu de weekend încă nu au fost procesate și că este vorba de acest weekend. Ofițerul de serviciu, domnul Hayes, se ocupă de asta. Thomas (responsabil de o armă care s-a descărcat) spune că formularul său de vizită în oraș nu a fost autorizat și întreabă cât va mai trebui să aștepte pentru a afla dacă i se va permite să iasă. Domnul Hayes se ocupă de el. Merry (deturnare de fonduri) sosește și încă nu se știe când Grupul 4 îl va transporta la Sudbury pentru a fi mai aproape de familia sa.

Domnul Hayes se ocupă de asta.

Domnul Hayes este un ofițer neobișnuit. Nu îi este frică să ia decizii și să le respecte. De asemenea, își face singur ceaiul. Când l-am întrebat de ce, mi-a răspuns pur și simplu:

— Nu ești aici ca să mă servești pe mine, ci ca să-ți ispășești pedeapsa. Nu am nevoie să fiu servit.

10:00 a.m.

Eu și domnul Hocking am căzut de acord că ar fi mai bine ca presa să facă o fotografie și apoi să plece, lăsând mica sa bandă de agenți de securitate să-și facă treaba.

Ies din clădirea SMU și mă opresc cu delicatețe să vorbesc cu Peter (condamnat pe viață, incendiator), care mătură frunzele de pe drum. El stă cu spatele la aparatele de fotografiat. Trei minute mai târziu mă întorc în clădire și, ca de obicei, fotografii dispar cu toții.

12:00 amiaza

Maiorul Willis vine la SMU pentru a-și lua dosarul roșu de acomodare. Îmi spune că are șaizeci și patru de ani, prima infracțiune, vătămare corporală gravă, pedeapsă de un an, și că va fi eliberat în martie. A fost maior în armată și, după ce s-a pensionat, s-a îndrăgostit de o tânără nigeriană (o prostituată), cu care s-a căsătorit mai târziu. Aceasta a început în curând să îl intimideze și să cheltuiască puținii bani pe care îi avea. Într-o zi, nu a mai putut suporta, și-a pierdut capul și a înfipt un cuțit de bucătărie în ea. Ea l-a reclamat la poliție. El va ajunge să facă zece luni de închisoare (dacă va primi eliberarea condiționată), dintre care șase la NSC. Este nedumerit de ce am primit patru ani.

2:30 p.m.

O după-amiază liniștită. O vizită pe fugă din partea domnului Berlyn pentru a verifica dacă port o cămașă de închisoare, deoarece presa continuă să scrie că nu este regulamentară. Verifică eticheta albastră și albă a ÎMS și pleacă, mulțumit.

9:00 p.m.

Adorm în fața televizorului. Doug spune că sforăi. Scriu cinci ore pe zi, pe lângă o săptămână de lucru de treizeci și patru de ore, și nici măcar nu mă duc la sală.

ZIUA 108 – SÂMBĂTĂ, 3 NOIEMBRIE 2001

Am scris de mai multe ori despre plictiseala weekendurilor, dar astăzi are loc ceva care transformă toropeala normală într-o activitate frenetică.

8:50 a.m.

Fotografii s-au întors. Fie au ratat ieri o poză bună, fie lucrează pentru ziarele de duminică și vor o „poză de azi". Sunt de acord cu viceguvernatorul, domnul Berlyn, să facem o altă plimbare, ca să scăpăm de ei o dată pentru totdeauna. El pare recunoscător.

2:00 p.m.

Aștept o vizită de la fiul meu James. Când intru în camera vizitatorilor, nu-l văd, dar apoi văd pe cineva care îmi face semn cu mâna. Se pare că este fiul meu. I-a crescut barba. O urăsc și îi spun asta, ceea ce este puțin cam dur, deoarece tocmai a călătorit 120 de mile pentru a mă vedea.

James îmi spune că echipa mea de avocați își concentrează eforturile asupra apelului meu. Domnul și doamna Barker au confirmat că l-au auzit pe judecător vorbind despre mine la o cină cu mai bine de un an înainte de a fi arestat. Acest lucru ar putea schimba soarta apelului.

5:00 p.m.

Doug și cu mine bem un ceai în spital când Clive intră și ne anunță că se mută în altă cameră.

— De ce? întreb, când el are cel mai mare spațiu din închisoare.

— Pentru că se montează instalația electrică în toate celelalte camere.

Nu-mi vine să cred că ar renunța la camera lui mare în schimbul unui televizor.

— Dacă vrei să te muți, Jeffrey, ar fi bine să vii acum în blocul de sud.

Plecăm cu toții în căutarea ofițerului de serviciu, care aprobă mutarea. Mi-am petrecut următoarele două ore, ajutat de Alan (vânzător de bunuri furate), transferându-mi toate bunurile din blocul nordic în cel sudic, în timp ce Clive se mută într-o cămăruță de o persoană la celălalt capăt al coridorului.

Acum sunt cazat într-o cameră de douăzeci și unu pe șaisprezece picioare. Majoritatea deținuților presupun că i-am plătit lui Clive o sumă imensă de bani pentru a se muta și a-mi face loc, în timp ce adevărul este că el însuși a vrut să plece. Există un singur dezavantaj. Întotdeauna trebuie să existe un dezavantaj. Noua mea locuință se află lângă camera de televiziune, dar cum aceasta este închisă la ora 23:00 în fiecare seară și foarte rar îl părăsesc pe Doug la spital înainte de ora 22:30, nu cred că va fi o problemă reală.

Acum am o slujbă interesantă, o cameră mai bună, mâncare comestibilă și 8,50 lire sterline pe săptămână. Ce poate cere un om mai mult?

ZIUA 109 – DUMINICĂ, 4 NOIEMBRIE 2001

6:19 a.m.

Scriu timp de două ore înainte de a mă alătura lui Doug la spital. Ne uităm la David Frost, printre ai cărui invitați se numără șeful poliției din Irlanda de Nord, Sir Ronnie Flanagan. În timp ce discută despre ziarele de dimineață, Sir Ronnie spune că este o încălcare a intimității mele faptul că presa tabloidă îmi face poze în timp ce sunt în închisoare. Fotografiile sunt bune, dar articolele sunt la limita farsei.

Mai târziu, un ofițer de securitate atrage atenția că două tabloide au rubrici atribuite unor femei, iar la NSC nu a fost văzută nicio femeie jurnalist sau fotograf în ultimele trei săptămâni.

12:00 amiaza

În timpul prânzului, stau în fața unui deținut pe nume Andy, care este un fenomen rar în orice închisoare, deoarece anterior a servit zece ani ca ofițer de penitenciar. Acum execută o pedeapsă de șapte ani de închisoare, după ce a pledat vinovat de introducerea ilegală de droguri în închisoare pentru un deținut. Andy mi-a spus că singurul motiv pentru care a făcut acest lucru a fost pentru că deținutul în cauză amenința că îi va bate fiica. Aceasta era căsătorită cu un fost deținut.

— Te-ai lăsat păcălit de asta, Jeffrey? vă aud întrebând. Da, așa este.

Poliția a prezentat juriului dovezi irefutabile care arătau că fiica lui Andy fusese amenințată și a cerut judecătorului să ia acest lucru în considerare atunci când a pronunțat sentința. Deși Andy susține că nu știa ce conțineau pachetele, ultimul pachet pe care l-a introdus, o cutie de Cadbury's Quality Street, conținea patru grame de heroină pură.

Dacă ar fi fost canabis, ar fi putut fi condamnat la un an sau optsprezece luni. Dacă nu ar fi mărturisit, ar fi putut scăpa cu o suspendare. Mi-a spus că știa că în cele din urmă va fi prins și, odată ce a fost chemat pentru interogatoriu, a vrut să se

descarce de toată povestea.

Andy a fost trimis inițial la ÎMS Gartree (categoria B), cu o nouă identitate și cu o altă infracțiune pe fișa de acuzații. A trebuit să fie mutat în momentul în care a fost recunoscut de un vechi deținut. De acolo a mers la Swalesdale, unde a rezistat douăzeci și patru de ore. Apoi a fost mutat la Elmsley, o închisoare pentru infractori sexuali, unde a stat pe același palier cu Roy Whiting, care a fost condamnat pentru uciderea lui Sarah Payne. După ce și-a câștigat categoria D, Andy a venit la NSC, unde își va termina pedeapsa.

Singurul comentariu pe care îl mai face, pe care l-am auzit repetat din nou și din nou și, prin urmare, consider că merită menționat, este: „infractorii sexuali trăiesc în condiții mult mai bune decât orice alt deținut”.

ZIUA 110 – LUNI, 5 NOIEMBRIE 2001

8:28 a.m.

Când eram deputat am auzit adesea sentimentul exprimat că viața ar trebui să însemne viață. Îmi amintesc acest lucru pentru că astăzi avem o reuniune a consiliului de administrație al viețașilor la SMU.

Există nouă condamnați pe viață la NSC și puteți fi destul de siguri că, dacă au ajuns la categoria D, nu se vor gândi să evadeze. De fapt, toți sunt destul de inofensivi. Doi dintre ei pleacă în fiecare zi să lucreze într-un azil de bătrâni, unul într-o bibliotecă din Boston și altul pentru magazinul local Oxfam.

Linda, ofițerul lor de probațiune, ni se alătură la o cafea în timpul pauzei de dimineață. Ea completează cercetările pe care le-am pus cap la cap în ultimele trei luni. Mi-am început viața de deținut la Belmarsh pe un pavilion cu douăzeci și trei de criminali. Cei condamnați pe viață variază de la ucigași cu sânge rece, precum Denis Nielsen, care a pledat vinovat pentru uciderea a treisprezece victime, până la Chris, care și-a ucis soția într-un acces de furie după ce a găsit-o în pat cu un alt bărbat; a petrecut deja paisprezece ani regretându-și pierderea cumpătului. Nielsen și-a început pedeapsa, și o va termina, în închisoarea cu gradul cel mai mare de securitate de categoria A. În prezent, el este închis într-o SSU (unitate specială de securitate), un fel de închisoare în închisoare. Atunci când se deplasează oriunde în închisoare, este însoțit întotdeauna de cel puțin doi ofițeri și un câine și este percheziționat de fiecare dată când părăsește celula sau se întoarce în ea. Noaptea, își pune toate hainele în fața ușii celulei, iar un ofițer i le înapoiază în dimineața următoare. Nielsen i-a spus în mai multe rânduri ofițerului New că ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă l-ar fi spânzurat.

Acum, că teroriștii IRA nu mai sunt închiși pe continent, din cei 1.800 de criminali aflați în custodie, în prezent mai sunt doar șapte deținuți din SSU.

Acum, Chris, care și-a ucis soția, se află la celălalt capăt al

scalei. A ajuns la categoria D după 11 ani și lucrează în bucătării. Prin urmare, are acces la mai multe instrumente cu care ar putea ucide sau mutila. Nu mai departe de ieri, l-am văzut tăind niște carne – destul de eficient. El speră că va convinge comisia de eliberare condiționată să-l lase liber peste optsprezece luni. În ultimii unsprezece ani, a trecut de la categoria A la D prin șaptesprezece închisori, dintre care trei într-un singur weekend, când a fost dus la Preston, Swalesdale și Whitemoor, doar pentru a constata de fiecare dată că nu aveau o celulă pentru el.

Toți cei nouă condamnați pe viață de la NSC vor fi intervievați astăzi, astfel încât să poată fi trimise rapoarte suplimentare la Ministerul de Interne pentru a decide dacă sunt pregătiți să se întoarcă în lumea exterioară. Ministerul de Interne va lua decizia finală; în mod tradițional, acesta este mai degrabă conservator și acceptă aproximativ 60 % din recomandările comisiei. Consiliul se întrunește la ora 9:00, când Linda, ofițerul de probațiune al condamnaților pe viață, este însoțită de viceguvernatorul adjunct, domnul Berlyn, de un psihiatru numit Christine și de ofițerul închisorii pentru condamnații pe viață.

Primul deținut care se prezintă în fața comisiei este Peter, care a dat foc unei secții de poliție. A ispășit până acum treizeci și unu de ani de închisoare și, sincer să fiu, acum este un om neajutorat, care a devenit atât de instituționalizat încât comisia de eliberare condiționată va trebui probabil să-l transfere direct într-un azil de bătrâni. Peter mi-a spus că trebuie să mai ispășească cel puțin încă optsprezece luni înainte ca acea comisie să fie dispusă să ia în considerare cazul său. Nu cred că va fi eliberat vreodată, decât într-un sicriu.

Următorul care va merge în fața comisiei este Leon.

Cea mai mare problemă cu care se confruntă cei condamnați pe viață este cazierul lor. În primii zece ani de pedeapsă, ei nu văd nicio luminiță la capătul tunelului, așa că amenințarea de a li se adăuga încă douăzeci și opt de zile la sentință nu este deloc un factor de descurajare. După zece ani, Linda spune că, de multe ori, se produce o schimbare radicală în atitudinea unui

condamnat pe viață, care coincide cu mutarea sa la categoria B și apoi din nou când ajunge la categoria C. Acest lucru este și mai pronunțat atunci când ajung în cele din urmă la categoria D și pot crede, dintr-o dată, că eliberarea este posibilă.

Apropo, este aproape necunoscut ca un condamnat pe viață să fugă. Nu numai că s-ar întoarce într-o închisoare închisă de categoria A, dar este posibil ca niciodată să nu mai fie luat în considerare pentru eliberare condiționată.

Cu toate acestea, cei mai mulți dintre condamnații pe viață intervievați astăzi au dus o existență îndelungată și ireproșabilă în ultimii cinci ani, deși există adesea cicatrici, dinți lipsă și oase rupte care le amintesc de primii zece ani petrecuți într-o închisoare de categoria A.

Pe parcursul zilei, toți se prezintă umili în fața comisiei. Fără fanfaronadă, fără înjurături, fără atitudine; numai asta i-ar putea da înapoi încă un an.

Leon este urmat de Michael, apoi de Chris, Roger, Roger, Bob, John, John și John (o coincidență inacceptabilă într-un roman). La sfârșitul zilei, Linda iese epuizată. Apropo, toți o adoră. Ea nu numai că le cunoaște istoria vieții până în cele mai mici detalii, dar îi tratează ca pe niște ființe umane.

4:00 p.m.

Un singur alt incident notabil astăzi – apariția la SMU a unui bărbat care a ucis o femeie într-un accident rutier și a fost condamnat la trei ani de închisoare pentru conducere periculoasă. Este un tip blând care mi-a cerut ajutorul pentru cartea sa despre Kurdistan. Domnul New mi-a spus că va fi transferat într-o altă închisoare. Soțul victimei sale locuiește în Boston și, întrucât deținutul va avea dreptul la prima sa vizită în oraș, soțul victimei a obiectat pe motiv că s-ar putea să se întâlnească cu el în viața de zi cu zi.

Deținutul mi s-a alăturat după întâlnirea cu domnul New. Este filozofic în legătură cu decizia. Acceptă faptul că familia victimei are tot dreptul să ceară mutarea lui. Este atât de clar că este copleșit de vinovăție și pare destinat să retrăiască acest incident teribil pentru tot restul vieții sale, încât încerc să încerc

să îl consolez. De fapt, el este un alt fel de condamnat pe viață.

10:00 p.m.

Trebuie să fie Ziua Guy Fawkes, pentru că de la mica mea fereastră pot vedea focuri de artificii explodând deasupra Bostonului.

ZIUA 111 – MARȚI, 6 NOIEMBRIE 2001

5:49 a.m.

Vestea cea mare de astăzi este că, de la 1 noiembrie, NSC va deveni o închisoare de reinstalare. (Fără îndoială că ați observat că este 6 noiembrie.) Schimbarea statutului ar putea însemna supraviețuirea NSC, care a fost amenințată cu închiderea de mai mulți ani.

Reinstalarea înseamnă pur și simplu că, odată ce un deținut a ajuns la data de eligibilitate pentru eliberarea condiționată (FLED) – în cazul meu, în iulie anul viitor – el poate accepta un loc de muncă în afara închisorii, lucrând cincizeci și cinci de ore pe săptămână, fără a include timpul de călătorie. Întreaga atmosferă a închisorii se va schimba atunci când colegii dinăuntru vor fi transformați în colegi din afară. Ei vor părăsi închisoarea în fiecare dimineață între șapte și opt și nu se vor întoarce decât la șapte seara.

Deținuții vor putea câștiga între 150 și 200 de lire sterline pe săptămână, la fel ca și Clive, care este manager de linie la Exotic Foods. Va fi interesant de văzut cât de repede NSC va pune în aplicare noua directivă a Ministerului de Interne.

8:30 a.m.

Șapte nou-veniți la NSC astăzi, care își termină discuția de acomodare și despre muncă până la ora 11:21. Slujba mea de îngrijitor la SMU se desfășoară acum fără probleme, deși Matthew mi-a spus că un ofițer a afirmat că în prima săptămână am făcut cea mai proastă ceașcă de ceai din istorie. Dar acum, că am descoperit cum să evit ca frunzele de ceai să ajungă în cană, am nevoie de o nouă provocare.

2:30 p.m.

Domnul New mă avertizează că închisoarea atinge capacitatea maximă și că s-ar putea să fie nevoiți să pună un al doilea pat în camera mea. Nu că ar vrea ca cineva să împartă camera cu mine, după ce *News of the World* a acoperit trei pagini

cu istoria vieții ultimului meu nefericit coleg de celulă. Este pur și simplu un gest pentru a le dovedi celorlalți deținuți că locuința mea spațioasă nu este o locuință individuală.

5:00 p.m.

Scriu sau, mai exact, lucrez la cea de-a șasea versiune a ultimului meu roman, *Fiii norocului*.

7:00 p.m.

Doug și cu mine ne uităm la știrile de pe Channel 4. La Stormont izbucnesc lupte în timpul conferinței de presă a lui David Trimble, după ce a fost reales în funcția de prim-ministru. Dacă ceea ce văd la televizor ar avea loc la NSC, toți și-ar pierde privilegiile și ar fi trimiși înapoi în condiții de izolare.

Doug are un dar natural de sincronizare și așteaptă până la sfârșitul știrilor înainte de a arunca bomba. Reuniunea lunară a comitetului închisorii – alcătuit în număr egal din personal și deținuți – va avea următoarea întâlnire vineri. Guvernatorul este președinte, iar printre cei cinci reprezentanți ai închisorii se numără Doug și Clive; doi oameni care înțeleg puterea, oricât de limitată ar fi ea. Doug îmi spune că principalul punct de pe ordinea de zi va fi reinstalarea, iar el intenționează să se înscrie pentru a lucra la compania sa de transport din Cambridgeshire. Cererea sa îndeplinește criteriile recomandate, deoarece March se află în raza de cincizeci și cinci de mile. Este, de asemenea, locul de muncă la care se va întoarce după ce va fi eliberat, eliberând-o pe soția sa de presiunea de a conduce compania în timp ce el a fost închis.

Dar acum să trecem la consecințe. Postul său de îngrijitor de spital – cea mai căutată poziție din închisoare – va deveni disponibil. El spune clar că, dacă îmi doresc postul, va face cu plăcere o recomandare Lindei, care a dat deja de înțeles că o astfel de numire ar primi aprobarea ei. Acest lucru ar însemna mutarea mea în spital și, deși aș lucra șapte zile pe săptămână, există avantajul suplimentar al unei creșteri salariale de 3,20 lire sterline, așa încât, cu venitul meu personal de 10 lire sterline, aș

avea peste 20 de lire sterline pe săptămână pentru a le cheltui la cantină.

Dar cel mai mare lux ar fi să dorm în spital, care are baie proprie, televizor de 16 inci și frigider. Este prea mult pentru a spera la așa ceva și m-ar putea tenta chiar să rămân la NSC – cel puțin până la FLED.

ZIUA 112 – MIERCURI, 7 NOIEMBRIE 2001

5:58 a.m.

I se spune Mick the Key. A sosit ieri și, dacă nu ar fi fost refuzat pentru un loc de muncă în bucătării, poate că nu i-aș fi auzit niciodată povestea. Chiar și acum nu sunt sigur cât de mult cred în ea.

Condamnat inițial la doi ani de închisoare pentru intrare prin efracție, Mick își ispășește acum al nouălea an. Au riscat să-l mute într-o închisoare de categoria D doar pentru ultimele 12 săptămâni. Motivul este simplu. Lui Mick îi place să evadeze sau să-i ajute pe alții să evadeze și are un dar special care îl ajută în această întreprindere. Trebuie doar să se uite o singură dată la o cheie și o poate reproduce. Mai întâi îi memorează forma, apoi desenează conturul pe o bucată de hârtie, înainte de a o transfera pe o bucată de săpun din închisoare – prima reproducere a cheii. Următoarea etapă constă în reproducerea imaginii în plastic, folosind cuțite sau furculițe din închisoare. Apoi acoperă cheia nou-nouță cu vopsea groasă pe care o obține de la departamentul de lucrări. A doua zi, are o cheie.

În timpul anilor petrecuți în închisoare, Mick a reușit să deschidă nu numai ușa propriei celule, ci și pe cea a oricărei alte persoane. De fapt, în timp ce se afla la Whitemoor, au închis închisoarea timp de douăzeci și patru de ore pentru că trebuiau să schimbe încuietorile la toate cele 500 de celule.

Ieșirea din închisoare reprezintă doar jumătate din plăcere, îmi spune acest irlandez fermecător:

— Intrarea în bucătării, în magazine sau chiar în biroul guvernatorului sporește calitatea vieții. De fapt, conchide el, cea mai mare provocare a mea a fost să deschid dulapul cu medicamente al spitalului în mai puțin de o oră.

Cu acea ocazie, ofițerii știau cine era responsabil, dar cum nu lipsea nimic (Mick spune că nu a luat niciun drog în viața lui), nu au putut să-l acuze decât „de suspiciune", iar mai târziu nu au reușit să-și susțină acuzația.

Unele dintre cheile închisorii sunt prea mari și complicate

pentru a fi reproduse în interior, așa că, neînfricat, Mick s-a alăturat clasei de artă. El a desenat schițe ale orizonturilor din New York, Dallas și Chicago înainte de a le trimite acasă la fratele său. Au trecut câteva săptămâni până când inocentul profesor de artă și-a dat seama. Personalul de securitate a interceptat un pachet de chei adus în închisoare de către sora sa. Ce tip util ar fi fost Mick în Colditz.

Mick mi-a spus că speră să obțină o slujbă la bucătărie, unde intenționează să fie un băiat cuminte, deoarece vrea să fie eliberat peste douăsprezece săptămâni.

— În orice caz, adaugă el, nu va face niciun bine reputației mele să evadez dintr-o închisoare deschisă.

Comisia de muncă a respins cererea lui Mick de a lucra în bucătărie; la urma urmei, există mai multe dulapuri, camere frigorifice și frigidere, toate fiind închise cu cheia, iar pentru el, aceasta ar fi o tentație prea mare. Părăsește SMU cu un zâmbet pe față.

— M-au pus la fermă, îmi spune. Nu sunt îngrijorați de faptul că voi sparge o cocină de porci. Apropo, Jeff, dacă vreodată ai nevoie să intri în biroul guvernatorului și să te uiți la dosarele tale, anunță-mă.

10:00 a.m.

În camera mea a apărut un pat în plus, pentru că două pavilioane sunt temporar scoase din funcțiune în timp ce se montează televizoare. Am aflat astăzi că deținuții sunt taxați cu 1 liră sterlină pe săptămână pentru închirierea televizoarelor, iar NSC va obține un profit anual de 10.000 de lire sterline din această afacere. La Wayland, mi s-a spus că a fost de 30.000 de lire sterline. Liberă inițiativă în cel mai bun caz. Cu toate acestea, scopul acestei însemnări este să vă anunț că în curând voi împărți camera cu un alt deținut.

2:40 p.m.

La cererea domnului New, mă întâlnesc cu el în biroul său. Tocmai a primit un telefon de la omologul lui de la Spring Hill, care m-a întrebat dacă sunt conștient de faptul că, dacă voi fi transferat, va trebui să împart o cameră.

— Da, i-am răspuns.

— Și pot confirma că motivul principal pentru care soliciți transferul este inconvenientul pentru familia ta de a face un drum de 250 de mile dus-întors pentru a te vizita?

— Da, răspund.

Domnul New dă din cap.

— Am anticipat răspunsurile tale. Deși nu s-a luat încă o decizie, primul loc vacant ar fi abia pe 28 noiembrie.

Dintr-o dată, e momentul decisiv. Aș prefera să rămân la NSC ca îngrijitor de spital, cu propria mea cameră, televizor, baie și frigider? Sau să mă mut la Spring Hill și să fiu mai aproape de familie și de prieteni? Va trebui să discut problema cu Mary.

5:00 p.m.

Mă întorc în camera mea pentru a scrie câteva ore; până acum, nu a apărut niciun alt ocupant care să revendice al doilea pat.

6:42 p.m.

Noul meu coleg de cameră sosește, însoțit de doi prieteni. Numele lui este Eamon și pare destul de plăcut. Îl las să se instaleze.

Când intru în spital, Clive are un zâmbet larg pe față. A petrecut unsprezece luni în acea cameră fără să fie nevoit să o împartă măcar o noapte. Eu nu am reușit să stau nici măcar unsprezece zile.

ZIUA 113 – JOI, 8 NOIEMBRIE 2001

8:15 a.m.

Mic dejun. Wendy, ofițerul care se ocupă de bucătărie, are nevoie de trei noi lucrători de la consiliul de muncă din această dimineață.

— Dar nu mai devreme de ieri mi-ați spus că aveți exces de personal.

— Adevărat, răspunde ea, cu mâinile în șolduri, dar asta a fost ieri, iar azi-dimineață a trebuit să concediez trei nenorociți.

— De ce? întreb cu speranță.

— Știam că o să întrebi, îmi răspunde ea, și doar pentru că mai devreme sau mai târziu vei afla, îți voi spune. Ieri dimineață am pus trei dintre ei să jumulească puii, iar aseară două dintre păsări au dispărut. Nu știu cine le-a furat, dar în bucătăria mea fac o justiție sumară, așa că toți trei au fost concediați.

9:30 a.m.

Opt noi deținuți sosesc astăzi pentru acomodare, inclusiv colegul meu de cameră Eamon. Se pare că a lucrat în bucătărie la ultima sa închisoare, dar „afară" este constructor de meserie. Va fi eliberat în ianuarie și vrea să lucreze afară în timpul lunilor de iarnă pentru a se întări. Mie mi se pare logic, așa că îi recomand să opteze pentru fermă.

10:00 a.m.

Eamon primește slujba preferată. Găsesc, de asemenea, trei noi lucrători la bucătărie pentru Wendy, iar consiliul de muncă bea cafea până la ora 10:39. Am nevoie de o nouă provocare.

12:00 amiaza

Prânz. Mă așez lângă noul organizator al vizitelor, care îmi spune că, „afară", a fost coafor în Leicester. Mi-ar fi cerut 27,50 lire sterline, dar cât timp este în închisoare, mă va tunde cu plăcere o dată pe lună pentru o cartelă telefonică. Încă o

problemă rezolvată.

2:30 p.m.

Tocmai am primit un fax de la Spring Hill, prin care mi se solicită ultimul meu plan de executare a pedepsei, care nu poate fi actualizat până când nu am executat douăzeci și opt de zile la NSC. Planurile de executare a pedepsei fac parte din dosarul fiecărui deținut și sunt un element important atunci când vine vorba de luarea în considerare pentru eliberarea condiționată. Comisiile de executare a pedepselor au loc aproape în fiecare după-amiază și sunt conduse de domnul New și domnul Simpson. Trebuie să mă prezint în fața comisiei la 20 noiembrie. Domnul New a devansat imediat ședința cu o săptămână, până la 12 noiembrie – lunea viitoare, care ar fi a douăzeci și noua mea zi la NSC, și promite să trimită rezultatul prin fax la Spring Hill în acea după-amiază. Sunt curios să văd cu ce scuză vor veni în continuare.

3:30 p.m.

Domnul Berlyn (viceguvernator) vine să se plângă că închisoarea este plină pentru prima dată în ultimii ani și spune că eu sunt de vină.

— Cum așa? întreb.

— Pentru că, explică el, *News of the World* a descris NSC ca fiind cea mai confortabilă închisoare din Marea Britanie, așa că acum fiecare deținut care se califică pentru categoria D vrea să fie trimis aici. Este unul dintre motivele pentru care sper să te ia la Spring Hill, continuă el, pentru a le putea transmite mai departe acest titlu îndoielnic. Apropo, adaugă el, nu-ți face speranțe în legătură cu o mutare timpurie, pentru că cineva de sus (jargonul închisorii pentru Ministerul de Interne) vrea să te oprească.

4:00 p.m.

John (condamnat pe viață, crimă) sosește la SMU, însoțit de o doamnă foarte atrăgătoare pe care o prezintă drept partenera sa. Acest lucru mă nedumerește. Dacă John și-a ucis soția și a fost

în închisoare în ultimii paisprezece ani, cum poate avea o parteneră?

5:00 p.m.

Mă întorc în camera mea și scriu timp de două ore, ușurat că Eamon nu-și face apariția. Nu sunt sigur dacă e din cauză că e cu prietenii lui din Derby sau pentru că e excesiv de grijuliu. Azi dimineață mi-a spus că nu-l deranjează că am aprins lumina la ora șase.

— Lucrez în construcții, mi-a explicat, așa că sunt obișnuit să mă trezesc la patru și jumătate.

Simt că ar trebui să adaug că nu fumează, nu înjură și se poartă întotdeauna politicos. Încă nu am aflat de ce se află în închisoare.

7:15 p.m.

Îi găsesc pe Doug și pe Clive la spital, cu capetele plecate, răsfoind noua directivă de reinstalare în vederea pregătirii pentru ședința de mâine a instituției. Doug este hotărât să fie primul prizonier care iese din blocuri, iar dacă se va întâmpla asta, atunci s-ar putea ca eu să devin peste noapte îngrijitor al spitalului. Pentru prima dată privesc spitalul într-o altă lumină, gândindu-mă la ce schimbări aș face.

ZIUA 114 – VINERI, 9 NOIEMBRIE 2001

6:00 a.m.

Înainte de a merge la culcare aseară, am studiat ultimul proiect de reformă a Camerei Lorzilor, așa cum a fost prezentat în *The Times* și *Telegraph* de Phil Webster și George Jones, editorii politici ai acestor ziare.

Când am intrat în Camera Comunelor în 1969, la vârsta de 29 de ani, cred că am fost primul parlamentar ales care nu a fost eligibil pentru serviciul militar.{10} Menționez acest lucru deoarece, după ce am câștigat o alegere parțială în Louth, Lincolnshire, am avut parte de șase luni de sesiune „de final" în care aproape fiecare membru a servit nu numai în forțele armate, ci și în cel de-al doilea război mondial, iar jumătate de duzină dintre ei au făcut acest lucru în primul război mondial. Pe băncile din spate erau din belșug generali, amirali și ofițeri de aviație – care puteau adăuga MC, DSO și DFC{11} la literele MP{12}. La prânz, în sala de mese a membrilor, puteai să stai lângă Sir Fitzroy McLean, care a fost parașutat în Iugoslavia pentru a-l ajuta pe Tito, sau Airey Neave, care a evadat din Colditz.

În 1970, când Ted Heath a devenit prim-ministru, mi s-au alăturat Malcolm Rifkind, Kenneth Clarke și Norman Lamont – o nouă rasă de politicieni care, în timp, aveau să-i înlocuiască pe amatorii din trecut. Folosesc cuvântul „amator" cu respect și admirație, pentru că mulți dintre acești oameni nu doreau să ocupe funcții înalte, considerând Parlamentul o extensie a forțelor armate care le permitea să continue să-și servească țara.

Când am intrat în Camera Lorzilor, în 1992, Camera era formată din colegi ereditari, colegi pe viață și colegi activi (eu mă încadram în această din urmă categorie). Peter Carrington (care a fost ministru de externe în timpul lui Margaret Thatcher) este un exemplu de pair ereditar, iar regretatul Yehudi Menuhin este un exemplu de pair pe viață, care a frecventat rareori Camera – de ce ar fi trebuit să o facă? Iar John Wakeham a fost un membru al Partidului Muncitoresc și primul meu lider – un

ministru de cabinet numit în Camera Lorzilor pentru a avea un serviciu.

Un mod ciudat de a forma o a doua Cameră, s-ar putea să credeți, și cu siguranță nedemocratic, dar, cu toate defectele sale, în timp ce stăteam în băncile din spate am ajuns să respect abilitățile, dedicarea și serviciile pe care le primea țara pentru o cheltuială atât de mică. De cealaltă parte a acestei monede nedemocratice se aflau colegii ereditari, și chiar unii colegi pe viață, care nu au fost niciodată prezenți în Parlament de la un an la altul, în timp ce alții, care nu contribuiau aproape deloc, au fost prezenți în fiecare zi pentru a se asigura că își primesc indemnizația zilnică și cheltuielile.

8:00 a.m.

Aflu ceva mai multe despre viața amoroasă a lui John (viețaș) la micul dejun. Se pare că John și-a întâlnit partenera în urmă cu șase ani, când era încarcerat la Hillgrove, o închisoare de categoria C. Ea a condus câțiva prieteni ai lui John pentru a-l vizita. La acea vreme, lui John i se permitea o vizită doar o dată la două săptămâni. Aflând că o femeie pe care nu o mai văzuse în viața lui stătea în parcare, el a sugerat ca ea să li se alăture. În următoarele câteva luni, Jan a continuat să îi conducă pe prietenii lui John la vizita bilunară a acestuia, dar nu a trecut mult timp până când a început să vină singură. Această poveste de dragoste s-a dezvoltat în cele mai restrictive și nepromițătoare circumstanțe. Acum, John se află într-o închisoare de categoria D, iar Jan îl poate vizita o dată pe săptămână. Intenția lor este să se căsătorească, dacă i se va acorda eliberarea condiționată peste optsprezece luni.

După cum vă puteți imagina, ei mai au de depășit câteva obstacole. John are 51 de ani și a făcut închisoare 23 de ani, iar Jan are 48 de ani, este divorțată și are trei copii din prima căsătorie. La un moment dat, de acum până în martie anul viitor, Jan trebuie să le spună celor trei copii ai ei, de douăzeci și patru, douăzeci și doi și cincisprezece ani, că s-a îndrăgostit de un criminal și că intenționează să se căsătorească cu el după ce va fi eliberat.

11:00 a.m.

Numele meu este strigat la megafon și mi se ordonă să mă prezint la recepție. Acele tonuri stentoriene nu puteau veni decât de la sergentul major Daff (Daffodil pentru colegii din interior). Trebuie să semnez pentru mai multe colete, majoritatea cărți trimise cu amabilitate de către public; mi se permite să le iau numai dacă promit că vor ajunge în bibliotecă; de asemenea, două tricouri pentru uz exclusiv în sala de sport (face cu ochiul) și o cutie de trufe belgiene trimisă de o doamnă din Manchester. Acum regula privind dulciurile este clară. Deținuții nu le pot avea, deoarece pot fi pline de droguri, așa că sunt transmise copiilor cu nevoi speciale care frecventează sala de gimnastică joia (explică asta). Sugerez că nu mulți copii de șapte ani vor aprecia pe deplin trufele belgiene, dar poate că doamnei Daff i-ar plăcea (sunt căsătoriți de patruzeci de ani).

— Nu, răspunde el brusc, asta ar putea fi considerată mită.

Domnul Daff sugerează să le pună la tombola pentru Balul Samaritenilor din Boston. Eu sunt de acord. Am admirat timp de mulți ani activitatea Samaritenilor, iar în închisoare au salvat, fără îndoială, nenumărate vieți tinere.

4:00 p.m.

Când mă întorc în camera mea, îl găsesc pe Eamon pregătindu-se să se mute și să se alăture prietenilor săi din Derby în căminul cu opt camere, așa că voi fi din nou singur. Profit de timpul în care își împachetează geanta de plastic de la ÎMS pentru a descoperi de ce se află în închisoare.

Se pare că în noaptea de sâmbătă spre duminică a finalei Cupei de anul trecut, Eamon și prietenii lui s-au îmbătat la pub-ul lor local. Un prieten a apărut și le-a spus că a fost bătut de o bandă rivală și că are nevoie de ajutor „pentru a le da o lecție ticăloșilor". Eamon și amicii săi beți au plecat înarmați cu tacuri de biliard și cu orice altceva pe care puteau pune mâna. Au urmărit banda rivală până la mașinile lor din parcarea municipală de lângă Crown Court, după care a urmat o bătălie crâncenă, totul fiind înregistrat pe camerele de supraveghere.

Cinci dintre ei au fost acuzați de tulburare violentă a ordinii publice și au pledat nevinovat – unul dintre ei fiind membru al echipei de fotbal Derby County. Avocatul lor a negociat ca acuzația să fie redusă la scandal. La o singură privire la imaginile de pe camerele de supraveghere, aceștia și-au schimbat rapid pledoaria în vinovat. Fiecare dintre ei a primit câte zece luni de închisoare, iar dacă li se va acorda eliberarea condiționată, vor fi eliberați după numai douăsprezece săptămâni (cinci luni minus două luni de eliberare condiționată). De altfel, membrul bandei care le-a cerut ajutorul a fost primul care a auzit sirenele și a fugit cu câteva momente înainte de sosirea poliției.

ZIUA 115 – SÂMBĂTĂ, 10 NOIEMBRIE 2001

6:38 a.m.

Nu trece o zi în care să nu-mi doresc să nu fiu aici. Îmi lipsește libertatea, îmi lipsesc prietenii și, mai presus de toate, îmi lipsesc Mary și băieții.

Nu trece o zi în care să nu-l blestem pe domnul judecător Potts pentru ceea ce toată lumea a considerat a fi un rezumat prejudiciabil în fața juriului și pentru aparenta sa plăcere de a pronunța o sentință atât de draconică.

Nu există zi în care să nu mă întreb de ce poliția nu a arestat-o pe Angie Peppiatt pentru deturnare de fonduri.

Nu există zi în care să nu mă întreb cum pot fi eu vinovat de pervertirea cursului justiției, în timp ce Ted Francis nu este vinovat; fie suntem amândoi vinovați, fie suntem amândoi nevinovați.

Sunt în închisoare de 115 zile, iar furia și disperarea mea ies în cele din urmă la suprafață după o vizită a unui tânăr pe nume Derek.

Derek bate ușor la ușa mea, iar eu iau o pauză de la scris pentru a mă ocupa de simpla lui cerere de autograf pe spatele unei fotografii a prietenei care i-a fost alături. Îl întreb despre sentința sa (majoritatea deținuților intră în detalii, chiar dacă știu că scriu un jurnal). Derek petrece trei luni în închisoare pentru că și-a furat angajatorii după ce a emis un cec personal despre care știa că nu are fonduri pentru a-l acoperi. A petrecut o lună în închisoarea Lincoln, despre care deținuții vechi îmi spun că este chiar mai rău decât Belmarsh. El adaugă că „sentința scurtă și tăioasă" a magistratului i-a permis să fie martor la o bătaie violentă la duș, la injectarea de heroină și la un limbaj la care nu avea idee că ar fi recurs vreo ființă umană.

— Dar, adaugă el înainte de a pleca, ai fost un exemplu pentru mine. Bunele tale maniere, veselia și dorința de a asculta problemele celorlalți i-au surprins pe toți cei de aici.

Nu pot să-i spun că nu am de ales. Totul este o prefăcătorie. Sunt iremediabil nefericit, abătut și distrus. Zâmbesc când sunt

cel mai jos, râd când nu văd niciun umor, îi ajut pe alții când eu însumi am nevoie de ajutor. Sunt singur. Dacă aș da vreun semn, chiar și pentru o clipă, de ceea ce trăiesc, ar trebui să citesc detaliile în vreun tabloid a doua zi. Tot ceea ce fac este la doar un telefon distanță de un jurnalist prietenos cu un carnet de cecuri deschis. Nu știu de unde am găsit puterea de a menține această fațadă și de a nu ceda niciodată în prezența nimănui.

Voi reuși, chiar dacă este doar pentru a-mi învinge dușmanii care ar vrea să mă vadă prăbușindu-mă. Sunt ajutat de sutele de scrisori care sosesc în fiecare săptămână de la membri obișnuiți și decenți ai publicului; sunt ajutat de prietenii mei care îmi rămân loiali; sunt ajutat de dragostea și sprijinul lui Mary, Will și James.

Nu mă gândesc la răzbunare și nici măcar la vreo speranță de dreptate, dar Dumnezeu știe că nu voi ceda.

ZIUA 116 – DUMINICĂ, 11 NOIEMBRIE 2001

8:05 a.m.

Am întârziat cinci minute la micul dejun. Domnul Hayes, un ofițer grijuliu și decent, mă ia deoparte și mă întreabă dacă aș putea fi punctual pe viitor, pentru că altfel unii deținuți se vor plânge că primesc un tratament special.

9:00 a.m.

Doug este plecat în concediu în oraș pentru a-și putea vizita familia în March, iar Linda (supraveghetoarea spitalului) mă întreabă dacă vreau să fiu „gardianul pastilelor". Ai nevoie de trei calificări pentru această responsabilitate:

1. nefumător,
2. să nu fi avut niciodată de-a face cu drogurile,
3. să știi să citești și să scrii.

Într-o închisoare cu 172 de deținuți, doar șapte deținuți îndeplinesc toate cele trei criterii.

10:00 a.m.

Scriu timp de două ore.

12:10 p.m.

Prânz. Am ajuns la timp.

1:15 p.m.

Guvernatorul guvernatorilor, domnul Lewis, vine să o vadă pe Linda.

— Mă bucur să te prind, îmi spune. Am primit o scrisoare de la „Dezgustat, Bexhill on Sea". Vrea să știe de ce ai o piscină privată și de ce ești dus acasă cu Rolls Royce-ul tău în fiecare vineri pentru a-ți petrece weekendul cu familia. Am dezamăgit-o în legătură cu primele două puncte și am adăugat că acum lucrezi atât sâmbăta, cât și duminica la spital, la un tarif de 25 de pence pe oră.

2:00 p.m.

Mary mă vizitează. Este minunat să o văd, deși pare trasă la față și obosită. Mă pune la curent cu toate problemele mele juridice, inclusiv cu detalii despre toți banii care au dispărut în perioada în care Angie Peppiatt a fost secretara mea. Discutăm, de asemenea, dacă ar trebui să emit o citație împotriva baroanei Nicholson pentru acuzația ei că am furat milioane de la kurzi și cum este posibil ca Ted Francis să fie nevinovat, când eu am fost găsit vinovat de aceeași acuzație. După ce va finaliza dosarul doamnei Peppiatt, acesta va fi predat poliției.

În cele din urmă, discutăm dacă ar trebui să rămân la NSC și să preiau funcția de infirmier al spitalului. Am decis că ar trebui să încerc să mă mut totuși la Spring Hill.

6:00 p.m.

Citesc singurele ziare de duminică pe care pot pune mâna, *Observer* și *News of the World*. Unul prea de stânga pentru mine, celălalt prea de dreapta.

7:00 p.m.

Doug se întoarce după o zi petrecută cu familia, iar eu îi înapoiez responsabilitatea de „gardian al pastilelor". Este convins că mă au în vedere pentru slujba de la spital imediat ce i se va acorda permisiunea de a lucra în afara închisorii, ceea ce l-ar scoate din închisoare cinci zile pe săptămână. Îi spun că atât eu cât și Mary credem că ar fi mai bine dacă m-aș putea transfera la Spring Hill.

10:30 p.m.

Mă întorc în camera mea. Televizorul comun de alături difuzează un film cu vampiri la volum maxim. Uimit de ceea ce corpul învață să tolereze, adorm în cele din urmă.

ZIUA 117 – LUNI, 12 NOIEMBRIE 2001

8:50 a.m.

Pe zi ce trece, îmi spun că poveștile vor seca și acest jurnal odată cu ele. Ei bine, nu și astăzi, pentru că Simon tocmai a intrat în SMU.

Simon lucrează la cantina ofițerilor și, deși îl văd în fiecare zi, nu l-am cunoscut încă. El vizitează SMU pentru a verifica o cerere pe care a depus-o pentru a-și vizita mama în Doncaster. Mă tem că a avut de-a face cu un ofițer cunoscut în mod ironic sub numele de „omul de acțiune". După șase săptămâni și mai multe „aplicații", Simon încă nu a primit nicio veste. După ce i-am promis că voi urmări acest lucru, îl întreb întâmplător de ce se află în închisoare.

— Mi-am răpit fiul, răspunde el.

M-am speriat. Nu am mai întâlnit până acum o răpire.

Simon a pledat vinovat pentru că și-a răpit („salvat", după spusele lui) fiul de cinci ani timp de patruzeci și șapte de zile. L-a dus în Cipru, via Franța, Germania, Iugoslavia și Turcia. A făcut acest lucru, explică el, deoarece, după ce și-a părăsit soția, a descoperit că fiul său era abuzat fizic atât de fosta soție, cât și de noul ei partener, un sergent detectiv de poliție. Judecătorul nu i-a crezut povestea și l-a condamnat la patru ani de închisoare, ca un avertisment pentru alți tați să nu-și facă singuri dreptate. Destul de corect, într-adevăr, am dat din cap.

Un an mai târziu, noul partener al soției sale (sergentul detectiv) a fost arestat și acuzat de ABH (agresiune cu vătămare corporală gravă) și a primit o pedeapsă de trei ani pentru că, printre altele, i-a rupt brațul băiețelului. Simon a făcut imediat apel și s-a întors la tribunal pentru a se confrunta cu același judecător. El a invocat nu numai circumstanțe atenuante, ci a adăugat „v-am spus eu", la care judecătorul a răspuns: „Asta nu schimbă faptul că ați încălcat legea, așa că vă veți ispăși pedeapsa".

Ah, vă aud spunând, dar el ar fi putut să-l denunțe pe acel om la poliție și la serviciile sociale. Încercați să raportați un

sergent detectiv la poliție. Iar Simon are dosare în camera lui, pline de zeci de plângeri la serviciile sociale, cu răspunsuri la limita ridicolului: „Am analizat problema cu mare atenție și nu avem niciun motiv să-l credem…" Simon a fost nevoit să-și vândă casa pentru a plăti 70.000 de lire sterline pentru cheltuieli de judecată, iar acum este încarcerat în NSC, fără niciun ban și fără să știe unde se află unicul său copil. Inima mea e alături de acest om.

Ați fi făcut același lucru pentru copilul dumneavoastră? Dacă răspunsul este da, atunci sunteți un criminal.

11:00 a.m.

Printr-un apel prin stație sunt chemat la recepție. Sergentul major Daff este de serviciu. Este bucuros să-mi elibereze radioul fără droguri. Este un Sony cu trei benzi, sensibil, simplu și fiabil. Își va face treaba și e suficient să te uiți la obiectul robust pentru a ști că a fost trimis de Mary.

2:30 p.m.

O după-amiază liniștită, așa că Matthew îmi ține o prelegere despre Herodot. Este destul de mulțumit de el însuși, pentru că a dat peste un pasaj din cartea a patra a *Istoriilor* care ar putea fi prima referire cunoscută la inhalarea canabisului (cânepă). Reproduc integral traducerea:

> *Și acum pentru baia de vapori. Pe o schelă formată din trei bețe, care se întâlnesc în partea de sus, ei întind bucăți de pânză de lână, având grijă ca îmbinările să fie cât mai perfecte, iar în interiorul acestui mic cort așază un vas cu pietre înroșite pe el. Apoi iau câteva semințe de cânepă, intră în cort și aruncă semințele pe pietrele fierbinți. Acestea încep imediat să fumege, emițând un abur de neegalat de orice baie de aburi pe care o poate găsi cineva în Grecia. Scythienii se bucură atât de mult de această experiență încât urlă de plăcere.*

3:40 p.m.

Domnii New și Simpson mă interoghează pentru planul meu

de condamnare. Toate căsuțele sunt completate cu „Fără antecedente” (N/H) pentru droguri, violență, infracțiuni anterioare, băutură sau tulburări psihice. În celelalte căsuțe, cuvintele „Risc scăzut” sunt introduse pentru absență, recidivă și hărțuire. Ultima căsuță trebuie completată de către ofițerul de personal. Domnul New este destul de amabil să laude eforturile mele la SMU și relația mea cu ceilalți deținuți.

Documentul este apoi semnat de ambii ofițeri și trimis prin fax la Spring Hill la ora 16:07, iar la ora 16:09 este confirmat ca fiind primit. Urmăriți această încercare.

ZIUA 118 – MARȚI, 13 NOIEMBRIE 2001

5:51 a.m.
Scriu timp de două ore.

8:30 a.m.
Astăzi nu sunt noi sosiți și, prin urmare, nu există consiliu de muncă. Domnul New nu va fi de serviciu până la ora 13, așa că eu și Matthew avem o dimineață liniștită. Îmi ține o prelegere despre Alexandru cel Mare.

12:00 amiaza
Îl sun pe Chris Beetles la galeria sa. Catalogul său anual al ilustratorilor a sosit prin poșta de dimineață. Există selecția obișnuită de bunătăți: Vickie, Low, Brabazon, Scarfe, Shepard, Giles și Heath Robinson. Cu toate acestea, un nou artist mi-a atras atenția.

Prima ediție a cărții *Vântul prin sălcii* a fost ilustrată de E. H. Shepard, iar după moartea acestuia, pentru o scurtă perioadă de timp, de Heath Robinson. Dar recent a fost publicată o nouă versiune, ilustrată cu cele mai încântătoare acuarele de Michael Foreman, unul dintre cei mai respectați ilustratori britanici. În prezent, Shepard-urile originale se vând cu până la 100.000 de lire sterline, iar Heath Robinson-urile pot ajunge la 10.000 de lire sterline. Astfel, a fost o surpriză plăcută să constat că lucrările domnului Foreman costau aproximativ 500 de lire sterline. Am decis să aleg una sau două pentru viitorii nepoți.

Așa că, nerăbdător, întorc paginile și încep să aleg o duzină de tablouri pe care Mary să le ia în considerare. Zâmbesc când ajung la pagina 111: o imagine cu Toad în închisoare, fiind vizitat de spălătoreasă. Aceasta nu este doar o necesitate pentru un viitor nepot, ci ar trebui să fie cu siguranță felicitarea de Crăciun din acest an. (Vezi mai jos.)

4:00 p.m.

Un deținut pe nume Fox mă întreabă dacă este adevărat că am un laptop în cameră. Îi explic politicos că îmi scriu toate lucrările de mână și că habar nu am cum să folosesc un computer. Se uită surprins. Mai târziu, aflu de la fostul meu coleg de cameră, Eamon, că circulă o bârfă cum că aș avea propriul meu laptop și un telefon mobil. Invidia în închisoare este la fel de răspândită ca și în libertate.

5:00 p.m.

Primesc o vizită de la David (fraudă, optsprezece luni). A primit o scrisoare lungă și fascinantă de la fostul său coleg de apartament, Alan, care a fost transferat la Spring Hill în urmă cu o săptămână. Alan confirmă că noua sa locuință este mult mai plăcută decât NSC și mă sfătuiește să mă alătur lui cât mai repede posibil. Nu pare să-și dea seama că decizia nu-mi aparține. Cu toate acestea, există o frază revelatoare: „Un ofițer a raportat că îl așteaptă pe Jeffrey de săptămâna trecută, s-a

hotărât să nu vină?". David are impresia că trebuie să fi fost de acord să mă ia și că așteaptă doar planul meu de condamnare, care le-a fost trimis ieri prin fax.

Din întâmplare, David (destinatarul scrisorii) a fost învățător în Sleaford înainte de a ajunge la NSC prin Belmarsh. Trei dintre foștii săi elevi sunt, de asemenea, la închisoare; ei bine, ca să fiu complet exact, doi – unul tocmai a fugit.

7:00 p.m.

Doug și cu mine privim tancurile care intră în Kabul, în timp ce Bush și Blair încearcă să nu pară triumfători.

10:30 p.m.

M-am întors în camera mea, mă dezbrac, când se vede lumina unui blitz.{13} Deschid repede ușa și văd un deținut alergând pe coridor. Alerg după el, dar dispare pe ușa din spate și se pierde în noapte.

Mă întorc în camera mea și, câteva momente mai târziu, un ofițer bate la ușă și intră. Acesta îmi spune că știe cine este, deoarece mai mulți deținuți l-au văzut pe vinovat plecând. Deci mâine la ora asta toată lumea va ști cine a fost; încă un deținut care a fost mituit de presă. Ultimii trei au fost prinși, și-au pierdut statutul de deținuți de categoria D, au fost trimiși înapoi la o închisoare de categoria B și li s-a adăugat timp la pedeapsă. Mi s-a spus că tariful pentru o fotografie este de 500 de lire sterline. Dacă îl vor prinde, vă voi anunța. Dacă nu, o veți vedea într-unul din ziarele naționale, cu titlul: „EXCLUSIV: Archer se dezbracă în celulă".

ZIUA 119 – MIERCURI, 14 NOIEMBRIE 2001

8:15 a.m.

În timp ce mă îndrept spre micul dejun dinspre blocul de sud, culeg frânturi de informații despre incidentul de aseară. Se pare că fotograful nu era un deținut, ci Wilkins, un fost deținut care a fost eliberat vinerea trecută. El a fost recunoscut de mai mulți colegi de închisoare, care erau cu toții nedumeriți de ceea ce făcea din nou în închisoare la patru zile după ce fusese eliberat.

Dar iată care este aspectul tragic al întregului episod. Wilkins a fost în închisoare pentru conducere fără permis și a executat doar douăsprezece săptămâni dintr-o sentință de șase luni. Pedeapsa pentru intrarea într-o închisoare în scopuri ilegale atrage o pedeapsă maximă de zece ani, sau cel puțin asta este ceea ce se proclamă pe panoul negru pe alb la intrarea în NSC. Și, mai rău, îți petreci întreaga perioadă închisă într-o închisoare de categoria B, fiindcă ești considerat cu risc ridicat de evadare. Ultima acuzație de acest fel la NSC a fost cea a unui tată care a adus droguri pentru fiul său. S-a ales cu o pedeapsă de trei ani.

Aștept cu nerăbdare să aflu ce ziar consideră acest comportament un serviciu pentru public. Mi s-a spus că, atunci când îl vor prinde pe Wilkins, o parte din negocierile privind sentința va fi dacă este dispus să dezvăluie poliției cine l-a pus să facă acest lucru.

2:30 p.m.

Se solicită prin interfon ca toți ofițerii să se prezinte imediat la poartă. Matthew și cu mine privim pe fereastra din bucătărie cum o duzină de ofițeri sosesc cu viteze diferite din toate direcțiile. Înconjoară o echipă de televiziune care, am aflat mai târziu, încearcă în mod bizar să filmeze o sosie a lui Jeffrey Archer care ține în mână una dintre cărțile mele și pretinde că încearcă să evadeze. Domnul New îmi spune că i-a avertizat că se află pe proprietatea guvernului și că trebuie să plece imediat, la care producătorul a răspuns:

— Nu mă puteți trata așa, sunt de la BBC.
Oare BBC chiar a ajuns la acest nivel?

ZIUA 120 – JOI, 15 NOIEMBRIE 2001

5:21 a.m.

M-am trezit devreme pentru că trebuie să mă prezint la spital până la ora 7:30 pentru a prelua noile mele responsabilități ca înlocuitor al lui Doug, în timp ce el pleacă la un curs de trei zile de conducere a stivuitoarelor. Nu înțeleg cum îl va ajuta acest lucru pe un bărbat de 53 de ani care își conduce propria companie de transport cu o cifră de afaceri de două milioane de lire sterline. Nu pare să-i pese de irelevanța lucrurilor, atâta timp cât scapă de închisoare pentru trei zile.

Scriu timp de două ore.

7:30 a.m.

Mă prezint la Linda la spital și asist la parada de dimineață a bolnavilor. O mulțime de deținuți stau la coadă pentru a-și lua medicamentele sau pentru a vedea dacă pot scăpa de la muncă pentru o zi. Dacă plouă sau este frig, lungimea cozii se dublează. Cei mai mulți lucrători agricoli preferă să își petreacă ziua la căldură uitându-se la televizor decât să culeagă varză de Bruxelles sau să curețe cocinile de porci. Linda îi descrie ca pe niște prefăcuți și susține că îi poate identifica de la treizeci de pași. Dacă aș lucra la fermă, m-aș putea alătura lor.

Bill (fraudă, lucrător la fermă) a avut toate bolile, afecțiunile și microbii cunoscute de om. Azi are diaree și îi cere Lindei o zi liberă de la serviciu. E sigur că până mâine se va face bine.

— Cu siguranță, spune Linda, oferindu-i cel mai călduros zâmbet. Bill îi răspunde cu un zâmbet. Dar, adaugă ea, va trebui să te bag în infirmerie pentru o zi.

— De ce? întreabă Bill, părând surprins.

— Va trebui să iau o mostră la fiecare treizeci de minute, explică ea, înainte de a decide ce medicament să îți prescriu.

Bill intră cu reticență în spital, se întinde pe unul dintre paturi și se uită cu speranță în direcția ecranului de televiziune.

— Nici o șansă, îi spune Linda.

După ce Linda i-a separat pe cei cu adevărat bolnavi de cei

care se prefac, mi se înmânează patru liste cu cei pe care ea i-a autorizat să nu lucreze în ziua respectivă. Înainte de a merge la micul dejun, predau o copie la biroul unității din blocul de sud, la biroul de la fermă, la blocul de nord, la poartă și la educație.

8:30 a.m.

Este ultima zi a lui Matthew la NSC și trebuie să strângă hârtiile. Duce un formular tipărit pe două fețe de la un departament la altul, la spital, la sala de sport, la cantină, la magazine și la recepție, pentru a strânge semnături care să autorizeze eliberarea sa mâine. Începe cu domnul Simpson, ofițerul de probațiune de la SMU, și va încheia cu ofițerul principal, domnul New. El va trebui apoi să predea această foaie de hârtie la recepție mâine dimineață înainte de a putea fi în sfârșit eliberat. Nu este necunoscut faptul că hârtia de eliberare a unui deținut dispare peste noapte, ceea ce poate întârzia plecarea deținutului timp de câteva ore.

Îmi va fi dor de Matthew, care, la vârsta de douăzeci și patru de ani, se va întoarce la universitate pentru a-și termina doctoratul. M-a învățat foarte multe în ultimele cinci săptămâni. Am întâlnit peste o mie de deținuți de când sunt în închisoare, iar el este unul dintre cei câțiva care, după părerea mea, nu ar fi trebuit să fie închis. Îi urez succes în viitor; este un tânăr bun.

12:00 amiaza

Trec pe la spital să văd dacă asistenta are nevoie de mine.

— Momentan nu, spune Linda, dar, cum așteptăm șaptesprezece nou-veniți în această după-amiază, vă rog să reveniți în jurul orei patru, sau când vedeți mașina de transport intrând pe poarta din față.

— Ce mai face Bill? întreb.

— A rezistat aproximativ patruzeci de minute, răspunde ea sec, dar, din păcate, nu a reușit să producă un specimen. L-am trimis înapoi la fermă, dar, bineînțeles, i-am spus să se întoarcă imediat în cazul în care problema se repetă.

2:00 p.m.

La întoarcerea la SMU, găsesc un deținut așezat în sala de așteptare, tremurând vizibil. Numele lui este Moore. Îmi spune că a fost chemat de la serviciu pentru o întâlnire cu doi ofițeri de poliție care se deplasează din Derbyshire pentru a-l interoga. A ispășit șaptesprezece luni dintr-o sentință de cinci ani și este nerăbdător să știe de ce vor să îl vadă.

2:30 p.m.

Poliția nu a venit. Mă duc să văd ce face Moore – și constat că este o epavă care bolborosește.

2:53 p.m.

Sosesc cei doi ofițeri de poliție din Derbyshire. Mă întâmpină cu un zâmbet și nu par deloc feroce. Îi duc într-o cameră de interogatoriu de la primul etaj și le ofer o ceașcă de ceai, profitând de ocazie pentru a le spune că Moore este într-o stare cam proastă. Mă asigură că este doar o anchetă de rutină și că nu are de ce să se îngrijoreze. Mă întorc la parter și îi transmit acest mesaj; tremuratul încetează.

3:26 p.m.

Moore pleacă cu un zâmbet și un salut; nu am văzut niciodată un om mai ușurat.

4:00 p.m.

Cei șaptesprezece noi prizonieri sosesc într-o mașină de transport prizonieri via Birmingham și Nottingham. Mă prezint la spital pentru a le verifica tensiunea arterială și pentru a le nota greutatea și înălțimea.

Nu este ușor să-mi îndeplinesc noile mele responsabilități în timp ce toți cei șaptesprezece vorbesc în același timp. Ce meserii există? Cât de mult sunteți plătiți? Pot să meargă la cantină în seara asta? La ce oră se face apelul? Care este cel mai bun bloc? Pot să dea un telefon?

7:00 p.m.

Doug se întoarce de la munca de la stivuitoare. Este mulțumit

că urmează acest curs, deoarece, dacă speră să își păstreze permisul de conducere al camioanelor, va trebui să îl urmeze peste un an. Cursul îl costă 340 de lire sterline, dar ar fi dispus să plătească această sumă doar pentru a fi lăsat în pace timp de trei zile.

— De fapt, aș plăti mult mai mult, spune el.

8:15 p.m.

După apel, fac o baie înainte de a mă duce la blocul de sud pentru a-mi lua rămas bun de la Matthew. Mâine dimineață, la ora 7:30, când mă voi prezenta la spital, va fi un om liber. Nu-l invidiez, pentru că nu ar fi trebuit să fie trimis niciodată la închisoare.

ZIUA 121 – VINERI, 16 NOIEMBRIE 2001

10:00 a.m.

Toți cei șaptesprezece noi deținuți așteaptă în seră pentru o discuție introductivă înainte de a semna angajamentul (privind drogurile). Cu toții stau de vorbă, cu o singură excepție: el stă într-un colț, cu capul plecat, bate din picioare, pare neliniștit. Acest lucru ar putea fi din mai multe motive, dar, chiar dacă ofițerii supraveghează sinucigașii în primele patruzeci și opt de ore de la sosirea unui deținut, eu îi raportez neliniștile mele domnului New. Acesta îmi spune să aduc prizonierul în biroul său, dar să pară ceva de rutină.

Când bărbatul iese patruzeci de minute mai târziu, zâmbește. Se pare că X are o condamnare de tip A, ceea ce înseamnă de obicei o infracțiune sexuală împotriva unui minor. Cu toate acestea, X a fost condamnat la șase luni de închisoare pentru că și-a biciuit fiul. El va executa doar douăsprezece săptămâni, iar faptul că se află într-o închisoare de categoria D arată că nu există un istoric anterior de violență. Cu toate acestea, dacă s-ar afla că are condamnare de tip A, ceilalți deținuți ar presupune că este un pedofil. Domnul New l-a sfătuit pe deținut să spună, dacă este întrebat pentru ce se află în închisoare, că a atacat un tip care a încercat să sară peste o coadă la taxi. Având în vedere că are doar 12 săptămâni de închisoare, este credibil.

11:30 a.m.

Storr intră în clădire, fluturând un formular de plângere. Ieri, după ce s-a întors dintr-o vizită în oraș, a picat testul de alcoolemie; da, poți fi testat în închisoare fără să fi condus – de fapt, mersul pe jos este suficient. Storr a protestat că nu bea niciodată, nici măcar „în timpul liber" și că adevăratul vinovat este o sticlă de apă de gură. Storr este trimis înapoi în blocul de nord pentru a recupera sticla incriminată, care mai are aproximativ un centimetru de lichid roșu pe fund. Eticheta menționează alcoolul ca fiind unul dintre mai multe ingrediente. După câteva discuții, domnul New decide că Storr

va fi testat din nou mâine dimineață. Dacă rezultatul testului este negativ, explicația sa va fi acceptată.[14] Apoi va fi supus unor teste periodice aleatorii, iar dacă unul dintre ele se va dovedi pozitiv, va fi trimis înapoi la categoria C. Storr acceptă această hotărâre și pleacă, părând mulțumit de el însuși.

2:30 p.m.

Îl întreb pe domnul New dacă există vreun progres în ceea ce privește transferul meu la Spring Hill. Neagă din cap.

4:00 p.m.

Mă întorc la spital și mai efectuez încă trei teste de urină pentru cei pe care nu am reușit să-i introduc ieri, le măsor tensiunea arterială și le înregistrez greutatea. Printre ei se află un deținut pe nume Blossom, care se întoarce la NSC pentru a treia oară în tot atâția ani.

— Este ca un îngeraș, spune Linda. Un țigan, care, odată condamnat, nu greșește niciodată; este întotdeauna eliberat ca un deținut model după ce a executat jumătate din pedeapsă. Dar, odată ce a plecat de la noi, de obicei se întoarce în decurs de un an, adaugă ea.

10:30 p.m.

Imagini de la știrile televizate arată Kabulul așa cum era în timpul regimului taliban. Printre clădirile filmate se numără închisoarea din Kabul, care face ca NSC să pară un Ritz; douăzeci de bărbați ar fi ocupat camera mea cu doar trei saltele zdrențuite și pătate de urină între ei.

Dorm liniștit.

ZIUA 122 – SÂMBĂTĂ, 17 NOIEMBRIE 2001

Oricine este încarcerat vrea ca sentința să-i treacă cât mai repede. Dacă ești suficient de norocos să ai o slujbă interesantă, așa cum am eu la SMU, asta cu siguranță te ajută să-ți treacă timpul de luni până vineri. Rămâne doar cealaltă problemă – weekendul. Odată ce ai ajuns la FLED și poți să lucrezi în afara închisorii, să ai o vizită în oraș în fiecare săptămână și o săptămână liberă în fiecare lună, mi s-a spus că lunile trec repede, dar dacă nu reușesc să câștig apelul împotriva duratei pedepsei, nimic din toate acestea nu va intra în vigoare până în luna iulie a anului viitor – încă opt luni. Așa că plictiseala va deveni cea mai mare provocare pentru mine.

Pot să scriu, dar nu în fiecare oră din fiecare zi. Cu puțin noroc, sâmbătă după-amiază voi avea un meci de rugby de urmărit și duminică voi avea un vizitator pe care abia aștept să-l văd. Deci, ca să se știe:

Sâmbătă

6:00 a.m. Scriu acest jurnal timp de două ore.

8:15 a.m. Micul dejun.

9:00 a.m. Citesc *The Times* sau orice alt ziar disponibil.

10:00 a.m. Lucrez la cea de-a șasea rescriere a romanului *Fii norocului*.

12:00 Prânz.

2:00 p.m. Urmăresc Noua Zeelandă învingând Irlanda cu 40-29 pe BBC1.

4:00 p.m. Urmăresc victoria Țării Galilor în fața Tonga 51-7 pe BBC2.

4:40 p.m. Urmăresc cele mai importante momente ale victoriei record a Angliei cu 134-0 împotriva României pe ITV.

6:00 Continui să lucrez la *Fii Norocului* și rămân fără hârtie. E vina mea.

8:15 p.m. Mă înscriu la apelul nominal pentru a dovedi că nu am fugit sau nu am murit de plictiseală.

8:30 p.m. Mă întâlnesc cu Doug la spital și mă uit la un film

cu Danny de Vito/Bette Midler, urmat de știri.

10.30 p.m. Mă întorc în camera mea, mă duc la culcare și, în ciuda zgomotului făcut de *Match of the Day* din camera de alături, adorm.

ZIUA 123 – DUMINICĂ, 18 NOIEMBRIE 2001

6:11 a.m.

După cinci săptămâni petrecute la NSC, trebuie să fiți la fel de familiarizați cu rutina mea zilnică ca și mine, așa că, începând de astăzi, mă voi referi doar la momentele importante sau la incidentele neobișnuite care cred că ar putea să vă intereseze.

2:00 p.m.

Vă reamintiți că am dreptul la o vizită pe săptămână, iar vizitatorii mei de astăzi sunt Alan și Della Pascoe. L-am întâlnit prima dată pe Alan când era elev în Anglia și chiar și un observator ocazional și-a dat seama că era destinat să devină o vedetă. A petrecut un deceniu la cel mai înalt nivel și, dacă în acea perioadă nu s-ar fi întâlnit cu Al Moses – cel mai mare alergător de 400 m garduri din istorie – Alan ar fi câștigat, fără îndoială, două medalii olimpice de aur, în loc de două medalii de argint. Am alergat unul împotriva celuilalt doar o singură dată în carierele noastre; el avea 17 ani, iar eu aveam 26 de ani. Prefer să nu mă gândesc la rezultat.

Deși am avut privilegiul de a o vedea pe Della alergând pentru țara ei (medaliată cu aur în Commonwealth și deținătoare a recordului mondial), nu ne-am întâlnit până când nu s-a căsătorit cu Alan, iar familiile noastre au fost apropiate de atunci. Au rămas genul de prieteni care nu aleargă în jurul pistei în direcția opusă atunci când ai fost descalificat.

ZIUA 124 – LUNI, 19 NOIEMBRIE 2001

5:30 a.m.

Mă trezește zgomotul a trei tractoare care recoltează hectare și hectare de varză de Bruxelles. Dacă eu mă trezesc în fiecare zi la cinci și jumătate, la ce oră trebuie să se trezească muncitorii agricoli pentru a fi pe scaunele tractoarelor chiar înainte de a mă trezi eu?

8:15 a.m.

Matthew, după cum vă amintiți, a fost eliberat vinerea trecută și a fost înlocuit în SMU de Carl.

Carl vorbește încet și este manierat. Este cântărețul principal al trupei rock a închisorii și are o înfățișare frapantă, așa cum se cere pentru cineva care aspiră la această funcție: în jur de 1,65 m, subțire, cu părul blond și ondulat. Mi-a spus că are o fiică de 15 ani, născută când avea 20 de ani (nu este căsătorit), așa că trebuie să aibă în jur de 35 de ani.

Carl sosește la ora opt și douăzeci, ceea ce este un început bun, și în timp ce eu parcurg îndatoririle noastre zilnice, el își ia notițe. Ziua de luni este de obicei liniștită: nu sunt acomodări sau comisii de muncă, așa că pot să-l informez pe deplin despre tot personalul care locuiește în clădire și despre responsabilitățile lor. Învață repede și, de asemenea, îi face pe toți angajații din clădire să vină în bucătărie cu cele mai neînsemnate scuze. Într-o săptămână va stăpâni totul, iar eu voi fi de prisos.

Acum, desigur, veți dori să știți de ce această încrucișare între Robbie Williams și Richard Branson se află în închisoare. Răspuns simplu, fraudă. Carl a luat avansuri pe o proprietate pe care nu o deținea și nici măcar nu o reprezenta în mod corespunzător. Un aspect mai interesant al cazului lui Carl este faptul că cel care a fost inculpat împreună cu el a pledat nevinovat, în timp ce, la sfatul avocatului său, Carl a pledat vinovat. Dar mai există încă o întorsătură de situație. Deoarece Carl a trebuit să aștepte rezultatul procesului coinculpatului său

înainte de a putea fi condamnat, a fost eliberat pe cauțiune timp de nouă luni și, în acest timp, a „fugit". A dispărut la Barcelona, și-a găsit o slujbă și a încercat să se așeze la casa lui. Cu toate acestea, după numai câteva săptămâni, a decis că trebuie să se întoarcă în Anglia și, după cum a spus, să înfrunte situația.

Carl a fost puțin surprins că nu a fost arestat când a aterizat pe Heathrow. Și-a petrecut sfârșitul de săptămână la un prieten din Nottingham, iar apoi s-a predat la cea mai apropiată secție de poliție. Polițistul de serviciu a fost atât de uimit încât nu prea știa ce să facă cu el. Carl a fost pus sub acuzare mai târziu în aceeași zi și, după ce a petrecut o noapte în arest, a fost condamnat în dimineața următoare la trei ani de închisoare. Coinculpatul său a primit, de asemenea, trei ani. Avocatul său spune că ar fi primit doar doi ani dacă nu ar fi încălcat cauțiunea și nu ar fi dispărut la Barcelona. Carl este un deținut model, așa că va executa doar șaisprezece luni, adică jumătate din pedeapsă minus două luni se eliberare condiționată.

2:30 p.m.

Domnul New telefonează la Spring Hill pentru a se interesa de transferul meu, dar, cum nu primește niciun răspuns de la biroul lui Karen, va încerca din nou mâine. Dacă m-aș fi întors la biroul meu, aș fi încercat din nou la orele 15:00, 16:00 și 17:00, dar sunt în închisoare. Mâine va fi bine. La urma urmei, nu plec nicăieri.

5:00 p.m.

David (crimă) sosește cu toate hainele mele bine spălate. Deținuții pe viață au propria mașină de spălat și propriul fier de călcat. Jeeves din Pont Street ar fi mândru de el. Îi dau trei batoane de Mars și datoria mea este plătită.

6:00 p.m.

Trebuie să cumpăr un dop de la cantină (30 pence) pentru că îl tot las pe al meu în chiuvetă. Am pierdut patru în ultimele patru săptămâni. Când ajung în fața cozii, nu mai sunt disponibile. Cu toate acestea, Doug îmi spune că are un sertar

plin de dopuri – bineînțeles că are.

ZIUA 125 – MARȚI, 20 NOIEMBRIE 2001

Multe aspecte ale vieții în închisoare sunt insuportabile: plictiseala, izolarea, lipsa familiei și a prietenilor. Toate acestea ar putea dispărea în timp. Dar cele două lucruri pe care nu le voi uita niciodată după ce voi fi eliberat vor fi zgomotul și limbajul urât.

Când m-am întors în camera mea aseară, la ora 22:00, sala de alături, în care e televizorul, era plină de huligani care țipau; volumul, pentru o reluare a meciului pentru titlul mondial la categoria grea dintre Lennox Lewis și Hasim Rahman, era atât de ridicat încât mi-a amintit de timpul în care mă aflam la Belmarsh, când muzica reggae răsuna din celula alăturată. Am fost încântat să aflu că Lennox Lewis și-a păstrat titlul, dar nu aveam nevoie să aud fiecare cuvânt spus de comentator sau uralele, țipetele și insultele care îl însoțeau din partea unei mulțimi extrem de partizane. În cele din urmă, am renunțat, m-am dus alături și am întrebat dacă volumul poate fi redus puțin. Am fost întâmpinat cu un cor universal de *Du-te dracului!*

10:00 a.m.

Șaisprezece noi deținuți se prezintă la consiliul de administrație, toți cu dosarele lor roșii în mână. Mesajul s-a răspândit: dacă nu vă returnați dosarele, nu primiți un loc de muncă și, prin urmare, nici un salariu. Deoarece închisoarea este atât de plină în acest moment, majoritatea locurilor de muncă bune – spital, SMU, bibliotecă, educație, magazine, cantina ofițerilor – sunt ocupate, rămânând doar bucătăria, curățătoriile și temuta fermă. Printre noii veniți se numără un doctor și un ofițer de armată. Am aranjat ca doctorul, care mai are doar cinci săptămâni de stat în închisoare, să lucreze la magazii, iar ofițerul de armată îi va lua locul. Doar unul dintre noii veniți nu are nicio idee despre ce vrea să facă, așa că ajunge inevitabil la fermă.

11:00 a.m.

V-am descris deja goana după hârtii, așa că imaginați-vă surpriza mea când printre cei trei deținuți care au apărut în această dimineață, cu actele de eliberare în mână, se numără Potts. Vi-l amintiți pe Potts? Avocatul nu a apărut, a luat o supradoză? Ei bine, și-a revenit complet și s-a întors la tribunal pentru apel. Cu toate acestea, a întârziat o jumătate de oră, iar judecătorul a refuzat să-i asculte cazul, în ciuda faptului că a fost vina Serviciului Penitenciar că nu a ajuns la timp. Iată că, două săptămâni mai târziu, va ieși mâine, deși nu trebuia să fie eliberat decât la mijlocul anului viitor. Întrucât nu putem purta o conversație îndelungată la SMU, sunt de acord să îl vizitez la noapte și să aflu ce a cauzat această schimbare bruscă de situație.

3:00 p.m.

Guvernatorul din Spring Hill (domnul Payne) sună pentru a avea o discuție privată cu domnul New. Este îngrijorat de publicitatea care va urma dacă va fi de acord cu transferul meu. Domnul New face tot ce poate pentru a calma neliniștile domnului Payne, subliniind că, odată ce tabloidele și-au făcut poza, presa nu a mai fost văzută de atunci. Dar domnul Payne subliniază că acest lucru nu a împiedicat apariția unei serii de povești de la „persoane din interior" și „deținuți eliberați", care, deși sunt pure fantezii, nu ajută. Domnul New îi spune că m-am acomodat bine, că am împărțit camera cu un alt deținut și că sunt un deținut model. Domnul Payne spune că va lua o decizie destul de repede. Nu sunt optimist.

6:30 p.m.

Am fost invitat să particip la o întâlnire a Samaritenilor (din Boston) și a Ascultătorilor (deținuți). Aceștia se întâlnesc cam o dată pe lună în spital pentru a face schimb de opinii și idei. Au nevoie de mine doar pentru a semna câteva cărți pentru bazarul lor de Crăciun. Una dintre doamne mă întreabă dacă poate aduce mai multe cărți pentru autografe de la librăria Crucii Roșii.

— Bineînțeles, îi spun eu.

10:30 p.m.

La televizor rulează un film cu cowboy, așa că zgomotul este suportabil – asta până când încep împușcăturile de final.

ZIUA 126 – MIERCURI, 21 NOIEMBRIE 2001

6:18 a.m.

Misterul eliberării anticipate a lui Potts a fost rezolvat. Din cauza unei erori administrative, judecătorul a crezut că dosarul ar trebui să fie audiat la ora 10, în timp ce Potts a putut să prezinte o hârtie prin care se cerea prezența sa în instanță la ora 10:30. Ulterior, judecătorul a fost de acord să audieze imediat apelul și, după ce a luat în considerare faptele, a redus la jumătate pedeapsa lui Potts. Guvernatorul l-a chemat de la serviciu la bucătărie pentru a-i transmite vestea că va fi eliberat în această dimineață. Primul deținut cu adevărat fericit pe care l-am văzut în ultimele luni.

8:15 a.m.

Douăsprezece noi persoane vor sosi astăzi și, ca de obicei, dacă te uiți cu atenție pe listă, vei găsi o poveste. Astăzi este vorba de Cormack. A fost eliberat condiționat acum șase săptămâni și s-a întors, dar numai pentru unsprezece zile.

Se aplică reguli stricte atunci când ți se acordă eliberarea condiționată. Ești eliberat cu două luni mai devreme, cu o plăcuță în jurul gleznei. Trebuie să furnizezi o adresă la care vei locui în aceste două luni. Trebuie să ai un telefon acasă. Ești fie izolat la domiciliul respectiv între anumite ore, de obicei între șapte seara și șapte dimineața următoare. De asemenea, ești de acord în scris să nu consumi droguri și să nu bei.

Cormack este un caz neobișnuit, pentru că nu a încălcat niciuna dintre aceste reguli. Dar ieri dimineață s-a prezentat la secția de poliție locală cerând să fie reținut pentru ultimele unsprezece zile, deoarece nu mai era binevenit în casa pe care o desemnase pentru arestul la domiciliu.

— Un om înțelept, a spus domnul Simpson, ofițerul de probațiune care a recomandat eliberarea sa anticipată. A respectat litera legii și nu va avea de suferit ca urmare. Dacă ar fi încercat să-și petreacă ultimele unsprezece zile în altă parte, ar fi fost arestat și ar fi revenit în condiții de izolare.

Un om înțelept, într-adevăr.

12:00 amiaza

Leon, doctorandul, mă însoțește la prânz. El este noul îngrijitor de la magazie, ceea ce îi dă dreptul să mănânce mai devreme. Îmi mulțumește că l-am ajutat să obțină postul. Descopăr la prânz că are doctoratul în meteorologie. Îmi spune că nu există multe oportunități de angajare în domeniul său, așa că, după ce va fi eliberat, va căuta un post de profesor; nu este ușor atunci când ai cazier. Leon a fost condamnat la șase luni de închisoare pentru conducere fără permis, așa că va executa doar douăsprezece săptămâni. Îmi spune că aceasta nu este cea mai mare problemă a sa. Este logodit cu o fată care tocmai a părăsit Universitatea din Birmingham cu o diplomă de onoare de primă clasă și care, ca și el, vrea să devină profesoară. Până acum, totul este bine. Dar Leon se confruntă în prezent cu prejudecata rasială în sens invers. Ea este o brahmană de înaltă clasă și chiar înainte ca Leon să ajungă la închisoare, părinții ei nu considerau că este suficient de bun pentru fiica lor. El explică faptul că este necesar să se întâlnească cu tatăl în trei ocazii distincte înainte ca mâna unei fiice să poată fi acordată, iar după aceea, trebuie să se întâlnească și cu mama. Toate aceste ceremonii se desfășoară în mod oficial. Înainte de a fi condamnat, Leon reușise să se întâlnească o singură dată cu tatăl; acum i se reproșează că nu a avut a doua sau a treia întâlnire, iar mama este categorică și nu-i va permite niciodată să intre în casa familiei. Oare logodnica lui își sfidează părinții și se căsătorește cu bărbatul pe care îl iubește, sau se supune tatălui ei și rupe orice contact? Șapte din cele douăsprezece săptămâni au trecut deja, dar Leon subliniază că nu a fost ușor să păstrezi legătura în condițiile în care nu ai voie decât la o vizită pe săptămână și două cartele telefonice.

3:00 p.m.

Domnul Berlyn (viceguvernator adjunct) trece pe la SMU pentru a mă întreba dacă am invitat pe cineva din afară să vină să-mi asculte discursul de mâine seară. Sincer să fiu, uitasem că am fost de acord cu cererea bibliotecarului de a ține o conferință

despre cum se scrie un bestseller. I-am spus domnului Berlyn că nu am invitat pe nimeni din interiorul – sau din afara – închisorii.

El îmi spune că, după ce a citit despre „eveniment" în ziarul local, membrii publicului au sunat toată ziua să întrebe dacă pot participa.

— Pot? întreb eu nevinovat.

Nu se obosește să-mi răspundă.

ZIUA 127 – JOI, 22 NOIEMBRIE 2001

5:55 a.m.

Problema dacă ar trebui să rămân la NSC și să devin îngrijitor la spital sau să mă transfer la Spring Hill, a ajuns la un punct culminant. Domnul Berlyn i-a spus lui Doug (fraudă în materie de TVA și actual îngrijitor de spital) că, dacă solicită un loc de muncă la Exotic Foods din Boston, care îl angajează în prezent pe Clive (fraudă la consiliul local și profesor de table), i se va acorda statutul de lucrător extern, ceea ce l-ar scoate din închisoare șase zile pe săptămână, permițându-i chiar să-și folosească propria mașină pentru a se duce și a reveni la serviciu.

Dacă lui Doug i se oferă postul, atunci eu voi mai face doar o săptămână ca îngrijitor la SMU înainte de a-i transmite responsabilitățile mele lui Carl. Apoi va trebui să petrec o săptămână fiind instruit de Doug în rutina spitalului, pentru a putea prelua atribuțiile lunea următoare.

10:30 a.m.

Opt persoane nou-venite astăzi, și toți par ușurați să fie într-o închisoare deschisă, până când se ajunge la repartizarea posturilor. Încă o dată, majoritatea deținuților ajung la fermă, ceea ce face ca la ieșirea din clădire să fie multe fețe posomorâte. Puțini dintre ei vor să își petreacă ziua cu porci, oi și varză de Bruxelles, având în vedere că temperaturile în această perioadă a anului sunt adesea sub zero grade. Unul dintre deținuți, un indian pe nume Wesley, obișnuit cu clima mai caldă, este atât de supărat încât cere să fie trimis înapoi la Ashwell, vechea sa închisoare de categoria C. Spune că ar fi mult mai fericit închis toată ziua cu un zid care să-l protejeze de vânt. Domnul Berlyn îl asigură că, dacă peste o lună va fi tot așa, îl va trimite înapoi cu plăcere.

5:00 p.m.

Cina devreme este, așa cum am explicat, unul dintre

privilegiile îngrijitorilor, așa că am fost surprins să văd o masă ocupată de șase deținuți pe care nu-i mai văzusem niciodată.

John (viețaș, îngrijitor superior la bucătărie) îmi spune că toți sunt musulmani și, deoarece tocmai a început Ramadanul, pot mânca doar între orele apusului și răsăritului soarelui, ceea ce înseamnă că nu pot lua micul dejun sau prânzul cu ceilalți deținuți. Asta nu explică de ce iau cina singuri, pentru că este întuneric beznă până la ora cinci într-o seară de noiembrie și ...

— Ah, spune John, bună observație, dar vedeți tava mare stivuită cu pachete de lapte și fulgi de porumb? Ăsta e micul dejun de mâine, pe care îl vor lua în seara asta și îl vor mânca în camerele lor mâine dimineață pe la ora cinci. Dacă ceilalți deținuți află despre asta, când ei trebuie să coboare în sala de mese indiferent de vreme, vă imaginați câte plângeri vor fi?

— Sau convertiri la Allah și la credința musulmană, sugerez eu.

6:00 p.m.

Țin discursul meu în capelă despre cum se scrie un bestseller. Auditoriul de douăzeci și șase de persoane este format din deținuți și personal. În primul rând sunt cinci doamne pe care nu le recunosc, șaptesprezece deținuți și patru membri ai personalului, printre care domnul Berlyn, domnul Gough și doamna Hampton, bibliotecara.

Mi-a făcut plăcere să țin un discurs pentru prima dată după trei luni și, deși am abordat subiectul în numeroase ocazii în trecut, m-am simțit destul de proaspăt după o pauză atât de lungă, iar întrebările au fost printre cele mai iscoditoare de care îmi amintesc.

Două lire sterline au fost adăugate în contul meu de la cantină.

7:00 p.m.

O sun pe Mary și, în mod nesăbuit, îmi las cartela telefonică în fantă. Când mă întorc trei minute mai târziu, a dispărut. Să recunoaștem, sunt în închisoare.

7:30 p.m.

Îmi iau scrisorile de la biroul închisorii, treizeci și două astăzi, inclusiv una de la Winston Churchill, care include o carte intitulată *Duelul*, care descrie lupta de optzeci de zile dintre bunicul său și Hitler în 1940. Printre celelalte scrisori, aproape toate de la membri ai publicului, se numără și una de la Jimmy.

Este posibil să vi-l amintiți pe Jimmy dacă ați citit volumul doi al acestor jurnale (*Purgatoriul*). Era căpitanul arătos al echipei de fotbal care a primit o condamnare de trei ani pentru că a vândut canabis. A ieșit de o lună și are o slujbă pe un șantier de construcții. Sunt ore lungi și bine plătite, dar, recunoaște el, în ciuda sportului și a vizitelor zilnice la sala de gimnastică în timp ce era în închisoare, s-a înmuiat după optsprezece luni de încarcerare. De-abia acum începe să revină la etica muncii. Mă asigură că nu va mai vinde niciodată droguri și, cum nu le-a luat de la început, nu intenționează să înceapă acum. Vreau să-l cred. Pretinde că și-a rezolvat viața amoroasă. Trăiește cu cea sexy și a renunțat la cea intelectuală. Cum acum am o adresă și un număr de telefon, îl voi suna în weekend.

8:15 p.m.

După apelul nominal, Doug și cu mine trecem în revistă strategia noastră pentru o schimbare ușoară a locurilor de muncă. Cu toate acestea, pentru ca planul nostru să funcționeze, el sugerează că trebuie să îi facem pe ofițerii de la comisia de muncă să creadă că este ideea lor.

ZIUA 128 – VINERI, 23 NOIEMBRIE 2001

8:10 a.m.

John (crimă, îngrijitor superior la bucătărie) îmi spune la micul dejun că doi deținuți au fugit noaptea trecută. Îmi amintește de un incident petrecut cu câteva săptămâni în urmă, când Wendy i-a dat afară pe amândoi din bucătărie pentru că au furat găini. Câteva zile mai târziu, i-a reprimit, doar pentru a-i concedia din nou a doua zi pentru că au furat conserve de ton – nu pentru a le mânca, ci pentru a le comercializa pe canabis. Apoi au fost trimiși la fermă, unde este destul de greu să furi ceva; porcii sunt prea grei, iar varza de Bruxelles nu este un bun de schimb. Cu toate acestea, noaptea trecută, cei doi deținuți au fost prinși fumând canabis în camera lor și au fost puși la raport. Ar fi trebuit să fie în fața guvernatorului în această dimineață. Este foarte posibil să fi scăpat cu un avertisment, dar cel mai probabil ar fi fost trimiși înapoi la temuta închisoare Lincoln – pentru a gusta din toate facilitățile sale victoriene. Au fugit înainte de a se putea lua vreo decizie.

12:08 p.m.

Scriu în camera mea când Carl bate la ușă. Crucea Roșie și KPMG au făcut o declarație comună ca urmare a cererii baronesei Nicholson de a face o anchetă cu privire la ce s-a întâmplat cu banii strânși pentru kurzi. Este principalul subiect al știrilor de la prânz, iar eu sunt încântat că mi-am reabilitat numele.

12:20 p.m.

O sun pe Alison la birou și aflu că Mary se află la Camera Lorzilor, unde participă la o reuniune privind resursele energetice. Alison trece în revistă solicitările de interviuri la radio și televiziune primite de Mary, dar aceasta a decis să dea doar această scurtă declarație de presă.

COMUNICAT DE PRESĂ LORD ARCHER ȘI

> Familia mea și cu mine suntem încântați, dar nu surprinși, de faptul că investigația KPMG privind campania *Purul Adevăr*, condusă de Jeffrey în 1991, a confirmat că nu au fost deturnate fonduri de către el sau altcineva. Am știut acest lucru încă de la început. Suntem foarte mândri de munca pe care Jeffrey a depus-o de-a lungul anilor pentru ajutorarea kurzilor, pentru Crucea Roșie britanică și pentru multe alte cauze bune. Sperăm că baroneasa Nicholson, ale cărei acuzații au irosit mult timp și au cauzat multă suferință nejustificată, va accepta concluziile KPMG.
>
> Mary Archer

1:00 p.m.

Lady Thatcher a ieșit la rampă spunând că nu este surprinsă de rezultatul anchetei, care a coborât pe locul doi la știri după moartea, la vârsta de nouăzeci și doi de ani, a lui Dame Mary Whitehouse.

2:00 p.m.

Mai mulți ofițeri sunt destul de amabili să comenteze rezultatul anchetei, dar am căzut și la ei pe locul al doilea. Se pare că cei doi deținuți care au fugit noaptea trecută, Marley și Tom, au fost prinși de poliție în această dimineață devreme, la numai șase mile de închisoare. Au fost arestați, inculpați și transferați la închisoarea Lincoln. Fiecăruia dintre ei i se vor adăuga câte 42 de zile la pedeapsă și nu li se va mai permite niciodată să solicite statutul de categoria D, deoarece acum sunt catalogați având risc de evadare.

5:00 p.m.

A ajuns al treilea subiect la *Live at Five*, dar cum am fost exonerat, este clar că nu este o știre. Dacă aș fi deturnat cele 57 de milioane de lire sterline, sau orice parte din ele, aș fi rămas în prim-plan pentru câteva zile, iar închisoarea ar fi fost plină de fotografi care ar fi așteptat transferul meu la Lincoln. Nici un

fotograf la vedere.

10:00 p.m.

O mențiune trecătoare a declarației Crucii Roșii la știrile de la ora zece. Îmi dau seama că va trebui să fug dacă sper să ajung din nou pe prima pagină a ziarelor.

10:30 p.m.

Ironia sorții. Eamon, fostul meu coleg de cameră, poate acum să se mute cu prietenul său Shaun. Le-a fost oferită camera lăsată liberă de cei doi bărbați care au fugit.

ZIUA 129 – SÂMBĂTĂ, 24 NOIEMBRIE 2001

4:00 a.m.

O lanternă mi se aprinde în ochi și mă trezesc și văd un ofițer care verifică dacă sunt în pat și dorm și nu am fugit. Nu mai dorm.

7:17 a.m.

Dorm prea mult și încep să scriu abia după ora șapte.

10:00 a.m.

Toate ziarele de mare tiraj relatează concluziile raportului KPMG. Mai multe subliniază că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă baroneasa Nicholson, fost deputat conservator devenit coleg liberal, nu ar fi depus plângerea la Sir John Stevens. O sun pe Mary pentru a discuta despre următoarea noastră mișcare, dar nu răspunde.

2:00 p.m.

Astăzi primesc o vizită de la Doreen și Henry Miller. Doreen este un purtător de cuvânt al partidului din prima linie în Camera Lorzilor, după ce a fost ministru în timpul lui John Major. Ea mă pune la curent cu noutățile din Camera Superioară și îmi spune că ultimul proiect de lege privind reforma Camerei Lorzilor este detestat de ambele părți ale camerei. Proiectul de lege ignoră excelentul raport al Comisiei regale a lui John Wakeham și nu mulțumește Partidul Laburist, deoarece nu va fi ales un procent suficient de mare de colegi, și nu mulțumește Partidul Conservator, deoarece elimină toți colegii ereditari rămași.

— Nu va fi votat în forma actuală, deoarece va întâmpina o opoziție atât de mare în ambele Camere, mă asigură Doreen[15].

Când Doreen și Henry pleacă, nu știu unde s-au dus cele nouăzeci de minute.

4:00 p.m.

O sun pe Mary, dar telefonul nu face decât să sune și iar să sune.

4:40 p.m.

Privesc cum Anglia învinge Africa de Sud cu 29-9 și, în ciuda pretențiilor irlandezilor, încep să cred că am putea fi cea mai bună echipă de rugby din lume. Dacă voi fi lăsat să ies la timp, voi călători în Australia pentru a vedea următoarea cupă mondială de rugby.

7:00 p.m.

O sun pe Mary. Încă nu am primit niciun răspuns.

8:15 p.m.

După ce mă prezint la apelul nominal, mă întâlnesc cu Doug la spital și găsesc patru ofițeri în sala de așteptare. Unul dintre ei, domnul Harding, este stropit cu sânge. Domnul Hocking, șeful securității, îi face o fotografie. Se pare că domnul Hocking, acționând în urma unui pont, a fost informat că doi deținuți au dispărut în Boston pentru a lua niște băutură, așa că el și alți trei ofițeri îi așteptau. Cu toate acestea, atunci când au fost văzuți întorcându-se, primul deținut a luat lanterna grea a domnului Harding și l-a lovit în cap, dându-i timp suficient colegului său să scape. Primul deținut a fost pus la pământ și încătușat, iar acum este închis în blocul de izolare. Cel de-al doilea nu a apărut încă, deși se știe despre ce deținut este vorba. Chiar și un reporter începător și-ar da seama că este o poveste în desfășurare aici.

ZIUA 130 – DUMINICĂ, 25 NOIEMBRIE 2001

8:04 a.m.

O sun pe Mary în Cambridge; nu răspunde. Încerc la Londra și răspunde doar robotul telefonic. Mă prezint la Linda la spital. Doug este plecat în concediu în oraș (de la 7 dimineața la 7 după-amiaza), așa că eu sunt temporar supraveghetorul pastilelor.

11:30 a.m.

În timpul prânzului, aflu de la unul dintre îngrijitorii de la sala de sport că l-au prins pe cel de-al doilea deținut care încerca să aducă băutură în închisoare. El va fi trimis la Nottingham în această după-amiază.

Automutilarea este adesea unul dintre motivele pentru care deținuții sunt mutați atât de repede. Nu este neobișnuit ca un deținut care este ținut în arest peste noapte să își taie venele sau chiar să își rupă un braț, iar apoi să dea vina pe ofițerul care l-a acuzat. Deținutul poate pretinde apoi că el a fost atacat primul, ceea ce înseamnă că nu poate fi mutat până când nu are loc o anchetă completă. Domnul Hocking a făcut mai multe fotografii ale ambilor prizonieri, ceea ce va face ca acest mod de acțiune să fie puțin mai greu de explicat.

12:00 amiaza

Ziarele de dimineață prezic că voi fi mutat în curând la Spring Hill, pentru a fi mai aproape de familie. Unul sau două dintre ele sugerează chiar că nu ar fi trebuit să fiu trimis niciodată la Wayland sau la NSC, pur și simplu pe baza unei acuzații făcute de doamna Nicholson.

10:00 p.m.

După știri, o sun din nou pe Mary, dar tot nu primesc niciun răspuns.

ZIUA 31 – LUNI, 26 NOIEMBRIE 2001

8:30 a.m.

Una dintre îndatoririle mele la SMU este distribuirea pungilor pentru containerele de gunoi. În fiecare dimineață, la ora opt și jumătate, doi deținuți, Alf și Rod, se prezintă la serviciu și iau fiecare câte o pungă de gunoi. În această dimineață, Alf cere zece. Vă las câteva secunde să înțelegeți de ce, pentru că eu nu am putut.

Fac o comandă săptămânală de provizii într-o zi de vineri, care este livrată luni și care include întotdeauna zece pungi de gunoi, așa că Alf este pe cale să-mi epuizeze întregul stoc într-o singură zi. Nu-mi vine să cred că le comercializează și sunt mult prea mari pentru coșurile mici de gunoi din camera lui, așa că cedez și întreb de ce această cerere bruscă. Alf îmi spune că directorul general al Serviciului Penitenciar, Martin Narey, vizitează NSC miercuri, iar guvernatorul vrea ca locul să fie aranjat pentru inspecția sa. E destul de corect. Cu toate acestea, dacă domnul Narey are o inteligență cât de mică, nu-i va lua mult timp să realizeze că NSC este o groapă de gunoi neglijată și că nu are bani. Dacă îi arată blocul de nord sau de sud, se va întreba dacă avem curățenie în timp ce își ține respirația și pășește cu grijă printre gunoaie. Sala de vizite este o rușine, iar activitățile extracurriculare aproape inexistente. Cu toate acestea, dacă i se arată doar cantina, sala de sport, ferma, spitalul și SMU, va pleca cu o impresie favorabilă.

Mi s-a spus că scopul real al vizitei domnului Narey este de a discuta despre modul în care această închisoare se va pregăti pentru statutul de relocare odată ce noul guvernator va prelua conducerea în ianuarie.

10:30 a.m.

Domnul Belford, un ofițer din blocul de sud, vine să bea o cafea. Îmi spune că deținutul care m-a fotografiat în camera mea nu a reușit să vândă singura fotografie pe care a reușit să o facă, deoarece negativul a ieșit foarte prost.

11:00 a.m.

Printre noii sosiți de astăzi din Nottingham se numără un avocat începător (agresiune cu vătămare corporală gravă), un șofer de taxi (suprataxare) și un muncitor agricol (furt de la angajatorul său). Toți ajung la fermă pentru că închisoarea este supraaglomerată și nu există alte locuri de muncă disponibile.

6:00 p.m.

Cantină. Am un credit de 13,50 lire sterline (câștig 8,50 lire sterline pe săptămână și pot suplimenta această sumă cu 10 lire sterline din banii mei). Cumpăr două cartele telefonice, trei sticle de Evian, un pachet de lame de ras Gillette, un deodorant roll-on și o periuță de dinți, ceea ce îmi golește contul. Nu am o nevoie disperată de toate aceste articole, dar este modul meu de a mă asigura că nu mai pot cumpăra ciocolată, deoarece trebuie să slăbesc jumătatea de kilogram pe care am pus-o pe mine de când am ajuns la NSC.

7:00 p.m.

Îl sun pe James la serviciu. El îmi spune că Mary a fost în mișcare în ultimele zile – Oundle, Londra și Cambridge, iar în după-amiaza aceasta se întoarce la Londra.{16}

Mă întâlnesc cu Doug la spital. El anticipează un interviu cu Exotic Foods miercuri sau joi și speră să înceapă lucrul lunea viitoare, cu o săptămână mai devreme decât era planificat inițial. A vorbit deja cu domnul Belford despre o cameră în blocul de sud, în zona în care nu se fumează, și cu domnul Berlyn despre aranjamentele de călătorie spre Boston. Cu toate acestea, există o problemă, și anume Linda, care consideră că Doug ar trebui să îl pregătească pe succesorul său timp de o săptămână înainte de a pleca.

7:10 p.m.

Sun la galeria lui Chris Beetles și îi urez succes lui Chris pentru deschiderea expoziției ilustratorilor. Mary speră să treacă pe acolo și să vadă imaginea pe care am ales-o pentru

felicitarea de Crăciun din acest an. Îl rog să-i transmită salutările mele și îi spun că o voi suna mâine seară la Cambridge. Pentru prima dată în treizeci și cinci de ani, nu am mai vorbit cu soția mea de cinci zile. Nu uitați că nu mă poate suna.

ZIUA 132 – MARȚI, 27 NOIEMBRIE 2001

6:11 a.m.

Astăzi a avut loc un incident de o importanță uriașă. De fapt, este o scurtă poveste de sine stătătoare. Cu toate acestea, în timp ce scriu, nu știu încă finalul. Dar să începem de la jumătatea drumului.

Vă amintiți de Leon, doctorul care ni s-a alăturat acum o săptămână? Vrea să se căsătorească cu o fată indiancă de castă înaltă, dar tatăl și mama ei refuză să ia în considerare ideea, și asta înainte de a fi trimis la închisoare (conducere fără permis, șase luni). Ei bine, a reapărut la SMU la ora trei după-amiaza aceasta în ceea ce poate fi descris ca o stare de agitație. Cu toate că în această dimineață am avut zece persoane nou-venite și un consiliu de muncă, se dovedea a fi o după-amiază liniștită. L-am așezat pe Leon în bucătărie, în timp ce Carl îi făcea o ceașcă de ceai. Era disperat să afle dacă i se va acorda dreptul de a fi eliberat condiționat mai devreme. Doamna ofițer care se ocupa de eliberarea condiționată era în biroul ei, așa că am urcat la etaj să o întreb dacă vrea să-l primească.

Zece minute mai târziu, Leon a reapărut și a spus că mâine dimineață se va lua o decizie dacă poate fi eliberat mai devreme.

— Ei bine, încă o problemă rezolvată, spune Carl.

— Nu, nu este, spune Leon, pentru că, dacă nu mă vor elibera condiționat, va fi un dezastru.

Leon nu mi se pare genul de om care ar folosi cu ușurință cuvântul „dezastru", așa că întreb de ce. Apoi ne informează cu privire la ultima complicație din viața sa amoroasă.

Părinții iubitei sale au aflat că aceasta intenționează să se căsătorească cu Leon imediat ce va fi eliberat din închisoare, pe 6 decembrie. A făcut chiar și rezervări la ofițerul de stare civilă. Aseară i-a spus la telefon că părinții ei nu numai că au interzis întâlnirea, dar trei bărbați pe care nu i-a cunoscut niciodată au fost selectați recent ca posibili soți și vor veni din India în weekend. Ea trebuie să îl aleagă pe unul dintre ei înainte ca ea și viitorul ei mire să zboare înapoi la Calcutta pentru a se căsători

pe 6 decembrie.

Acum înțeleg pe deplin disperarea lui Leon; mă duc în căutarea domnului Downs, un ofițer superior, care este un om isteț și grijuliu. Îl găsesc în camera ofițerilor, trecând în revistă itinerariul de mâine pentru vizita directorului general. Îl informez pe domnul Downs și acesta este de acord să se întâlnească imediat cu Leon.

După întâlnirea lor, Leon ne spune că domnul Downs a fost foarte înțelegător și că va raporta îngrijorările sale direct guvernatorului. A cerut să se întâlnească din nou cu Leon mâine dimineață, la ora opt, cu o oră înainte de întâlnirea consiliului pentru a decide dacă i se va acorda eliberarea condiționată. Am presupus că nu va mai fi nimic de spus până la rezultatul acelei întâlniri. Cu toate acestea...

7:00 p.m.

În cele din urmă reușesc să vorbesc cu Mary și, patruzeci de minute mai târziu, mi-am consumat ambele cartele telefonice.

Mă duc la spital să fac o baie, dar înainte de asta îi spun lui Doug despre Leon. Nu reușesc să ajung la baie pentru că el îmi spune că își amintește un caz în care s-a acordat o dispensă specială pentru a permite unui deținut să se căsătorească în capela închisorii.

— De ce nu-l întrebi pe vicar despre asta? îmi sugerează el.

— Pentru că până atunci va fi prea târziu, îi spun lui Doug, amintindu-i de programul ședinței consiliului de administrație de mâine dimineață, la ora nouă, și de cei trei domni din India care vor sosi în Sheffield în weekend.

— Dar reverendul Derek Johnson este la capelă chiar acum, spune Doug, este întâlnirea lunară a clerului închisorii.

Îl las pe Doug și mă îndrept rapid spre capelă. Îngrijitorul, John (fraudă cu struți), îmi spune că vicarul tocmai a plecat, dar dacă alerg la poartă, s-ar putea să îl mai prind. La șaizeci și unu de ani nu mai alerg repede, dar alerg și sper că, întrucât vicarul este chiar mai bătrân decât mine, voi ajunge înainte ca el să plece. Când ajung la poartă, mașina lui este la barieră și așteaptă să i se dea drumul. Îi fac cu mâna frenetic. Parchează mașina și

mi se alătură în cabina porții, unde îi spun toată povestea. Derek mă ascultă cu o imensă simpatie și spune că poate, în anumite situații, să căsătorească cuplul în capela închisorii și că este convins că guvernatorul ar fi de acord, având în vedere circumstanțele. De asemenea, adaugă el, dacă tânăra doamnă ar avea nevoie să fie cazată peste noapte, el și doamna Johnson i-ar putea pune la dispoziție o cameră. Îi mulțumesc vicarului și mă întorc în blocul de nord în căutarea lui Leon.

Îl găsesc în camera lui și îi comunic ultimele mele vești. Este încântat și îmi spune că a vorbit din nou cu logodnica lui, iar ea a aranjat deja ca nunta să aibă loc într-un oficiu al stării civile local, atâta timp cât el este eliberat mai devreme. Dacă nu va fi eliberat, am găsit cel puțin o soluție alternativă. Leon îmi mulțumea din suflet când îmi aud numele la megafon:

— Archer să se prezinte imediat la biroul unității din blocul de sud.

Îl las pe Leon să alerge spre blocul de sud și ajung la biroul unității la nouă fără un minut. Uitasem, pentru prima dată, să mă înregistrez pentru apelul de la opt și cincisprezece. Dacă aș fi sosit la un minut după ora nouă, aș fi fost trecut în raport și mi-aș fi pierdut șansa de a fi „privilegiat" pentru opt săptămâni. Domnul Belford, ofițerul de serviciu, care nu știe nimic despre eforturile mele nocturne, izbucnește în râs.

— Abia așteptam să te trec la raport, Jeffrey, spune el, dar eram sigur că vei găsi o scuză bună pentru ceea ce făceai la opt și cincisprezece.

— Eram cu vicarul, i-am spus eu.

ZIUA 133 – MIERCURI, 28 NOIEMBRIE 2001

9:50 a.m.

Leon se află în sala de așteptare de la SMU, pregătit pentru ședința de judecată cu domnul Berlyn (guvernator adjunct) și domnul Simpson (ofițer de probațiune rezident).

Leon și-a sunat din nou logodnica aseară. Cei trei pretendenți au sosit din India, iar după ce Sunita va face alegerea (și dacă nu o va face, părinții ei vor decide pentru ea) va fi apoi trimisă cu avionul înapoi în India pentru a se întâlni cu părinții bărbatului. Cuplul se va întoarce apoi în Anglia pentru a se pregăti de nuntă pe 6 decembrie, cu o zi înainte ca Leon să fie eliberat.

Planul Sunitei este de a lua doar bagajele de mână în avion, astfel încât, la întoarcere, să treacă direct prin vamă, în timp ce părinții ei vor aștepta să își ridice bagajele din sala de bagaje. Fratele lui Leon o va aștepta în sala de sosiri și o va conduce direct la Birmingham, unde ea și Leon se vor căsători mai târziu în aceeași zi.

Dacă consiliul îi acordă lui Leon eliberarea condiționată, el va pleca de la NSC sâmbătă la ora opt și va merge direct la Birmingham, iar ei vor fi soț și soție înainte ca familia să își dea seama unde a dispărut ea. Totul depinde de rezultatul interviului pe care Leon îl va avea cu consiliul în câteva minute. Domnul Berlyn îl cheamă pe Leon la ora zece și unsprezece, iar eu îl însoțesc până în sala de interviu.

Carl și cu mine alergăm prin bucătărie pretinzând că suntem ocupați. SMU este în alertă maximă, deoarece Martin Narey, directorul general, a sosit acum câteva minute.

10:32 a.m.

Leon apare, aproape în lacrimi. Consiliul i-a respins cererea de eliberare condiționată. Mă tem că ar putea să fugă în seara asta și să-și facă singur dreptate.

11:30 a.m.

Reverendul Derek Johnson vine să ne spună că s-a întâlnit cu

guvernatorul, care nu are autoritatea de a aproba o nuntă în capelă. Un deținut trebuie să aibă cel puțin nouă luni executate înainte de a putea solicita un astfel de privilegiu. El adaugă că nimeni nu a mai întâlnit vreodată astfel de circumstanțe neobișnuite.

Leon nu mai poate face nimic până la ora șapte seara, când a aranjat să o sune pe logodnica lui pe telefonul mobil. Înainte de a ne părăsi, mai adaugă două informații. În primul rând, tatăl său, un om extrem de bogat, a oferit o zestre de 500.000 de lire sterline familiei Sunitei. Mama lui Leon este o Brahmini, dar pentru că tatăl său este irlandez, fiul lor este inacceptabil. Nu putem decât să ne întrebăm cât de mult oferă cei trei pretendenți din India ca zestre pentru această fată pe care încă nu au cunoscut-o. În al doilea rând, sora Sunitei a fost supusă aceleiași drame în urmă cu doi ani, iar acum trece printr-un divorț complicat. Carl și cu mine convenim să ne întâlnim în camera lui Leon la ora 19:30 și să plănuim următoarea mișcare.

11:45 a.m.

Plec la prânz cu câteva minute înainte ca directorul general să ajungă la SMU. Până când îmi termin brânza cu conopidă și mă întorc în blocul de sud pentru a da câteva telefoane, domnul Narey a plecat să viziteze cartierul viețașilor. Mă întorc la serviciu la ora unu.

5:00 p.m.

Trec să-l văd pe Doug, care îmi confirmă că Exotic Foods a fost de acord să-l intervieveze vineri dimineață și speră să înceapă să lucreze cu ei de luni săptămâna viitoare, așa că aș putea deveni îngrijitor la spital peste două săptămâni.

7:30 p.m.

Leon deschide ușa camerei sale pentru a ne întâmpina cu un zâmbet cald. Sunita a evadat din Sheffield și a condus până la Portsmouth pentru a sta la fratele și cumnata lui. Și-a cumpărat un telefon nou, deoarece se teme că părinții ei vor angaja un detectiv pentru a o urmări prin intermediul telefonului mobil pe

care Leon i l-a cumpărat.

Leon scoate un pachet gros de scrisori de pe raftul său.

— Îmi scrie de două ori pe zi, spune el.

Sunt încântat de veste, dar îi sugerez lui Carl, după ce plecăm, că nu va fi nevoie de un detectiv particular deosebit de isteț pentru a-și da seama că Sunita ar putea sta cu fratele lui Leon.

Am sentimentul că această saga nu s-a terminat încă.

ZIUA 134 – JOI, 29 NOIEMBRIE 2001

Am menționat rolul valoros jucat de Samariteni, care pregătesc deținuți selectați ca Ascultători. La NSC, ei au dus această muncă mai departe și au rezervat o cameră în care a fost pus la dispoziție un telefon mobil preprogramat pentru deținuții care au nevoie să sune la Samariteni.

Acest serviciu a devenit foarte popular, din ce în ce mai mulți deținuți susținând că au nevoie de ajutor de la Samariteni; atât de mult încât domnul New a devenit recent suspicios. După un apel deosebit de lung, care a fost presărat cu râsete, el a confiscat telefonul și a descoperit rapid ce au pus la cale deținuții. Aceștia mutaseră cartela sim din interiorul telefonului și o înlocuiseră cu una proprie, care fusese introdusă pe ascuns.

Începând de astăzi, nu va mai exista o cameră dedicată pentru Samariteni și nici un telefon mobil.

11:00 a.m.

Acesta va fi ultimul meu consiliu de lucru dacă mă voi alătura lui Doug în spital săptămâna viitoare. De aceea îi sugerez lui Carl să se ocupe el ca și cum eu nu aș fi acolo. În restul dimineții, ori de câte ori sună un deținut cu vreo problemă, Carl se ocupă de ea. Singura mea îngrijorare este că, întrucât Carl mai are de executat încă cincisprezece luni înainte de a fi eligibil pentru eliberarea condiționată, s-ar putea să se plictisească cu mult înainte de a-și termina pedeapsa.

2:30 p.m.

Domnul New sună la Spring Hill pentru a-l întreba pe domnul Payne de ce durează atât de mult transferul meu. I se spune că Spring Hill este pe cale să se confrunte cu o anchetă publică ca urmare a unui lucru care s-a întâmplat înainte ca el să devină guvernator. Domnul Payne se teme că presa va fi înghesuită peste tot și, deși este foarte dispus să mă primească, nu mă poate anunța decizia sa decât peste cel puțin două săptămâni. Îl presez pe domnul New pentru a afla detalii despre

ceea ce ar putea provoca un interes public atât de mare, dar refuză să discute. Mă întreb dacă nu cumva este pur și simplu o stratagemă pentru a mă împiedica să fiu transferat.{17}

7:00 p.m.

Îl vizitez pe Leon în blocul de nord. Tocmai a vorbit la telefon cu logodnica lui, care încă se află în siguranță în Portsmouth cu fratele lui Leon. Cei trei pretendenți indieni ai Sunitei s-au întors acasă însoțiți de mama ei, lăsându-l pe tatăl ei în Bradford. Sunita l-a sunat pe tatăl ei, care a fost de acord să se întâlnească cu Leon. Dar el încă nu știe că Leon se află în închisoare și că nu va fi eliberat decât peste trei săptămâni.

ZIUA 135 – VINERI, 30 NOIEMBRIE 2001

9:30 a.m.

Cele mai bune planuri ale șoarecilor și ale deținuților.

Pregătesc ceaiul pentru domnul Simpson la SMU când ofițerul de serviciu îmi cere să mă prezint la spital pentru o supraveghere a unui sinucigaș. Doug a plecat la Boston pentru interviul cu Exotic Foods, așa că au rămas fără un îngrijitor.

Supravegherea unui sinucigaș este destul de frecventă în închisoare, iar aceasta este a doua pe care o fac în trei săptămâni. Linda și Gail trebuie să judece dacă deținutul se gândește cu adevărat să își ia viața sau doar caută ceai și simpatie și o șansă de a sta și de a se uita la televizor.

Mă prezint la spital câteva minute mai târziu și aflu că persoana pe care o am în grijă este un bărbat de aproximativ 45 de ani, slab, cu o siluetă groasă, plin de tatuaje și căruia îi lipsesc câțiva dinți. David ispășește o pedeapsă de șase ani pentru vătămare corporală gravă. Ceea ce mă nedumerește este faptul că urmează să fie eliberat pe 14 ianuarie, deci mai are de executat doar câteva săptămâni de detenție. Tot ceea ce se așteaptă de la mine este să stau cu ochii pe el în timp ce Gail își vede de celelalte îndatoriri, care astăzi includ îngrijirea unui deținut care a fost rănit după ce a fost aruncat pe fereastră în închisoarea sa anterioară.

Prima cerere a lui David este un pahar cu apă, ceea ce nu este o problemă. Apoi dispare în toaletă și nu reapare decât după un timp, când cere un alt pahar cu apă. Imediat ce l-a înghițit, apare vicarul. Acesta se așază lângă David și îl întreabă dacă îl poate ajuta. Îl întreb pe David dacă vrea să plec.

— Nu, spune el, dar ar dori un alt pahar cu apă.

Apoi îi povestește vicarului despre demonii care îl vizitează în timpul nopții, insistând că trebuie să comită mai multe crime și, cum vrea să se îndrepte, nu știe ce să facă.

— Sunteți membru practicant al vreunei credințe? îl întreabă reverendul.

— Da, răspunde David, cred în Dumnezeu și în viața de

după moarte, dar nu am fost niciodată sigur ce religie ar fi cea mai potrivită pentru mine.

Urmează o discuție lungă și profundă, în urma căreia David decide că este din Biserica Anglicană. Singurul lucru interesant care reiese din discuție este că David vrea să se întoarcă la închisoarea din Nottingham, pentru că acolo se simte mai în siguranță față de demoni și, mai important, au un psihiatru cu normă întreagă care îi înțelege problema. Acest lucru mă nedumerește și pe mine. Noi avem propriul nostru psihiatru, Val, care este de serviciu la SMU în această dimineață. De ce ar vrea cineva să părăsească NSC pentru a se întoarce într-o gaură de iad ca Nottingham?

După ce vicarul a plecat, David dispare din nou în toaletă și, după o altă perioadă lungă de timp, se întoarce și cere un alt pahar cu apă.

Gail își face apariția pe ușă pentru a-l informa pe David că guvernatorul a decis că se poate întoarce la Nottingham, așa că ar trebui să se întoarcă în camera sa și să-și împacheteze lucrurile. David pare fericit pentru prima dată. Își golește paharul de apă și se ridică pentru a pleca. Sunteți și voi nedumeriți?

12:00 amiaza

În timpul prânzului, Dave (viețaș), care după optsprezece ani a văzut de toate, îmi spune ce făcea cu adevărat David. Se zvonea aseară că David era drogat cu heroină și se temea că va trebui să facă un test antidrog astăzi. Dacă ar fi picat testul, i s-ar fi adăugat douăzeci și opt de zile la pedeapsă și apoi ar fi fost trimis înapoi la Nottingham. Așa că am avut parte de micul său spectacol cu demonii. Băutul a câțiva litri de apă poate elimina heroina din corp în douăzeci și patru de ore și, deși David este trimis la Nottingham, a evitat cele douăzeci și opt de zile suplimentare. Sunt atât de naiv. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

12:30 p.m.

Domnul Lewis (guvernatorul) a primit o scrisoare de la ministrul de interne din umbră, Sir Brian Mawhinney, care

solicită să mă viziteze.

1:15 p.m.

Dezastru. Doug se întoarce de la interviul cu Exotic Foods și îmi spune că nu au nevoie de el pentru a începe lucrul până la mijlocul lunii ianuarie. Având în vedere că va fi eligibil pentru reinstalare în februarie și va putea să se întoarcă la muncă la propria companie, de ce să se mai deranjeze? Așa că a decis să rămână ca îngrijitor la spital pentru următoarele două luni.

Singura mea speranță acum este guvernatorul din Spring Hill.

ZIUA 136 – SÂMBĂTĂ, 1 DECEMBRIE 2001

4:19 a.m.

Stau treaz ore întregi, complotând. Deși în prezent revizuiesc cea de-a șasea versiune a romanului *Fiii Norocului*, mi-a venit o nouă idee pentru final, care va necesita ceva cercetări medicale. Va trebui să cer sfatul doctorului Walling.

10:40 a.m.

Tocmai s-a anunțat oficial că domnul Lewis se va retrage din funcția de guvernator la 1 ianuarie. Mă duc la biroul unității și iau un formular de cerere de schimbare a locului de muncă. Dacă nu voi fi îngrijitor de spital, am decis să aplic pentru postul lui. (Vezi mai jos).

CHANGE OF LABOUR REQUEST

NB. Eight weeks should elapse before submitting a request.

NO: FF 8782	NAME: . ARCHER	EED: up to you
PRESENT PARTY: Orderly SMU	REQUESTED PARTY: Governor of N.S.C.	
HOW LONG ON PRESENT PARTY:	Eight weeks Enhanced (MAP)	
REASON FOR REQUEST:	I hear that the Governor of Lewes Jail is unable to join due to stress, probable caused by the thought of taking care of me, I feel after eight weeks I am more than ready to make over from Mr Lewis.	
Signed:		

Fill in above and give it to Senior Officer to sign.

The RT Hon The Lord Archer of Weston-Super-Mare

1. PRESENT PARTY OFFICER'S COMMENTS: (Please return to SO i/c _____ unit)

Archer has all the necessary skills, orally, written & organisational. He does however lack the freedom & upward mobility on a natural level, which could hamper our Right & stay open. On the one hand has contracts are often balance other workers. I therefore support the application.

Date: 1-12-01 Signed: .....

2. REQUESTED PARTY OFFICER'S COMMENTS: (Please return to SO i/c _____ unit)

Jeffrey has proved to be a first class orderly, although my Reeves has no opinion of him as a tea maker. He is good both the Officers and the other prisoners, showing remarkable skills & communication and prescience which may disqualify him from the Job of Governor. However he is willing to do the Job for £8.40p per week

Date: Signed: ..... CAREW Head of Res

3. LABOUR BOARD DECISION:

No order, as granted.

Date: 1/12/200 1 Signed: .....
(Head of Inmate Activities)

LPF030

12:00 amiaza

Doug îmi spune că are de gând să încerce o altă stratagemă pentru a obține un loc de muncă în afară. Are un prieten în March, care conduce o mică firmă de transport (trei camioane) și îi va oferi un loc de muncă ca șofer. Singura problemă este că el nu lucrează în Boston, ceea ce reprezintă una dintre specificațiile actuale pentru oricine dorește să se angajeze în exterior. Cu toate acestea, Wendy, soția lui Doug, se va întâlni astăzi cu potențialul angajator și îl va convinge să trimită un fax prin care îi va oferi lui Doug un loc de muncă de șofer de marfă din Boston până în martie. Va trebui să așteptăm să vedem dacă domnul Berlyn va aproba acest lucru. Refuz să mă entuziasmez.

2:00 p.m.

Mă duc pe terenul de fotbal și mă uit la meciul dintre NSC și Witherton. Am pierdut cu 5-0, așa că nu mai sunt multe de raportat, în afară de faptul că era foarte frig în picioare pe linia de tușă; vântul sufla dinspre următoarea masă continentală de la est, care se întâmplă să fie Rusia.

7:00 p.m.

Stau în camera mea și citesc *This Week*, un jurnal excelent dacă vrei o imagine de ansamblu a evenimentelor săptămânii. Îmi oferă șansa de a mă pune la curent cu situația din Afganistan, din America și chiar din NSC.

La rubrica „O săptămână proastă", se pare că un tip care seamănă cu Jeffrey Archer se plânge că este oprit în mod regulat de poliție pentru a se asigura că nu am evadat. „Este foarte nedrept", protestează el, „mi-a distrus viața". Ziarul a considerat că protestele sale ar fi fost mai convingătoare dacă nu ar fi călătorit la NSC însoțit de un tabloid pentru a se fotografia în fața închisorii.

9:00 p.m.

Îl vizitez pe Leon în camera sa din blocul nordic. Logodnica

lui i-a spus tatălui ei că el se află în Norvegia cu afaceri și că nu se va întoarce în Anglia până pe 21 decembrie, ziua în care va fi eliberat din închisoare.

ZIUA 137 – DUMINICĂ, 2 DECEMBRIE 2001

10:30 a.m.

Logodnica lui Leon îl vizitează astăzi, iar cei doi vor folosi cele nouăzeci de minute pentru a-și planifica nunta.

11:30 a.m.

Mă întâlnesc cu Doug la spital pentru a citi ziarele de dimineață. *The People* dedică o jumătate de pagină pentru a le spune cititorilor lor că sunt tulburat pentru că un deținut mi-a furat jurnalul și va trebui să o iau de la capăt. Nu aș fi tulburat. După 137 de zile și peste 300.000 de cuvinte, aș fi sinucigaș.

3:00 p.m.

Doug tocmai a vorbit la telefon cu soția sa și îmi spune că prietenul său va publica un anunț în *Boston Target* miercurea aceasta, în care va spune că are nevoie de un șofer pentru a transporta mărfuri din Boston până în March. Doug va aplica pentru acest loc de muncă, iar în aceeași zi îi va fi trimis un fax domnului Berlyn, oferindu-i lui Doug un interviu. Dacă domnul Berlyn va fi de acord, Doug va primi postul în ziua următoare.

ZIUA 138 – LUNI, 3 DECEMBRIE 2001

9:40 a.m.

Domnul New intră înjurând. Se pare că închisoarea este supraaglomerată și că există candidați din Nottingham, Lincoln, Wayland, Birmingham și Leicester care vor trebui să fie refuzați pentru că toate paturile sunt ocupate. Se pare că e numai vina mea.

Acest lucru nu ar fi o problemă pentru Spring Hill, pentru că ei au întotdeauna o listă de așteptare lungă și pot fi foarte selectivi. La NSC înseamnă acum că, dacă vreun deținut se gândește măcar să încalce regulile, va fi trimis înapoi la închisoarea de unde a venit, așa cum au descoperit săptămâna trecută trei deținuți, pe cheltuiala lor. Acest lucru nu se întâmpla când existau zeci de paturi libere.

10:50 a.m.

Îl văd pe Leon întorcându-se de la poartă la magazinele unde lucrează și ies din birou pentru a discuta cu el. Vizita de ieri a decurs bine.

— Dar am o presimțire, adaugă el, este ceva ce nu-mi spune.

Îl presez cu privire la ce ar putea fi, dar el spune că nu știe, sau a devenit precaut cu privire la cât de mult din povestea lui va apărea în acest jurnal? Apoi îmi cere să schimb toate numele. Am fost de acord și am făcut acest lucru.

2:15 p.m.

Doug îmi dă niște vești bune. Doamna Tempest (ofițerul principal însărcinat cu reinstalarea) l-a asigurat că, dacă va obține un interviu cu o altă companie de transport, îl va susține, presupunând că îndeplinește toate criteriile obișnuite ale poliției și ale închisorii. Dacă aceștia îi vor oferi un loc de muncă, ea va recomanda să înceapă imediat, și prin asta se referă la lunea viitoare.

Devine clar pentru mine că există mai mulți ofițeri (nu toți) care sunt hotărâți ca NSC să primească statutul de relocare și să

nu rămână doar o închisoare deschisă de categoria D. În cazul în care Ministerul de Interne va fi de acord cu acest lucru, atunci mai mulți deținuți vor putea ieși în timpul zilei la muncă voluntară în serviciul comunității și, în cele din urmă, vor progresa spre locuri de muncă cu normă întreagă. Este clar că Doug este un caz test, deoarece este un candidat evident pentru munca în exterior, iar dacă îl pot pune pe picioare, s-ar putea deschide o perspectivă și viitorul acestei închisori nu ar mai fi pus sub semnul întrebării. Deci, dintr-o dată, soarta mea s-ar putea inversa. Încă o dată îl invidiez pe cititorul care poate pur și simplu să întoarcă paginile pentru a descoperi ce se întâmplă în continuare în viața mea.

4:00 p.m.

Domnul Simpson (ofițer superior de probațiune) a terminat interviurile cu cei trei deținuți care sunt în curs de planificare a pedepsei. Coboară în bucătărie pentru un pahar cu apă.

În ultimele șase săptămâni, am ajuns să îl cunosc destul de bine pe Graham Simpson, în ciuda faptului că este destul de rezervat. Presupun că e ceva obișnuit. Este un profesionist desăvârșit și nici nu ar visa să discute cu un alt deținut, indiferent cât de bun sau rău ar fi dosarul acestuia. Dar va răspunde la întrebări generale despre sistemul penal și, după treizeci de ani de profesie, are opinii care merită ascultate. Bănuiesc că majoritatea celor care citesc acest jurnal ar vrea, în cazul deținuților pe viață, să-i închidă și să arunce cheia, iar în unele cazuri, să-i spânzure. Cu toate acestea, toți criminalii sunt condamnați la nouăzeci și nouă de ani, dar judecătorul va stabili apoi o sentință care poate varia de la opt ani la închisoare pe viață. La NSC avem un deținut care își ispășește al treizeci și doilea an de închisoare. În Marea Britanie există peste 1.800 de deținuți care execută pedepse pe viață, dintre care doar un procent infim ajunge vreodată într-o închisoare deschisă de categoria D. În prezent, la NSC sunt 22 de condamnați pe viață. După ce au fost condamnați, aceștia își încep viața într-o închisoare de categoria A, apoi trec la B și C și, în cele din urmă, ajung într-o închisoare de categoria D, în așteptarea eliberării.

La NSC, dintre cei douăzeci și doi de condamnați pe viață rezidenți, aceste sentințe sunt stabilite de la doisprezece ani până la plăcerea Maiestății Sale, iar domnul Simpson confirmă faptul că, deși unii vor deveni eligibili pentru eliberare, nu vor reuși niciodată să o facă. Ministerul de Interne pur și simplu nu-și va asuma acest risc.

Domnul Simpson explică faptul că este responsabilitatea sa să evalueze care dintre acești deținuți ar trebui să fie luați în considerare pentru eliberare, dar întotdeauna va fi mai prudent, deoarece, oricât de multe succese ai avea „afară", este nevoie de un singur eșec pentru a ajunge pe primele pagini ale ziarelor.

Domnul Simpson cunoaște un astfel de eșec – un bărbat fără condamnări anterioare, care, până la uciderea soției sale infidele, a dus o existență perfect normală. El a fost condamnat la închisoare pe viață, cu o pedeapsă de 12 ani. Odată ajuns în închisoare, comportamentul său exemplar l-a făcut să progreseze rapid (după standardele condamnaților pe viață) de la A, la B, la C, la NSC în mai puțin de opt ani. În timp ce se afla la NSC, dosarul său a rămas nepătat, până când s-a îndrăgostit de un membru al personalului, care a trebuit să demisioneze și să își caute un alt loc de muncă. După doisprezece ani, a fost eliberat și s-au căsătorit la scurt timp după aceea. Bărbatul și-a găsit un loc de muncă bun și s-a stabilit în comunitate. Trei ani mai târziu, la aniversarea uciderii primei sale soții, și-a ucis noua soție și apoi s-a sinucis.

Domnul Simpson suspină.

— Nu era nimic care să sugereze că acest lucru s-ar fi putut întâmpla și, dacă el nu ar fi meritat eliberat, niciun condamnat pe viață nu ar fi meritat vreodată. Majoritatea nu vor reprezenta niciodată un pericol pentru public, deoarece majoritatea crimelor sunt infracțiuni unice și infracțiuni care se comit pentru prima dată; 90% dintre cei care au fost eliberați nu vor mai comite niciodată o altă infracțiune.

Este posibil ca un condamnat pe viață să fie eliberat după opt ani, dar marea majoritate a celor condamnați să stea în închisoare peste douăzeci de ani, iar unii dintre ei nu părăsesc niciodată închisoarea – decât într-un sicriu.

ZIUA 139 – MARȚI, 4 DECEMBRIE 2001

8:57 a.m.

Domnul Clarke a fost concediat și pus la muncă în exterior, în timp ce Carl a fost trimis înapoi în blocul de sud, și toate acestea din cauza unui ofițer de penitenciare necinstit. O să vă explic.

Domnul Clarke este omul de serviciu la SMU și, pentru că are șaizeci și șapte de ani, lucrează numai dimineața. Asta îl ferește de frig și îi dă ceva de făcut în loc să stea toată ziua în camera lui. Trebuie să știți cu toții, din rapoartele anterioare, că și-a desfășurat activitatea cu multă mândrie. Carl, pe care l-am pregătit pentru a-mi lua locul, se va întoarce acum la SMU doar când și dacă voi deveni îngrijitor de spital. Și de ce? Un ofițer a vorbit cu presa pentru a-și suplimenta veniturile și, printre lucrurile pe care le-a spus, se numără faptul că am propria mea femeie de serviciu și un asistent personal. Guvernatorul a considerat necesar să suspende cele două locuri de muncă până când are loc o anchetă. Domnul New este furios, nu atât din cauza lui Carl, cât pentru că domnul Clarke a avut de suferit ca urmare directă a „comportamentului neprofesionist" al unui ofițer.

Informațiile detaliate furnizate presei au permis anchetei să reducă numărul suspecților la doi ofițeri. În închisoare se ghicește care sunt cei doi – incorect, deoarece permite deținuților să pună într-o lumină proastă orice ofițer care nu le place.

10:00 a.m.

Comisia de muncă. Carl este retrogradat oficial la curățenie, dar este asigurat de domnul Berlyn că, atunci când postul meu va fi disponibil, el îl va prelua. Domnul Clarke mătură acum frunzele din curte. Nu uitați că suntem în decembrie.

12:00 amiaza

La prânz, Doug îmi spune că doamna Tempest a sugerat ca potențialul său angajator să vină la închisoare, unde acreditările

sale vor fi verificate cu atenție, iar el va fi interogat cu privire la descrierea postului, care presupune să conducă un camion de la Boston la Birmingham la March și înapoi în fiecare zi. Dacă totul decurge conform planului, Doug va putea începe să lucreze luni dimineață, eu voi merge la spital ca îngrijitor, Carl se va muta din nou la SMU și, dacă închisoarea va da dovadă de un gram de bun simț, domnul Clarke va fi reintegrat ca îngrijitor cu jumătate de normă.

2:00 p.m.

Îmi petrec după-amiaza la SMU de unul singur. Sunt trei deținuți în fața panoului de planificare a pedepsei și un altul care are nevoie de sfaturi despre HDC. Întrucât nu știe nici să scrie, nici să citească, completez eu toate formularele pentru el.

Domnul New sosește cu un aer frustrat. A apărut o altă criză legată de paturile din închisoare: douăsprezece dintre camerele din blocul de sud nu au uși. Dă ordin ca acestea să fie montate imediat, ceea ce, în timpul din închisoare, înseamnă cel mai devreme lunea viitoare.

6:00 p.m.

Sunt chemat prin megafon să mă prezint la recepție. Nu poate fi decât domnul Daff.

Ajung în fața sergentului major al regimentului și constat că este singur. Domnul Daff îmi spune că a decis să se pensioneze anticipat pentru că nu-i plac toate schimbările care au loc în cadrul Serviciului penitenciar.

— Mult prea moale, murmură el subînțeles.

Adaugă că, deoarece voi fi următorul îngrijitor la spital, mi se va permite să am unele dintre lucrurile mele personale. Îmi deschide cutia și mă lasă să scot un trening, o pătură, două fețe de pernă, o față de masă și un dicționar. El completează formularul roz necesar și eu semnez pentru ele. Apoi îmi face cu ochiul în timp ce le pune pe toate într-o pungă de plastic neagră. Am plecat cu bagajul.

10:00 p.m.

Părăsesc spitalul, mă întorc în camera mea și mă așez să citesc *Clopotul și fluturele*, care mi-a fost recomandat de fiul meu William.

ZIUA 140 - MIERCURI, 5 DECEMBRIE 2001

10:00 a.m.

Pedeapsa ar trebui să fie pe măsura infracțiunii, potrivit domnului W. S. Gilbert, și nu am nimic împotrivă. Cu toate acestea, nu ar trebui ca toți deținuții să fie tratați în mod egal, indiferent de închisoarea în care sunt încarcerați? Ceea ce mă duce la subiectul salariilor.

Practica de la NSC este pur și simplu stupidă și, mai important, nedreaptă, deoarece discriminează într-un mod inexplicabil pentru cineva. Am devenit pe deplin conștient de această discrepanță doar datorită contactului meu de două ori pe săptămână cu comisia de muncă, care nu numai că alocă în mod arbitrar locurile de muncă, dar decide și asupra salariilor. De exemplu, în calitate de îngrijitor la unitatea de gestionare a pedepselor, sunt plătit cu 8,50 lire sterline pe săptămână. Cei de la bibliotecă primesc 9,40 lire sterline, cei de la sala de sport 11,90 lire sterline, cei de la recepție 10,50 lire sterline, cei de la educație 8,40 lire sterline, iar cei de la capelă 9,10 lire sterline. Cu toate acestea, un lucrător agricol, care începe la opt dimineața și stă în frig toată ziua, primește 5,60 lire sterline, iar un om de serviciu 7,20 lire sterline, în timp ce frizerul închisorii, care lucrează doar de la șase la opt în fiecare seară, primește 10 lire sterline pe săptămână.

Nu este diferit în nicio altă închisoare, dar nimănui nu pare să-i pese.

Șapte deținuți au trecut astăzi prin recepție. Doi dintre ei au fost trimiși la NSC cu doar 11 și 9 zile rămase de executat. De ce, când mutarea într-o închisoare nouă este o experiență dezorientantă, înfricoșătoare și neplăcută?{18}

De ce să nu se numească în consiliul de administrație al închisorii deținuți atent selecționați care ar putea spune Ministerului de Interne unul sau două adevăruri? Aici, la NSC, există doi deținuți cu doctorat, șapte cu licență și câțiva cu calificări profesionale, toți fiind la fel de inteligenți ca oricare dintre ofițerii pe care i-am întâlnit, cu excepția domnului

Gough, care este fericit să discute despre Sisley, Vanburgh și John Quincy Adams, mai degrabă decât despre cele mai recente reglementări ale închisorii.

2:00 p.m.

Carl îmi ia locul la SMU pentru că am o vizită la teatru. Prin asta vreau să spun că cei doi oameni care vin să mă vadă astăzi sunt directorul de teatru David Gilmore și producătorul Lee Menzies. David Gilmore *(Daisy Pulls it off)* tocmai s-a întors din Australia, unde a regizat Grease, iar Lee este pe cale să pună în scenă *The Island* la Old Vic.

În prezent, sunt investitor (înger) la amândoi. *Grease*, care se află în turneu în Marea Britanie, nu numai că mi-a returnat deja investiția de capital, dar a înregistrat și un profit de 50%. Aceasta nu este norma, ci mai des invers. Am 10 procente din *The Island*, care încă nu a avut premiera. David Ian (care a fost nevoit să își anuleze vizita în ultimul moment) are în producție mai multe spectacole la care eu am o parte: *The King and I* (Londra și turneu), *Chicago* (turneu), *Grease* (turneu), iar acum vorbește despre o producție a musicalului de succes de pe Broadway, *The Producers*. După ce David și Lee m-au pus la curent cu tot ce se întâmplă în lumea teatrului, trecem la un subiect în legătură cu care simt că mă vor putea sfătui.

Domnul Daff strigă cu cea mai bună voce a sa de sergent major că vizitatorii trebuie să plece. Unde s-a dus timpul?

8:30 p.m.

Doug îmi spune că soția lui l-a vizitat astăzi. Ea a confirmat că i se va oferi postul de transportator și, prin urmare, eu pot deveni îngrijitor de spital săptămâna viitoare. Va trebui să mă hotărăsc ce să fac în cazul în care Spring Hill îmi oferă un transfer.

10:00 p.m.

Poate că viața este îngrozitoare, dar după ce am urmărit știrile de la ora zece și am văzut condițiile din închisoarea grecească unde au fost închiși unsprezece observatori britanici

de avioane, mă consider binecuvântat.

ZIUA 141 - JOI, 6 DECEMBRIE 2001

4:45 p.m.

După o zi fără crime, fără evadări, fără nimeni expediat, mă întâlnesc cu Doug pentru cină. Ne așezăm la o masă de colț și mă pune la curent cu interviul său pentru un loc de muncă. După ce a aplicat la anunțul din *Boston Target*, Doug a fost intervievat în prezența doamnei Tempest. I s-a oferit postul și de luni începe să lucreze ca șofer de camion. Va transporta o încărcătură de bobine de oțel din Boston la Birmingham, la March, înainte de a se întoarce în Boston. Apoi trebuie să se întoarcă la închisoare până la ora șapte. Munca va fi de șase zile pe săptămână și va fi plătit cu 5 lire sterline pe oră.

Ca să recapitulăm, Doug execută o pedeapsă de patru ani și jumătate pentru că a evitat să plătească TVA pentru bunuri importate în valoare de câteva milioane. După ce a executat un sfert din pedeapsă – dacă a fost un deținut model, și el așa a fost – are dreptul să își caute un loc de muncă în afară. Toate acestea fac parte din programul de reinstalare de care beneficiază doar deținuții care au atins statutul de categoria D.

Funcționează bine pentru toată lumea: NSC scoate deținuții la muncă, iar cu Doug au pe cineva care nu va fi o problemă și nu va încălca nicio regulă. Deși are permis de conducător auto profesionist, nu a mai condus un camion de câțiva ani și spune că va fi ca și cum ar lua-o de la capăt. Cu toate acestea, este mai bine decât să stea închis într-o închisoare toată ziua.

ZIUA 142 – VINERI, 7 DECEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Sunt rugat să mă prezint la asistenta din spital pentru un interviu. În timp ce traversez SMU, am un moment de neliniște, căci mă întreb dacă Linda se gândește la altcineva pentru postul de îngrijitor de spital. Aceste temeri sunt liniștite de comentariul ei de început, când spune cât de încântată este că mă voi alătura ei. Singura îngrijorare a Lindei este că țin un jurnal. Ea subliniază confidențialitatea dosarelor medicale ale deținuților. Sunt de acord să respect acest lucru fără rezerve.

10:00 a.m.

Domnul New confirmă că domnul Clarke (furt) a fost repus în funcția de îngrijitor SMU. Ce diferență va face acest lucru. Carl se poate concentra acum pe adevărata muncă de asistare a ofițerilor și a deținuților și nu trebuie să se îngrijoreze dacă au fost golite coșurile de gunoi.

2:00 p.m.

Vă amintiți de cei doi deținuți care au fost prinși în timp ce se întorceau de la Boston încărcați cu alcool? Unul dintre ei a atacat cu o torță un ofițer pentru ca prietenii săi să poată scăpa. Evadatul, care a reușit să se strecoare înapoi în camera sa și, datorită hainelor de schimb furnizate de un prieten, a scăpat pentru că nu s-a putut dovedi că a fost vreodată absent. Astăzi, același deținut a fost descoperit că avea în camera sa un deodorant roll-on care nu se vinde la cantină. În această după-amiază a fost trimis la o închisoare de tip B din Liverpool.

6:00 p.m.

Petrec o oră semnând 200 de felicitări de Crăciun.

8:15 p.m.

Doug se mai gândește dacă să renunțe la slujba lui. Gândul de a conduce opt ore pe zi timp de șase zile pe săptămână nu

mai pare atât de atractiv.

10:00 p.m.

Mă întorc în camera mea și termin *Clopotul și fluturele* de regretatul Jean Dominique Bauby. Este, așa cum a sugerat fiul meu, chiar strălucitoare. Autorul a suferit un atac cerebral masiv și a rămas paralizat și fără cuvinte, putând să-și miște doar o pleoapă. Și cu acea pleoapă a reușit să stăpânească un cod de litere și a dictat cartea. Face ca problemele mele să pară destul de nesemnificative.

ZIUA 143 – SÂMBĂTĂ, 8 DECEMBRIE 2001

8:00 a.m.

În mod normal, weekendurile sunt plictisitoare, dar după câteva ore de revizuire a cărții *Fiii norocului* încep să-mi mut puținele bunuri lumești la spital. Deși nu mă mut oficial decât mâine, Doug îmi permite să depozitez câteva bunuri sub unul dintre paturile spitalului.

1:00 p.m.

Printre scrisorile de astăzi se numără unele de la Rosemary Leach și Stephanie Cole, ca răspuns la scrisorile de la fanii mei, în urma spectacolelor lor din *Back Home*. Domnișoara Leach, într-o scrisoare scrisă de mână, se teme că a exagerat, deoarece noul trend este amabilitatea și modestia. Domnișoara Cole a considerat că propria interpretare a fost puțin prea sentimentală. Le admir pentru că sunt atât de critice cu ele însele.

Astăzi am primit șaptezeci și două de felicitări de Crăciun, ceea ce îmi ridică foarte mult moralul. Ofițerii au făcut un pariu despre câte felicitări voi primi din partea publicului: domnul Hart are în vedere 1.378, domnul New 1.290 și domnul Downs 2.007. Am ales trei pentru a le pune pe pervazul de lângă patul meu – un peisaj al acelui magnific artist scoțian Joseph Farqueson, o caricatură a bunicii lui Giles și o pictură a Fecioarei Maria de Bellini.

2:00 p.m.

Punctul culminant al zilei este vizita lui Mary, James și Alison, care mă pun la curent cu toate chestiunile personale, de la birou și juridice. William se întoarce din America săptămâna viitoare și, împreună cu Mary și James, va veni să mă vadă în ajunul Crăciunului. Mary va zbura apoi în Kenya pentru a participa la nunta nepotului meu. Mary și cu mine ne-am dorit întotdeauna să mergem într-un safari și să vedem marile feline. Nu în anul acesta.

ZIUA 144 – DUMINICĂ, 9 DECEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Doug are o „zi liberă" cu familia în March, așa că îmi petrec dimineața ținându-i locul la spital.

2:00 p.m.

Vizita a doi purtători de cuvânt ai conservatorilor din prima linie, Patrick McLoughlin MP, adjunctul șefului de grup al partidului în Camera Comunelor, și Simon Burns MP, numărul doi al lui Liam Fox, care se ocupă de portofoliul sănătății. Ei au fost prieteni loiali de-a lungul multor ani. Am făcut campanie pentru amândoi înainte de a intra în Cameră, pentru Patrick în cadrul unor alegeri parțiale celebre după ce Matthew Parris a părăsit Camera Comunelor, pe care a câștigat-o cu 100 de voturi, și pentru Simon care a preluat locul lui Norman St John Stevas în Chelmsford West, unde liberalii au redus majoritatea lui Norman de la 5.471 în 1979 la 378 în 1983.

— Dacă ați simți că Partidul Conservator ar putea să nu se mai întoarcă la putere timp de cincisprezece ani, v-ați căuta o altă slujbă? am întrebat.

— Nu, răspund amândoi la unison. În orice caz, adaugă Simon, nu sunt calificat să fac altceva.

Patrick dă din cap că este de acord. Nu sunt sigur dacă este de acord că Simon nu ar putea face nimic altceva sau că el intră în aceeași categorie.

Avem o discuție sinceră despre IDS[19]. Amândoi sunt mulțumiți de faptul că a reușit să retrogradeze dezbaterea despre Europa în cadrul partidului și să se concentreze asupra serviciului de sănătate, educației și serviciilor sociale. Acceptă că Blair duce un război bun (Afganistan) și, deși dezacordurile cu Brown sunt reale, britanicii nu par a fi atât de interesați. Patrick crede că am putea reveni la putere la alegerile viitoare; Simon nu este atât de optimist.

— Dar, adaugă el, dacă Brown îi ia locul lui Blair, am putea câștiga următoarele alegeri.

— Și dacă cineva îi ia locul lui IDS? întreb.

Niciunul dintre ei nu răspunde.

Când pleacă, îmi dau seama cât de mult îmi lipsește Parlamentul și tot ce ține de politică.

10:15 p.m.

Aceasta este ultima mea noapte în blocul de sud. În ciuda unui meci de fotbal care se aude din vecini, dorm liniștit.

ZIUA 145 – LUNI, 10 DECEMBRIE 2001

3:52 a.m.

Mă trezesc devreme, așa că scriu câteva ore.

6:00 a.m.

Îmi împachetez ultimele lucruri și mă duc la spital să mă alătur lui Doug, care face același lucru în sens invers.

7:30 a.m.

Voi descrie noua mea rutină zilnică înainte de a vă spune ceva despre munca mea la spital.

6.00 a.m. Mă trezesc, scriu până la ora 7 a.m.

7.00 a.m. Baie și bărbierit.

7.30 a.m. Sora sosește pentru vizita la bolnavi, care durează până la 8 a.m.

8.00 a.m. Înmânez „scutirile de la serviciu" la blocurile de nord și de sud, la fermă, la lucrări, la educație și la poarta de intrare.

8:20 a.m. Micul dejun.

9.00-10.30 a.m. Vine medicul pentru a se ocupa de pacienți până în jurul orei 10:30, în funcție de număr.

11:30 a.m. Trecerea în revistă a bolnavilor până la prânz (împărțirea pastilelor, etc.).

12:00 Prânz.

12.30 p.m. Îi telefonez lui Alison la birou.

1:00-2:00 p.m. Scriu.

3:00 p.m. Sosesc prizonierii de la Birmingham, Leicester, Wayland, Lincoln sau Bedford, toate închisori de categoria C, pentru a ni se alătura la NSC. Mai întâi se duc la recepție pentru a se înregistra; după aceea, următoarea lor escală este la spital, unde sora îi înregistrează și le verifică fișa medicală. Rareori ești transferat în altă închisoare dacă ești bolnav.

Eu le verific tensiunea arterială, le verific proba de urină pentru diabet, nu pentru droguri – aceasta se efectuează într-o clădire separată mai târziu – înălțimea și greutatea și îi transmit

aceste informații surorii pentru a putea fi verificate în raport cu dosarele lor medicale.

4:30-5:00 p.m. Trecerea în revistă a bolnavilor. Linda, care a început lucrul la ora 7:30 a.m., pleacă la ora 5:00 p.m..

5:00 p.m. Cina. Dacă cineva se îmbolnăvește noaptea, ofițerul de serviciu poate deschide cabinetul și poate distribui medicamente, deși majoritatea sunt informați că pot aștepta până la vizita bolnavilor din ziua următoare. Dacă este grav, sunt duși cu taxiul la Spitalul Pilgrim din Boston, care se află la un sfert de oră distanță.

5:30 p.m. Scriu câteva ore.

7:45 p.m. O sun pe Mary și/sau pe James și Will.

8:00 p.m. Citesc sau mă uit la televizor; în această seară, *Catherine the Great*. Mi se alătură Doug și Clive (am voie să am alți doi deținuți în spital între orele 7:00 și 10:00 p.m.).

10.20 p.m. După ce mă uit la știri, mă instalez într-un pat cu cinci centimetri mai lat decât cel din camera mea din blocul de sud și cad într-un somn adânc. Este, așa cum sugerează și titlul acestei cărți – în comparație cu Belmarsh și Wayland – raiul.

ZIUA 146 – MARȚI, 11 DECEMBRIE 2001

5:49 a.m.

Sunt pe cale să mă obișnuiesc cu rutina zilnică. Este mult mai solicitantă decât munca pe care o desfășuram la SMU. Sper că Linda va fi dispusă să mă învețe primul ajutor și, mai ales, să-mi ofere o mai bună înțelegere a problemei drogurilor din închisori.

7:25 a.m.

Stau la ușă și aștept să sosească Linda. Îi pregătesc o cafea; un îndulcitor și o linguriță de lapte în cana ei. Cei cinci medici au toți cănile lor.

Linda lucrează în serviciul penitenciar de peste zece ani. Are trei copii mari, doi fii și o fiică. A fost căsătorită cu un „infirmier îndrumător", Terry, care a murit în mod tragic de cancer de piele în urmă cu câțiva ani, la vârsta de 53 de ani. Lucrează multe ore, iar deținuții o privesc așa cum o vedeam eu pe intendenta de la școala pregătitoare – o combinație de mamă, asistentă medicală și confidentă. Nu-i plac cei care se prefac, dar nu ar putea fi mai înțelegătoare dacă ești cu adevărat bolnav.

8:15 a.m.

După vizitarea bolnavilor, îmi fac rondul prin diferitele părți ale închisorii pentru a anunța personalul cine va fi liber astăzi, înainte de a merge la micul dejun. Îl întreb pe John (condamnat pe viață) ce carne este în cârnați.

— Întotdeauna este carne de vită, răspunde el, pentru că sunt atât de mulți musulmani în închisori în zilele noastre, încât nu se servesc niciodată cârnați de porc.

10:00 a.m.

Spitalul primește vizita unui bărbat pe nume Alan, care a venit să țină un curs despre abuzul de droguri și alcool. El se deplasează din închisoare în închisoare, sfătuind și ajutând pe oricine îi cere sfatul. Există 150 de astfel de ofițeri repartizați în

toată țara, plătiți de contribuabil din bugetul NHS[20] și al Ministerului de Interne.

Alan este întristat de cât de puțini deținuți profită de serviciul pe care îl oferă. Numai în Bradford, el estimează că 40 la sută dintre deținuții cu vârsta sub 30 de ani consumă droguri, iar alți 30 la sută sunt dependenți de alcool. Îmi arată teancurile de formulare ale Ministerului de Interne care trebuie completate de fiecare dată când se întâlnește cu un deținut. Până la sfârșitul dimineții, doar doi deținuți din cei 211 s-au deranjat să vină să-l vadă.

11:00 a.m.

Primesc o vizită specială din partea lui Sir Brian Mawhinney MP, un vechi prieten a cărui circumscripție electorală se află la aproximativ douăzeci de mile sud de NSC. În calitate de fost ministru de cabinet și ministru de interne din umbră, are multe întrebări despre închisori și, cum eu nu am mai intrat în Palatul Westminster în ultimele șase luni, există întrebări la care sunt la fel de dornic să îmi răspundă.

Brian rămâne timp de o oră și, după ce nu mai trecem în revistă triumfurile din trecut, discutăm despre dezastrele din prezent. El se teme că scenariul Simon Burns este realist, o lungă perioadă de timp în pustiu pentru conservatori, dar „Evenimentele, dragă băiete, evenimentele, sunt încă cea mai mare speranță a noastră". Brian depășește timpul, iar eu ratez prânzul – nu mă plâng.

4:00 p.m.

Domnul Hart transmite un mesaj de la avocații mei că actele de apel nu au fost depuse la tribunal. Panică. Le-am predat ofițerului de securitate acum șase săptămâni. Domnul Hart îl sună pe domnul Hocking, care confirmă că au fost trimise pe 29 octombrie. Cine este de vină?

5:00 p.m.

Cantina. Acum că am fost privilegiat, mi se adaugă săptămânal în cont 15 lire sterline în plus din banii mei. Cu

salariul meu de infirmier de spital de 11,70 lire sterline, ajung la 26,70 lire sterline pe săptămână. Așa că acum mă pot bucura de săpun Cussons, pastă de dinți SR, șampon Head and Shoulders și chiar și de un pachet ocazional de biscuiți cu ciocolată McVitie's.

6:00 p.m.

În seara aceasta asist la un concert rock susținut de „Cons and Pros". Standardul este ridicat, în special Gordon (vătămare corporală gravă) la chitară, care, din păcate pentru trupă, va fi eliberat mâine.

8:00 p.m.

Doug se întoarce din a doua zi de muncă. A condus până la Birmingham și Northampton într-o singură zi. Este epuizat și s-a săturat de colegul său de cameră, care lasă radioul deschis toată noaptea. La zece și jumătate sunt în pat și dorm. Veți descoperi mâine relevanța acestui lucru.

ZIUA 147 – MIERCURI, 12 DECEMBRIE 2001

2:08 a.m.

Ofițerul de pază de noapte îmi deschide ușa și îmi luminează cu lanterna în ochi. Mai bine de o oră nu reușesc să adorm din nou.

5:16 a.m.

O face din nou, așa că mă trezesc și încep să scriu.

8:07 a.m.

În dimineața aceasta, în timp ce mă plimbam prin închisoare pentru a împărți „scutirile de muncă", trebuie să trec pe la fermă. E frig și mulți dintre deținuți spun că sunt răciți. Mă întâlnesc cu administratorul fermei, domnul Donnelly, un om fermecător pe care l-am cunoscut în perioada în care eram la SMU, când făcea parte din comisia de muncă. El mi-o prezintă pe Blossom, o creatură frumoasă.

Blossom cântărește 165 de kilograme, are nasul spart și patru picioare păroase, grase și butucănoase. Este norocoasă că este în viață. Blossom este porcul favorit al deținuților, așa că atunci când i-a venit rândul la sacrificare, deținuții au ascuns-o într-o căpiță de fân. Când domnul Donnelly nu a reușit să o găsească în acea dimineață, Blossom a primit o săptămână de grație. Blossom a reapărut a doua zi, dar a dispărut din nou în mod misterios atunci când camionul a apărut săptămâna următoare. Domnul Donnelly a căutat-o din nou și din nou nu a reușit să o găsească. Deținuții știau că nu va trece mult timp până când ascunzătoarea lui Blossom va fi descoperită, așa că au depus o cerere la guvernator pentru a o cumpăra, astfel încât aceasta să își poată petrece în liniște restul zilelor la NSC. Domnul Donnelly a fost atât de mișcat de grija deținuților încât a ridicat pedeapsa cu moartea și i-a permis lui Blossom să se retragă. Fericitul animal de companie se plimbă acum prin fermă, comportându-se la propriu ca un porc în trifoi. (Vezi mai jos.)

8:30 a.m.

Pe drumul de întoarcere la spital, după micul dejun, simt ceva diferit și îmi dau seama că Peter (condamnat pe viață, incendiator) nu este pe drum, măturând frunzele, așa cum face în fiecare dimineață. Un ofițer de securitate îmi explică faptul că Peter este plecat într-o permisie în oraș, la Boston; este prima ocazie cu care părăsește închisoarea în treizeci și unu de ani. O să încerc să vorbesc cu el imediat ce se întoarce, ca să pot surprinde primele lui impresii de libertate.

9:00 a.m.

Noii sosiți se prezintă la medic pentru control. Simt că acum mă acomodez la rutina de îngrijitor la spital.

12:00 amiaza

O sun pe Mary pentru a o asigura că tribunalul mi-a găsit actele și pentru a-i ura succes la petrecerea de Crăciun de mâine seară. De asemenea, ea va participa la aniversarea a 50 de ani de căsătorie a lui Denis și Margaret Thatcher la East India Club, mai devreme în cursul serii. Mi-a promis că mă va suna și mă va anunța cum au decurs ambele evenimente. Nu, îi reamintesc eu, pot să te sun doar pe tine.

4:08 p.m.

Un anunț la megafon îmi spune să mă prezint la recepție. Ajung pentru a mi se spune de către sergentul major Daff că mi s-au trimis două prăjituri de Crăciun – una de la doamna Gerald Scarfe, mai bine cunoscută sub numele de Jane Asher, împreună cu o felicitare, din care reproduc doar ultima frază:

> Îți pregătesc un tort de Crăciun cu un fierăstrău și o pilă înăuntru.
>
> Ne vedem curând, cu drag, Jane

– și una de la un grup de doamne din Middleton. Întrucât niciun deținut nu are voie să primească produse alimentare pentru că acestea ar putea conține alcool sau droguri, domnul Daff este de acord ca una să meargă la azilul de bătrâni din localitate, iar cealaltă la copiii cu nevoi speciale. Așadar, este în regulă să fie amețiți copiii și drogați pensionarii, dar mie nu mi se permite.

— Sunt reglementările Ministerului de Interne, explică domnul Daff.

5:00 p.m.

Îl zăresc pe Peter (condamnat pe viață, incendiator) venind pe alee. Pare puțin amețit, așa că îl invit să mă însoțească în spital la o cafea și biscuiți. Discutăm timp de aproape o oră.

Cel mai mare șoc pentru Peter la ieșirea din închisoare, pentru prima dată după mai bine de treizeci de ani, a fost numărul de „coffin dodgers" (bătrâni) care se aflau pe străzile din Boston pentru a-și face cumpărăturile de Crăciun. În 1969, speranța de viață pentru un bărbat era de șaizeci și opt de ani, iar pentru o femeie de șaptezeci și trei de ani; acum este de șaptezeci și șase și, respectiv, optzeci și unu. Peter a considerat, de asemenea, că multe dintre tinerele femei erau îmbrăcate „foarte ușuratic", dar a recunoscut că nu se putea opri din a se holba la ele. Peter, care are o înălțime de 1,80 metri și cântărește 110 kilograme, a fost surprins că nu mai iese în evidență în mulțime, așa cum ar fi făcut-o acum treizeci și unu de ani. Când a vizitat supermarketul Safeways, a fost prima dată când a văzut un cărucior; în trecut, fusese servit doar la tejghea și folosise un coș de cumpărături. Iar în ceea ce privește banii, știe desigur despre decimalizare, dar când a cumpărat ultima dată ceva dintr-un magazin existau 240 de penny într-o liră, jumătăți de coroană, bancnote de zece șilingi, iar guinea era încă de binecuvântată amintire.

Peter era total nedumerit de traversările pelican{21} și îi era frică să treacă peste una. Cu toate acestea, experiența care i-a displăcut cel mai mult a fost aceea de a fi nevoit să folosească un vestiar pentru a proba haine în spatele unei perdele, în timp ce

alți oameni treceau pe lângă el – în special asistentele care nu-și făceau probleme să tragă perdeaua pentru a vedea cum se descurcă. Era uimit că putea să probeze o cămașă și apoi să nu fie nevoit să o cumpere.

Bănuiesc că procesul de reabilitare – vizite însoțite în oraș (șase în total), vizite neînsoțite în oraș, vizite la domiciliu la sfârșit de săptămână, vizite săptămânale, voluntariat, urmate de un loc de muncă în comunitate – îi va lua cel puțin încă trei-patru ani, timp în care Peter se va califica pentru pensia de bătrânețe. Nu pot decât să mă întreb dacă se va reîntoarce vreodată în lumea reală și dacă nu va fi pur și simplu mutat de la o instituție la alta.

10:00 p.m.

Ascult știrile de la ora zece. Roy Whiting a fost condamnat la închisoare pe viață pentru uciderea lui Sarah Payne. După pronunțarea sentinței, aflăm că Whiting fusese deja condamnat cu câțiva ani în urmă pentru răpirea unui copil și abuzarea sexuală a unui minor. Sentința pronunțată cu acea ocazie? Patru ani.

ZIUA 148 – JOI, 13 DECEMBRIE 2001

6:00 a.m.

Îngrijitorii sunt pentru închisoare ca administratorii unei școli. Li se dă slujba pentru că sunt de încredere. În schimb, se așteaptă de la ei să muncească pentru aceste privilegii, cum ar fi să mănânce împreună într-un grup mic și, în cazul meu, să fie singur într-o cameră cu televizor.

Sunt peste o duzină de îngrijitori în total. Ieri, ambii îngrijitori de la recepție au fost concediați, lăsând două posturi vacante foarte căutate.

Martin, cel mai în vârstă dintre cei doi îngrijitori de la recepție, urma să fie eliberat condiționat în această dimineață, cu două luni mai devreme. Singura restricție era că trebuie să rămână la locul de reședință între orele 7:00 p.m. și 7:00 a.m.. Martin își adunase deja toate documentele, treabă care trebuia să fie făcută cu o zi înainte de eliberare. Din nefericire, înainte de a pleca în această dimineață, a decis să ia cu el o jachetă de blugi și o pereche de blugi nou-nouți din partea închisorii, precum și mai multe cămăși. Se pare că o cămașă cu dungi albastre și albe din închisoare se vinde cu aproximativ o sută de lire sterline în exterior, mai ales dacă are literele NSC pe buzunar.

Când furtul a fost descoperit, a fost imediat concediat și, mai trist, la fel și celălalt îngrijitor, Barry, a cărui singură infracțiune a fost că nu l-a turnat pe Martin. Este o justiție dură atunci când singura modalitate de a-ți păstra locul de muncă este să-ți pârăști colegul când știi care vor fi consecințele pentru acea persoană, ca să nu mai vorbim de modul în care ceilalți deținuți te vor trata în viitor. Vom afla pedeapsa mâine, când ambii bărbați vor fi în fața guvernatorului.

2:00 p.m.

Sunt dezamăgit să primesc o scrisoare de la William Payne, guvernatorul de la Spring Hill, prin care îmi respinge cererea de transfer. Motivele pentru care m-a respins sunt prezentate în

scrisoarea sa, reprodusă aici. (Vezi mai jos) Cred că ar trebui să subliniez faptul că ultimii cinci deținuți de la NSC care au aplicat la Spring Hill au fost toți acceptați. Nu merită să fac apel, pentru că am renunțat de mult timp să mai aștept să se facă dreptate ori de câte ori este implicat Ministerul de Interne.

Închisoarea Majestății Sale
Grendon & Sprighill
Grendon Underwood
Aylesbury
Bucks HP18 OTL
Telephone 01296 770301
Fax 01296 770756
Email governorpayne@hotmail.com

Domnului J Archer FF8282
ÎMS North Sea Camp
Frieston
Boston
Lincs
PE22 0QX

Ref: 103/2001
Date: 10 Decembrie 2001

Dragă Domnule Archer

CERERE DE TRANSFER LA SPRING HILL

Vă mulțumim pentru cererea dumneavoastră de transfer la ÎMS Spring Hill.

Am analizat cu mare atenție cererea dumneavoastră. Solicitați un transfer pentru a putea primi vizitele familiei mai ușor decât la North Sea Camp. În timp ce Spring Hill ar putea fi potrivit, în acest moment sunt mai multe locuri libere la ÎMS Hollesley Bay[22], lângă Woodbridge în Suffolk unde se poate ajunge ușor de la Cambridge și este la o distanță rezonabilă de Londra. Din aceste motive vă refuz cererea de transfer la Spring Hill.

Guvernatorul de la Hollesley Bay a confirmat că vă poate oferi un loc dacă faceți o cerere de transfer la acea închisoare. Sper că aceasta vă oferă o alternativă potrivită pentru dumneavoastră.

Cu sinceritate

William Payne,
Guvernator

cc: Colin New, ÎMS North Sea Camp
Karen Mackenzie-Howe, ÎMS Spring Hill

3:00 p.m.

Șase nou sosiți: patru cu pedepse scurte, cuprinse între trei săptămâni și nouă luni, și doi condamnați pe viață care, în ultimii șaisprezece ani, au fost închiși douăzeci și două de ore pe zi. Se plimbă amețiți prin perimetrul închisorii (fără ziduri) și nu înțeleg de ce nu li se ordonă să se întoarcă în celulele lor. Linda îmi spune că cei condamnați pe viață se prezintă adesea la sfârșitul primei săptămâni cu răni la picioare și răceli și că le ia mult mai mult timp să se adapteze la condițiile de închisoare deschisă.

Unul dintre deținuții pe termen scurt din Nottingham, care a fost plasat în zona de nefumători din blocul de sud – unde se află în principal lucrători voluntari mai maturi care se întorc în închisoare doar noaptea – îmi spune cu un zâmbet ironic că nu a putut dormi noaptea trecută pentru că era atât de liniște.

6:00 p.m.

O vizită din partea domnului Hocking. Nu mai am voie să arunc hârtii personale, scrisori, plicuri sau notițe în coșul de

gunoi din fața spitalului, deoarece un deținut a fost surprins noaptea trecută cotrobăind prin conținutul acestuia. Pe viitor, trebuie să le predau unui ofițer de securitate, care le va distruge. NSC nu dorește să se repete dezastrul de la Belmarsh, unde un ofițer a furat un capitol din cartea mea și a încercat să îl vândă ziarului *Sun*.

8:00 p.m.

Mă așez în palatul meu și petrec cu Doug, Clive și Carl, sau cel puțin așa mă simt după Belmarsh și Wayland. La Londra, Mary este gazda petrecerii noastre de Crăciun.

ZIUA 149 – VINERI, 14 DECEMBRIE 2001

10:00 a.m.

Astăzi este ziua judecății. Trei prizonieri se află în fața guvernatorului. Deținuții manifestă un interes morbid față de rezultatul oricărei judecăți, deoarece este un etalon pentru a afla cu ce pot spera să scape.

Lui Martin, îngrijitorul de la recepție care a pledat vinovat pentru că a încercat să fure hainele din închisoare în ziua în care urma să fie eliberat, i se retrage dreptul de eliberare condiționată și i se adaugă șapte zile la pedeapsă. Astfel, pentru o pereche de blugi și câteva cămăși de închisoare, Martin va rămâne la NSC până cu câteva săptămâni înainte de Paște, în loc să petreacă Crăciunul acasă, alături de soția și familia sa. În plus, cele șaizeci și șapte de zile nu vor fi petrecute în căldura recepției ca îngrijitor, ci la fermă, în mijlocul iernii, curățând cotețele de porci.

Barry este următorul. Infracțiunea lui a fost că nu l-a turnat pe Martin. Cu toate că Martin a declarat în mod clar la judecată că Barry nu a fost părtaș la infracțiune, își pierde și el slujba de îngrijitor și se întoarce la fermă ca cioban. Faptul că guvernatorul se aștepta ca el să-și pârască prietenul (mă îndoiesc chiar că erau prieteni) mi se pare puțin cam dur.

Găsirea unor înlocuitori competenți nu va fi ușoară. Se zvonește că lui Peter (condamnat pe viață, tocmai a avut prima zi de ieșire după 31 de ani) i s-a oferit postul ca următorul pas în reabilitarea sa. Peter mi-a spus că nu vrea să fie îngrijitor și că este fericit să continue să mănânce frunze.

Cel de-al treilea deținut care se află în fața guvernatorului în această dimineață este Ali, un bărbat care ispășește o pedeapsă de trei luni pentru furt. Ali a refuzat să muncească la fermă și s-a închis în camera sa. Pentru acest act de sfidare, i s-au adăugat patru zile la pedeapsă. Poate că acest lucru nu pare excesiv și, în condiții normale, nu cred că s-ar putea plânge, deoarece este pedeapsa legală pentru refuzul de a munci. Cu toate acestea, cele patru zile sunt: Ajunul Crăciunului, ziua de Crăciun,

Boxing Day[23] și 27 decembrie.

Ali sosește la spital la câteva momente după pronunțarea hotărârii și izbucnește în lacrimi. Guvernatorul decide că și eu ar trebui să fiu pedepsit, pentru că Linda mă pune să mă ocup de el. Este ora zece și patruzeci și guvernatorul vrea ca Ali să se întoarcă la fermă până după-amiază. Din nefericire, Anglia joacă împotriva Indiei. Este a doua zi a campionatului, iar Ali se pricepe la cricket. Ne așezăm în salonul spitalului pentru a urmări ultima sesiune a zilei. Sachin Tendulkar este la locul de joc, așa că Ali nu mai plânge.

Până la ora prânzului (sfârșitul jocului în Madras), Tendulkar a marcat 123 de puncte, iar lacrimile lui Ali s-au transformat în zâmbete. Se întoarce la fermă la ora 1:00 p.m..

3:00 p.m.

Șapte noi prizonieri din Nottingham au sosit astăzi și, cum am eliberat doar trei în această dimineață, numărul nostru ajunge la 211; capacitatea noastră este de 220. Fluctuația săptămânală la NSC este de aproximativ 20 la sută și mi s-a spus că întotdeauna atinge un vârf în această perioadă a anului. De asemenea, am fost informat de către unul dintre vieții că sunt mai mulți fugari în timpul Crăciunului, mulți dintre ei întorcându-se în seara de Boxing Day. Atitudinea guvernatorului este simplă: dacă se întorc la poartă și își cer scuze, li se adaugă douăzeci și opt de zile la pedeapsă; dacă așteaptă până când sunt arestați de poliție, atunci, pe lângă cele douăzeci și opt de zile suplimentare, sunt trimiși într-o închisoare de categoria B în dimineața următoare.

4:00 p.m.

Linda mă roagă să duc două probe de sânge la poartă, pentru a le trimite la spitalul Pilgrim. Pe parcursul celor trei sute de metri de mers pe jos, sunt distras de o nouă idee pentru modul în care gemenii își descoperă identitatea în *Fiii Norocului*. Când ajung la poartă, mostrele de sânge nu mai sunt în pachetul de plastic și probabil că au căzut pe drum. Alerg pentru prima dată în ultimele săptămâni. Nu vreau să-mi pierd slujba și să ajung

să lucrez la fermă. Îl văd pe Jim (îngrijitorul de la sală) alergând spre mine – a găsit probele pe marginea drumului. Îi mulțumesc între două gâfâieli – m-a salvat de la prima mea abatere care ar fi putut fi raportată. De fapt, cred că ar trebui să mărturisesc în acest moment că, în urmă cu câteva săptămâni, am cules un bănuț de pe potecă și am păstrat micuța monedă în buzunarul blugilor, simțind o ușoară provocare în a poseda bani. Am pus mostrele înapoi în pachetul de plastic și le-am predat la poartă.

Din întâmplare, celălalt îngrijitor de la sală Bell este și portarul echipei de fotbal NSC. Înainte era la Spring Hill, dar a cerut un transfer pentru a fi mai aproape de soția sa. Echipa de la NSC avea nevoie de un portar, așa că transferul a durat doar patru zile. Mulțumită acestui mic subterfugiu, acum putem spera la victorie. Cu toate acestea, trebuie să raportez că soția portarului a fugit cu cel mai bun prieten al său, ceea ce poate explica faptul că Bell a fost eliminat săptămâna trecută. Am pierdut cu 5-0.

ZIUA 150 – SÂMBĂTĂ, 15 DECEMBRIE 2001

7:30 a.m.

Acum trebuie să lucrez șapte zile pe săptămână, pentru că sâmbăta și duminica sunt programări. Este un preț mic de plătit pentru toate celelalte privilegii ale meseriei de îngrijitor de spital.

Nu sunt mulți pacienți astăzi, unsprezece în total, dar nu am de ce să chiulesc de la muncă sâmbătă dimineața. Sora pleacă la zece și jumătate și am restul zilei pentru mine, dacă nu e vreo urgență.

11:00 a.m.

Petrec câteva ore cu revizuirea cărții *Fiii Norocului* și fac pauze doar pentru prânz și mai târziu pentru a urmări meciul de fotbal al închisorii.

2:00 p.m.

Managerul și antrenorul echipei de fotbal este un ofițer superior numit domnul Masters. Este mândru de echipa sa, dar când vine vorba de injurii la adresa arbitrului, este la fel de rău ca orice alt fan al fotbalului. Astăzi este arbitru de linie și ar trebui să îl susțină pe arbitru, ca să nu mai vorbim de ceilalți arbitri de linie. Dar amândoi primesc o tiradă de injurii, deoarece domnul Masters se simte în măsură să își dea cu părerea despre o decizie de offside, deși se află la o sută de metri de infracțiune, iar arbitrul de linie de pe cealaltă parte a terenului se află în fața jucătorului care a comis infracțiunea. Ca să fim corecți, entuziasmul său se răsfrânge asupra restului echipei, iar noi câștigăm cu 2-0 un meci dificil.

ZIUA 151 – DUMINICĂ, 16 DECEMBRIE 2001

7:30 a.m.

Doar cinci deținuți se prezintă la vizita de dimineață. Linda explică faptul că, deși închisoarea are un club de fotografie, un atelier de tâmplărie, o bibliotecă, o sală de gimnastică și o capelă, mulți dintre deținuți își petrec sfârșitul de săptămână în pat, trezindu-se doar pentru a mânca sau pentru a se uita la un meci de fotbal la televizor. Pare o risipă a vieții lor.

2:00 p.m.

Vizitatorii mei de astăzi sunt Malcolm și Edith Rifkind. Malcolm și cu mine am intrat în Camera Comunelor cam în aceeași perioadă și de atunci am rămas prieteni. Malcolm este unul dintre acele animale rare în politică care are puțini dușmani. A fost secretar de stat pentru apărare și ministru de externe în timpul lui John Major și nu pot să nu mă gândesc la faptul că nicio altă profesie în afară de politică nu se lipsește cu plăcere de cei mai capabili oameni ai săi atunci când aceștia sunt la apogeu. Este echivalentul renunțării la Beckham sau Wilkinson la vârsta de douăzeci și cinci de ani. Totuși, aceasta este prerogativa electoratului și unul dintre puținele dezavantaje ale vieții într-o democrație.

Malcolm și soția sa, Edith, vor să știe totul despre viața din închisoare, în timp ce eu doresc să aud ultimele bârfe de la Westminster. Malcolm face un comentariu politic care îmi va rămâne întipărit în memorie:

— Dacă în 1979 electoratul ne-ar fi oferit un contract pentru optsprezece ani, l-am fi semnat cu plăcere, așa că nu ne putem plânge dacă acum trebuie să petrecem câțiva ani în pustiu.

El și Edith au călătorit de la Londra pentru a mă vedea, iar acum vor merge cu mașina la Edinburgh. Nu pot sublinia suficient de des cât de mult apreciez bunătatea prietenilor.

8:00 p.m.

Domnul Baker trece pe aici pentru o cafea și o discuție.

Cantina ofițerilor este închisă în weekend, așa că spitalul este o oprire naturală. Îmi spune că un deținut a fugit, în timp ce un altul, la întoarcerea din vizita în oraș, era atât de beat încât a trebuit să fie ajutat să coboare din mașina soției sale. Aceasta va fi ultima sa vizită în oraș timp de câteva luni. Și, iată care este problema, a fost prima zi în care a ieșit din închisoare după șase ani.

ZIUA 152 – LUNI, 17 DECEMBRIE 2001

8:50 a.m.

— Tata către Hotel, Tata către Hotel, mă recepționezi?

Acesta este indicativul de apel al lui ofițerului New pentru Linda, și sunt obligat să spun că spitalul este locul cel mai apropiat de un hotel cât timp voi rămâne încarcerat într-una dintre unitățile Majestății Sale.

Este o dimineață geroasă în această zonă plată și deschisă din Lincolnshire, așa că este o coadă lungă la doctor. Primii la coadă sunt cei care își completează formularele, urmând să fie eliberați mâine. Al doilea grup este format din cei care urmează să fie judecați – unul prins în timp ce își injecta heroină, un al doilea în posesia banilor (20 de lire sterline) și, în cele din urmă, deținutul care s-a întors beat aseară. Medicul îi declară pe toți trei apți și nu vede niciun motiv medical care ar putea fi folosit ca circumstanță atenuantă în apărarea lor. Dependentul de heroină este ulterior transferat înapoi la Lincoln. Deținutul găsit cu 20 de lire sterline în camera sa susține că a uitat să le predea când s-a întors dintr-o vizită în oraș, așa că i se adaugă șapte zile. Bețivului i se adaugă douăzeci și una de zile la pedeapsă și nu mai are dreptul la nicio vizită în oraș până la noi ordine. Este, de asemenea, avertizat că data viitoare se întoarce la o închisoare de categoria B.

Cei din al treilea grup – de departe cel mai numeros – sunt fie cu adevărat bolnavi, fie nu au chef să lucreze la fermă la temperaturi sub zero grade. Cei mai mulți dintre ei sunt sfătuiți să se întoarcă imediat la muncă, altfel vor fi puși la raport și vor ajunge în fața guvernatorului.

2:00 p.m.

O sun pe Mary, care are vești interesante. Simt că ar trebui să subliniez faptul că domnul judecător Potts a afirmat la sfârșitul procesului meu că aceasta este „cea mai gravă infracțiune de sperjur pe care am avut ocazia să o văd și pe care am putut-o găsi în cărți”.

Un lector în drept de la Universitatea din Buckingham a verificat sentințele pentru cei condamnați pentru sperjur. Ea a descoperit că, în perioada 1991-2000, 1.024 de persoane au fost acuzate de această infracțiune în Regatul Unit. Din cele 830 de persoane condamnate, puțin sub 400 nu au primit nicio pedeapsă privativă de libertate, în timp ce în cazul a 410 dintre ele, pedeapsa a fost de 18 luni sau mai puțin. Doar patru persoane au primit o pedeapsă de patru ani, menținută în apel. Una dintre persoane a fost închisă fiind nevinovată și a executat treizeci și una de luni dintr-o pedeapsă de șaptesprezece ani pentru o infracțiune pe care nu a comis-o. Cea de-a doua a fost judecată de două ori pentru o crimă de care a fost achitată, dar a fost ulterior condamnată pentru sperjur în timpul acestor procese. Ceilalți doi au fost condamnați pentru declarații false legate de căsătorie, ca parte a unui proces de imigrație la scară largă.

7:17 p.m.

Se bate la ușa mea și, cum este interzis să mergi la spital după ora șase, cu excepția cazului în care este o urgență, presupun că este un ofițer. Dar nu este. E un indian vesel pe nume Wright. E mereu vesel și nu se plânge niciodată de nimic în afară de vreme.

— Bună, Jeff, cred că mi-am rupt degetul.

Îi studiez mâna ca și cum aș avea mai mult decât o insignă de prim-ajutor din perioada în care eram cercetaș în anii 1950. Sugerez să mergem la ofițerul său de unitate. Domnul Cole nu este înțelegător, dar în cele din urmă este de acord ca Wright să fie dus la spitalul Pilgrim. Wright se întoarce o oră mai târziu cu degetul în atelă.

— Apropo, întreb, cum ți-ai rupt degetul?

— L-am prins într-o ușă.

— Ciudat, spun eu, pentru că eu cred că tocmai am văzut ușa plimbându-se și are un ochi vânăt.

ZIUA 153 - MARȚI, 18 DECEMBRIE 2001

10:00 a.m.

În cutia mea poștală se află o scrisoare recomandată de la Curtea de Apel. O reproduc în întregime. (Vezi mai jos) Autoritățile penitenciare sau instanțele par să lucreze foarte încet, deoarece apelul meu ar putea fi amânat până în februarie, în loc să aibă loc în decembrie. Experții în materie de apeluri, și mă refer la colegii mei deținuți, îmi spun că perioada obișnuită de timp între primirea scrisorii de mai sus și aflarea datei apelului este de aproximativ trei săptămâni. Apoi, mai sunt încă zece zile până la apelul propriu-zis.

Printre celelalte scrisori pe care le-am primit se numără una de la Dame Edna, care se interesează de codul vestimentar atunci când vizitează NSC.

JUDECĂTORIA
Biroul de recurs penal
Royal Courts of Justice,
Strand, Londra, WC2A 2LL
Telephone: 020 7947 7082 (Linie directă)
0207 7947 6014 (Centrala)
(Linia directă – între 9:00 am și 5:00 pm)
Fax: 020 7947 6900 DX 44450 STRAND
Minicom: 020 7947 7594

Toate scrisorile vor fi primite la
REGISTRATURĂ
JEFFREY HOWARD ARCHER
ÎMS NORTH SEA CAMP
FREISTON
BOSTON
LINCS
PE22 0QX

Data: 12 decembrie 2001
Referitor la: FF8282

Număr: 20010455S2

Stimate domnule/doamnă,

Regina v JEFFREY HOWARD ARCHER

Confirmăm primirea formularului de reînnoire a cererii dumneavoastră prin care solicitați recursul împotriva condamnării.

La timpul cuvenit Biroul nostru ca stabili o dată în care cererea dumneavoastră să fie examinată de Curtea de Apel. Trebuie să fiți conștient de faptul că, deoarece permisiunea de a face apel a fost refuzată, nu aveți dreptul la asistență juridică din partea unui avocat din oficiu care să vă reprezinte în prezentarea cererii. În consecință, dacă nu ați informat deja acest birou cu privire la un alt aranjament, biroul va presupune că problema va fi dezbătută fără ca un reprezentant legal să apară în numele dumneavoastră.

Vă rugăm să rețineți că, în cazul în care reînnoirea nu a fost efectuată în termenul specificat și este necesară o prelungire a termenului de reînnoire, instanța va lua în considerare în primul rând această cerere. În cazul în care o prelungire a termenului este necesară, cauza va fi încheiată și Curtea nu va continua să examineze cererea principală de autorizare a recursului.

Este foarte important să știți că apelul (apelurile) dvs. poate (pot) fi programat(e) pentru audiere cu un preaviz foarte scurt. Prin urmare, dacă ați făcut deja aranjamente private pentru ca un consilier juridic să vă reprezinte sau dacă faceți astfel de aranjamente înainte de termenul de audiere, trebuie să informați acest birou în acest sens, furnizând detalii despre numele, adresa (adresele) și numerele de telefon ale acestora.

Cu respect,

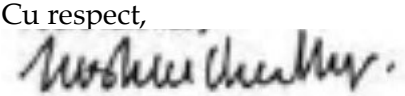

Doamna Jushna Chowdhury

Pentru registratură

O copie a acestui din urmă document va fi trimisă, în scop informativ, la:

Guvernator ÎMS NORTH SEA CAMP

MICHCON DE REYA, Avocat

12:00 amiaza

Brian (tentativă de fraudare a unei companii de struți) îmi

mulțumește pentru o cutie de cărți noi care au sosit la biroul Crucii Roșii din Boston, trimise de editorul meu.

1:00 p.m.

Noua mea slujbă de îngrijitor la spital înseamnă că a trebuit să-mi adaptez regimul de scris. Acum scriu între orele 6 și 7 dimineața, 13 și 15 și 17 și 19. În timpul weekendurilor, pot să mai adaug o oră în plus în fiecare zi, ceea ce înseamnă că în prezent reușesc să scriu aproximativ treizeci și șapte de ore pe săptămână.

6:00 p.m.

Vizitez cantina pentru a cumpăra săpun, lame de ras, ciocolată, apă Evian și cartele telefonice, altfel voi fi murdar, nebărbierit, nealimentat și însetat de Crăciun, ca să nu mai spun că nu pot fi contactat. Ofițerul de serviciu îmi verifică soldul și constată că am un credit de numai 1,20 lire sterline. Ajutor!

ZIUA 154 – MIERCURI, 19 DECEMBRIE 2001

9:00 a.m.

— Archer să se prezinte la recepție imediat, Archer să se prezinte la recepție imediat.

Acum că domnul Daff s-a retras, nu mai am aceeași libertate de acțiune ca în trecut.

Am primit cinci colete astăzi. Primul este o carte de Iris Murdoch, *Marea, Marea*, trimisă cu amabilitate de o doamnă din Dumfries. Deoarece am citit-o acum câțiva ani, când doamna Murdoch a câștigat Premiul Booker, o donez bibliotecii. Al doilea este un desfăcător de sticle de argint – nu prea util pentru un deținut, deoarece nu avem voie să bem, dar este totuși un gest frumos. Am întrebat dacă pot să i-l dau Lindei. Nu, dar poate fi pus la tombola pentru pensionarii de vârstă înaintată. Al treilea este un stilou Parker. Pot să i-l dau Lindei? Nu, dar poate fi pus în tombola pentru pensionari de vârstă înaintată. Al patrulea este un ursuleț de pluș din Dorset. Nu mă deranjez să întreb, ci doar accept să-l donez la tombola pensionarilor. Al cincilea este un tub mare, care, atunci când este deschis, dezvăluie cincisprezece postere de la galeria Chris Beetles, pe care le aștept cu nerăbdare de mai bine de o săptămână. Îi explic că este un cadou pentru spital, așa că nu are rost să le punem în magazie pentru mine, deoarece spitalul le va primi imediat ce voi fi externat. De data aceasta sunt de acord să mă lase să o iau. Rezultat: unu din cinci.

2:00 p.m.

Îmi petrec cu plăcere câteva ore, ajutat de Carl și de o cutie de Blu-Tack, fixând pe pereții spitalului gravurile lui Albert Goodwin, Ronald Searle, Heath Robinson, Emmett, Geraldine Girvan, Paul Riley și Ray Ellis. Cu peste 900 de felicitări de Crăciun împrăștiate în jurul paturilor, secția a fost transformată într-o galerie de artă. (Vezi mai jos.)

5:00 p.m.

Mă întorc la cantină. Am un credit de numai 2,50 lire sterline, în timp ce, după calculele mele, ar trebui să am în jur de 18 lire sterline. Sunt aproape de a-mi pierde cumpătul și abia când ofițerul responsabil spune că încearcă să schimbe sistemul de anul trecut mă calmez, amintindu-mi că nu este vina lui. El notează discrepanța pe calculator. Îi mulțumesc și mă întorc la spital. Nu am niciun motiv să mă plâng; am cea mai bună slujbă din închisoare și cea mai bună cameră, și am voie să scriu cinci ore pe zi. Taci din gură, Archer.

6:00 p.m.

Particip la slujba de colinde de la ora șase și jumătate, unde citesc una dintre lecții. Luca 2, versetele opt până la douăzeci. Pentru că nu-mi place textul modern, vicarul mi-a permis să citesc din versiunea King James.

Capela este arhiplină cu mult înainte de începerea slujbei, iar la orgă cântă Brian (fraudă cu struți) cu mare vervă și cu improvizații considerabile. Soția vicarului, trei ofițeri și patru deținuți citesc lecțiile. Eu îl urmez pe domnul New, iar domnul Hughes mă urmează pe mine. Ne bucurăm cu toții de o slujbă relaxată de colinde și lecții, iar după aceea avem parte de plăcinte cu carne tocată și cafea, ceea ce ar putea explica numărul mare de participanți.

După slujbă, Brian mi-o prezintă pe Maria, care se ocupă de magazinul Crucii Roșii din Boston. Ea a adus cutia mea de cărți și mă întreabă dacă aș fi dispus să le semnez. Sunt de acord cu plăcere.

ZIUA 155 – JOI, 20 DECEMBRIE 2001

7:30 a.m.

Un număr record de persoane se declară bolnave, în condițiile în care afară sunt condiții de îngheț.

11:00 a.m.

Ultimul deținut care a consultat medicul este un pacient pe nume Robinson. El tremură și încearcă în zadar să se încălzească. Sunt în închisoare de suficient timp ca să pot recunoaște un dependent de heroină de la distanță. În timp ce își așteaptă programarea, Robinson îmi mărturisește că încearcă cu disperare să renunțe la viciu și că s-a supus unui test de urină obligatoriu în fiecare dimineață. Are treizeci și doi de ani și a tot intrat și ieșit din închisoare în ultimii paisprezece ani.

— Sunt norocos că sunt în viață, spune el. După ce am fost arestat de data aceasta, am luat vina asupra mea și mi-am lăsat amicul să scape în schimbul promisiunii că îmi va trimite zece lire pe săptămână cât timp voi fi în închisoare.

„Prietenul" a murit câteva săptămâni mai târziu, după ce s-a injectat cu un lot de heroină contaminată.

— Dacă afacerea ar fi fost invers, sugerează Robinson, eu aș fi fost cel mort.

12:30 p.m.

În timpul prânzului, discut despre problema drogurilor în închisori cu cei doi îngrijitori de la sală, ambii detestând acest obicei. Sunt șocat – mai pot fi șocat? – când Jim (furturi, doar antichități) îmi spune că 30 la sută dintre deținuții de la NSC consumă heroină. Dar și mai deprimant este faptul că, atunci când Jim a fost aici acum opt ani pentru o infracțiune anterioară, spune că doar o mână de deținuți consumau droguri. Cum va fi peste zece ani?

1:00 p.m.

În timp ce mă întorc de la prânz, îi văd pe Brian și John,

lucrătorii voluntari la Crucea Roșie, îndreptându-se spre mine. Amândoi au fost concediați de la locul de muncă și închiși în timp ce se desfășoară o anchetă. Maria, care conduce magazinul Crucii Roșii din Boston, a fost acuzată că a introdus ilegal în închisoare marfă de contrabandă (douăsprezece cărți). Se pare că ar fi trebuit să informeze personalul de la poartă despre cererea ei de a primi cărțile cu autograful meu. Brian mi-a spus că au lăsat-o în lacrimi și sunt obligat să spun că ceea ce a început ca un simplu gest de bunăvoință s-a terminat în dezordine; Crucea Roșie a fost eliminată ca participant la programul de voluntariat, iar Brian și John și-au pierdut locurile de muncă. Am hotărât să aflu dacă este vorba de ceva mai mult – închisoarea m-a învățat să nu cred în mod automat în ceva – și, dacă nu este așa, să încerc să îndrept această nedreptate.

8:00 p.m.

Carl propune să ne uităm la *Midnight Express*, o modalitate sigură de a ne reaminti cât de norocoși suntem cu toții. Și când te gândești că Turcia vrea să fie membră cu drepturi depline a Uniunii Europene.

ZIUA 156 – VINERI, 21 DECEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Dr. Walling este de serviciu astăzi. E plin de bună dispoziție și aduce cadouri de Crăciun pentru Linda și pentru mine. Linda primește o cutie de bomboane de ciocolată Ferrero Rocher, iar mie îmi dăruiește o sticlă de scotch. Linda apucă repede sticla, explicând că este împotriva regulilor închisorii să oferim alcool deținuților. Dacă aș fi fost prins cu o sticlă de whisky (de fapt, eu nu beau băuturi spirtoase) mi-aș fi pierdut slujba și, eventual, aș fi fost trimis la o închisoare de categoria B cu zile suplimentare. Dr. Walling pare jenat.

12:00 amiaza

Simon (răpirea fiului său, îngrijitor la popotă) trece pe aici pentru a livra sandvișul de prânz al Lindei. În timp ce eu îi fac o cafea, Simon îmi spune că azi își schimbă camera. Colegul său de cameră, un bărbat căsătorit și având doi copii, l-a întrebat aseară dacă s-a gândit vreodată să fie bisexual. Simon îmi spune că a sărit din pat, s-a îmbrăcat, a ieșit din cameră și a cerut să fie mutat, pentru că nu voia să fie închis cu, după spusele lui, „un poponar turbat".

8:00 p.m.

Mă uit la *Great Artists* pe BBC 2. Subiectul este Breughel și toți micii Breughels.

10:00 p.m.

Adorm pe scaun, epuizat. Trebuie să fie din cauza combinației dintre scris și îndatoririle din spital. Nu mă pot plânge totuși, deoarece zilele trec mult mai repede.

ZIUA 157 – SÂMBĂTĂ, 22 DECEMBRIE 2001

9:00 a.m.

Viața în închisoare este ca un joc de cricket; în fiecare zi descoperi o nouă modalitate de a scăpa.

Doctorul trebuie să treacă drept apt în această dimineață un deținut pe nume Hal (hoț, șase luni) înainte de a ajunge în fața guvernatorului. Noaptea trecută Hal a părăsit închisoarea și a mers pe jos în Boston. A intrat într-unul din pub-urile locale, a băut o halbă și apoi a cumpărat o sticlă de vodcă, o sticlă de rom și un pachet de șase Fosters. Hal nu avea chef să meargă pe jos cei șase kilometri înapoi, așa că s-a hotărât să ia o mașină până la închisoare. Domnul Blackman, unul dintre ofițerii noștri mai tineri, a fost de acord și l-a escortat cu plăcere pe Hal înapoi, a confiscat marfa de contrabandă și l-a băgat în blocul de izolare. Hal trebuia să fie eliberat în ianuarie, dar mă tem că acum se pare că va fi mai degrabă în februarie. Se pare că i-a sugerat domnului Blackman că, dacă îl lasă la o jumătate de milă de închisoare, poate păstra recompensa. Bună încercare, Hal.

Printre ceilalți deținuți care vor apărea în fața guvernatorului în această dimineață se numără Simon (răpirea fiului său), dar numai pentru un avertisment. Se pare că a spus oricui vrea să asculte că colegul său de celulă este „un poponar turbat". Guvernatorul îi va ordona să înceteze să mai folosească un astfel de limbaj atâtător, altfel își va pierde slujba de îngrijitor la popotă.

Am stat de vorbă cu hoțul în timp ce aștepta să fie consultat de doctor. Hal spune că nu-i pasă prea mult de ceea ce decide guvernatorul. Partenerul său l-a părăsit, mama sa nu vrea să vorbească cu el și nu și-a mai văzut tatăl de ani de zile. Când iese din închisoare, nu are unde să rămână peste noapte și are doar 37 de lire sterline pe numele său. Spune că are nevoie de un loc de muncă care să îi aducă suficienți bani pentru a se asigura că nu va trebui să se întoarcă din nou la furat.

Îl întreb:

— Cât de mult este suficient?

— Două sute de lire, răspunde el. Atunci aș avea o șansă să găsesc ceva și să mă angajez.

11:00 a.m.

Domnul Lewis trece pe la spital pentru a-i ura Lindei un Crăciun fericit. În timp ce îi fac o cafea, se plânge că am aruncat scrumiera spitalului, așa că nu se poate bucura de un trabuc. Îi furnizez cu reticență o farfurie veche. Îmi spune că a fost surprins de decizia de la Spring Hill și, uitându-se prin spitalul, îmi spune cu asprime:

— Dacă vă sugerează Hollesley Bay, nici să nu vă gândiți la asta.

2:50 p.m.

Mary și William ajung cu aproape o oră întârziere la vizită din cauza zăpezii și a gheții care au provocat lungi blocaje pe A1. Timpul petrecut cu ei este redus la patruzeci de minute.

Este ziua de naștere a lui Mary, care poartă smaraldul pe care Sergio l-a cumpărat pentru mine din Green Mountains după ce s-a întors în Columbia.[24] Am vrut să-i dăruiesc și oala pe care am făcut-o la Wayland, dar mi-au spus că s-a spart în cuptor.

Discutăm despre viitoarea ei călătorie în Kenya pentru nunta nepotului ei. Va fi plecată în primele zece zile din ianuarie, dar cum apelul meu nu va fi audiat până la jumătatea lui februarie, asta nu este o problemă. Speră să-i vadă pe Sir Sidney Kentridge și pe Godfrey Barker înainte de a pleca. Dacă Godfrey semnează o declarație sub jurământ care să confirme că domnul judecător Potts a discutat despre mine în mod negativ la o cină la care au participat amândoi cu un an înainte de arestarea mea, aș putea pleca de aici în câteva săptămâni. Will nu este optimist. Crede că Godfrey se va simți compromis pentru că soția lui lucrează pentru comisia de eliberare condiționată. Cum Godfrey mi-a trimis o felicitare de Crăciun, nu pot decât să sper că Will se înșală.

Cu siguranță că dreptatea și adevărul contează pentru un astfel de om. Vom afla în curând.

ZIUA 158 – DUMINICĂ, 23 DECEMBRIE 2001

8:35 a.m.

Sunday Telegraph relatează că am scris un roman de 300.000 de cuvinte intitulat *Fiii norocului* în scurta perioadă în care am fost în închisoare. Poate că lor li se pare scurtă, dar pentru mine au fost 158 de zile.

De fapt, am scris primele trei schițe ale romanului înainte de a fi condamnat. Plănuisem să conduc de la Boston (Connecticut) la Newhaven via Hartford, unde se petrece acțiunea cărții, și să cercetez ultimele puncte înainte ca domnul judecător Potts să intervină. În cele din urmă, mi-am petrecut luna august nu în SUA, ci în Belmarsh, scriind primul jurnal.

9:00 a.m.

Numele a cinci deținuți sunt strigate la interfon. Li se spune să se prezinte la medic, ceea ce înseamnă că au fost acuzați și că vor fi mai târziu în fața guvernatorului pentru a fi judecați: doi pentru că au fumat canabis, unul pentru că era beat, unul pentru că a ascuns 25 de lire sterline într-o cutie de țigări și, în sfârșit, Hal, care, vă amintiți, a fost adus cu mașina din Boston, în timp ce era în posesia unei sticle de vodcă, a unei sticle de rom și a unui pachet de șase Fosters. Hal mi-a atras atenția că este o călătorie de 12 mile dus-întors până la Boston și înapoi la NSC, iar temperatura era de 2 grade sub zero. Nu cred că guvernatorul va considera că acestea sunt circumstanțe atenuante!

Hal își pierde toate privilegiile și i se adaugă 21 de zile la sentință.

11:00 a.m.

Guvernatorul, domnul Lewis, care mai are doar câteva zile până la pensionare, a trecut pe la spital pentru a verifica auditul de sfârșit de an, sau doar pentru a savura o cafea cu Linda și un trabuc în pauza de dimineață? În timp ce pleacă, îl rog să-mi spună o poveste.

— Dar memoriile mele? protestează el, dar apoi povestește o anecdotă din perioada în care a fost guvernator al închisorii Oxford: Doi frați au fost acuzați de o spargere, dar cel mai mare nu credea că fratele său mai mic ar putea face față timpului petrecut în închisoare, așa că a acceptat pedeapsa și a fost condamnat la șase luni. După cum s-a dovedit, fratele mai mic nu a putut face față faptului de a fi „afară" fără fratele său mai mare, așa că a furat o scară, s-a urcat peste zidul închisorii și a intrat în închisoare. Nimeni nu l-a băgat în seamă până la apelul din acea seară, când ofițerul de serviciu a raportat că aveau un deținut în plus față de cel care figura pe listă. Fratele mai mic a fost arestat și acuzat de intrare prin efracție în închisoare. A primit trei luni de închisoare și a ajuns să împartă celula cu fratele său.

Domnul Lewis mi-a povestit în continuare despre doi deținuți care au evadat de la Oxford Crown Court în timp ce erau încătușați unul de celălalt. Au fugit pe stradă urmăriți de poliție, dar când au ajuns la o trecere de pietoni, unul dintre ei a decis să traverseze strada, în timp ce celălalt a continuat să meargă mai departe. Cătușele care îi legau unul de celălalt s-au ciocnit cu stâlpul de la trecerea de pietoni în plină viteză, iar cei doi s-au rotit și s-au lovit reciproc.

ZIUA 159 – AJUNUL CRĂCIUNULUI

Ziua de astăzi este un coșmar pentru securitate. Mai întâi sunt deținuții cu adevărat proști care fug cândva în cursul dimineții și apoi se întorc la închisoare în seara de Boxing Day. Dacă sunt și beți, li se permite să doarmă, dar li se adaugă douăzeci și opt de zile la pedeapsă. În al doilea rând, sunt cei care se strecoară la Boston și se întorc cu provizii și mâncare. Atâta timp cât rămân în camerele lor și nu provoacă probleme, ofițerii închid ochii. În cazul în care provoacă probleme, primesc și ei douăzeci și opt de zile. Acest lucru este cunoscut sub numele de „timpul lui Nelson" și are loc doar de Crăciun.

Trebuie să vi se pară o nebunie, dar când ai 211 deținuți și doar 5 ofițeri la datorie, nu este altceva decât bun simț. De ce nu sunt mai mulți ofițeri la datorie? Pentru că serviciul este subdimensionat și prost plătit. Un ofițer din penitenciare este plătit în medie cu 17.000 de lire sterline pe an, iar creșterea salarială din acest an a fost de 1,8%. De ce nu se trimit infractorii înapoi într-o închisoare închisă? Pentru că toate sunt deja supraaglomerate (67.500 în Marea Britanie) și, dacă ar face acest lucru, închisorile de categoria D ar fi goale. Atunci să reducă numărul de închisori de categoria D? Dacă ar face acest lucru, nu ar reabilita niciodată pe nimeni. Se obișnuia ca deținuții dintr-o închisoare de categoria D să fie eliberați la ora 8 dimineața (cu excepția condamnaților pe viață) în ajunul Crăciunului și trebuiau să se întoarcă la închisoare înainte de ora 20:00 în ziua de Boxing Day. Dar Michael Howard a pus capăt acestui lucru când a devenit ministru de interne. Această mică pauză însemna mai mult pentru personal decât pentru deținuți.

7:30 a.m.

Dave (crimă) se numără printre pacienții ambulanți și vine la cabinetul medical îndoit din cauza crampelor la stomac. Sora îi dă analgezice care conțin anumite opiacee. Ea trebuie apoi să întocmească un formular separat, pe care îl duc la securitate,

deoarece dacă Dave ar trebui să facă un test antidrog ar ieși pozitiv. Sora este deosebit de vigilentă în aceste cazuri, fiind atentă la acei deținuți care simulează durerea pentru a obține medicamentele, mai ales când știu că urmează să fie testați pentru heroină. În cazul lui Dave, nu există nicio îndoială că are dureri reale și, oricum, a fost un deținut model din ziua în care a ajuns la NSC. Este disperat să impresioneze comisia de eliberare condiționată și să fie eliberat cât mai curând posibil. A ispășit deja 21 de ani, iar soția lui spune că nu mai poate aștepta prea mult.

9:00 a.m.

În ciuda faptului că este Ajunul Crăciunului, un deținut nu va reuși să evite o pedeapsă pentru că și-a forțat norocul un pic prea mult. În timpul unei testări, acesta a încercat să schimbe o eprubetă de urină a altcuiva cu urina lui, în timp ce se afla la toaletă. Se pare că a obținut această probă fără droguri de la un alt deținut în schimbul unui baton Mars.

11:00 a.m.

Sue, de la contabilitate, vine la spital să-mi spună că banii mei privați s-au terminat și că de aceea în contul meu de la cantină apare un credit de numai 1,20 lire sterline. Dacă m-ar fi anunțat cu o săptămână în urmă, aș fi putut să o rog pe Mary să completeze suma. Cu toate acestea, Sue mi-a explicat că nu are voie să anunțe un deținut că nu mai are bani și că îl poate informa doar dacă acesta îi cere direct soldul contului. Motivul este că majoritatea deținuților sunt fără bani și nu au nevoie să li se reamintească în permanență acest lucru. Este corect.

8:00 p.m.

Doug se întoarce de la cantină încărcat cu bunătăți și îmi spune că un deținut tocmai a fost arestat pentru că a comandat un taxi care să-l ducă la Boston. Compania de taximetrie a sunat la închisoare, așa că doi ofițeri îl așteptau când s-a întors deținutul. A fost prins în posesia a 48 de cutii de bere și a câte o sticlă de whisky, vodcă și coniac. Avea, de asemenea, șase

pachete de pește și cartofi prăjiți, un pepene galben, o cutie de căpșuni, un vas de smântână și o cutie de anghile în gelatină.

Deținutul a implorat să fie plasat în celula de izolare peste noapte, în cazul în care deținuții care își pierduseră „bucuria Crăciunului" s-ar fi gândit că a vândut bunătățile altcuiva. Ofițerul de serviciu l-a tratat în mod corespunzător, dar el va fi în continuare obligat să apară în fața guvernatorului în ziua de Boxing Day.

ZIUA 160 – ZIUA DE CRĂCIUN

Pentru cei care sunt încarcerați Ziua de Crăciun poate fi rezumată într-un singur cuvânt: îngrozitoare. Am învățat în ultimele 159 de zile ca deținut cât de perversă este realitatea.

Mă duc la serviciu astăzi, ca în fiecare zi, și sunt recunoscător că am ceva de făcut. La programarea de la ora șapte și jumătate, doar șase deținuți se prezintă la vizita bolnavilor; trebuie să fii foarte bolnav ca să te trezești la 7:30 în dimineața de Crăciun și să te duci la spital când temperatura de pe coasta de est este de minus două grade.

La ora opt și cincisprezece mă duc la micul dejun și, deși sunt ouă, șuncă și cârnați serviți de ofițeri (domnii Hocking, Camplin, Baker și Gough), doar vreo patruzeci din cei două sute de deținuți se obosesc să vină.

La întoarcerea la spital, Linda și cu mine descărcăm sacoșe cu mâncare din mașina ei, pentru ca eu să pot organiza un ceai pentru prietenii mei în această după-amiază. De asemenea, îmi dă un cadou, care este împachetat în hârtie de Crăciun. Îl deschid foarte încet, încercând să anticipez ce ar putea fi. În interiorul unei cutii mici și îngrijite se află o cană de porțelan, cu o pisică neagră care îmi zâmbește. Acum am propria mea cană și nu va mai trebui să mă decid între o cană reclamă la Campbell's Soup și un simplu obiect alb și ciobit atunci când îmi iau Bovrilul de dimineață.

10.00 a.m.

Linda mă lasă să mă ocup de spital în timp ce ea participă la petrecerea de Crăciun a guvernatorului. Sincer, dacă mai mult de jumătate dintre deținuți nu ar fi încă în pat dormind, aș putea aranja ca toți să fugă. Când tabloidele susțin că am privilegii pe care ceilalți deținuți nu le au, într-o privință au dreptate; sunt norocos că pot să îmi continui munca pe care o fac afară. În timp ce toți ceilalți încearcă să-și omoare timpul, eu mă așez să scriu câteva ore.

12:00 amiaza

Masa de prânz este excelentă, și încă o dată servită de ofițeri, și împărțită cu o jumătate de duzină de pensionari de vârstă înaintată din satul local; supă de roșii, urmată de curcan, chipolată, cartofi prăjiți și umplutură, cu atâta sos cât să umple farfuria. Nu-mi permit budinca de Crăciun – mai mulți ofițeri au comentat cu amabilitate faptul că mă îngraș (patru kilograme în nouă săptămâni).

După prânz, mă îndrept spre blocul de sud și le telefonez lui Mary și băieților. Una peste alta, par destul de veseli, dar nu pot să ascund faptul că mi-e dor de ei. Soția mea are cincizeci și șapte de ani, băieții mei douăzeci și nouă și douăzeci și șapte, iar astăzi sunt înconjurat de bărbați care stau în camerele lor și se holbează la fotografii cu copii mici, cu vârste cuprinse între șase luni și cincisprezece ani. Da, merită să fie încarcerați dacă au comis o infracțiune, dar ar trebui să ne amintim că este ziua de Crăciun și că nu familiile lor sunt vinovate.

În timp ce mă întorc prin bloc, observ că cei care nu se află în sala de televiziune sau la telefon stau întinși pe paturile lor, dorind să treacă ziua. Am atât de multă mâncare în frigider încât invit o duzină de deținuți să mi se alăture în spital.

Se prezintă cu toții, fără excepție. Ne uităm la *Marea evadare* (oarecum ironic) și ne bucurăm de ospățul Lindei – plăcinte de porc, cartofi prăjiți, rulouri cu cârnați, turtă dulce, KitKats și, cel mai popular printre toți deținuții, o bucată din brânza mea Cheddar. Toate acestea sunt însoțite nu de Krug, ci de o gamă de limonadă, apă Evian, ceai, cafea sau Ribena.

Râd, discută, se uită la film, iar când pleacă, David (fraudă, învățător) îmi face un compliment pe care nu l-am mai primit la niciuna dintre petrecerile mele cu șampanie și plăcintă.

— Mulțumesc că m-ai scăpat de după-amiaza asta într-un mod atât de plăcut.

ZIUA 161 – BOXING DAY

7:30 a.m.

Pentru deținuții care nu se întorc la muncă, Boxing Day este aproape mai rea decât ziua de Crăciun. Foarte puțini deținuți se prezintă la infirmerie în această dimineață și, cu siguranță, niciunul dintre ei nu are vreo boală care să merite a fi raportată.

8:13 a.m.

În timpul micului dejun aflu o altă consecință teribilă a culturii drogurilor din închisori. Jim (numai antichități), îngrijitorul de la sală, îmi spune că unii deținuți dependenți de heroină mor adesea în câteva luni de la ieșirea din închisoare. Motivul? Heroina pe care o iau în închisoare este întotdeauna mai slabă, deoarece traficanții adaugă alte substanțe, cum ar fi zahăr pudră, talc sau făină. Astfel, atunci când sunt eliberați, sunt imediat expuși la o substanță mai pură, pe care organismul nu o mai poate tolera. Care este rezultatul? Sfârșesc prin a muri din cauza unei supradoze.

11:00 a.m.

Guvernatorul vine să o vadă pe Linda și îmi dă un cadou de Crăciun și un cadou de ziua lui Mary, deși nu are voie să facă așa ceva, pentru că ar putea să-l compromită în cazul în care aș ajunge vreodată în fața lui la raport. Cu toate acestea, cum mai sunt doar câteva zile până la pensionare, presupun că el consideră că acest lucru este puțin probabil.

Se pare că guvernatorul este un colecționar de monede și îi dă lui Mary un ban datat 1944, iar eu primesc unul datat 1940 – anii noștri de naștere. Sunt emoționat. De asemenea, aduce trei volume din *The World's Greatest Paintings: Selected Masterpieces*, publicate în 1934 și editate de T. Leman Hare, pentru ca eu să le citesc de Crăciun. Înțelege ce mă emoționează.

Cele trei volume sunt fascinante din mai multe puncte de vedere, nu în ultimul rând pentru că, din cele o sută de tablouri, aproape toate s-ar afla într-o compilație echivalentă din 2002.

Printre tablouri se numără *Mona Lisa* a lui da Vinci, *Portrait of the Doge Lorendano* de Bellini, *Mother, Landseer's Shoeing the Bay Mare* (minunat) al lui Rembrandt și *When Did You Last See Your Father?* de Yeames. Cu toate acestea, în acest volum din 1934, nu există nicio mențiune despre impresioniști; niciun exemplu de Monet, Manet, Van Gogh sau chiar Cezanne. Velasquez este descris ca fiind cel mai mare pictor spaniol din toate timpurile, cu Murillo pe locul doi. Mă întreb dacă profesorul Hare auzise măcar de Picasso în 1934 și unde l-ar plasa în lexiconul artiștilor spanioli în 2002.

Există doar doi artiști pe care nu i-am mai întâlnit până acum: John MacWhiter și Millet – nu Jean-Francois Millet, ci un american, Francis David Millet. Când sunt „afară" – vizitez Tate Britain în mod regulat – locuiesc vizavi, de cealaltă parte a râului –, dar nu-mi amintesc să fi văzut nici *June in the Austrian Tirol* al lui MacWhiter (magnific), nici *Beetween Two Fires* al lui Millet. Sper că Sir Nicholas Serota le are expuse, pentru că Tate Britain va fi printre primele locuri pe care le voi vizita după ce voi fi eliberat.

În prefața sa, profesorul Hare scrie ceva care, în opinia mea, este chiar mai relevant astăzi decât era în 1934:

> Astăzi se vorbesc și se scriu atât de multe prostii despre artă, încât omul obișnuit este, în mod natural, înclinat să fie timid față de întregul subiect și suspicios față de cei care practică Artele. El crede că, dacă această masă de contradicții și jargon confuz este rezultatul iubirii Artei, ar fi mai bine să se lipsească complet de artă. Nu există nici un mister despre Artă, dar există o mistificare fără sfârșit, dezvoltată de anumiți critici care adoră să pozeze în personaje superioare. Astfel de scriitori avansează teoria conform căreia plăcerea artelor frumoase este rezervată unei minorități selecte și exclusive, adică, bineînțeles, lor și discipolilor lor. Nu se poate propovădui o eroare mai mare decât aceasta, care este o greșeală relativ modernă și care este atât de periculoasă încât, dacă va persista, va aduce în timp disprețul tuturor celor care au legătură cu Arta.

1934.
2002. Fără comentarii.

1:00 p.m.

Linda închide infirmeria pentru ziua de azi și se duce acasă pentru o odihnă bine meritată. A fost la datorie în ultimele nouăsprezece zile fără pauză.

9:00 p.m.

Mărturisesc că, după standardele închisorii, sunt în rai. Dar simt că trebuie să vă anunț că sunt încă disperat să mă întorc pe pământ.

ZIUA 162 – JOI, 27 DECEMBRIE 2001

10:00 a.m.

Guvernatorul Lewis a primit un telefon de la Sir Brian Mawhinney și, deși nu poate da detalii, bănuiește că ministrul de interne din umbră va lua legătura cu Mary, care, la rândul ei, mă va informa pe mine. Mister.

Guvernatorul își soarbe ceaiul.

— Întrucât voi pleca în scurt timp, am să îți spun o poveste despre un membru actual al personalului care trebuie să rămână anonim. Ofițerul în cauză a avut o zi liberă, iar seara el și soția sa au mers la un local pentru a bea ceva. Mai târziu, când au ieșit din pub, ofițerul a văzut un bărbat care încerca să își pornească mașina, dar se auzea de parcă bateria era descărcată. Ofițerul l-a întrebat dacă îl poate ajuta împingându-l. Șoferul i-a mulțumit, iar polițistul l-a împins în afara parcării. Motorul a pornit, iar șoferul a mulțumit în timp ce a dispărut la orizont.

Când ofițerul în cauză s-a întors la serviciu în dimineața următoare, a aflat că unul dintre deținuți a fugit. Deținutul reușise chiar să fure o mașină de la un pub local cu ajutorul unui membru amabil al publicului, care îl ajutase să pornească.

— Nu poate fi adevărat, am protestat eu. Cu siguranță că l-a recunoscut pe deținut. (Ca să fim corecți, sunt peste două sute de deținuți la NSC și, de multe ori, numărul de deținuți se schimbă cu douăzeci sau treizeci pe săptămână).

— Ai crede că da, răspunde guvernatorul, mai ales că deținutul era singurul indian din închisoare[25]. Ofițerul în cauză ar fi putut chiar să trăiască cu asta dacă nu ar fi fost faptul că nici deținutul și nici mașina furată nu au mai fost văzuți de atunci.

ZIUA 163 – VINERI, 28 DECEMBRIE 2001

11:07 a.m.

Ori de câte ori are loc o rănire gravă în închisoare, întrebarea imediată care se pune întotdeauna este: „A fost implicat un alt deținut?”. Așa că atunci când Linda și cu mine suntem chemați la blocul de nord pentru a verifica un deținut despre care se spune că și-a rupt piciorul după ce a alunecat pe podea, prima întrebare a Lindei este:

— Cine l-a împins?

Până la sosirea noastră, ofițerii de serviciu, domnul Hughes și domnul Jones, sunt prezenți și sunt convinși că Ron a avut un accident real. Cu toate acestea, există mai multe note de ironie în acest caz particular. Deținutul implicat execută o pedeapsă de șase săptămâni și urmează să fie eliberat joia viitoare. Anul trecut, el și-a rupt piciorul stâng într-un accident de motocicletă. De data aceasta, a reușit să-și rupă piciorul drept, iar mai multe legături de la piciorul stâng au fost dislocate. Linda a confirmat că un ofițer trebuie să-l însoțească la spital; deși nu înțeleg cum ar putea să fugă cu două picioare rupte – și de ce ar vrea să încerce, cu șase zile înainte de a fi eliberat din nou? Cu toate acestea, regulamentele sunt regulamente.

În mod normal, nu poți fi eliberat din închisoare decât dacă medicul de gardă ți-a dat un certificat de sănătate, iar în cazul lui Ron vor trece cel puțin șase săptămâni până când i se va da jos ghipsul.

— Îl vom lăsa să plece, spune Linda, dar numai dacă un membru al familiei îl ia joia viitoare și este de acord să își asume responsabilitatea pentru el.

— Și dacă nimeni nu o face? întreb.

— Atunci va rămâne aici până când își va reveni complet.

ZIUA 164 – SÂMBĂTĂ, 29 DECEMBRIE 2001

2:00 p.m.

Mary, William și James mă vizitează. Vorbim în principal despre problemele juridice legate de procesul meu și de apel. Subiectul conversației se îndreaptă apoi spre baroneasa Nicholson. Mary i-a scris acesteia solicitându-i să-și ceară scuze.

Mary pleacă luni în Kenya împreună cu sora ei, Janet, o călătorie pe care își dorește să o facă de câțiva ani din cauza iubirii ei pentru pisici, indiferent de mărimea lor.

Ce s-a întâmplat cu cele nouăzeci de minute petrecute împreună?

6:00 p.m.

Mă aflu în ultima sesiune de scriere a zilei, când se aude o bătaie în ușă. Aceasta înseamnă de obicei că un deținut are o durere de cap și are nevoie de niște paracetamol, pe care am voie să i-l eliberez atâta timp cât deținutul are un bilet de la ofițerul de serviciu. Dacă este vorba de ceva mai grav, atunci trebuie consultat ofițerul din unitatea sa. Deschid ușa și îi zâmbesc unui deținut, care mi se pare destul de sănătos.

— Ai niște prezervative, Jeff? mă întreabă el.

— Nu, îi spun, știind că Linda păstrează o rezervă pentru deținuții care pleacă în concediu de weekend sau care urmează să fie eliberați, dar chiar și atunci le distribuie foarte rar. Dacă te prezinți la vizită mâine dimineață la șapte și jumătate, Linda va…

— Va fi prea târziu până atunci, spune el. Mă uit surprins. Sora mea m-a vizitat în această după-amiază și nu are suficienți bani pentru a ajunge acasă. Câțiva dintre băieți sunt dispuși să-i dea zece lire pentru o felație, ceea ce de obicei se termină cu ei mergând până la capăt și ajungând să plătească douăzeci.

Toate acestea ridică mai multe întrebări atunci când posesia de bani într-o închisoare este ilegală. Este aceasta o activitate în interior sau în exterior (afară sunt minus două grade) și este ea cu adevărat sora lui?

— Îmi pare rău, nu te pot ajuta, este singurul meu răspuns, și asta după ce el a dispărut în noapte.

Încerc din răsputeri să mă concentrez asupra scrisului meu.

ZIUA 165 – DUMINICĂ, 30 DECEMBRIE 2001

7:30 a.m.

Ofițerul de pază aflat astăzi la datorie se bucură de munca sa, dar nu se simte niciodată împlinit până când nu pune pe cineva sub acuzare. Domnul Vessey se grăbește să intre în infirmerie pentru a vorbi cu asistenta. În timpul nopții a găsit paisprezece sticle goale de vodcă pe fundul tomberonului de la intrarea în închisoare. Urmează o conversație în șoaptă, nu că ar fi nevoie de prea multă imaginație pentru a realiza că el întreabă dacă vreun deținut s-a prezentat la cabinet în această dimineață într-o stare „puțin mai rea". Câteva clipe mai târziu, se grăbește să plece spre blocul de sud.

De fapt, foarte puțini deținuți au fost în această dimineață la vizita bolnavilor, deoarece majoritatea dormeau, iar cei care au apărut erau cu adevărat bolnavi. Va fi dezamăgit.

10:00 a.m.

În cursul dimineții primim vizite din partea domnului Lewis și a domnului Berlyn, noul viceguvernator, care i se alătură Lindei la o cafea. Următorul care sosește este domnul Hocking, cu vestea că cinci deținuți au picat testul de alcoolemie. Doi dintre ei sunt lucrători voluntari, care și-ar putea pierde toate privilegiile. De exemplu, ar putea fi puși din nou să lucreze la fermă pentru restul pedepsei.{26} Domnul Hocking îmi spune că se îndoiește că pedeapsa va fi atât de draconică, dar avertismentul va fi clar pentru viitor.

De ce ar risca cineva să piardă atât de mult pentru câteva pahare de vodcă?

12:00 amiaza

Linda pleacă la prânz, așa că îmi petrec patru din următoarele șase ore revizuind *Belmarsh*, volumul unu al acestor jurnale.

7:00 p.m.

În timpul serii citesc *Here is New York* de E. B. White, pe care Will mi-a dăruit-o de Crăciun. Un paragraf spre sfârșitul eseului este sinistru de profetic.

> Cea mai subtilă schimbare din New York este ceva despre care oamenii nu prea vorbesc, dar care este în mintea tuturor. Orașul, pentru prima dată în lunga sa istorie, este distructibil. Un singur escadron de avioane, nu mai mare decât un cârd de gâște, poate pune rapid capăt acestei fantezii insulare, poate arde turnurile, poate dărâma podurile, poate transforma pasajele subterane în camere letale, poate incinera milioanele de oameni. Intimitatea mortalității face parte din New York acum; în sunetul avioanelor care trec pe deasupra, în titlurile negre ale ultimei ediții.

Această carte a fost scrisă în 1949, iar autorul a murit în 1985.

ZIUA 166 – AJUNUL ANULUI NOU 2001

11:00 a.m.

Patru noi deținuți sosesc la spital din Nottingham, părând pierduți și puțin dezorientați. Sunt surprins că cei care se ocupă cu transportul i-au adus înainte de prânz, deoarece de obicei nu sosesc decât în jurul orei patru după-amiaza.

— Este ajunul Anului Nou, explică Linda. Toți doresc să fie acasă până la ora patru.

12:00 amiaza

Linda își verifică registrele și îmi spune că NSC a avut o fluctuație de puțin peste o mie de deținuți în anul 2001, așa că, după unsprezece săptămâni, sunt deja un fel de veteran.

6:00 p.m.

Mary și cu mine invităm de obicei opt persoane la cină la Old Vicarage în ajunul Anului Nou. Anul acesta va trebui să mă mulțumesc cu un KitKat, un pahar de Ribena și să sper că Doug și Clive vor putea să mi se alăture.

ZIUA 167 – ZIUA DE ANUL NOU 2002

6:00 a.m.

E liniște, așa că încep să parcurg volumul unu din aceste jurnale. Recitind acele zile de început, când eram atât de tulburat, nu-mi vine să cred cât de multe am reușit să uit. Iar acest lucru s-a accentuat și mai mult de când am fost numit îngrijitor la spital, unde am totul în afară de libertate și de compania zilnică a soției, familiei și prietenilor mei; o pedeapsă în sine, dar nu purgatoriu și cu siguranță nu iad.

10:00 a.m.

Domnul New vine la spital pentru a-și lua rămas bun. El părăsește NSC în această seară și, pe 8 ianuarie, își va schimba uniforma cu un costum, când va deveni guvernator la închisoarea Norwich. M-a învățat foarte multe despre bine și rău în ultimele trei luni.

6:00 p.m.

Mi-e dor de soția mea, de familia mea și de prietenii mei. Cel mai mare dușman cu care trebuie să mă confrunt este plictiseala, care mă omoară.

Pentru mulți deținuți, este perioada în care experimentează pentru prima dată cu drogurile. Pentru început, drogurile sunt oferite de traficanți pe nimic, iar când aceștia încep să ceară tot mai mult, în schimbul unei cartele de telefon și a unei uncii de tutun sau a banilor lichizi, iar în cele din urmă, când sunt dependenți, dau orice pentru o doză – inclusiv viața lor.

În această seară, poliția din Lincolnshire a informat asistenta că un fost deținut pe nume Cole, care a părăsit NSC în urmă cu șase săptămâni, a fost găsit sub un gard viu pe o alee liniștită de la țară.

A murit din cauza unei supradoze.

Un an nou fericit.

ZIUA 168 – MIERCURI, 2 IANUARIE 2002

6:00 a.m.

Continui să revizuiesc *Jurnalul unui lord întemnițat, volumul unu - Belmarsh: Iadul.*

10:00 a.m.

Domnul Berlyn trece pe la mine pentru a-mi spune că are deja planuri pentru munca mea de voluntariat în cazul în care sentința mea va fi redusă, și asta chiar înainte de a se cunoaște data apelului meu. Vrea să lucrez într-un azil de bătrâni, pentru că nu va fi la vederea presei. De asemenea, consideră că aș beneficia de această experiență. Am sperat să lucrez în magazinul Crucii Roșii din Boston, dar domnul Berlyn a renunțat la această opțiune după ce Maria a adus, fără permisiune, câteva cărți pe care să le semnez înainte de Crăciun ca să strângă bani pentru fondul lor pentru Afganistan. Reverendul Derek Johnson, capelanul închisorii, a fost la el pentru a pleda în favoarea lor, explicându-i că el se ocupă cu iertarea și reabilitarea. Replica imediată a domnului Berlyn a fost: „Eu mă ocup de pedeapsă și recompensă". Trebuie să se fi referit la deținuți; nu pot să cred că dorește să pedepsească o femeie muncitoare și decentă care încearcă să administreze un magazin al Crucii Roșii.

4:50 p.m.

Linda pare foarte obosită. A lucrat 21 din ultimele 24 de zile. Mi-a spus că va candida pentru o slujbă în Boston. Singurul meu gând egoist este că sper să nu plece înaintea mea.

8:00 p.m.

Doug apare la spital pentru baia din fiecare seară și pentru a se uita la televizor. Acum s-a acomodat la slujba de șofer, care îl ține departe de închisoare între orele 8:00 și 19:00. Mă întreb dacă, pentru deținuții ca Doug, nu ar fi mai bine să se regândească sistemul de eliberare condiționată, astfel încât

acesta să poată elibera patul său pentru un candidat care merită să fie acolo.

ZIUA 169 – JOI, 3 IANUARIE 2002

7:30 a.m.

Dimineață cabinetul este plin de deținuți care vor să se înscrie la acupunctură. Trebuie să te prezinți la spital între orele 7:30 și 8 dimineața pentru a fi programat la ora 11:00. Linda și Gail sunt amândouă calificate, iar acupunctura „afară" poate costa până la 40 de lire sterline pe ședință. Pentru un deținut, aceasta este gratuită, la fel ca și toate rețetele.

Scopul acupuncturii în închisoare este dublu: eliberarea de stres și renunțarea la fumat. Linda și Gail au avut mai multe rezultate meritorii în trecut. Un deținut a scăzut de la șaizeci de țigări pe zi la trei după numai o lună de ședințe. Alți deținuți, care suferă de stres, se bazează pe el, iar orice deținut care se prezintă la o a doua sesiune poate fi descris ca fiind serios.

Totuși, să revenim la prezent. Opt deținuți sosesc în mod suspect într-un grup și se înscriu la sesiunea de la ora 11:00. Toți aceștia locuiesc, din întâmplare, în blocul de sud și lucrează la fermă, ceea ce înseamnă că vor lipsi de la cea mai mare parte a muncii de dimineață și vor fi plătiți integral.

La ora opt, Linda îl sună pe domnul Donnelly de la fermă pentru a-l anunța că ședința de acupunctură de dimineață este atât de suprasolicitată (doi solicitanți obișnuiți, unul de la educație și unul care nu are loc de muncă), încât îi va lua pe cei opt de la fermă la ora patru după-amiaza. Asta înseamnă că vor trebui să își termine ziua de muncă înainte de a se prezenta la spital. Va fi interesant de văzut câți dintre ei se vor prezenta.

9:00 a.m.

Tânărul Ron (ambele picioare rupte) intră șchiopătând la doctor. El își completează hârtiile pentru eliberare și trebuie să fie declarat apt și fără probleme înainte de a fi externat mâine la ora 8:00. După spital, mai are de vizitat sala de sport, magazinele, SMU, învățământul, biroul unității și recepția. Cum se vor descurca ei să semneze că un om cu două picioare rupte este apt să înfrunte lumea? Linda îi vine în ajutor, telefonează la

fiecare departament și apoi semnează în numele lor. Problema este rezolvată.

9:13 a.m.

După ce Dr. Walling a terminat de îngrijit pacienții, mi se alătură în salon. Discutăm despre problema drogurilor din Boston, adormita Boston (populație de aproximativ 54.000 de locuitori).

Recent, mașina doctorului Walling a fost spartă. Toate lucrurile obișnuite au fost furate – radio, casete, servieta – dar a fost devastat de pierderea unei cutii de diapozitive pe care le-a acumulat de-a lungul a treizeci de ani. Deoarece nu le duplicase, acestea erau de neînlocuit, iar furtul a avut loc cu doar câteva zile înainte de a susține o serie de conferințe în America. Presupunând că era vorba de un furt legat de droguri (bani necesari pentru o soluție rapidă), doctorul Walling a vizitat casele celor trei baroni consacrați ai drogurilor din Boston. A lăsat un bilet în care spunea că are nevoie urgentă de diapozitive și că va plăti o recompensă de 100 de lire sterline dacă acestea îi vor fi returnate.

Diapozitivele au apărut a doua zi.

Adevărata semnificație a acestei povești este faptul că un medic de renume știe cine sunt baronii drogurilor din oraș și, cu toate acestea, poliția pare neputincioasă în a pune acești oameni după gratii. Dr. Walling explică faptul că este vorba de vechea problemă a lui „Mister Big" care nu se murdărește niciodată pe mâini. El aranjează ca drogurile să fie introduse ilegal în țară înainte de a fi vândute unui traficant. De asemenea, Mister Big angajează traficanți care distribuie drogurile, gratuit, în special copiilor care pleacă neînsoțiți de la școală, astfel încât, cu mult înainte de a ajunge la universitate sau de a se angaja, aceștia sunt deja dependenți. Și asta, repet, în Boston, nu în Chelsea sau Brixton.

Cum va fi Marea Britanie peste zece ani, douăzeci de ani, treizeci de ani, dacă poliția estimează că 40 la sută din totalul infracțiunilor de astăzi sunt legate de droguri?

4:00 p.m.
Nimeni de la fermă nu se prezintă la acupunctură.

7:37 p.m.
Carl intră în grabă, fără suflare, pentru a spune că un deținut s-a prăbușit în blocul de sud. Linda a plecat acasă cu două ore în urmă, așa că am ieșit în fugă din spital, pentru a-i găsi pe domnul Belford și pe domnul Harman la câțiva metri în fața mea.

Când ajungem la ușa deținutului, îl găsim pe acesta gâfâind. Îl recunosc imediat din vizita pe care a făcut-o la doctorul Walling în această dimineață. Mă simt neajutorat când stă întins pe spate, strângându-și stomacul, dar din fericire o ambulanță sosește în câteva minute. Un paramedic îi pune o mască pe față deținutului și apoi îi pune câteva întrebări de rutină, la care pot răspunde în numele lui – numele medicului, ultima vizită la cabinet, natura afecțiunii și medicamentele administrate. Sunt, de asemenea, în măsură să le spun că are tensiunea arterială, 145/78. Îl duc de urgență la Pilgrim Hospital și, deoarece nu a trecut de evaluarea recentă a riscurilor, domnul Harman trebuie să călătorească cu el.

Întrucât domnul Harman este acum plecat, probabil că nu mai avem decât cinci ofițeri de serviciu în seara asta, pentru a supraveghea 211 prizonieri.

ZIUA 170 – VINERI, 4 IANUARIE 2002

Termin revizuirea cărții *Belmarsh* și o trimit înapoi la editorii mei.

8:00 a.m.

Părăsesc spitalul pentru a-mi face rondul de dimineață. Acest lucru are trei scopuri: în primul rând, ca fiecare șef de sector să știe ce deținuți sunt liberi de la serviciu, în al doilea rând, în caz de incendiu, pentru a identifica cine unde se află și, în al treilea rând, dacă cineva nu se prezintă la apel, pentru a verifica dacă a fugit.

În drum spre fermă dau peste Blossom, căruia unul dintre porci îi purta numele. Blossom este un călător, sau un țigan, așa cum obișnuiam să-i descriem înainte ca acest lucru să devină incorect din punct de vedere politic. Blossom îmi spune că tocmai a dezgropat un miel din gheață. Se pare că și-a blocat sferturile posterioare în niște noroi care a înghețat peste noapte, așa că bietul animal nu s-a putut mișca.

— Ai salvat viața animalului, îi spun lui Blossom.

— Nu, spune el, va fi sacrificat astăzi, așa că va fi în curând în meniu sub formă de cotlete congelate.

12:00 amiaza

Îmi iau poșta de la blocul de sud. Deși majoritatea mesajelor continuă pe aceeași temă, unul dintre ele, trimis de Frank și Lurline din Wynnum, Australia, este demn de o mențione, fie și numai datorită plicului. Era adresat astfel:

> Lordului Jeffrey Archer
> Încarcerat pentru că a spus o minciună
> Undeva în Anglia.

Este datat în ziua de Crăciun și a avut nevoie de numai nouă zile pentru a ajunge la mine, în Lincolnshire.

2:30 p.m.

Blocul administrativ principal a fost sigilat. Gail îmi spune că nu poate intra în clădire pentru a lua vreun act și nu știe de ce. Acest lucru este interesant doar pentru că este o zonă interzisă deținuților.

În ultimele câteva luni, au dispărut bani și obiecte de valoare. Domnul Berlyn este hotărât să prindă vinovatul. Se dovedește a fi un exercițiu inutil, deoarece, în ciuda unei căutări amănunțite, cele 20 de lire sterline care au fost furate din poșeta cuiva nu se materializează. Domnul Hocking, ofițerul de securitate însărcinat cu operațiunea, consideră că întregul exercițiu este de prost gust, deoarece implică anchetarea colegilor săi. Am sentimentul că știe cine este vinovatul, dar cu siguranță nu are de gând să-mi spună. Informatorul meu, prizonier al unei perioade lungi de stat în picioare, îmi spune numele suspectului. Pentru acei cititori cu minte de detectiv, ea nu este menționată în acest jurnal.

ZIUA 171 - SÂMBĂTĂ, 5 IANUARIE 2002

7:30 a.m.

Un deținut din blocul de sud se prezintă la cabinetul medical cu o rană inghinală. Linda este suficient de îngrijorată de starea lui pentru a cere să fie transportat fără întârziere la spitalul local. Între timp, îi bandajează rănile și îi dă niște calmante. El nu spune niciodată „te rog" sau „mulțumesc". Această atitudine este valabilă pentru mai mult de jumătate dintre deținuți, și aproape 70 la sută dintre cei sub treizeci de ani. Deși este o generalizare, am devenit conștient că cei fără maniere sunt și cei care nu vor să muncească în rândul populației penitenciare.

2:30 p.m.

Printre miile de scrisori pe care le-am primit de când sunt încarcerat, câteva sunt de la organizații caritabile care continuă să îmi ceară donații, cărți și suveniruri semnate și, ocazional, o schiță, un desen, o poezie sau chiar o pictură. În ciuda iubirii mele de o viață pentru artă, bunul Dumnezeu a decis să-mi pună în mână un stilou, nu o pensulă. Dar am găsit o alternativă atunci când am dat peste Darren, un îngrijitor de la educație. Darren a semnat deja câteva postere și panouri pline de imaginație pentru spital. Cea mai recentă cerere de caritate este ca eu să realizez o floarea-soarelui, *indiferent cum*. Mi-a venit o idee pe care o realizează Darren. (Vezi mai jos)

ZIUA 172 - DUMINICĂ, 6 IANUARIE 2002

8:00 a.m.

Pentru că este Twelfth Night[27], îmi petrec câteva ore dând jos felicitările de Crăciun (1.712) și împachetându-le pentru a i le putea înmâna lui Will când mă va vizita în această după-amiază.

10:30 a.m.

Linda îmi spune că o asistentă de la Spitalul Pilgrim a sunat de urgență în legătură cu deținutul cu rana inghinală. Un ofițer este trimis imediat pentru a-l supraveghea până când se întoarce în siguranță în camera sa de la NSC. Nu este o idee rea să te transferi la spitalul local dacă plănuiești să evadezi, dar nu este atât de inteligent să întrebi o asistentă unde sunt ieșirile.

2:00 p.m.

Will mă vizitează, însoțit de cadoul meu de Crăciun. Nici el și nici James nu au mai auzit nimic de la mama lor de când a aterizat în Kenya. Will mă liniștește sugerând că ori se distrează, ori a fost mâncată de un leu.

8:00 p.m.

Doug sosește la spital cu vestea că cinci prizonieri care erau în permisie în oraș nu s-au mai întors. Cum niciunul dintre ei nu este criminal, doar poliția locală va fi alertată. Dacă un criminal fuge, Ministerul de Interne trebuie să informeze presa națională în termen de douăzeci și patru de ore.

ZIUA 173 – LUNI, 7 IANUARIE 2002

Închisorii NSC i s-a cerut să își mărească numărul de paturi. Acum, când aproape fiecare cameră are un televizor, camerele mari cu televizoare pot fi transformate în trei dormitoare, ceea ce înseamnă că închisoarea dispune de încă treisprezece paturi. Nu cred că acest lucru va rezolva în mare măsură problema supraaglomerării din închisori.

11:00 a.m.

Când domnul Berlyn vine la spital, Linda îi spune că va candida pentru un loc de muncă la biroul medicului legist din Boston. El mă asigură mai târziu că nu crede că ea va pleca vreodată. Pare surprins și se încruntă atunci când îi spun că ea a completat deja un formular de cerere de angajare.

Apoi îmi dezvăluie că, dintre cei cinci deținuți care nu s-au prezentat până la ora șapte în seara precedentă, doi au întârziat și vor fi în fața guvernatorului în această dimineață, doi au fost prinși beți într-o sală de jocuri din Skegness și au fost deja trimiși la Lincoln, unde își vor ispăși pedeapsa majorată cu douăzeci și opt de zile, iar unul este încă fugar.

— Nu se poate să merite, declar când discut cu Jim (doar antichitățI) despre fugari la prânz.

— Poate că nu merită pentru tine, Jeffrey, dar nu știm care este situația lor familială. Soția a fugit cu cel mai bun prieten al lui? Copiii sunt bine? Sunt toți alungați din casa lor? Sunt ei…

Sunt de acord cu Jim. Nici nu-mi pot imagina asemenea probleme.

ZIUA 174 – MARȚI, 8 IANUARIE 2002

10:00 a.m.

SERVICIUL PENITENCIAR AL MAJESTĂȚII SALE
DECLARAȚIE PRIVIND RELAȚIILE RASIALE

Serviciul penitenciar se angajează să respecte egalitatea rasială. Discriminarea pe bază de culoare, rasă, naționalitate, origine etnică sau națională sau religie este inacceptabilă, la fel ca și orice limbaj sau comportament abuziv sau insultător din partea oricărui membru al personalului, deținut sau vizitator, și niciuna dintre acestea nu va fi tolerată.

Această declarație este afișată public în fiecare închisoare din Anglia și trebuie să recunosc că nu am văzut niciodată vreun ofițer care să manifeste prejudecăți rasiale. Dimpotrivă, am fost martorul mai multor deținuți care au jucat cartea rasială în avantajul lor.

— Spui asta doar pentru că sunt negru…

— Te iei de mine pentru că sunt musulman…

Din păcate, nu am văzut niciun ofițer de culoare sau asiatic nici la Wayland, nici la North Sea Camp, altfel aș fi putut încerca:

— Te iei de mine doar pentru că sunt alb…

Puteți numi o singură țară de pe pământ care are o politică privind relațiile rasiale pentru a-i proteja pe albi? Cu siguranță nu Zimbabwe, care astăzi este din nou pe prima pagină a ziarelor. Menționez acest lucru doar pentru că astăzi a fost trimisă o circulară către toate departamentele, care arată în mod clar cât de serios ia în considerare Serviciul penitenciar drepturile minorităților.

12:00 amiaza

Domnul Belford vine la spital și relatează o conversație pe care a auzit-o între două doamne în vârstă care se aflau într-o stație de autobuz din Boston:

Prima doamnă: L-ați văzut pe Jeffrey Archer în bar aseară?

A doua doamnă: Nu, credeam că este la închisoare.

Prima doamnă: Nu, este în localul nostru aproape în fiecare seară, bea halbă după halbă, înainte de a fi dus înapoi la închisoare de către șoferul său într-un Rolls Royce.

A doua doamnă: E o rușine.

Ofițerul le-a atras atenția doamnelor că eu nu am părăsit NSC nici măcar o dată din ziua în care am ajuns și că nu beau.

— Asta crezi tu, a fost răspunsul imediat.

ZIUA 175 – MIERCURI, 9 IANUARIE 2002

5:14 a.m.

Mă trezesc și mă gândesc la viitor.

Totul depinde de rezultatul apelului meu. În prezent, am o condamnare de patru ani. În circumstanțele actuale, presupunând că voi rămâne un deținut model, voi executa doi, sub rezerva ca raportul comisiei de eliberare condiționată să fie pozitiv, ceea ce înseamnă că voi fi eliberat la 19 iulie 2003. Cu toate acestea, fac apel împotriva sentinței și a condamnării, iar dacă aceasta va fi anulată, voi fi eliberat în aceeași zi. Dacă nu, totul va depinde de reducerea sentinței mele. Dacă cei trei judecători de apel îmi vor reduce sentința de la patru la trei ani, nu voi mai fi supus comisiei de eliberare condiționată și voi fi eligibil pentru eliberarea automată în optsprezece luni. Dacă dosarul meu rămâne nepătat, voi fi eliberat condiționat cu două luni înainte, după șaisprezece luni – la 17 noiembrie 2002. Peste zece luni. Dacă judecătorii de la Curtea de Apel îmi vor reduce sentința la doi ani, voi fi eliberat la 17 mai, ceea ce înseamnă doar încă patru luni. Dacă pedeapsa mea va fi redusă la durata obișnuită pentru sperjur, adică la optsprezece luni, voi fi eliberat pe 17 martie – peste șase săptămâni.

Poate că acum puteți înțelege de ce sunt atât de nerăbdător în legătură cu apelul meu și aștept zilnic să aflu de la instanțe când voi apărea în fața lor.

10:00 a.m.

Un asistent stagiar ni se alătură. Simon va petrece trei săptămâni la NSC, fiind detașat de la Pilgrim Hospital. El va descoperi rapid că deținuții sunt tratați mult mai bine decât publicul larg. La ora șapte, îți poți ridica paracetamolul, aspirinele, pastilușele, apa de gură și medicamentele prescrise. La ora nouă, poți merge la medic și nu trebuie să aștepți mai mult de douăzeci de minute. La ora unsprezece, dacă ești stresat sau dorești să te lași de fumat sau să renunți la droguri, poți participa la un curs de acupunctură. La ora douăsprezece, te

poți întoarce pentru a mai lua medicamente. La ora 14:30 poți participa la o discuție despre renunțarea la fumat; la sfârșitul discuției se distribuie plasturi cu nicotină. La ora 16:30 poți reveni pentru a primi alte medicamente. După ora 17:00, îngrijitorul poate furniza aspirină sau paracetamol oricărui deținut care are un bilet din partea unui ofițer. Dacă ești grav bolnav, o ambulanță te va duce la Spitalul Pilgrim în mai puțin de o oră.

Într-o singură zi, un deținut hotărât poate cheltui sute de lire sterline din banii contribuabililor, deși, în realitate, mă îndoiesc că 10% dintre ei ar vizita un medic dacă ar fi „afară" și, cu siguranță, nu ar merge la farmacie dacă ar însemna să renunțe la un ban din banii proprii. Așadar, noul nostru stagiar va învăța că, dacă ești bolnav, este mai bine să fii în închisoare decât un pensionar sau un copil bolnav.

ZIUA 176 – JOI, 10 IANUARIE 2002

1:15 p.m.

Deși alarma de incendiu este testată în fiecare zi la ora unu, astăzi sună pentru a doua oară la ora unu și cincisprezece. Paza efectuează un exercițiu de incendiu la scară largă.

Tot personalul, ofițerii și deținuții trebuie să se prezinte în curte, unde ne aliniem în țarcuri separate. Mă duc în cel marcat cu spital și mă alătur Lindei, lui Gail și lui Simon. În stânga mea se află blocul nordic unu, iar în dreapta unitatea de condamnați pe viață – o grămadă de criminali adunați laolaltă.

Toată lumea, de la guvernator până la cel mai recent deținut sosit, este la paradă. Așteptăm să fim verificați de domnul Hocking, ofițerul superior de securitate. Este pentru prima dată când văd întreaga comunitate într-un singur loc și evidențiază cât de disproporționat este numărul de angajați în raport cu deținuții. Acest lucru este în regulă într-o închisoare de categoria D, unde totul se bazează pe încredere, dar ar fi imposibil în condițiile unei închisori cu regim închis. Dacă ai avea un exercițiu de incendiu într-un penitenciar de categoria A sau B, ai putea spera să îl desfășori doar în mod individual, în timp ce într-un penitenciar de categoria C poate bloc cu bloc, cu excepția cazului în care dorești să te confrunți cu o revoltă sau cu o evadare în masă.

1:45 p.m.

Două sute unsprezece deținuți și treizeci și opt de membri ai personalului (inclusiv personalul administrativ) se întorc la muncă.

8:00 p.m.

Mă uit la *Raiders of the Lost Ark*[28]. Ultima dată când am văzut acest film a fost cu cei doi fii ai mei – Will avea atunci nouă ani și James șapte. Filmul a fost produs de unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei, Frank Marshall.[29]

ZIUA 177 – VINERI, 11 IANUARIE 2002

6:03 a.m.

Aș dori să vă pun la curent cu câteva chestiuni pe care ați putea dori să le rezolvați.

Șase prizonieri au fugit în ultimele zece zile, iar eu am dat deja de urma a cinci dintre ei. Dar nu și McGeekin. McGeekin avea o vizită în oraș, care îi permitea să părăsească închisoarea la ora opt dimineața, cu condiția să se prezinte la poartă până la ora șapte în aceeași seară. Nu s-a întors, așa că problema a fost încredințată poliției.

— Este deja în custodie, a fost informat ofițerul de la poartă de către sergentul de birou local.

S-a prezentat la cea mai apropiată secție de poliție și le-a spus că dorește să fie trimis înapoi la ÎMS Wayland din Norfolk, în loc să se întoarcă la North Sea Camp.

Nu este neobișnuit ca un deținut să dorească să se întoarcă la viața mai reglementată a unei închisori cu regim închis. Unii chiar vă vor spune că se simt mai în siguranță cu un zid în jurul lor. Deținuții pe viață, în special, consideră adesea că regimul unei închisori deschise este imposibil de acceptat. După cincisprezece ani în care au fost închiși, adesea timp de douăzeci și două de ore pe zi, pur și simplu nu pot face față la atâta libertate. La câteva ore de la sosire, aceștia vor solicita să fie trimiși înapoi, dar li se spune să aștepte o lună, iar dacă mai au aceeași părere, să depună o cerere de transfer.

Sincer, ar trebui să mă târască înapoi la Wayland și aș fugi mai degrabă decât să mă întorc la Belmarsh.

ZIUA 178 – SÂMBĂTĂ, 12 IANUARIE 2002

10:00 a.m.

A fost furat dopul de la baia spitalului, ceea ce este un mic mister, pentru că este singura baie din închisoare la dispoziția deținuților, așa că dopul nu poate fi de mare folos nimănui altcuiva. Cu toate acestea, eu am unul de rezervă, ceea ce mă face rege, pentru că acum sunt „controlorul dopului de la baie". Va trebui totuși să fac o cerere pentru unul nou, ceea ce înseamnă să completez trei formulare și probabil să aștept trei luni.

2:00 p.m.

Echipa închisorii joacă fotbal împotriva liderilor ligii locale. Când echipa noastră intră pe teren, abia dacă îi recunosc pe unii dintre ei. Domnul Masters, ofițerul care se ocupă de sport și antrenor, subliniază că, din cauza rotației rapide a deținuților, a pus pe teren 54 de jucători de la primul meci al sezonului. Este ceva la care nici măcar Man United nu ar putea face față. La aceasta se adaugă faptul că portarul nostru vedetă, Bell, a fost suspendat pentru un meci după ce a folosit un limbaj vulgar și abuziv atunci când arbitrul a acordat un penalty adversarilor. A avut puțin ghinion că un oficial al FA a evaluat arbitrul în acea după-amiază și, prin urmare, arbitrul nu a putut pretinde că nu l-a auzit pe Bell. Într-adevăr, s-ar fi putut auzi: „Ia-ți niște ochelari, nenorocitule" până în centrul orașului Boston.

Portarul nostru de rezervă este Carl (fraudă), îngrijitorul de la SMU care a preluat locul meu și care vine în majoritatea serilor să se uite la televizor în spital. El a acceptat să stea în locul lui pentru această partidă, în timp ce Bell se uită de pe margine.

Am simțit că este de datoria mea să mă prezint și să susțin echipa în astfel de circumstanțe dificile. Am plecat la pauză, când eram conduși cu 7-1, imediat după ce reporterul nostru de la închisoare, maiorul Willis (înjunghiere cu un cuțit de bucătărie – doi ani), mi-a spus că Boston Standard îi acordase

atât de puțin timp pentru a relata meciul, încât nu va putea să enumere decât numele marcatorilor. Am fost, de asemenea, amuzat de discuțiile pe care le auzeam de pe linia de tușă: „Bine jucat, Harry", „Bună intrare, David" și „Super lovitură, Reg", ca și cum ar fi fost un maestru de școală care se adresa echipei a 3-a a unei școli publice minore.

5:00 p.m.

Iau cina cu Carl, dar nu pare prea fericit.

— Care a fost scorul final? îl întreb.

— Am avut o a doua repriză mai bună, răspunde el.

— Deci, care a fost scorul final? repet.

— 15-3.

Singurul om care are un zâmbet mare pe față este Bell, suspendat, a cărui poziție de „primul portar" rămâne sigură.

ZIUA 179 – DUMINICĂ, 13 IANUARIE 2002

11:00 a.m.

După ce, de dimineață, Linda a închis cabinetul, mă așez să citesc *The Sunday Times*. Principalul articol este despre Prințul Harry și dezvăluirea din *News of the World* că a încercat marijuana și că a fost implicat și în consumul excesiv de alcool, în ciuda faptului că este încă minor. Unii dintre noi sunt suficient de bătrâni pentru a-și aminti revelația șocantă că Prințul Charles a fost prins bând coniac de cireșe pe când era încă la Gordonstoun.

2:00 p.m.

Vizitatorii mei din această săptămână sunt Stephan Shakespeare, fostul meu șef de cabinet pentru campania pentru primăria Londrei, Robert Halfon, consilier principal al lui Oliver Letwin MP, ministrul de interne din umbră, și fiul meu Will.

Opinia generală este că IDS se descurcă mai bine decât se aștepta. Îi avertizez că, dacă ne luăm după colegii de celulă și personalul închisorii, majoritatea oamenilor pur și simplu nu știu cine este.

Will îmi spune că nu se va întoarce în Statele Unite decât după apel. De asemenea, îmi raportează că Godfrey Barker s-a răzgândit și că nu mai este dispus să ajute și că ar putea chiar mai bine să părăsească țara decât să fie obligat să depună mărturie despre conversația de la cină care a avut loc cu domnul judecător Potts. Soția sa, Anne, a declarat că va divorța de el dacă o va face.{30}

8:00 p.m.

Un condamnat pe viață a fugit. Acesta a fost plecat într-o vizită neînsoțită în oraș și nu s-a întors pentru a se prezenta la control până la ora 19:00. Dacă peste douăzeci și patru de ore va lipsi în continuare, Ministerul de Interne va comunica presei numele și dosarul său. Atunci când un tânăr huligan evadează, rareori apare chiar și în ziarul local, dar publicul are dreptul să

știe dacă un criminal este în libertate.

Doug mă pune la curent cu contextul. Se pare că deținutul a picat un test antidrog (heroină) în urmă cu câteva săptămâni și a fost mutat din unitatea de condamnați pe viață înapoi în blocul de nord. Rezultatul ultimului său test de săptămâna trecută este de asemenea așteptat să fie pozitiv. Întrucât aceasta va fi a doua infracțiune, el va fi transferat automat înapoi la o închisoare de categoria B și i se vor mai adăuga cel puțin încă 18 luni la pedeapsă. Acesta este un om care a început cu o pedeapsă de 12 ani și a executat deja 17 ani.

Dacă ar fi fost un deținut model, ar fi putut fi eliberat acum cinci ani.

ZIUA 180 – LUNI, 14 IANUARIE 2002

9:00 a.m.

Când medicul sosește în fiecare dimineață, semnează mai întâi actele de externare ale oricărui deținut care urmează să fie eliberat. Apoi semnează cererile pentru o permisie de cinci zile, eliberând un certificat de sănătate. Următoarea sa sarcină este să vadă toți noii deținuți care tocmai au sosit din altă închisoare. În cele din urmă, medicul se ocupă de „nickings": prizonieri care au fost puși sub acuzare și care trebuie să fie din nou declarați apți atât mental, cât și fizic înainte de a li se administra pedeapsa. După ce toți acești deținuți au fost tratați, medicul trece la cei cu adevărat bolnavi.

Astăzi avem trei „nickings". Două cazuri sunt banale, dar cea de-a treia l-a luat prin surprindere chiar și pe guvernator. Primul caz a fost pentru înjurături la adresa unui ofițer, iar acest lucru trebuie să fi fost destul de extrem pentru ca deținutul să ajungă în fața guvernatorului. Al doilea a fost un deținut care a fost găsit cu 20 de lire sterline în camera sa. Primul s-a ales cu patru zile în plus la pedeapsă, al doilea cu șapte zile, dar al treilea…

Toți deținuții care pleacă în concediu în oraș trebuie să se prezinte la poartă treji înainte de ora 19:00. Acest deținut a întârziat câteva minute și, ca să-l citez pe ofițerul de la poartă, nu se ținea pe picioare. Afară poți fi testat cu alcooltestul dacă ești la volan, aici suntem testați când mergem pe jos.

Atunci când a fost acuzat că era beat, deținutul a susținut că înghițise o jumătate de sticlă de apă de gură cu treizeci de minute înainte de a se întoarce la închisoare. Este adevărat că o sticlă de apă de gură conține alcool, iar acesta va fi înregistrat în etilotest la 0,5 %. Problema a fost că etilotestul arăta 3,5 %. În continuare, au verificat fișa medicală și, deoarece deținutul nu mai fusese la cabinet de mai bine de o lună și nu a cerut niciodată apă de gură, i s-a cerut să explice de ce a băut brusc o jumătate de sticlă de apă de gură.

— Pentru că îi făceam o felație partenerului meu, a răspuns

el.

Când ofițerul și-a revenit după această revelație, a răsfoit cartea cu reguli și a găsit o soluție câștigătoare.

— Ați semnat acordul de încredere pentru deținuții care se află în vizită în oraș? a întrebat el nevinovat.

— Da, a venit răspunsul imediat.

— Și pe cine ați ales ca persoană care va fi responsabilă pentru dumneavoastră în orice moment?

— Mama mea, a răspuns deținutul.

— Și a fost mama dumneavoastră martoră la acțiunea pe care tocmai ați descris-o?

Deținutul a făcut o pauză, a pledat vinovat și i s-au adăugat douăzeci și opt de zile la pedeapsă.

11:00 a.m.

Linda părăsește spitalul și se îndreaptă spre recepție, unde doi deținuți tocmai au fost scoși din camerele lor fără avertisment, deoarece urmează să fie trimiși la Lincoln (categoria B). Amândoi au picat la testul antidrog și au ieșit pozitivi la heroină.

Deținuții nu sunt niciodată avertizați că vor fi mutați, în cazul în care decid că e mai bine să fugă decât să fie transferați înapoi în condiții închise.

ZIUA 181 – MARȚI, 15 IANUARIE 2002

9:00 a.m.

Cinci persoane își completează actele de eliberare și fiecare dintre ei vine la spital pentru a-și lua rămas bun. Eamon, care a împărțit camera cu mine pentru o scurtă perioadă de timp, este deosebit de prietenos și spune că speră că ne vom mai întâlni. Eu aprob din cap.

5:00 p.m.

La cină stau lângă John (crimă) care face o remarcă interesantă despre Chris (crimă) care este încă pe fugă. Dacă a reușit să fugă în anumite țări europene (Suedia, Portugalia sau Italia) ale căror guverne nu sunt de acord cu sistemul nostru de sentințe pentru condamnații pe viață, este posibil ca autoritățile din țara respectivă să închidă ochii, mai ales după ce Ministerul de Interne a anunțat astăzi că nu îl consideră pe Chris un pericol pentru public.

8:30 p.m.

Revăd ce am scris astăzi când un deținut intră în spital. Transpiră abundent și nu mai respiră deloc. Îi iau tensiunea arterială, 176/109, și îl informez imediat pe ofițerul de la unitate, dar nu înainte de a-mi lua și eu tensiunea (130/76) pentru a verifica dacă aparatul nu este defect.

Domnul Downs (care l-a înlocuit pe domnul New ca ofițer de penitenciar) este de serviciu și îi spun că Gail a supravegheat acest pacient în ultimele patru zile și mi-a spus că, dacă monitorul depășește din nou 105, va fi dus direct la Pilgrim Hospital pentru un control complet.

— Nu este chiar atât de ușor, explică domnul Downs. Am doar cinci ofițeri de serviciu în această seară, iar acest deținut nu a fost supus unei evaluări a riscurilor, așa că unul dintre noi ar trebui să-l însoțească.

Domnul Downs oftează, sună după un taxi și instruiește un ofițer să meargă cu deținutul la Pilgrim Hospital (cost 20 de lire

sterline).

Asta înseamnă că în seara asta avem 191 de deținuți care sunt păziți de patru ofițeri – unul dintre ei este o tânără care s-a alăturat recent serviciului.

Noapte bună.

ZIUA 182 – MIERCURI, 16 IANUARIE 2002

10:00 a.m.

Lui Martin, deținutul care a pierdut două luni pentru că a încercat să fure niște haine din închisoare în dimineața în care trebuia să fie eliberat, i s-au adăugat încă 25 de zile la sentință, de data aceasta pentru că a fost prins cu marijuana în cameră. Inițial, el trebuia să părăsească NSC pe 14 decembrie, iar acum nu va fi eliberat decât pe 14 martie. În ritmul ăsta, s-ar putea să ies și eu înaintea lui.

Nu este neobișnuit ca deținuții să ajungă să ispășească o perioadă mai lungă decât pedeapsa inițială. Cu toate acestea, va fi nevoie de mai multe „lovituri" pentru ca Martin să îl învingă pe un deținut din Wayland (*Jurnalul unui lord întemnițat*, Volumul II) care a început cu o pedeapsă de trei ani pentru posesie de heroină și care este încă rezident al acelui penitenciar opt ani mai târziu.

3:00 p.m.

Printre noii sosiți se numără un polițist și un bărbat care a fost condamnat la cinci ani pentru că a încercat să-și ucidă soacra. Restul au intrat pentru infracțiunile obișnuite – spargeri, infracțiuni de conducere, droguri, droguri și droguri. Cu toate acestea, presimt una sau două povești printre aceste persoane.

7:00 p.m.

Am o vizită de la Keith (droguri de clasă B), ceea ce este o surpriză, deoarece și-a completat hârtiile lunea trecută și ar fi trebuit să fie eliberat ieri. Nu-mi vine să cred că a mai comis o infracțiune în ultimele 24 de ore. Nu. Se pare că de la comisia de eliberare condiționată, după ce a informat închisoarea că ar putea fi eliberat luni, i s-a spus acum că trebuie să aștepte până când vor fi semnate încă una sau două hârtii. De ce nu i-au spus asta lunea trecută, în loc să îi crească inutil speranțele?

I-am povestit lui Keith despre un deținut care a fost transferat ieri de la Leicester și care se va întoarce astăzi în acea închisoare.

Autoritățile au uitat să trimită toate detaliile privind eliberarea sa condiționată. Bărbatul a călătorit până la NSC într-o dubă de transport deținuți, a petrecut noaptea aici, iar acum trebuie să se întoarcă la închisoarea Leicester. Apropo, ne așteptăm ca el să se întoarcă la NSC săptămâna viitoare. Această incompetență birocratică va fi plătită din banii contribuabililor.

ZIUA 183 – JOI, 17 IANUARIE 2002

După o lună în care am fost îngrijitor la spital, mi-am format un program de lucru.

5:00-7:00 a.m. Scriu prima versiune a evenimentelor din ziua precedentă.

7:00-7:30 a.m. Trag draperiile, fac patul, pun ceainicul la fiert, mă bărbieresc, fac baie și mă îmbrac.

Pregătesc listele și fac cafea pentru Linda – un strop de lapte, un îndulcitor.

7:30-8:00 a.m. Vizita, de obicei douăzeci-treizeci de deținuți care ridică rețete sau trebuie să facă o programare la doctor la ora nouă.

8:00-8:30 a.m. Eliberez biletele pentru scutire de la muncă la fermă, la uzină, la magazine, la popotă, la departamentul de educație, la blocurile de nord și de sud și la poartă.

8:30-8:45 a.m. Micul dejun în sala de mese.

9:00-10:30 a.m. Cabinetul medicului.

11:00 a.m. Acupunctură, de obicei trei sau patru deținuți.

11:10-11:40 a.m. Citesc versiunea de dimineață a acestui jurnal.

11:50 a.m. Trezirea pacienților care fac acupunctură; Linda îndepărtează acele.

12:00 amiaza Prânz.

12:40 p.m. O sun pe Alison la apartament și îmi iau corespondența de la biroul unității sudice.

1:00-3:00 p.m. Continui a doua redactare a lucrării de ieri.

3:00-4:00 p.m. Verific sosirile din alte închisori. Le țin o scurtă cuvântare introductivă, apoi le iau tensiunea arterială și greutatea și le fac un test de diabet (urină).

4:30-4:50 p.m. Vizita de seară. Deținuții care au primit rețete în această dimineață pot lua medicamentele, deoarece acestea au fost ridicate de la o farmacie din Boston în cursul după-amiezii.

4:50 p.m. Linda pleacă pentru ziua de azi.

5:00 p.m. Cina.

5:30-7:00 p.m. Ultima sesiune de scriere, totalizând aproape șase ore în total.

7:00 p.m. Deschidem sala de la capăt pentru a fi folosită de personal extern, de exemplu, Ascultători, Martorii lui Iehova, sesiuni de consiliere în materie de droguri și alcool și comitete din închisoare.

7:10-8:00 p.m. Citesc corespondența zilei, fac notițe și i le trimit lui Alison.

8:00-10.00 p.m. Doug și Carl mi se alătură la o cafea, pentru a discuta sau pentru a viziona un film la televizor.

10.30 p.m. Citesc până mi se face somn.

Îngrijitorul de spital are cele mai lungi și neregulate ore de lucru dintre toți deținuții. Este program de șapte zile pe săptămână. Sâmbăta și duminica, după ce Linda și Gail au plecat, mătur salonul spitalului, holul, toaleta și baia înainte de a da cu mopul peste tot. (Deși nu-mi amintesc când am făcut ultima dată treburi casnice, găsesc această muncă terapeutică. Totuși, nu aș merge atât de departe încât să spun că îmi place).

Apoi îmi verific proviziile și reaprovizionez dulapurile. Dacă îmi lipsește ceva, întocmesc un formular de comandă pentru magazine (blocnotesuri, hârtie igienică și astăzi pentru un nou aspirator – cel vechi a cedat în sfârșit).

Unii deținuți îmi spun că ar prefera să lucreze în bucătărie sau la popota pentru ofițeri, deoarece primesc mai multă mâncare. Eu prefer să fiu în spital, să fac o baie și să dorm bine.

ZIUA 184 – VINERI, 18 IANUARIE 2002

5:26 a.m.

Tocmai a intrat paznicul de noapte și îmi spune zâmbind că pot fugi. Îmi las stiloul jos și întreb de ce.

— Avem unul în plus pe listă.

— Cum s-a întâmplat asta? întreb.

— Un băiat care a fost eliberat ieri a ajuns acasă și nimeni nu l-a vrut, așa că s-a strecurat înapoi aseară și s-a culcat în vechea lui cameră.

— Și ce ați făcut? întreb.

— L-am dus înapoi la poartă și l-am aruncat afară pentru a doua oară.

Îmi pare rău pentru un om care nu are unde să se ducă și nu pot decât să mă întreb cât timp va trece până când va recidiva.

8:00 a.m.

Mă întâlnesc cu Keith („implicat în mod conștient" cu un drog de clasa B) în timp ce se întoarce de la micul dejun. Probabil că încă mai așteaptă să i se semneze actele lipsă pentru a putea fi eliberat. S-ar putea să fiți – ca și mine – nedumerit de ceea ce înseamnă acuzația sa.

Keith conducea o mică firmă de transport, iar unul dintre camioanele sale fusese echipat cu rezervoare de combustibil de rezervă. Când șoferul a trecut prin vamă, s-a descoperit că rezervoarele de rezervă conțineau 249 de kilograme de marijuana. Keith a fost condamnat la nouă ani de închisoare.

Ori de câte ori un judecător pronunță o sentință în materie de droguri, există o perioadă în funcție de clasa drogului – A, B sau C. De asemenea, este relevant dacă ești considerat ca fiind „în posesie" sau ca furnizor, precum și cantitatea în cauză.

Clasificarea drogurilor:

Clasa A: heroină, ecstasy, cocaină, opiacee

Clasa B: canabis (marijuana) (acum clasa C), amfetamine.

Clasa C: steroizi anabolizanți, keratină, nitrit de amil

(poppers)

Iată un ghid aproximativ al pedepselor *maxime*:

Clasa A: posesie – șapte ani, furnizor – pe viață (amendă sau ambele)
Clasa B: posesie – cinci ani, furnizor – paisprezece ani
Clasa C: posesie – doi ani, furnizor – cinci ani

Mulți dintre deținuți se simt nedreptățiți în condițiile în care sentințele pot varia atât de mult de la o instanță la alta și, având în vedere că peste 50 % dintre deținuți sunt încarcerați pentru acuzații legate de droguri, se fac comparații tot timpul. Câțiva recunosc că au scăpat ușor, în timp ce majoritatea se simt nedreptățiți.

5:00 p.m.

Bărbatul care a fost condamnat la cinci ani de închisoare pentru că a încercat să-și ucidă soacra se dovedește a fi un alt caz neobișnuit. Deținutul respectiv și-a lovit soacra atunci când aceasta a refuzat să-i permită accesul pentru a-și vizita copiii. Aceasta s-a prăbușit și a fost transportată la spital. Întrucât aceasta nu a murit, iar poliția nu a avut dovezi că acesta intenționa să o ucidă, acuzația a fost redusă la furt calificat și a fost condamnat la cinci ani. Ar fi nevoie de o minte juridică antrenată pentru a înțelege cum s-a ajuns la cea de-a doua acuzație. Deținutul explică faptul că, atunci când a plecat în căutarea copiilor săi, a intrat în casa soacrei sale, deși aceasta nu îl invitase înăuntru – iar această infracțiune este furt calificat.

ZIUA 185 – SÂMBĂTĂ, 19 IANUARIE 2002

2:00 p.m.

Speram să-i văd astăzi pe Mary, Will și James, dar autoritățile au decretat că mi-am folosit toate vizitele pentru această lună și, prin urmare, nu-i pot vedea până la începutul lui februarie.

3:00 p.m.

Meciul de fotbal de săptămâna aceasta a fost, de asemenea, anulat, așa că, încă o dată, mă aflu față în față cu cel mai mare dușman al deținutului, plictiseala.

ZIUA 186 – DUMINICĂ, 20 IANUARIE 2002

10:51 a.m.

Domnul Hart (un socialist de modă veche) vizitează spitalul pentru a-mi spune că a apărut o pagină dublă despre mine în *News of the World*. Se pare că Eamon este ultimul fost deținut care și-a luat cei treizeci de arginți și a povestit lumii cum este să împarți camera cu Jeff.

Sunt surprins de numărul de deținuți care mă vizitează astăzi pentru a-mi spune ce cred despre Eamon. Expresii ciudate precum „a încălcat codul", „nu se face așa ceva" vin de la bărbați care sunt în închisoare pentru crimă și vătămare corporală gravă. După Belmarsh, Fletch, Tony, Del Boy și Billy nu au spus nimic, în timp ce Darren, Jimmy, Jules și Sketch din Wayland și-au ținut și ei gura. Aici, la NSC, am încredere în Doug, Carl, Jim, Clive și Matthew. Și ei ar avea povești de spus.

4:00 p.m.

Am înființat un club de ceai în închisoare, deoarece îmi place să fiu gazdă, indiferent de circumstanțe. Recunosc că ar fi fost imposibil la Belmarsh sau la Wayland, dar cum acum locuiesc în spital, pot chiar să trimit invitații. Membrii se limitează la cei care au peste 40 de ani.

Oaspeții mei sunt invitați să participe la „Club Hospital" duminică, între orele 16:00 și 18:00. Vor fi serviți cu ceai, cafea, biscuiți și prăjiturele, oferite de Linda. Numărul actual de membri este de aproximativ o duzină și îi include pe David (fraudă, director de școală), John (fraudă, contabil), John (fraudă, om de afaceri), Keith (posesie de droguri cu bună știință), Brian (fermă de struți și organist de capelă), Doug (import de țigări), maiorul (și-a înjunghiat soția), căpitanul (furt, dat afară din regiment cu toba), Malcolm (fraudă) și Carl (fraudă).

Nu se vorbește despre viața din închisoare, ci despre ceea ce se întâmplă în lumea de afară. Dacă IRA ar trebui să primească camere în Parlament, dacă Bin Laden este mort sau viu, starea

NHS și ultimele noutăți de la meciul test din India. Toți invitații mei respectă regulile clubului. Își scot pantofii și își pun papuci de casă când intră în spital, iar fumatul și înjurăturile nu sunt tolerate. Doi dintre ei ne vor părăsi săptămâna viitoare, Keith va sta cinci ani, iar Brian aproape trei. Ridicăm o cupă în cinstea lor și le urăm succes. Carl și David rămân în urmă să mă ajute la spălatul vaselor.

ZIUA 187 – LUNI, 21 IANUARIE 2002

7:30 a.m.

Încep să cunosc obișnuiții spitalului: cinci deținuți care se prezintă în fiecare dimineață, între 7:30 și 8:00, pentru a-și lua medicamentele. Nu am reușit să înțeleg de ce acești cinci au nevoie de aceleași medicamente pentru ceva de care majoritatea dintre noi își revin în câteva zile. Sora are suspiciunile ei, dar dacă un deținut se plânge de o durere de dinți, de o entorsă musculară sau de artrită, acesta are dreptul la medicamente pe bază de opiacee – de exemplu codeină, co-codamol sau dextropropoxifen. Acestea vor apărea ca fiind pozitive la orice test antidrog, iar dacă un deținut le-a luat în fiecare zi timp de o lună, poate pretinde: „Sunt medicamentele mele, șefu'." Cu toate acestea, dacă un deținut este testat pozitiv la heroină, spitalul va lua o mostră de sânge și va cere sfatul medicului pentru a stabili dacă medicamentele sale zilnice ar fi înregistrat acel nivel ridicat. Mai mulți deținuți au descoperit că un astfel de element de îndoială lucrează în favoarea lor. Doug mi-a spus că unii dependenți se întorc în camerele lor, aruncă pastilele în toaletă și apoi își iau doza zilnică de heroină.

11:20 a.m.

Un condamnat pe viață pe nume Bob (12 ani, crimă) urmează să se prezinte săptămâna viitoare în fața comisiei de eliberare condiționată. El se apropie de sfârșitul perioadei de pedeapsă, iar Ministerul de Interne recomandă de obicei ca deținutul să mai stea cel puțin încă doi ani înainte de a lua în considerare eliberarea. Recent, această decizie a fost luată de la Ministerul de Interne și a fost transferată comisiei de eliberare condiționată. Bob a primit o scrisoare din partea comisiei în această dimineață, în care a fost informat că va fi eliberat joia viitoare.

Încercați să vă imaginați că ați executat doisprezece ani de închisoare (gândiți-vă ce vârstă aveați acum doisprezece ani) și acum presupuneți că va trebui să mai faceți încă doi ani, dar

apoi vi se spune că veți fi eliberat joi.

Omul se plimbă amețit, nu în ultimul rând pentru că a căzut ieri de pe o scară și acum are glezna în ghips. Ce mod de a-ți începe reîntoarcerea pe Pământ.

ZIUA 188 – MARȚI, 22 IANUARIE 2002

11:00 a.m.

Andrew Pierce de la *The Times* a intrat în posesia știrii că Libby Purves îi va lua mâine un interviu lui Mary. Probabil că BBC a divulgat-o, dar nu mă pot plânge, pentru că articolul se citește bine, chiar dacă domnul Pierce are iluzia că NSC se află în Cambridgeshire. Mi-aș dori să fie așa.

4:00 p.m.

Printre mesajele mele de după-amiază se numără o felicitare de Sfântul Valentin, ceea ce este ca și cum aș primi o felicitare de Crăciun în noiembrie, o cerere în căsătorie, o ofertă pentru un rol într-un film (Feldmareșalul Haig), o solicitare de a prezenta un serial de televiziune în douăsprezece episoade și o invitație de a ține un discurs după cină la Sydney în septembrie anul viitor. Oare știu ei ceva ce eu nu știu?

8:00 p.m.

Un ofițer vine din rondul de noapte pentru o cafea. Îmi povestește o întâmplare alarmantă despre un eveniment care a avut loc în ultima sa închisoare.

Este unanim acceptat printre deținuți că, dacă un anumit ofițer are ceva cu tine, nu poți face nimic în privința asta. Poți parcurge procedura de reclamații, dar chiar dacă ai dreptate, ofițerii se vor sprijini întotdeauna între ei dacă un coleg are probleme. Aș putea umple o carte cu astfel de cazuri. Eu însumi am trăit acest lucru la un nivel atât de mărunt încât nu am considerat că incidentul merită să fie înregistrat. Cu acea ocazie, guvernatorul și-a cerut scuze personal, dar m-a sfătuit totuși să nu depun o plângere.

Cu toate acestea, să revenim la un deținut din blocul de nord care a avut îndrăzneala de a depune o plângere scrisă împotriva unui anumit ofițer. Cu această ocazie, nu pot decât să fiu de acord cu deținutul că ofițerul în cauză este un bătăuș. Cu toate acestea, după o anchetă îndelungată (totul în închisoare este

îndelungat), ofițerul a fost exonerat de orice răspundere, dar acest lucru nu l-a împiedicat să caute răzbunare.

Deținutul în cauză ispășea o pedeapsă de cinci ani și, în momentul în care a intrat în închisoare, avea o aventură despre care soția sa nu știa, iar pentru a se adăuga la complicații, aventura era cu un alt bărbat. Deținutul primea vizita unuia dintre ei la fiecare două săptămâni, în timp ce le scria amândurora în timpul săptămânii. Regula în închisorile închise este că îți lași scrisorile nesigilate în biroul unității, astfel încât să poată fi citite de ofițerul de serviciu pentru a verifica dacă mai ești implicat în vreo activitate infracțională sau dacă mai ceri să ți se trimită droguri. Atunci când deținutul a lăsat cele două scrisori în biroul unității, ofițerul de serviciu era același om despre care el a depus o plângere la guvernator. Ofițerul a citit ambele scrisori de dragoste și, da, ați ghicit, le-a schimbat și a sigilat plicurile și, odată cu ele, soarta deținutului.

De unde știu că este adevărat? Pentru că ofițerul implicat tocmai mi-a spus-o și este fericit să o spună oricărei persoane pe care o consideră o amenințare.

ZIUA 189 - MIERCURI, 23 IANUARIE 2002

9:00 a.m.

Mary este la *Midweek* cu Libby Purves.

12:15 p.m.

O sun pe Mary. Pleacă să ia masa de prânz cu Ken Howard RA și alte personalități artistice.

2:00 p.m.

Vizitatorii mei de astăzi sunt Michael Portillo și Alan Jones (John Humphreys din Australia). Mai întâi trebuie să îmi clarific poziția cu privire la candidatura lui Michael la conducere. Mi-aș fi dorit ca el să-i urmeze lui John Major ca lider al partidului. De asemenea, aș fi votat pentru ca el să îl înlocuiască pe William Hague, deși aș fi fost împărțit dacă Malcolm Rifkind și-ar fi recâștigat locul din Edinburgh.

Este o vizită plăcută și îmi amintește cât de mult îmi lipsește atmosfera de la Westminster, așa cum sunt eu, blocat în cel mai rece și mai îndepărtat colț din Lincolnshire. Michael ne vorbește despre una sau două schimbări pe care le-ar fi făcut dacă ar fi fost ales lider. El sugerează că avem nevoie de propria noastră „Clauză 4", pe care Tony Blair a transformat-o atât de strălucit într-o problemă importantă, deși nu are nicio semnificație reală. Michael consideră, de asemenea, că toți candidații parlamentari ai partidului ar trebui să fie selectați de la centru, îndepărtând puterea de la circumscripții. De asemenea, îl îngrijorează cât de puține femei și membri ai grupurilor minoritare ajung în băncile conservatoare. El subliniază că, la ultimele alegeri, partidul a adăugat doar o singură femeie nouă în rândurile sale, în condițiile în care Partidul Laburist are peste cincizeci.

— Nu este o reclamă prea bună pentru noul partid modern, cuprinzător, adaugă el.

— Dar cum ai fi gestionat problema europeană? întreabă Alan.

Michael este pe punctul de a răspunde când acel socialist

roșu și fierbinte (consilier local laburist), ofițerul Hart, ne spune că timpul nostru a expirat.

Politica nu este atât de copleșită de talente încât conservatorii să poată supraviețui fără Portillo, Rifkind, Hague, Clarke și Redwood, toți jucând roluri importante, mai ales cât timp suntem în opoziție.

Când cei doi bărbați au plecat, eram înfierbântat. O oră mai târziu îmi venea să evadez.

5:00 p.m.

Am sunat-o pe Mary. Tocmai ieșise din cabinetul lui Julian Malins QC și se duce la cină cu Leo Rothschild.

ZIUA 191 – VINERI, 25 IANUARIE 2002

8:15 a.m.

Sunt chemat de la micul dejun prin megafon și mi se spune să mă întorc imediat la spital. Cinci noi prizonieri au venit aseară, după ce Gail a plecat acasă. Au nevoie să li se facă toate verificările preliminare (ritm cardiac, greutate, înălțime) înainte ca doctorul Walling să sosească la ora nouă. Unul dintre noii veniți anunță cu o mândrie considerabilă că, deși este a cincea sa infracțiune, este prima sa vizită la NSC.

10:30 a.m.

După ce vizita se termină, Dr. Walling mi se alătură pentru o cafea în salon.

— Unul dintre ei a fost un coșmar, spune el, ca și cum eu nu aș fi fost „unul dintre ei".

Nu mi-a spus la care dintre cei douăzeci de pacienți se referea, iar eu nu am întrebat. Cu toate acestea, următoarea sa frază m-a luat prin surprindere.

— Trebuia să iau o probă de sânge și nu am putut găsi o venă în brațele sau picioarele lui, așa că am ajuns să-i injectez penisul. Nu are nici măcar jumătate din vârsta ta, Jeffrey, dar tu îi vei supraviețui.

2:00 p.m.

A sosit noul aspirator. Acesta este un eveniment important în viața mea.

4:00 p.m.

O sun pe Mary la Grantchester. Are câteva vești: Brian Mawhinney a primit un răspuns la scrisoarea sa către Sir John Stevens, comisarul Poliției Metropolitane, în care întreba de ce mi-am pierdut dreptul la categoria D și am fost trimis la Wayland. A fost solicitat un raport cu privire la circumstanțele în care a fost luată această decizie și va fi transmis lui Brian imediat ce comisarul îl va primi.

Următoarea veste a lui Mary este devastatoare.

În 1999, Julian Mallins a avut amabilitatea de a-i trimite o notă pe care o păstrase în dosarele sale (vezi mai jos), trimisă de Geoffrey Shaw jr. lui Michael Hill pentru apărare în procesul de calomnie. În notă, Shaw îi cere lui Julian cele două agende ale mele din 1986 (un jurnal A4 și un jurnal Economist) „în cazul în care Michael cere să le consulte". Julian le-a dat jurnalele lui Shaw și Hill pentru a le examina și i-a spus lui Mary că este destul de sigur că ei le-au fi analizat cu atenție – și că, în mod clar, nu au găsit nimic demn de a fi menționat din ele, deoarece nu au reprezentat o probă în procesul de calomnie. Julian a adăugat că ar fi o „prostie absolută" să se sugereze că avocații de la Star nu ar fi putut examina aceste două agende (despre care Angela Peppiatt a susținut în procesul penal că erau aproape în întregime goale) în instanță pentru a găsi alte însemnări.

TEMPLE,
LONDON

Tuesday morning

Dear Julian.

Could you have Mr. Archer's diaries in court in case Michael asks to look at them?

I was told to ask you this last night. I'm sorry I forgot to do so!

Yours

Geoffrey Robertson

Mai târziu, Julian i-a scris lui Mary: „Legea engleză din 1986 era în regulă. Dacă Michael Hill ar fi sugerat că toate dovezile pentru alibi erau adevărate, cu excepția datei, nici Lordul Archer din boxa martorilor, nici judecătorul, cu atât mai puțin Lordul Alexander și nici eu, nu ne-am fi putut opune ca Michael Hill să cerceteze restul jurnalului pentru a găsi aceeași întâlnire la cină cu același însoțitor, la același restaurant, dar la o altă dată".

Niciunul dintre noi nu știa nimic despre jurnalul de buzunar al lui Peppiatt din 1986, în care și-a notat atât propriile angajamente, cât și pe cele ale mele, păstrat ca fiind proprietatea ei timp de peste zece ani, dar prezentat în instanță ca fiind „adevăratul" meu jurnal pentru acel an.

Mary mi-a spus, de asemenea, că i-a scris lui Godfrey Barker în legătură cu referirea sa anterioară la faptul că a luat masa cu domnul judecător Potts cu ceva timp înainte de proces, când judecătorul ar fi putut face remarci denigratoare la adresa mea. Ea se teme acum că Godfrey va dispărea în momentul în care va fi anunțată data apelului.

ZIUA 192 – SÂMBĂTĂ, 26 IANUARIE 2002

10:00 a.m.

Mă cântăresc. Of. Am 100 de kilograme. Of. Am slăbit 5 kilograme în cele trei săptămâni petrecute la Belmarsh, ajungând la 80 de kilograme. La Wayland, am pus înapoi cele 5 kilograme în zece săptămâni, deși am fost la sală în fiecare zi. La NSC mâncarea este mai bună, dar din cauza serviciului meu nu am timp să merg la sală (scuză proastă). De luni trebuie să nu mai mănânc ciocolată și să mă întorc la sală. Sunt hotărât să părăsesc închisoarea, oricând, cu aproximativ 80 de kilograme.

1:00 p.m.

Primesc vizita unui deținut care a fost condamnat la trei luni, ceea ce înseamnă că va face în jur de cinci sau șase săptămâni. Infracțiunea lui? Furtul a 120 de lire sterline în timp ce se afla într-o poziție de încredere. A fost polițist. Nu intru în prea multe detalii despre infracțiunea sa, deoarece mă interesează mai mult problemele cu care se confruntă un ofițer de poliție atunci când este trimis la închisoare. Este remarcabil de sincer.

La sosirea sa, a fost plasat în blocul de nord și în câteva minute a recunoscut un traficant de droguri pe care îl arestase în trecut. I-a raportat acest lucru domnului Hughes, ofițerul de unitate, și a fost imediat plasat în izolare peste noapte. Guvernatorul de serviciu a trebuit să ia o decizie în dimineața următoare cu privire la care dintre ei să fie expediat. El l-a ales pe traficantul de droguri, deoarece acesta fusese recent depistat pozitiv la un test antidrog. Polițistul a fost pus înapoi în blocul de nord, i s-a dat o slujbă în bucătărie și i s-a spus să țină capul plecat. Asta a fost acum o săptămână. Până în prezent, nimeni nu l-a recunoscut, dar mai are de ispășit două săptămâni.

De altfel, a fost acuzat inițial de furtul a 1.000 de lire sterline, care, în momentul în care cazul a ajuns în instanță, se redusese la 120 de lire sterline. Totuși, asta s-a întâmplat acum trei ani, iar în acest timp a fost suspendat din funcție cu salariul integral (puțin peste 60.000 de lire sterline).

Poliției și Serviciului de penitenciare nu pare să le pese cât de mulți bani ai contribuabililor cheltuiesc. Dacă oricare dintre cele două servicii ar fi fost o companie privată, ar fi fost declarate în faliment în decurs de un an. Nu sugerez că nu ar fi trebuit să fie acuzat, dar spun că nu ar fi trebuit să coste peste 100.000 de lire sterline și să dureze trei ani pentru a descoperi dacă a furat 120 de lire sterline.

2:00 p.m.

Stau în ploaie și mă uit cum echipa de fotbal a închisorii se descurcă puțin mai bine decât săptămâna trecută. Cu toate acestea, unul dintre cei mai buni atacanți ai noștri, Jean-Noel, este suspendat când domnul Masters (antrenorul nostru) primește un apel prin interfon pentru a spune că Jean-Noel este așteptat de o tânără doamnă în sala de vizite. El iese în fugă de pe teren, face repede duș, se schimbă și se alătură prietenei sale.

În acel moment suntem conduși cu 1-0. Pierdem cu 5-1.

5:00 p.m.

La ceai am simțit că trebuie să-l cert pe Jean-Noel pentru că și-a greșit prioritățile și a dezamăgit echipa. La urma urmei, cu siguranță meciul era mai important decât să-și vadă prietena și, în orice caz, cum putea uita că ea venea? A râs și a explicat că s-au certat în timpul săptămânii și că ea i-a spus că nu va veni. Ea a venit, iar noi am pierdut.

6:00 p.m.

Un alt teanc de scrisori mă așteaptă la spital, inclusiv o lungă misivă scrisă de mână de la John Major, care, printre altele, menționează că a auzit că scriu un jurnal de închisoare. El sugerează că relatarea faptelor va fi atât interesantă, cât și informativă, dar vrea să afle și care sunt sentimentele mele personale cu privire la problemele și persoanele implicate. Adaugă că nu este surprins de faptul că publicul a fost atât de generos; spune că a primit mult mai multă simpatie și susținere atunci când a pierdut alegerile decât atunci când a câștigat.

ZIUA 193 – DUMINICĂ, 27 IANUARIE 2002

4:00 p.m.

Membrii Clubului Hospital se întâlnesc pentru ceai și biscuiți. Cu toate acestea, deoarece Brian (ferma de struți), Keith (cu bună știință, etc.) și John (fraudă) au fost eliberați săptămâna aceasta, iar David (fraudă) și Malcolm (fraudă) sunt în concediu în oraș, mica noastră trupă de tâlhari s-a redus la cinci. Discutăm dacă ar trebui să mai invităm pe cineva să se alăture clubului, ca și cum am participa cu toții la o ședință a comitetului conservator; și să recunoaștem, Partidul Conservator pare să sufere de o problemă similară. Unii dintre ei au fost eliberați, iar alți câțiva sunt în concediu temporar. Dar, la fel ca în închisoare, trebuie să ne întrebăm câți dintre ei se vor întoarce la timp.

6:00 p.m.

Petrec o seară liniștită citind și aducând la zi jurnalul.

ZIUA 194 – LUNI, 28 IANUARIE 2002

12:45 a.m.

Ofițerul de noapte de serviciu mă trezește și îmi cere o pungă de gheață. Iau una din frigider și îl întreb dacă are nevoie de ajutor.

— Nu, spune fără explicații, și pleacă în grabă.

2:15 a.m.

Același ofițer mă trezește din nou când se întoarce însoțit de un deținut pe nume Davis, care are o umflătură mare pe frunte și tăieturi pe față. Domnul Hayes explică faptul că deținutul s-a bătut, iar fereastra de la ușa sa s-a spart, lăsând sticlă pe podea. Deținutul nu poate rămâne în camera sa, deoarece dacă ar fi rănit de o bucată de sticlă spartă ar putea da în judecată Serviciul Penitenciar pentru neglijență (vă vine să credeți?).

În timp ce îi aranjăm patul, Davis îmi spune că celălalt deținut implicat în bătaie a fost colegul său de celulă Smith (unul dintre cei unsprezece Smith aflați în prezent la NSC), care a fost mutat acum în blocul de sud. Au împărțit un apartament timp de opt luni, un fel de căsătorie forțată. Smith, care lucrează în domeniul educației, are adesea nevoie să împrumute țigări. Davis s-a săturat de acest lucru și a refuzat să îi dea tutunul, așa că Smith s-a luat la harță cu el. Davis susține că nu s-a răzbunat, deoarece fusese recent acuzat de consum de marijuana și nu avea nevoie să fie „prins" din nou. După ce Smith s-a liniștit, Davis a decis să părăsească încăperea. În timp ce deschidea ușa, Smith a luat un picior de masă care se rupsese în timpul luptei și l-a lovit pe Davis – de unde și cioburile de sticlă spartă și tăieturile și vânătăile.

Nu se leagă nimic și sunt sigur că Davis își va rafina povestea până în momentul în care va ajunge în fața guvernatorului. Atenție, aș vrea să aud versiunea lui Smith despre ceea ce s-a întâmplat.

9:00 a.m.

Ambii prizonieri implicați în scandalul de aseară trebuie să fie declarați apți înainte de a fi judecați la ora zece. Stau de vorbă unul cu celălalt ca niște prieteni la cataramă într-un colț al sălii de așteptare.

12:00 amiaza

În timpul prânzului aflu că celor doi colegi de bătaie li s-a reținut din salariu o sumă corespunzătoare a două săptămâni de lucru pentru a acoperi pagubele pe care le-au provocat mobilierului și ferestrei sparte din camera lor. De asemenea, li s-au adăugat șapte zile la pedeapsă. Acest lucru este semnificativ pentru Smith, deoarece urma să fie eliberat peste două săptămâni. Mi s-a spus că motivul pentru care nu au primit o pedeapsă mai aspră a fost că amândoi și-au cerut scuze guvernatorului și apoi unul altuia. Au plecat aproape ținându-se de mână.

7:00 p.m.

Mă duc la cantină să cumpăr niște cuburi Oxo, apă Evian, două cartele telefonice și o conservă de șuncă Princes. Fără ciocolată.

Domnul Blackman (ofițerul de serviciu) mă întreabă dacă vreau o felicitare de Ziua Îndrăgostiților și îmi prezintă o gamă largă de exemplare. Toate au o înălțime de aproximativ 30 de centimetri și conțin unele dintre cele mai proaste cuplete cu rime pe care le-am întâlnit vreodată; mai interesant este faptul că sunt la fel de multe felicitări pentru bărbați ca și pentru femei. Evident, nu-mi maschez surpriza, pentru că domnul Blackman oftează și spune:

— Dacă nu le-aș furniza în număr egal, aș fi acuzat de discriminare.

ZIUA 195 – MARȚI, 29 IANUARIE 2002

9:00 a.m.

Zece noi deținuți care au sosit aseară de la Leicester așteaptă să fie consultați de medic. În timp ce stau la masă, unul dintre ei se laudă că poate să bată întotdeauna orice test antidrog, păcălind chiar și aparatul etilotest. Deși Lee știe foarte bine că scriu un jurnal, este totuși destul de dispus să-și dezvăluie secretele. Lee are în jur de douăzeci de ani, arată bine și este bine făcut. Cu toate acestea, după o singură privire aruncată la interiorul brațului său, nu există nicio îndoială că se droghează și Dumnezeu știe în ce stare va fi peste zece ani.

— Cum poți învinge un test antidrog? întreb.

— Ușor, spune el, și scoate din buzunarul blugilor un săpun micuț – din acela pe care îl găsești în chiuveta oricărui hotel mic. El rupe săpunul în două, îl pune în gură și începe să-l sugă ca pe o bomboană tare fiartă.

— Și ce se întâmplă dacă faci asta? întreb.

— Dacă voi fi testat în următoarele câteva ore, proba mea de urină va fi atât de tulbure încât nu vor putea să o considere concludentă și nu au voie să mă testeze din nou timp de douăzeci și opt de zile. Până atunci voi avea suficient timp să spăl totul din organism. Pot chiar să continui să iau heroină până în a douăzeci și patra zi; doar canabisul are nevoie de o lună pentru a fi eliminat din fluxul sanguin.

— Dar asta nu se poate aplica și în cazul alcooltestului?

— Nu, spune el râzând, dar am două moduri de a învinge alcooltestul.

Scoate trei bănuți dintr-un alt buzunar și începe să-i sugă. După câteva clipe, îi scoate și susține că alcoolul este neutralizat de cupru și, prin urmare, acesta nu va fi înregistrat.

— Dar ce se întâmplă dacă poliția nu îți lasă suficient timp să pui monedele în gură?

— Tot îi pot învinge, spune Lee, folosind tehnica mea specială de respirație.

Toți deținuții din sala de așteptare sunt acum atenți la fiecare

cuvânt al lui, iar când următorul pacient este chemat la doctor, nu se mișcă, de teamă să nu piardă ultima parte.

— Când poliția îți înmânează aparatul în care trebuie să sufli, continuă Lee, conștient de audiența sa captivă, îți pompezi pieptul, dar nu respiri adânc. În următoarele patru secunde, inspiri foarte puțin aer, până când aparatul înregistrează culoarea portocalie. Înapoiezi aparatul și gâfâi ca și cum ai fi dat totul. Vei scăpa pentru că verdele este negativ, iar portocaliul este încă în regulă. Doar de roșu trebuie să îți faci griji, iar ei nu te pot incrimina odată ce ai înregistrat portocaliu. Și, continuă el, dacă ochii tăi sunt încețoșați sau goi, am și o modalitate de a trece peste această problemă. Există un produs pe care îl poți cumpăra fără prescripție medicală de la orice farmacie, numit Z1, care a fost creat pentru cei care frecventează cluburile pentru a împiedica iritarea ochilor de către fum. O combinație de cupru, respirație atentă și Z1 și nu vei fi niciodată acuzat.

11:00 a.m.

Unul dintre deținuți a fost pus sub supraveghere pentru sinucidere. Este un băiat de 21 de ani, 1,65 m, 50 de kilograme și este îngrozit de propria umbră. Este închis pentru conducere fără permis și va fi eliberat peste două săptămâni.

Apare la ora unsprezece pentru a lua două cearceafuri noi și ne dă două într-o pungă de plastic pentru că le-a udat aseară. În timp ce eu mă duc la dulap să iau alte cearceafuri, el se plimbă în cercuri mici, mormăind singur.

Gail nu poate fi sigură că totul este o prefăcătorie, pentru că în prezent lucrează la fermă, iar unii deținuți ar face orice pentru a scăpa de acest detaliu. De fapt, când află că i se va acorda o schimbare de loc de muncă, zâmbește pentru prima dată. Cu toate acestea, Gail nu-și poate permite să își asume niciun risc, așa că redactează un raport detaliat pentru ofițerul unității.

Supravegherea sinucigașilor în acest caz particular înseamnă că un ofițer (domnul Jones) va trebui să verifice deținutul la fiecare oră până când toți cei implicați vor fi siguri că acesta și-a revenit la normal. Acest lucru durează de obicei două-trei zile.

Vă voi ține la curent.

7:00 p.m.

Doug are gripă, iar Carl este la repetiția de cântat cu „contra și pro”, așa că sunt singur în seara asta.

Citesc o lucrare despre efectele heroinei asupra copiilor, scrisă de Dr. Simon Wills. Nu mi-am imaginat niciodată că Dr. Wills îl va înlocui pe Freddie Forsyth ca lectură de culcare.

ZIUA 196 – MIERCURI, 30 IANUARIE 2002

9:00 a.m.

Sosesc doi deținuți din Nottingham (categoria A). Un tânăr care ispășește patru luni de închisoare pentru o infracțiune în trafic îmi spune că în blocul său de la Nottingham au avut trei sinucideri în trei săptămâni, toți fiind deținuți care nu fuseseră încă condamnați.

Celălalt deținut dă din cap și îmi spune că a fost obligat să împartă celula cu un bărbat care se injecta cu oțet pentru că nu-și permitea heroină.

ZIUA 197 – JOI, 31 IANUARIE 2002

10:00 a.m.

Domnul Lewis vine să o vadă pe Linda, deoarece este ultima sa zi oficială ca guvernator. Și-a predat cheile, cătușele, fluierul, lanterna, cartea de identitate și tot ceea ce denotă poziția sa de autoritate. O experiență care, evident, nu i-a plăcut. Glumește despre faptul că a devenit brusc conștient de televiziunea de după-amiază și de reclamele nesfârșite la scaune confortabile care se mișcă prin apăsarea unui buton, la paturi care își schimbă forma când te întorci și la băi din care poți ieși cu ușurință.

Domnul Lewis zâmbește, își ia rămas bun și ne strângem mâinile. Bănuiesc că nu ne vom mai întâlni niciodată, căci amândoi ne îndreptăm spre o viață în baston.

11:00 a.m.

Domnul McQuity, inspectorul național de sănătate, face o vizită la NSC și nu-i lasă Lindei nicio îndoială că este foarte mulțumit de modul în care conduce spitalul închisorii.

2:30 p.m.

Presa este plină de articole despre problemele cu care se confruntă Serviciul de penitenciare din cauza supraaglomerării. În prezent, există un număr maxim de 71.000 de locuri, iar puțin peste 70.000 dintre acestea sunt ocupate. Secretarul de stat pentru afaceri interne, David Blunkett, are de ales între a elibera mai devreme deținuții sau a construi mai multe închisori. Tocmai a anunțat că perioada de eliberare condiționată va fi extinsă de la două la trei luni, cu efect de la 1 aprilie. Astfel, voi fi eliberat cu trei luni mai devreme dacă la apel mi se va scădea sentința chiar și cu o zi.

4:00 p.m.

Printre cei care vor sosi în această după-amiază se numără un deținut din Lincoln care mai are de executat doar trei

săptămâni. Nu a încetat să se plângă din momentul în care a ajuns. Cere o cameră single cu televizor și o placă de pat pentru că suferă de dureri de spate. Toți deținuții își încep viața la NSC într-o cameră dublă și există mai mulți deținuți care sunt aici de câteva luni și încă nu au televizor. În ceea ce privește placa, toate cele patru sunt date în acest moment.

La o oră după ce a părăsit spitalul, deținutul a fost descoperit întins pe spate în parcarea de lângă mașina guvernatorului. Când domnul Leighton a fost chemat să se ocupe de problemă, a spus că nu vede niciun motiv pentru care deținutul să nu doarmă în parcare și a plecat cu mașina. Deținutul s-a întors în camera care i-a fost alocată în decurs de o oră. De atunci nu a mai avut probleme.

ZIUA 198 – VINERI, 1 FEBRUARIE 2002

9:00 a.m.

Printre cei care astăzi completează hârtiile pentru eliberare se numără un tânăr care nu a împlinit încă treizeci de ani, dar care a fost la închisoare de optsprezece ori. Este un hoț mărunt de buzunare, care nu se teme de închisoare – și acesta este punctul important. Pentru el, este un inconvenient temporar în cariera sa. Pentru că nu are antecedente de violență sau de implicare în traficul de droguri, rareori este condamnat la mai mult de șase luni. Petrece câteva zile într-o închisoare de categoria A, înainte de a fi transferat într-o închisoare de categoria D, o închisoare deschisă. NSC îi asigură trei mese pe zi, o cameră și compania unor colegi profesioniști. Când va ieși, va continua să fure până când va fi prins din nou. Atunci va fi arestat, condamnat și se va întoarce la NSC, cea mai apropiată închisoare de categoria D de casa sa din Boston.{31} Câștigă între cincizeci și o sută de mii de dolari pe an (fără taxe), în funcție de câte luni petrece „afară" într-un anumit an.

Domnul Hocking (șeful securității) mi-a spus că acest tânăr are un drum lung de parcurs înainte de a-l învinge pe Greville, hoțul care a părăsit NSC anul trecut la vârsta de șaizeci și trei de ani, declarând că acum are destui bani pentru a se pensiona. În timpul unei cariere cu normă întreagă, Greville a fost condamnat în treizeci și una de ocazii (nu este un record) și a preferat NSC, unde a fost întotdeauna numit îngrijitor la recepție la câteva zile după ce a intrat din nou. Era atât de profesionist în ocupația aleasă încât, dacă în zona sa avea loc o spargere, fără absolut nicio urmă de intrare, amprente sau alte indicii, poliția locală făcea imediat o vizită la casa lui Greville. De atunci, Greville s-a retras într-un bungalou pe malul mării pentru a trăi din profiturile sale și pentru a-și îngriji grădina. Și astfel, uite o altă poveste, despre care domnul Hocking jură că este adevărată.

Greville a fost principalul suspect atunci când au dispărut niște monede valoroase dintr-un muzeu local. Câteva zile mai

târziu, poliția a primit un pont anonim care spunea că Greville a fost văzut îngropând ceva în grădină. O echipă de polițiști a sosit în decurs de o oră și a început să sape; au stat acolo cinci zile, dar nu au găsit nimic.

Ulterior, Greville i-a mulțumit în scris șefului poliției pentru treaba excelentă pe care oamenii săi au făcut-o la răscolirea pământului, în special pentru modul în care au lăsat totul atât de îngrijit și ordonat.

2:30 p.m.

Mă tund la frizerul excelent al închisorii, Gary (jumătate de carte de telefon). Vreau să arăt elegant pentru vizitatorii mei de duminică.

3:00 p.m.

Vineri este ziua în care fiecare deținut își schimbă efectele personale. Spitalul are propriul timp alocat, deoarece avem nevoie de douăzeci de prosoape noi, șase cearceafuri, douăsprezece fețe de pernă și mai multe articole diferite de echipament de curățenie în fiecare săptămână. În timp ce infirmierul șef, Mark (jaf armat, zece ani), selectează o clasă mai bună de prosoape pentru spital, îmi povestește despre un deținut care tocmai a venit pentru schimbarea săptămânală a hainelor.

Acest deținut anume lucrează la fermă și nu se dezbracă niciodată de la o săptămână la alta, nici măcar când se duce la culcare. Are o cameră dublă numai pentru el, pentru că, surpriză, surpriză, nimeni nu este dispus să împartă un pat cu el. Mark se întreabă dacă nu cumva face asta doar pentru a se asigura că va ajunge să aibă o cameră de o persoană. Mi-e greu să cred că cineva ar fi dispus să sufere un asemenea disconfort doar pentru a se asigura că va fi lăsat singur.

Înainte de a întreba, pentru că am făcut-o, Serviciul penitenciar nu îl poate obliga să se spele sau să se bărbierească. Aceasta ar încălca drepturile omului.

ZIUA 199 – SÂMBĂTĂ, 2 FEBRUARIE 2002

9:24 a.m.

Domnul Berlyn trece pe aici. A fost de acord cu sugestia Lindei ca un specialist în droguri să viziteze închisoarea pentru a-mi oferi o perspectivă asupra problemelor cu care se confruntă în prezent copiii mici în școli. Dar domnul Berlyn face un pas mai departe și îmi vorbește despre un ofițer de la închisoarea Stocken care vizitează în mod regulat școlile din East Anglia pentru a le spune elevilor de ce nu ar vrea să ajungă în închisoare, și ar putea fi posibil ca eu, odată ce am trecut FLED-ul, să-l însoțesc și să învăț despre droguri la fața locului. Dacă mi se reduce pedeapsa, mi s-ar permite să vizitez imediat școlile, în loc să trec prin întregul proces de învățare după apelul meu.

11:00 a.m.

Sora este pe punctul de a închide infirmeria, când un deținut cu un aspect foarte deprimat intră șchiopătând.

— M-au prins crabii, spune el, cu mâna înfășurată în jurul părții de sus a pantalonilor.

Sora descuie ușa cabinetului și îl lasă să intre. El pare neliniștit, iar Linda pare îngrijorată. Își desface încet fermoarul blugilor, cu o durere evidentă, și își pune mâinile înăuntru. Linda și cu mine ne holbăm în timp ce el își desface încet mâinile pentru a dezvălui doi crabi mici, vii, pe care îi pasează Lindei. Ea se dă înapoi, în timp ce eu izbucnesc în râs, conștient că vom fi ținta umorului din închisoare pentru câteva săptămâni de acum încolo.

— Doamne, spune Linda, în timp ce se uită la blugii lui descheiați, nu-mi place cum arată asta. Cred că va trebui să iau o mostră de sânge.

Deținutul se grăbește să iasă pe ușă, cu blugii căzându-i în jurul genunchilor. Onoarea este restabilită, cu excepția faptului că el râde la urmă, pentru că îngrijitorul spitalului (eu) este cel care ajunge să ducă cei doi crabi înapoi în mare.

2:00 p.m.

Un deținut a fost prins în parcarea pentru vizitatori în posesia a două grame de heroină. În exterior, două grame de heroină au o valoare de 80 de lire sterline. În închisoare, fiecare gram va fi transformat în zece puncte, iar fiecare punct va fi transformat în trei vânzări. Fiecare vânzare va fi compusă dintr-o treime de heroină și două treimi de paracetamol zdrobit, care poate fi luat în orice zi de la spital de către un deținut care pretinde că îl doare capul. Fiecare vânzare valorează 5 lire sterline, astfel încât dealerul se alege cu 300 de lire sterline pentru două grame, de aproape patru ori mai mult decât prețul pieței.

Unii traficanți sunt fericiți să rămână în închisoare pentru că pot face mai mulți bani înăuntru decât „afară". Deținutul în cauză susține că un bărbat care era în vizită la un alt deținut i-a dat un pachet în parcare. Șeful securității știe cine era vizitatorul, dar nu-l poate acuza pentru că nu a fost prins în flagrant. Știe, de asemenea, cărui deținut îi era destinată heroina, dar și el este în afara oricărui pericol, deoarece nu a primit-o niciodată.

ZIUA 200 – DUMINICĂ, 3 FEBRUARIE 2002

5:00 a.m.

Mă trezesc devreme și scriu timp de două ore.

2:00 p.m.

Vizitatorii mei de astăzi sunt fiul meu Will și Chris Beetles. Will mă conduce prin pregătirile pentru apelul meu la sentință, care sunt aproape finalizate, deoarece ambele cercetări privind sperjurul și încercarea de a perverti cursul justiției arată că optsprezece luni ar fi, din punct de vedere istoric, o sentință lungă pentru un infractor la prima abatere. Chris mă ține la curent cu tot ceea ce se întâmplă în lumea artei.

4:00 p.m.

La ceaiul de duminică după-amiază de la Club Hospital, David (fraudă, profesor) dezvăluie că Brian (fraudă la ferma de struți) și John (fraudă) au probleme de când au fost eliberați. Brian se trezește în toiul nopții, transpirând, pentru că se teme că nu va ajunge la timp pentru verificarea de la ora 19:00, iar John este stresat pentru că nu a reușit să își găsească un loc de muncă.

6:00 p.m.

După ce membrii clubului au plecat, mă așez să îmi pregătesc cina. Într-un bol mare de supă (un cadou de la William), pun conținutul unei conserve de șuncă Princes, două pachete de chipsuri Walkers și un cub Oxo; apoi torn apă fierbinte deasupra. Ce combinație! Mănânc în timp ce citesc *Street Drugs* de Andrew Tyler, cartea pe care mi-am propus să o citesc în această săptămână.

Mâncarea este minunată, iar cartea chinuitoare.

ZIUA 201 – LUNI, 4 FEBRUARIE 2002

9:00 a.m.

Un tânăr din blocul de nord, care mai are de ispășit doar două săptămâni din pedeapsa de trei luni de închisoare, a fost găsit în camera sa cu capul în ștreangul făcut dintr-un cearșaf atârnat la capătul patului. Băiatul, care trebuie să aibă în jur de douăzeci și unu de ani, îmi amintește de băiatul căruia i se arunca nisip în față în acele reclame ale lui Charles Atlas pe care le vedeam când eram copil. Este dus la spital pentru a fi interogat de domnul Berlyn, doctorul Harris și asistenta sa în spatele ușilor închise. Este sigur că va fi plasat sub supraveghere pentru sinucidere, cu un ofițer care îl va verifica la fiecare treizeci de minute.

Domnul Berlyn îmi spune că nu au avut niciodată o sinucidere la NSC pentru că, dacă un deținut este atât de disperat, de obicei fuge. Adevărata problemă apare în închisorile închise din care nu există scăpare. Anul trecut au avut loc șaptezeci și trei de sinucideri în închisori și nici una dintre ele nu a avut loc la una de categorie D.

În momentul în care domnul Berlyn pleacă, băiatul care udă patul reapare cu o pungă neagră care conține încă două cearșafuri. Îi dau două cearceafuri curate și pleacă arătând și mai neajutorat decât în cazul sinucigașului; nu ai crede niciodată că aceasta este o închisoare pentru bărbați.

2:00 p.m.

Mă uit la patru videoclipuri pe tema heroinei. Încet-încet acumulez mai multe cunoștințe despre droguri prin intermediul lecturilor, al videoclipurilor și al muncii mele de zi cu zi ca infirmier de spital, dar încă nu am nicio experiență directă. Mă duc să-l văd pe David în biroul CARAT (Consiliere, Evaluare, Recomandare, Consiliere, Asistență). El este dispus să mă lase să particip la una dintre sesiunile sale de consiliere în materie de droguri, cu condiția ca ceilalți participanți să fie de acord, deoarece voi fi singurul care nu este în prezent și nu a fost

niciodată dependent.

6:00 p.m.

Particip la discuția despre dezintoxicare în biroul CARAT. David îi întreabă pe ceilalți cinci deținuți dacă vreunul dintre ei obiectează la prezența mea. Cu toții par încântați că m-am deranjat să particip.

David deschide discuția întrebându-i dacă au impresia că, după ce vor fi eliberați, vor putea rezista să nu se întoarcă la droguri, în special la heroină. Unul dintre ei este ferm convins că nu se va mai atinge niciodată de un drog. Relația sa cu cei pe care îi iubește a fost distrusă și se întreabă dacă cineva va fi vreodată dispus să îl angajeze. El îi spune grupului că ajunsese în stadiul în care ar fi furat de la oricine, inclusiv de la propria familie, pentru a se asigura că își ia doza, iar chiar înainte de a fi arestat, avea nevoie de patru doze pe zi pentru a-și satisface dependența.

Următorul participant spune că singurul său gând când se trezea era cum să facă rost de prima doză. După ce cerșea, împrumuta sau fura cele 20 de lire sterline necesare, pleca în căutarea unui dealer. Imediat ce făcea rost de jumătatea de gram de heroină, alerga înapoi la el acasă și, adesea cu soția și cei doi copii în camera alăturată, punea pulberea într-o lingură mare, în care adăuga apă și sucul de la orice citrice. Apoi amesteca până când obținea un lichid maroniu și gros, pe care îl turna pe o bucată de folie de aluminiu și îl încălzea cu un chibrit. Apoi îl adulmeca cu un pai. Unul dintre deținuți intervine și adaugă că preferă să-l fumeze. Cu toate acestea, toți sunt de acord că cea mai mare senzație era atunci când o injectai. Băiatul din Scarborough își ridică apoi mâneca jachetei de blugi și piciorul pantalonilor și declară:

— Asta devine dificil atunci când nu mai există vene pe care să le injectezi.

Cel care nu a spus nimic până acum intervine pentru prima dată. Ne spune că a renunțat la heroină de cinci săptămâni și încă nu poate dormi, iar ceea ce este mai rău este că colegul său de cameră sforăie toată noaptea. Dealerul intervine.

— Vei începe să dormi după aproximativ opt săptămâni, iar apoi va fi din ce în ce mai bine în fiecare zi, până când vei reveni la normal.

Îl întreb ce vrea să spună prin asta.

— Odată ce ești dependent, nu mai ai nevoie de o doză pentru a te simți bine, ci doar pentru a te putea întoarce la normal. Atunci devii un „smack head" – între două doze începi să tremuri și, cu cât ești mai rău, cu atât devii mai disperat să revii la normal. Și, Jeff, adaugă el, dacă plănuiești să vorbești despre această problemă în școli, ar trebui să începi cu cei de unsprezece ani, pentru că la paisprezece ani este prea târziu. În Scarborough, fete de paisprezece ani arătoase, bine crescute și educate, mă abordează tot timpul pentru doza lor zilnică.

Ultima persoană care a participat este un alt dealer, care susține că a vândut doar pentru că profiturile îi permiteau să-și finanțeze propria dependență de droguri. De la opt dimineața până la zece seara, telefonul său mobil suna cu un flux neîntrerupt de cereri din partea clienților. Mă asigură că nu a fost niciodată nevoit să racoleze pe cineva. Le spune grupurilor că nu mai consumă heroină de aproape șapte luni și că nu va mai face niciodată trafic de droguri sau nu va mai lua droguri. Nu mă simt atât de încrezător după ce adaugă că poate câștiga 1.000 de lire sterline pe zi ca vânzător. Încheie sesiunea cu o declarație care mă ia prin surprindere – pe mine, dar pe nimeni altcineva din sală.

— Aproape toți prietenii mei sunt în închisoare sau sunt morți.

Are treizeci și unu de ani.

ZIUA 202 – MARȚI, 5 FEBRUARIE 2002

7:00 a.m.

Îmi las stiloul jos după câteva ore de scris pentru a mă uita la programul *Today*. Marea Britanie se află în plină grevă feroviară. Nu există nici o gară la North Sea Camp.

9:00 a.m.

Doi dintre deținuții care au participat aseară la ședința de consiliere privind drogurile sunt arestați pentru „racolare". După ce medicul îi va declara apți, vor participa la o ședință de judecată prezidată de guvernatorul Leighton. Unul dintre ei a fost testat pozitiv la canabis la ultimul test antidrog și adaugă cu părere de rău că se așteaptă să fie trimis într-o închisoare de categoria B în cursul zilei de astăzi. Acum știu de ce abia a vorbit la ședința de ieri. De asemenea, arată ca și cum nu ar fi dormit noaptea trecută.

1:00 p.m.

Ziarele sunt pline de articole despre reformele penitenciarelor propuse de David Blunkett, care nu par a fi decât de bun simț. Orice persoană care a primit o pedeapsă neprivativă de libertate pentru o primă infracțiune non-violentă va fi plasată imediat sub eliberare condiționată, cu detenție la sfârșit de săptămână și, eventual, va trebui să se prezinte la o secție de poliție în fiecare seară. Pentru infracțiuni mai puțin grave, aceștia vor fi eliberați condiționat imediat, cu o interdicție de ieșire din casă de la 7:00 seara la 7:00 dimineața. La a doua abatere, vor fi trimiși la închisoare.

La 1 februarie, populația penitenciară se ridica la 67.978 de persoane, iar previziunile sunt că închisorile deja supraaglomerate vor fi supuse unei presiuni suplimentare în urma recentei declarații a Ministrului de Justiție cu privire la infracțiunile cu telefoane mobile.

4:00 p.m.

Alte trei manuscrise sosesc astăzi la poștă cu scrisori în care mă întreabă dacă aș putea să le critic. Patru edituri au refuzat unul; altul spune că soția sa, care este cel mai sever critic al său, crede că este de primă clasă, iar ultimul îmi cere sfatul cu privire la editurile de prestigiu.{32}

4:20 p.m.

Unul dintre cei sosiți astăzi este domnul T. Blair. Acesta a fost condamnat la șase luni pentru tulburarea liniștii publice, dar cu reducerea pedepsei și eliberarea condiționată, se așteaptă să fie eliberat după numai opt săptămâni. Celălalt domn T. Blair se pare că va ispăși cel puțin opt ani.

4:37 p.m.

Încă mă minunez de ceea ce deținuții au tupeul să ceară asistentei. Astăzi, un deținut a cerut o sticlă de after-shave pentru că are o problemă de piele. Sunt pe punctul de a izbucni în râs, când Linda îi întinde o sticlă și el pleacă fără să mai spună nimic.

— De ce nu-și poate cumpăra una de la cantină? întreb.

— Nu poți cumpăra after-shave la cantină, îmi amintește Linda, conține alcool, iar mai mulți deținuți l-ar bea cu plăcere.

— Dar tocmai ai dat…

— After-shave fără alcool furnizat special pentru spitalele din închisori. În ziua eliberării, îmi amintește Linda, orice deținut poate cere un ac gratuit pentru a se injecta cu heroină, precum și un pachet de prezervative.

ZIUA 203 - MIERCURI, 6 FEBRUARIE 2002

9:00 a.m.

Nu-mi vine să cred cât de proști pot fi unii oameni.

Luni am asistat la o întâlnire CARAT unde unul dintre participanți a spus tuturor celor prezenți că a renunțat la droguri. Marți, același om a ajuns în fața guvernatorului pentru că nu a reușit să treacă un test antidrog pentru canabis. I-au fost adăugate șapte zile la sentință, iar el mi-a spus că se consideră norocos că nu a fost mutat. Aseară, același bărbat a fost prins pe drumul de întoarcere de la Boston în posesia unei pungi de plastic pline de droguri, printre care canabis și heroină. A fost închis în celula de izolare peste noapte și va fi trimis în această dimineață într-o închisoare de categoria B, unde i se vor adăuga încă 21 de zile la pedeapsă.

Prostia sa nu este singurul aspect al acestui incident care merită luat în considerare. Dacă ar fi fost prins cu o astfel de cantitate de droguri „afară", ar fi fost condamnat la cel puțin șapte ani, dar cum pedeapsa sa este deja de paisprezece ani, scapă cu douăzeci și una de zile adăugate. Este doar un alt indiciu al problemei drogurilor cu care se confruntă în prezent această țară.

11:00 a.m.

Mary îmi trimite un articol din *Peterborough* pe care l-a găsit pe net. Mă face să râd atât de mult încât este pur și simplu mai bine să o reproduc decât să încerc o descriere. (Vezi mai jos.)

O femeie cu substanță

Simțul umorului al lui Lady Archer este viu și sănătos. Parfumata chimistă tocmai a prezentat niște „date privind materialele periculoase" în buletinul informativ *Chemistry at Cambridge*. „**Element**: femeie. **Simbol**: Wo. **Descoperitor**: Adam. **Masa atomică**: acceptată ca fiind de 55 kg, dar se știe că variază între 45 kg și 225 kg. **Prezență**: se găsește în cantități mari în zonele urbane, cu urme în regiunile periferice. **Proprietăți fizice**:

fierbe la absolut nimic, îngheață fără niciun motiv aparent. Se topește dacă i se aplică un tratament special, este amar dacă este folosit incorect. **Proprietăți chimice**: afinitate cu aurul, argintul, platina și toate pietrele prețioase. Cel mai puternic agent de reducere a banilor cunoscut de om. **Utilizare obișnuită**: foarte ornamental, în special în mașinile sport. Poate fi un agent de curățare foarte eficient. **Riscuri**: foarte periculos, cu excepția mâinilor experimentate. Este ilegală deținerea a mai mult de unul, deși se pot păstra mai multe în locații diferite, atâta timp cât exemplarele nu intră în contact direct unul cu celălalt."

The Telegraph publică, de asemenea, rezultatele unui sondaj de opinie cu privire la recentele declarații ale domnului Blunkett, potrivit cărora deținuții non-violenți, aflați la prima abatere, ar trebui să poată, acolo unde este posibil, să își continue munca în timp ce se prezintă la închisoare seara și în weekend; 83% spun „să rămână închiși", în timp ce doar 12% consideră că ministrul de interne are dreptate să ia în considerare o legislație în acest sens mai realist. Trebuie să mărturisesc că, înainte de a fi fost la închisoare, m-aș fi numărat printre cei 83 la sută.

7:00 p.m.

O sun pe Mary, care îmi spune, înainte de a putea trece de „Bună ziua", că baroneasa Nicholson a emis în sfârșit o declarație în care își prezintă scuze cu părere de rău. (Vezi mai jos.)

Baroneasa Nicholson dorește să precizeze că în niciun moment nu a avut intenția de a sugera că Lordul Archer a deturnat personal banii strânși în campania *Purul Adevăr*. Într-adevăr, nici nu i-a trecut prin cap că ar fi fost posibil ca Lordul Archer să obțină acces la fondurile strânse de către Crucea Roșie Britanică. În cazul în care s-a tras concluzia că ea l-a acuzat pe Lordul Archer că a furat banii campaniei Purul Adevăr de la Crucea Roșie Britanică, regretă această neînțelegere și regretă orice supărare care ar fi putut fi cauzată familiei lui Lord Archer.

ZIUA 204 – JOI, 7 FEBRUARIE 2002

9:00 a.m.

Domnul Berlyn intră cu pași repezi. După ce stă câteva minute cu asistenta în biroul ei, iese pentru a-mi spune că Ministerul de Interne a emis un proiect de „supraaglomerare", deoarece toate închisorile din nordul Angliei sunt ocupate în totalitate. Rezultatul: astăzi vom primi zece noi deținuți și vor fi în total 213 deținuți. Aici, la NSC, vedem deja aceste statistici de supraaglomerare transpuse în realitate.

Domnul Berlyn a ordonat ca doi deținuți să fie cazați în spital peste noapte. Mă tem că voi avea parte de multe astfel de experiențe în următoarele săptămâni și s-ar putea, fără avertisment, să fiu nevoit să împart raiul cu alți păcătoși. Cu toate acestea, întrucât șase deținuți vor fi eliberați mâine, s-ar putea ca acest lucru să fie doar temporar.

12:07 p.m.

Linda și Gail ies din spital cu o butelie de oxigen și două cutii de prim-ajutor. Tot ce mi se spune este că un membru al personalului a căzut de pe o scară. La interfon se anunță că toți ofițerii de securitate trebuie să se prezinte imediat la blocul de sud. Mă simt ca și cum m-aș fi întors într-o închisoare de tip A, unde acest lucru se întâmpla zilnic. Deținuții îmi spun că în Nottingham ambulanțele erau mai frecvente decât Black Marias.

Câteva minute mai târziu, Linda și Gail se întorc cu un ofițer ras în cap acoperit de sânge. Se pare că s-a aplecat în timp ce urca pe o scară și s-a dezechilibrat, aterizând pe betonul de dedesubt. Nu a fost implicat niciun prizonier.

Descopăr rapid că dintr-o rană mică la cap poate să țâșnească atât de mult sânge încât pare mult mai gravă decât este. Când Linda a terminat de curățat pacientul și i-am dat o ceașcă de ceai (ca între englezi), el zâmbește și face haz de necaz cu întregul episod. Dar Linda tot vrea să-l trimită la Spitalul Pilgrim pentru copci la rana de la scalp și atât ea, în calitate de asistentă la spital, cât și domnul Hocking, șeful securității, trebuie să

completeze nenumărate formulare, ca să demonstreze că nu a fost niciun deținut responsabil.

6:00 p.m.

Citesc un alt capitol din *Street Drugs*, de data aceasta pentru a afla mai multe despre cocaina crack, proprietățile și consecințele sale. Este destul de greu să nu accepți argumentul că unii tineri, după ce au experimentat un drog și s-au bucurat de el, ar putea dori să treacă la altul, pur și simplu pentru a descoperi dacă senzația este și mai excitantă.

10:00 p.m.

La ușa mea apare doar unul dintre cei doi deținuți suplimentari alocați să petreacă noaptea în spital, cu o pătură și un cearșaf sub braț. Se pare că au găsit un pat pentru celălalt sosit. Este foarte liniștit, în ciuda faptului că mâine va fi eliberat. Se strecoară în pat și spune pur și simplu:

— Noapte bună, Jeff.

Sunt atât de înspăimântător?

ZIUA 205 – VINERI, 8 FEBRUARIE 2002

5:30 a.m.

— Ce crezi că faci, tâmpitule?

Sunt pe cale să-i explic colegului meu de noapte că scriu câteva ore în fiecare dimineață, dar când mă întorc cu fața la el, îmi dau seama că încă doarme adânc. Este prima dată când cineva înjură în fața mea de multă vreme, chiar și în somn, și îmi aduce aminte de Belmarsh și Wayland. Continui să scriu până la șapte, când trebuie să-l trezesc.

— Bună dimineața, Jeff, spune el.

Până când am ieșit din baie, el a dispărut – cearșafurile și fețele de pernă împăturite frumos la capătul patului. Până acum trebuie să fie la recepție, să semneze actele pentru plecare, iar până la opt și jumătate va fi un om liber.{33}

2:00 p.m.

Cei doi nou-sosiți de astăzi sunt oarecum neobișnuiți, și nu doar pentru că amândoi sunt veterani (acum avem 23 de veterani din 210 ocupanți). Primul îmi spune că a stat în închisoare timp de 23 de ani și are doar 39 de ani. Al doilea șchiopătează în spital și petrece un timp considerabil cu asistenta în spatele ușilor închise.

Mai târziu, când îi iau tensiunea și îi verific greutatea, îmi spune că a executat deja paisprezece ani și că în urmă cu doi ani a contractat encefalită. După ce i-am completat fișa și i-am înmânat-o Lindei, caut encefalită în dicționarul medical. Bietul om. Poate că merită închisoarea pe viață, dar nu și encefalita.

ZIUA 206 – SÂMBĂTĂ, 9 FEBRUARIE 2002

2:00 p.m.

Mary și James mă vizitează astăzi, și este departe de a fi un eveniment social. Mary are chiar și o agendă scrisă. Chiar o ador.

Pe plan familial, a cumpărat o mică oglindă victoriană pentru hol și îmi cere aprobarea. În continuare, îmi spune că baroneasa Nicholson mi-a scris că vrea să pună capăt disputei, susținând că nu a vrut niciodată ca cineva să creadă că eu am deturnat fonduri. În acest caz, cum de am ajuns într-o celulă de trei pași pe cinci, închis timp de paisprezece ore pe zi la Wayland, dacă poliția și serviciul penitenciar au înțeles-o greșit?{34}

În ceea ce privește prejudecata domnului judecător Potts, rămâne de văzut dacă Godfrey Barker mai este dispus să dea o declarație ca martor. El a confirmat, în mai multe rânduri, în prezența mai multor martori, că Potts, la o cină la care el și soția sa au participat, a răcnit împotriva mea pentru o perioadă considerabilă de timp.

4:00 p.m.

Când mi se strigă numele prin difuzor ca să mă prezint la recepție, presupun că James a lăsat ceva pentru mine la poartă. Mă așteptam la o duzină de casete cu *West Wing*, care vor trebui mai întâi să ajungă la bibliotecă înainte de a le putea scoate. Cadoul meu se dovedește a fi opt casete, douăsprezece CD-uri și trei DVD-uri, nu de la James, ci de la un membru anonim al publicului, așa că nici măcar nu pot să-i scriu pentru a-i mulțumi.

Altcineva a trimis șapte albume de timbre de clasa întâi și un pachet de plicuri timbrate, după ce a auzit câte scrisori primesc în fiecare zi. Domnul Garley, ofițerul de serviciu, îmi explică faptul că nu pot primi timbrele (ar putea fi schimbate pe droguri), dar pot primi plicurile cu timbre (logica închisorii). Nu ar trebui ca această regulă să fie universală pentru toate închisorile? La Belmarsh, o închisoare de categoria A, timbrele

sunt permise. Nu fac niciun comentariu. Nu este vina domnului Garley și el nu poate face nimic în această privință.

ZIUA 207 – DUMINICĂ, 10 FEBRUARIE 2002

7:21 a.m.

Gail este supărată. Și-a cumpărat de curând un Peugeot nou, elegant, de culoare verde închis, pe care îl parchează în fața spitalului. Ieri, unul dintre deținuți i-a pus bețe de chibrit în încuietori, astfel că, atunci când a încercat să deschidă ușa, a împins bețe de chibrit mai mult înăuntru și a blocat încuietoarea.

4:00 p.m.

Club Hospital se întâlnește pentru ceai și biscuiți. Unul dintre noii noștri membri, care este cu noi doar de o lună, va fi eliberat mâine. A fost acuzat de violență rutieră și condamnat la trei luni. A petrecut șase săptămâni în închisoare. L-am urmărit cu atenție la întâlnirile noastre și în timp ce-și vedea de treburile sale prin închisoare. Este bine educat, manierat și pare incapabil să lovească o muscă.

A povestit grupului că a oprit mașina pentru a ajuta o femeie care era atacată, dar, pentru deranjul său, a fost trântit la pământ de cel care s-a dovedit a fi prietenul ei. Cei doi au plecat apoi cu mașina. El s-a întors acasă, dar a fost arestat ulterior pentru violență la volan, deoarece femeia a depus mărturie că a atacat-o. Dacă s-ar fi dus mai întâi la secția de poliție și i-ar fi reclamat pentru agresiune, celălalt bărbat ar fi fost acum în închisoare, nu el. Și-a pierdut locul de muncă la compania farmaceutică la care lucrează de 21 de ani și este îngrijorat că nu va mai găsi altul acum că are cazier. Soția sa a rămas alături de el și speră că unul dintre rivalii vechii sale firme va dori să profite de experiența sa.{35} Acest lucru mă aduce la subiectul soțiilor.

Dintre cei șapte membri căsătoriți ai Clubului prezenți astăzi, două dintre soțiile lor au fost nevoite să își vândă casele și să se mute în case mai mici într-o altă zonă; două au fost nevoite să lucreze cu normă întreagă în timp ce încercau să crească copiii (trei într-un caz, doi în celălalt), iar ceilalți doi au primit cereri

de divorț în timp ce se aflau în închisoare. Eu sunt al șaptelea.

Nu găsesc nicio scuză pentru infracțiunile comise, dar cred că trebuie repetat faptul că, de multe ori, soțiile sunt cele care suferă chiar mai mult decât soții – pentru ele nu există niciun program de reabilitare.

ZIUA 208 – LUNI, 11 FEBRUARIE 2002

9:00 a.m.

Unul dintre deținuții care așteaptă să fie văzut de Dr. Walling în această dimineață este un participant obișnuit. Azi a reușit cumva să își înfigă un cui în cap. I-a zgâriat doar suprafața craniului, dar a produs mult sânge. După ce Gail l-a curățat și l-a bandajat, el a întrebat:

— Aș putea avea rugină pe creier?

2:00 p.m.

Închisoarea este plină; 211 la închidere noaptea trecută. Doi deținuți au fost eliberați în această dimineață, iar trei noi deținuți au sosit în această după-amiază de la Leicester. Nici că se putea să fie mai diferiți. Unul are 18 ani și execută o pedeapsă de șase săptămâni pentru o infracțiune rutieră. Mai are de executat doar două săptămâni înainte de a se înscrie în septembrie la Universitatea din Leicester pentru a studia matematică. Cel de-al doilea are în jur de douăzeci și patru de ani și execută șase luni pentru că a lovit pe cineva într-un bar. Solicită consiliere pentru problema sa cu băutura; băutura este considerată de către autoritățile penitenciare ca fiind un drog, la fel de mult ca și canabisul sau heroina. Cel de-al treilea execută șase ani de închisoare pentru vătămare corporală gravă, din care un an l-a petrecut la Belmarsh.

6:00 p.m.

Particip la ședința săptămânală CARAT, dar unul dintre deținuți se opune prezenței mele, așa că plec imediat.

Consilierul pe probleme de droguri îmi spune mai târziu că, din cauză că eu însumi nu am fost niciodată dependent și că scriu un jurnal, nu se simte liber să se exprime în timp ce sunt acolo – corect.

Mă așez să citesc cea mai recentă broșură pe tema dependenței, *Consumă copilul tău droguri?* Nu, slavă Domnului. Cu toate acestea, este o lectură fascinantă. Nu este neobișnuit ca

un copil să înceapă să fumeze la șapte ani – unsprezece ani este norma – așa că nu este surprinzător că unii copii sunt dependenți de heroină până la vârsta de paisprezece ani.

ZIUA 209 – MARȚI, 12 FEBRUARIE 2002

9:00 a.m.

În această dimineață avem o evaluare completă: trei pentru eliberare, doi pentru o săptămână de eliberare temporară și unsprezece cu boli imaginare sau reale. Dr. Allwood, un om minuțios și conștiincios, nu se grăbește niciodată. De fapt, după patruzeci de minute, unul dintre deținuții din sala de așteptare se plânge de cât de mult timp îi ia. Gail sare din cabinet și îi spune deținutului că soțul ei și-a vizitat medicul de familie săptămâna trecută și a trebuit să stea trei ore, și asta după ce a trebuit să aștepte o săptămână înainte de a putea face o programare. Deținutul răcnește.

Chris, un condamnat pe viață (și-a ucis soția), își suflecă mâneca și îmi arată o cicatrice decolorată pe interiorul brațului său.

— Eu am făcut asta, spune el, aruncând-o sub privirea deținutului care se plânge, care pare surprins. Da, continuă el, am fost înjunghiat în miez de noapte de colegul meu de celulă, iar când am apăsat butonul de urgență nu a venit niciun gardian să mă ajute pentru că eram la ultimul etaj.

Chris are acum întreaga atenție a celorlalți membri ai infirmeriei.

— Niciun doctor de la Gartree nu a venit în ajutorul meu, așa că am cusut-o singur.

Mă uit neîncrezător la cicatricea lui decolorată, dar Gail dă din cap pentru a confirma că a văzut multe exemple de cusături de amatori de-a lungul anilor.

— Am avut nevoie doar de un ac și ață, adaugă el.

10:40 a.m.

Domnul Berlyn intră în spital și spune că trebuie să vorbească urgent cu mine. Intrăm în salon. A luat legătura cu domnul Le Sage de la ÎMS Stocken pentru ca eu să-l însoțesc atunci când va ține o conferință în școli despre problemele tinerilor care se implică în consumul de droguri și ajung în închisoare. Vestea

bună este că domnul Le Sage caută un nou deținut care să îl asiste și a fost de acord să se deplaseze la NSC lunea viitoare pentru a discuta despre posibilitatea ca eu să lucrez alături de el. Aceasta este cea mai bună veste pe care am primit-o de când am fost numit îngrijitor de spital.

Evadarea din limitele NSC, vizitarea școlilor și sentimentul că fac ceva util trebuie să fie următorul pas în această călătorie specială. Îi mulțumesc domnului Berlyn și, încă o dată, am ceva ce să aștept cu nerăbdare. Lunea viitoare.

3:00 p.m.

Doar doi noi sosiți astăzi, deoarece închisoarea este plină. Când îmi verific agenda, observ că unul dintre ei se numește Blackburn. Avem deja un Blackburn, îi spun tânărului care stă în fața mea.

— Da, e tatăl meu, spune el. A fost co-inculpat cu mine.

Îmi miroase a poveste.

— N-o să-ți vină să crezi ce ne așteaptă, Jeff, adaugă el.

Rămân tăcut.

— Am fost prinși furând batoane Lion și am primit trei ani și jumătate.

— Sună cam dur, am îndrăznit eu prostește.

— Da, ei bine, trebuie să recunosc, Jeff, au fost patruzeci și șase de tone, cu o valoare de piață de aproape două sute de mii de dolari.

— Dar cum faci trafic cu batoanele de ciocolată?

El râde.

— Aveam deja un cumpărător.

— La ce preț?

— Patruzeci de mii.

— Și cum v-ați lăsat prinși?

— Unul dintre paznicii de noapte care făcea parte din echipa noastră ne-a turnat, ce crezi?

— De ce?

— Era acuzat de o infracțiune minoră de furt și a făcut o înțelegere cu polițaiul.

— A scăpat?

— Da, au renunțat la acuzație, dar l-au arestat pentru altceva câteva luni mai târziu și apoi l-au băgat în închisoare… cu tatăl meu.

4:07 p.m.

Domnul Hocking a venit să spună că este încântat că aș putea să merg să asist un ofițer de penitenciare în discuția despre droguri. L-a informat deja pe guvernator că nu sunt considerat un risc de securitate. Stătea cu mine doar câteva minute când interfonul i-a cerut să se întoarcă imediat la biroul de securitate.

— Am mai avut unul, sunt singurele cuvinte pe care le aud clar.

Mă arăt curios.

— Avem un informator în serie, îmi explică el, ne scrie în fiecare zi spunându-ne cine sunt traficanții de droguri și unde vom găsi următoarea livrare. Până acum a nimerit de fiecare dată.

— Știți cine este informatorul? îl întreb.

— Habar n-am, nici nu vreau să știu, răspunde el. Tot ce pot să îți spun este că scrisul este același de fiecare dată.

ZIUA 210 – MIERCURI, 13 FEBRUARIE 2002

5:43 a.m.

Noaptea trecută am visat un bărbat minunat pe nume John Bromley – Brommers pentru prietenii lui – care a murit de cancer acum câteva zile. Am avut privilegiul de a lucra cu el – nu lucrai *pentru* John, chiar dacă era șeful departamentului de sport al ITV. Avea un dar uimitor de a face chiar și femeia de serviciu să se simtă parte din echipă. Dacă îți plăcea sportul, umorul, vinul bun și femeile frumoase, era pur și simplu cea mai bună companie pe care o putea avea un bărbat. Prevăd că la funeraliile sale va fi la fel de multă lume ca la cele ale oricărui prim-ministru. Sper doar că voi ajunge la timp pentru a fi acolo.

9:30 a.m.

Un frumos labrador negru numit Bessie intră în spital însoțit de doi ofițeri de la brigada antidrog. Mi se spune să aștept în hol în timp ce Bessie își face treaba. Prin ușa închisă, o pot auzi cum se plimbă adulmecând drogurile printre bunurile mele personale. Dacă Bessie știe să citească, va găsi mai multe cărți, broșuri și hârtii despre droguri, dar până când nu reușești să pici un test antidrog din cauza Ribena, Bovril sau Evian, nu prea mai găsești altceva.

Ceilalți deținuți care stau în hol așteptând să-l vadă pe doctor nu-și pot masca surpriza. Câteva momente mai târziu, ușa se deschide și Bessie reapare, iar când trece pe lângă mine, mă ignoră – un semn bun, pentru că dacă Bessie începe să te adulmece, ai probleme. Dacă te linge, vei fi pus sub acuzare. Ar trebui să fiu mulțumit, dar când mă întorc în secție, urmele de labe ale lui Bessie sunt peste tot, iar eu am frecat podeaua abia ieri.

11:00 a.m.

Domnul Hocking explică faptul că percheziția pentru droguri a avut un scop. Sunt pe cale să facă o razie mare, în urma unui alt pont, și a vrut ca ceilalți deținuți să vadă că nu sunt scutit de

percheziție. Până acum, toată lumea din închisoare va ști, iar unii s-ar putea chiar să se întrebe dacă sunt pe cale să fiu expediat. Bănuiesc că adevărata percheziție va avea loc în cursul zilei de astăzi.

3:00 p.m.

Am parte de o vizită juridică din partea avocaților mei Tony Morton Hooper și Lord Mishcon, acum în vârstă de optzeci și patru de ani – este drăguț din partea lui să suporte cele șapte ore de călătorie dus-întors. Ne petrecem următoarele două ore pregătindu-ne pentru viitorul apel, nu că ar fi fost stabilită încă o dată.

6:00 p.m.

Doug îmi spune că vom avea un nou guvernator, pe nume Beaumont. Întrucât a fost guvernator la închisoarea Leicester, vor fi mulți deținuți care ne pot da informații despre el.

ZIUA 211 – JOI, 14 FEBRUARIE 2002

8:15 a.m.

Nu mai iau micul dejun în sala principală pentru că Linda îmi furnizează o cutie de fulgi de porumb o dată pe săptămână și o jumătate de litru de lapte în fiecare zi. Astăzi a adăugat un nou lux – o banană.

9:00 a.m.

Unul dintre deținuții care se află în această dimineață în infirmerie are nevoie de un formular de concediu de weekend semnat de medic, pentru a demonstra că este apt să iasă din închisoare. Ieri, concediul i-a fost revocat pentru că a scos o sumă mare de bani din contul de la cantină, lăsând un sold de numai 3,72 lire sterline. Nu poți lua concediu de weekend dacă nu ai cel puțin 4 lire sterline în cont. Se presupune că, dacă îți golești contul, vei fugi. Acest lucru pare puțin probabil în acest caz, deoarece deținutul mai are de executat doar două săptămâni din pedeapsă.

Domnul Berlyn dă dovadă de bun simț, îi permite deținutului să pună 28 de pence înapoi în cont și îi semnează permisul de ieșire în weekend.

12:00 amiaza

Prânz la cantină. Cartofi la cuptor și varză, urmate de un cozonac acoperit, și vreau să spun acoperit, cu cremă. Nu mănânc niciodată al doilea fel de mâncare, dar îl iau, deoarece Carl poate mânca întotdeauna două porții.

3:00 p.m.

Dr. Harris este de serviciu și prima sa responsabilitate este să semneze actele de externare pentru opt deținuți care vor fi eliberați mâine. Toți au beneficiat de eliberare condiționată, care le permite să plece cu două luni mai devreme, atâta timp cât rămân în casele lor între orele 7:00 seara și 7:00 dimineața. Aceste ore pot fi flexibile dacă le afectează locul de muncă.

Când am ajuns prima dată la NSC și am lucrat ca îngrijitor în unitatea de gestionare a pedepselor, comisia de eliberare condiționată formată din domnii Berlyn și Simpson obișnuia să fie de acord cu aproximativ 50 la sută dintre cei eligibili pentru acest privilegiu. Acum, toate opt sunt acordate în aceeași zi[36], inclusiv unui tânăr de 23 de ani care a fost deja în închisoare de patru ori. Lee recunoaște că a fost șocat când comisia i-a acordat posibilitatea eliberării condiționate, deoarece infracțiunea sa a fost lovirea cuiva cu pumnul în nas într-o încăierare într-un pub și, în orice caz, el privește închisoarea ca pe un mod de viață. De fapt, ultimul său comentariu adresat Lindei înainte de a ne părăsi a fost:

— Ne vedem spre sfârșitul anului, dacă nu înainte.

S-a întors spre mine și a adăugat:

— Să sperăm că vei ieși până atunci, Jeff.

4:15 p.m.

Mătur salonul și dau cu mopul pe jos. Din două în două zile dau cu aspiratorul în micul birou al Lindei, îndepărtând urmele de lăbuțe ale lui Bessie. Totul este foarte terapeutic.

5:00 p.m.

O sun pe Mary. Îmi mulțumește pentru florile pe care am rugat-o pe Alison să i le trimită ieri. Apoi mă pune la curent cu situația lui Angie Peppiatt și a domnului judecător Potts.

5:30 p.m.

Îmi ridic corespondența. Unsprezece felicitări de Sfântul Valentin, pe care le expun în salon pentru ca toată lumea să le vadă, plus câteva scrisori, inclusiv una de la John Major și alta de la Billy Connolly.

Cu mulți ani în urmă, pe când John era cancelar al Trezoreriei, l-am rugat să inaugureze extinderea noii noastre nebunii de la Old Vicarage la petrecerea noastră anuală de vară. John a descris clădirea ca fiind „a doua nebunie a lui Mary". Billy a luat apoi cuvântul și a finalizat imediat.

ZIUA 212 – VINERI, 15 FEBRUARIE 2002

5:23 a.m.

Abia acum mi-am dat seama de ce sunt aceiași cinci deținuți care apar în fiecare dimineață în fruntea cozii pentru medicamente; Linda, în calitate de asistentă medicală, nu le permite decât o rezervă de medicamente pentru o zi, în timp ce într-o clinică „de afară" le-ar prescrie suficient pentru o săptămână, iar în unele cazuri chiar pentru o lună. De ce, vă puteți întreba.

a. Dacă unui deținut i s-ar da o rezervă pentru o lună, ar putea foarte bine să o ia pe toată într-o singură zi.

b. De asemenea, ar putea să-și schimbe medicamentele cu alte droguri.{37}

c. Ar putea fi pierdute sau furate.

Rezultatul, avem o coadă lungă în fiecare dimineață pentru o zi de medicamente, așa că toți se vor întoarce mâine.

7:30 a.m.

Domnul Beaumont, noul guvernator, a început să lucreze de la zero. A cerut ca biroul său să fie revopsit și toată mobila să fie înlocuită, iar toate acestea trebuie să fie gata până mâine, când se întoarce dintr-o vizită la Ministerul de Interne.

8:30 a.m.

Domnul Vessey, un ofițer de securitate, intră în spital. Apariția sa înseamnă, de obicei, că un deținut urmează să fie arestat pentru o infracțiune. Nu mă pot gândi la nicio infracțiune pe care am comis-o recent, în afară de faptul că am fost în posesia unei sticle de Ribena (introdusă prin contrabandă de Doug). Domnul Vessey, care nu încearcă niciodată să fie prietenos, îmi cere să îl însoțesc și are o plăcere considerabilă să mă scoată în marș din spital și să mă plimbe prin tabără. Mai mulți prizonieri se uită neîncrezători. În cele din urmă, îmi spune că numele meu a apărut pe computer pentru un test antidrog aleatoriu.

Mă escortează într-o cabină, unde sunt închis într-o cameră cu alți cinci prizonieri. Trei dintre ei par relaxați și stau de vorbă cu plăcere, în timp ce ceilalți doi sunt tăcuți, agitați și par extrem de nervoși. Câteva minute mai târziu, aud o cheie care se rotește în încuietoare și un alt ofițer ni se alătură.

Patru dintre noi au apărut pe calculator pentru un test aleatoriu, în timp ce alți doi sunt aici în baza unei „suspiciuni rezonabile". Vreun informator a oferit, fără îndoială, numele lor. Ofițerul ne prezintă apoi dreptul său de a efectua un astfel de test (vezi mai jos) înainte de a întreba cine ar dori să fie testat primul.

FORMULAR DE AUTORIZARE A TESTULUI OBLIGATORIU ANTIDROG

Numele deținutului: ARCHER Număr: FF 8282

Numărul de referință al testului:
NS 33/01
Pentru alocare în momentul prelevării probei

1. Guvernatorul a autorizat ca, în conformitate cu secțiunea 16A din Legea penitenciarelor din 1952, oricărui deținut să îi poată fi solicitat de către un ofițer de penitenciar să furnizeze o probă de urină în scopul testării pentru depistarea prezenței unui drog controlat.
2. Vi se cere acum, în conformitate cu prevederile secțiunii 16A, să furnizați o probă proaspătă și nealterată de urină pentru a fi testată în vederea depistării prezenței drogurilor.
3. Autoritatea pentru această cerință a fost dată de către: GUVERNATOR
4. Motivul cerinței: (se bifează doar o singură căsuță)

[√] **Test aleatoriu**: Ați fost selectat pentru acest test pe o bază strict aleatorie.

[ ] **Suspiciune rezonabilă**: Ați fost selectat pentru acest test deoarece personalul are motive să creadă că ați făcut abuz de

droguri. Acest test a fost aprobat de un manager superior.

[ ] **Evaluarea riscurilor**: Ați fost selectat pentru acest test deoarece sunteți luat în considerare pentru un privilegiu sau un loc de muncă în care vi se acordă un grad ridicat de încredere.

[ ] **Program de testare frecventă**: Ați fost selectat pentru un test mai frecvent din cauza antecedentelor dvs. anterioare de abuz de droguri.

[ ] **La sosire**: Ați fost selectat pentru a fi testat la sosire în mod aleatoriu.

5. Procedurile utilizate în timpul recoltării și testării probei au fost concepute pentru a vă proteja și pentru a se asigura că nu există greșeli în manipularea probei dvs. La sfârșitul procedurii de recoltare vi se va cere să semnați o declarație prin care confirmați că urina sigilată în flacoanele de probă pentru testare este proaspătă și vă aparține.
6. Proba dvs. va fi împărțită la punctul de recoltare în recipiente separate care vor fi sigilate în prezența dvs. În cazul în care contestați orice rezultat pozitiv al testului, unul dintre aceste containere va fi disponibil, pentru o perioadă de până la 12 luni, pentru ca dumneavoastră să puteți aranja, dacă doriți, efectuarea unei analize independente pe cheltuiala dumneavoastră.
7. Veți fi pasibil de a vi se face raport dacă:

(a) furnizați un eșantion pozitiv;

(b) refuzați să furnizați o probă; sau,

(c) nu furnizați o probă după 4 ore de la ordinul de a face acest lucru (sau după 5 ore dacă polițistul consideră că întâmpinați dificultăți reale în furnizarea unei probe).

Consimțământul pentru divulgarea informațiilor medicale

*(i) În ultimele 30 de zile am utilizat medicamente care mi-au fost eliberate de către Health Care

Semnătura deținutului: ARCHER Data: 15.2.02

PROCEDURA PRIVIND LANȚUL DE CUSTODIE A SERVICIULUI PENITENCIAR

Numele deținutului: ARCHER Număr: FF 8282

PROGRAM DE TESTARE ALEATORIE

Acest formular trebuie utilizat numai pentru testele efectuate în cadrul programului aleatoriu MDT (adică atunci când deținuții au fost selectați de computerul LIDS).

Numărul de referință al testului: NS 33/01

Lista de verificare pentru colectarea de probe – bifați căsuțele pe măsură ce desfășurați acțiunea. Consultați notele orientative în caz de îndoială.

1 [√] Este prezentă doar o trusă de colectare a probelor.
2 [√] Verificați identitatea deținutului. Completați detaliile de mai sus și în registrul de colectare a probelor.
3 [√] Efectuați procedurile de percheziție și de spălare a mâinilor. (Fără săpun).
4 [√] Arătați-i deținutului că paharul și sticlele de colectare sunt goale.
5 [√] Cereți deținutului să furnizeze suficientă urină pentru a fi împărțită în mod egal între cele două sticle de prelevare.
6 [√] Luați temperatura cu ajutorul benzii de temperatură. Dacă temperatura este în afara intervalului (32-38C) (90-100F), notați în secțiunea de comentarii și faceți trimitere la notele de orientare.
7 [√] Sub supravegherea deținutului, se transferă urina în mod egal între cele două flacoane. Umpleți fiecare peste linia de 15 ml și sub 30 ml. Apăsați bine capacele.
8 [√] Cereți deținutului să parafeze și să dateze ambele sigilii ale sticlelor.
9 [√] Sub supravegherea deținutului, puneți un sigiliu pe capacul fiecărei sticle.
10 [√] Aruncați surplusul de urină și paharul.
11 [√] Împachetați două sticle în containerul de corespondență și

apoi în punga pentru lanțul de custodie – Nu sigilați punga.

12 [√] Supravegheat de deținut, fixați etichetele cu cod de bare și introduceți numărul de referință al testului pe toate exemplarele acestui formular.

13 [√] Cereți deținutului să semneze și să dateze Declarația deținutului de mai jos.

14 [√] Completați Raportul privind lanțul de custodie, rupeți-l și puneți-l în punga pentru lanțul de custodie, cu fața spre exterior.

15 [√] Sigilați punga, rugați deținutul să pună inițialele pe pungă în locul indicat.

16 [√] Așezați punga sigilată într-un frigider securizat până când este gata de expediere la laborator.

17 [√] Permiteți deținutului să plece.

Declarația deținutului

Confirm că (i) înțeleg de ce mi s-a cerut să furnizez proba și ce se poate întâmpla dacă nu respect această cerință.

(ii) proba de urină pe care am dat-o este a mea și a fost furnizată recent;

(iii) proba a fost împărțită în două flacoane și sigilată în prezența mea cu sigiliile parafate și datate de mine;

(iv) sigiliile folosite pe aceste flacoane poartă un cod de bare identic cu codul de bare atașat la prezentul formular.

Semnătura deținutului Jeffrey Archer Data 12.10.01

Mă ridic în picioare și îl urmez într-o cameră alăturată. Apoi mi se explică procedura și mi se cere să semnez un formular prin care declar că sunt de acord cu testul. După aceea mi se cere să mă dezbrac și să îmbrac un halat. Domnul Vessey îmi înmânează un pahar de plastic și mă roagă să mă duc la toaleta de alături și să îl umplu cu cel puțin 60 ml de urină. După ce reușesc acest lucru, îi înmânez paharul înapoi domnului Vessey, care desigilează două tuburi de plastic în prezența mea și apoi toarnă jumătate din urină în fiecare tub. După ce le-am parafat pe ambele, le sigilează și le pune într-o pungă de plastic, pe care

o sigilează și el. Punga este apoi depozitată în frigider. Subliniază că numele meu nu se află pe pungă, ci doar numărul meu, FF8282.

După ce am finalizat această procedură, semnez un alt formular pentru a confirma că sunt mulțumit de modul în care a fost efectuat testul. Sunt apoi eliberat pentru a mă întoarce la spital.

În ciuda faptului că este o experiență umilitoare, este una pe care o aprob pe deplin. Deși nu m-am înțeles niciodată cu domnul Vessey, acesta este un profesionist care nu-și poate ascunde disprețul față de toți cei implicați în comerțul cu droguri, în special față de traficanți.

9:00 a.m.

Unul dintre deținuții chemați în fața guvernatorului în această dimineață a fost acuzat de posesie ilegală de marijuana – dar cu o diferență. Când i s-a percheziționat camera, l-au găsit încercând să înghită un pachețel de plastic. L-au trântit la pământ și i-au extras dovada din gură. Dacă ar fi înghițit conținutul, nu ar fi putut fi acuzat. Pachetul era unul dintre cele pe care le furnizăm de la spital și care conține șase pastile de paracetamol. Acesta conținea o uncie de marijuana, iar deținutul s-a ales cu șapte zile în plus la pedeapsă.

3:00 p.m.

Domnul Hocking apare în spital cu o servietă mare și dispare în biroul Lindei. Câteva minute mai târziu, ies amândoi și mi se alătură în salon. Geanta mare de plastic este așezată pe un pat de spital și deschisă pentru a dezvălui o trusă de medicamente: douăzeci și unu de recipiente pătrate de plastic încastrate în spumă de cauciuc arată numeroasele droguri diferite aflate în prezent pe piață. Pentru prima dată văd heroină, cocaină crack, tablete de ecstasy, amfetamine și marijuana în toate formele ei.

Linda și domnul Hocking țin o prelegere introductivă pe care o oferă oricărui ofițer de penitenciar despre cum să recunoască diferitele droguri și modul în care pot fi consumate. Domnul Berlyn și echipa sa de securitate sunt în mod evident hotărâți ca

eu să fiu instruit în mod corespunzător înainte de a mi se permite să îl însoțesc pe domnul Le Sage atunci când vizităm școlile.

Este fascinant la vârsta mea (61 de ani) să studiez un subiect nou ca și cum aș fi un student în primul an de licență.

5:00 p.m.

Noul guvernator, domnul Beaumont, face un tur al penitenciarului și petrece șapte minute în spital – o vizită rapidă. A auzit că spitalul este condus în mod eficient de Linda și Gail și, atât timp cât va continua să fie așa, le dă impresia că nu va interveni.

ZIUA 213 – SÂMBĂTĂ, 16 FEBRUARIE 2002

8:45 a.m.

Ieri am fost luat urgent să fac un test antidrog. Astăzi se anunță la radio că se fac teste antidrog voluntare pentru cei cu nume de familie care încep cu A-E. Acestea sunt cunoscute sub numele de *teste de scufundare*, pentru că faci pipi tot într-un pahar de plastic, dar de data aceasta ofițerul responsabil înmoaie un bețișor în pahar și câteva clipe mai târziu este capabil să-ți dea un rezultat.

Mă îndrept spre cabină, dau încă 60 ml de urină și sunt imediat eliminat, ceea ce face ca testul de ieri să fie oarecum redundant.

Mai târziu aflu că unul dintre ceilalți a ieșit pozitiv și a trebuit să-și sune soția pentru a o anunța că nu va fi lăsat să iasă în vizită în oraș în acest weekend. Întrucât a fost un test voluntar, nu-mi dau seama de ce a fost de acord să fie testat.

10:00 a.m.

Infirmeria este întotdeauna liniștită la sfârșit de săptămână, deoarece majoritatea deținuților care se prezintă cu diverse afecțiuni în timpul săptămânii în speranța că vor scăpa de la serviciu rămân în pat, în timp ce toți cei care sunt apți nu ne vizitează niciodată.

11:00 a.m.

Carl și un deținut pe nume Jason, care se află la noi doar de două săptămâni (infracțiune rutieră), se prezintă la spital. Împreună, scoatem toate paturile din salon și le împingem pe coridor, înainte de a face o curățenie de primăvară în spital.

Jason îmi spune că „afară" este pictor și decorator și că ar putea zugrăvi secția în timpul celor două săptămâni de încarcerare. Luni voi vorbi cu guvernatorul, pentru că la 8,20 lire sterline pe săptămână ar fi o adevărată afacere. Poate vă întrebați de ce m-au ajutat Carl și Jason la curățenia de primăvară. Plictiseala. Curățenia de primăvară ne-a ocupat

timpul o dimineață întreagă.

2:00 p.m.

Mă uit la echipa de fotbal a închisorii cum pierde cu 7-2 și sunt martor la alte două prostii incredibile ale colegilor deținuți. Portarul nostru, care a fost eliminat de același arbitru data trecută când am jucat, strigă din nou obscenități la el și este surprins când este eliminat. Mă tem că se va întoarce în închisoare la câteva luni după ce va fi eliberat. Dar, și mai rău, atacantul nostru central este un deținut care tocmai a ieșit din spitalul Pilgrim după o accidentare inghinală și i s-a spus să se odihnească timp de șase săptămâni. El va apărea fără îndoială la infirmerie luni, așteptând compasiune. Nu e de mirare că NHS este în criză dacă pacienții se comportă atât de iresponsabil după ce au primit sfaturi de specialitate.

ZIUA 214 – DUMINICĂ, 17 FEBRUARIE 2002

6:01 a.m.

Dacă aș fi primit aceeași sentință ca și Jonathan Aitken, aș fi fost eliberat astăzi. Jonathan a fost condamnat la optsprezece luni și, pentru că a fost un deținut model, a trebuit să ispășească doar șapte (jumătate minus două luni eliberare condiționată). Mâine nu mă voi întoarce acasă, la soția și familia mea, deoarece domnul judecător Potts m-a condamnat la patru ani. În schimb, mă voi întâlni cu Mark Le Sage, un ofițer de la închisoarea Stocken care vizitează școlile din Lincolnshire, avertizându-i pe copii cu privire la consecințele consumului de droguri.

Voi rămâne la NSC până când voi afla rezultatul apelului meu, dar pentru prima dată în șapte luni (de la înmormântarea mamei mele) voi putea părăsi închisoarea și mă voi putea întoarce în lumea exterioară.

ZIUA 215 - LUNI, 18 FEBRUARIE 2002

10:00 a.m.

Domnul Le Sage nu se prezintă la întâlnirea noastră.

Guvernatorul de la ÎMS Stocken a decis că nu ar trebui să suporte costul însoțirii de către mine a domnului Le Sage în vizitele la școli, deoarece nu ar mai fi o activitate voluntară pe care domnul Le Sage o desfășoară în mod normal în timpul liber.

Așa cum se întâmplă atât de des în închisori, cineva va căuta un motiv pentru a nu face ceva, în loc să încerce să facă să funcționeze o idee bună. Nu pot pretinde că m-am obișnuit atât de mult cu această atitudine negativă încât să nu fiu dezamăgit. De asemenea, domnul Berlyn nu reușește să își mascheze furia și pare hotărât să nu se lase zădărnicit de acest eșec. El a decis că NSC își va trimite propriul ofițer (domnul Hocking) ca însoțitor al meu, astfel încât să pot asista în continuare la prelegerile lui Mark Le Sage. Întrucât nu voi ști dacă această sugestie va fi respinsă până când domnul Berlyn nu va vorbi cu guvernatorul Stocken, îmi voi continua rolul de îngrijitor al spitalului.

11:30 a.m.

Alan Purser, consilierul pe probleme de droguri din închisoare, vine la spital pentru a-mi da un exemplar din *The Management of Drug Misuse in Prisons*[38], de Dr. Celia Grummitt. Dr. Grummitt va deveni noul meu tovarăș de somn.

4:00 p.m.

Domnul Vessey i-a acuzat pe Chris (condamnat pe viață, crimă) și David (condamnat pe viață, crimă) că se aflau la fermă în posesia a patru cartofi și a unei verze. În condiții normale, acest lucru ar fi stârnit foarte puțin interes, chiar și în lumea noastră închisă. Cu toate acestea, aceasta va fi prima hotărâre a noului guvernator, pe care o așteptăm cu toții cu sufletul la gură.

ZIUA 216 – MARȚI, 19 FEBRUARIE 2002

10:00 a.m.

Domnul Beaumont a respins acuzațiile împotriva lui Chris și David, deoarece un lucrător agricol a venit și a spus că le-a dat permisiunea să ia cartofii și varza.

2:07 p.m.

Ca parte a pregătirii mele pentru a vorbi cu copiii despre pericolele și consecințele drogurilor, am primit vizita unui ofițer de poliție atașat la brigada antidrog din Lincolnshire. Numele ei este Karen Brooks. Este o blondă atrăgătoare, în vârstă de 35 de ani, mamă singură a doi copii. Menționez acest lucru doar pentru a arăta că ea este normală. Karen a executat în prezent doi ani și jumătate dintr-o misiune de patru ani atașată la brigada antidrog, fiind membră a poliției în ultimii paisprezece ani: cu greu se încadrează în imaginea de la televizor a ofițerului antidrog obișnuit.

Îmi oferă o lecție care durează puțin peste o oră și, probabil, cel mai înfricoșător răspuns al ei la întrebările mele nesfârșite – și este brutal de sinceră – este că a cerut să fie transferată la alte sarcini, deoarece nu mai poate suporta stresul cotidian de a lucra cu dependenții de droguri.

Karen recunoaște că, deși se bucură de slujba ei, își dorește să nu se fi oferit niciodată voluntară pentru unitatea antidrog, deoarece cicatricile psihice vor rămâne cu ea pentru tot restul vieții.

Fiul ei, în vârstă de 12 ani, este elev la una dintre cele mai de succes școli din Lincolnshire și a primit deja oferte de droguri de la un tânăr de 14 ani. Nu este vorba de o școală săracă din East End din Londra, ci de o școală de primă clasă din Lincolnshire.

Karen povestește apoi o întâmplare care aproape că o face să plângă. Odată a arestat o fată de doisprezece ani dintr-o familie din clasa de mijloc, profesionistă, pentru că a furat o pereche de șosete de la Woolworth. Părinții fetei au fost îngroziți și au

asigurat-o pe Karen că nu se va mai întâmpla. Doi ani mai târziu, fata a fost arestată pentru că a furat dintr-un magazin de lenjerie intimă și a fost pusă sub supraveghere. Când s-au întâlnit din nou, fata avea șaptesprezece ani, mergând pe patruzeci. Trei ani de experimente cu marijuana, cocaină, ecstasy și heroină, precum și o relație cu un traficant de droguri de douăzeci de ani, își luaseră tributul. Fata a murit luna trecută, la vârsta de optsprezece ani. Traficantul este încă în viață – și continuă să vândă.

În timp ce Karen se pregătește să plece, o întreb câți ofițeri sunt atașați la brigada antidrog.

— Cinci, răspunde ea, ceea ce înseamnă că doar aproximativ 10 la sută din timpul nostru este proactiv, în timp ce restul de 90 la sută este reactiv.

Spune că mă va vizita din nou peste două săptămâni.

ZIUA 228 – DUMINICĂ, 3 MARTIE 2002

6:30 a.m.

Ieri am citit broșura Celiei Grummitt despre utilizarea abuzivă a drogurilor în închisori și următoarele fapte merită să fie repetate:

a. Șapte milioane de persoane din Marea Britanie consumă droguri în mod regulat (acest număr nu include alcoolul sau țigările).

b. Șaisprezece milioane de persoane din Marea Britanie fumează.

c. Problemele legate de droguri costă în prezent NHS, serviciul de poliție, serviciul de penitenciare, serviciile sociale, serviciul de probațiune și instanțele de judecată – țara – optsprezece *miliarde* de lire sterline pe an.

d. Dacă Marea Britanie nu ar avea o problemă cu drogurile, și prin asta înțeleg abuzul de droguri de clasa A, cum ar fi heroina și cocaina, am putea închide 25 la sută din închisori și nu ar mai exista liste de așteptare la NHS.

e. În 1975, mai puțin de 10.000 de persoane consumau heroină. Astăzi sunt 220.000, iar pentru aceia dintre voi care nu a trebuit niciodată să vă faceți griji pentru copiii voștri, gândiți-vă la nepoți.

ZIUA 231 – MIERCURI, 6 MARTIE 2002

10:00 a.m.

Mark Le Sage, tânărul ofițer de la ÎMS Stocken, mă vizitează la spital. Este în serviciul penitenciar de doisprezece ani, iar în ultimii opt ani a petrecut multe ore ca voluntar adresându-se școlilor din zona Norfolk.

Domnul Berlyn ni se alătură, deoarece a fost ideea lui ca eu să particip la câteva dintre discuțiile lui Mark înainte de a mă aventura pe cont propriu. Deoarece nu am trecut încă FLED-ul, va trebui să fiu însoțit de domnul Hocking, care a fost de acord să îndeplinească și această sarcină în timpul său liber, deoarece NSC nu dispune de fonduri pentru a acoperi cheltuielile suplimentare (14 lire sterline pe oră). Domnul Berlyn spune că îi va scrie astăzi guvernatorului de la ÎMS Stocken, deoarece domnul Le Sage se află sub jurisdicția sa.

11:00 a.m.

Blossom (călător) se află astăzi la Înalta Curte pentru apelul său. În prezent, el execută o pedeapsă de cinci ani și jumătate de închisoare pentru furt de mașini și rulote. Și-a lăsat barba și mai lungă, în speranța că judecătorul va crede că este mult mai bătrân decât este și, prin urmare, îi va scurta pedeapsa. Intenționează să își radă barba imediat ce se întoarce în această seară.

6:00 p.m.

Blossom se întoarce de la apel și anunță că i s-a redus un an din sentință. Nu a avut nicio legătură cu lungimea bărbii, pentru că a stat în boxa acuzaților doar câteva minute și judecătorul abia dacă s-a uitat la el. Era clar că citise toate documentele relevante cu mult înainte de apariția lui Blossom.

7:00 p.m.

Blossom și-a ras deja barba.

Cealaltă informație interesantă care a reieșit din vizita lui

Blossom la Înalta Curte a fost că trei traficanți de canabis și-au înjumătățit pedepsele de la șapte la trei ani și jumătate. Un semn al lucrurilor care vor urma?

ZIUA 234 – SÂMBĂTĂ, 9 MARTIE 2002

8:00 a.m.

Blossom vine la asistentă. Este într-o stare îngrozitoare. Soția lui i-a scris pentru a-l anunța că fiul său cel mare (în vârstă de douăzeci și nouă de ani) se droghează cu heroină. Mă roagă să completez un formular pentru a putea solicita un concediu de compasiune. Îmi spune că a făcut deja rost de o pereche de cătușe și că plănuiește să îl lege pe băiat de o țeavă de apă până când se va lăsa de droguri. Este foarte serios.

Linda îi spune cu fermitate că planul său nu este nici legal, nici practic și nici de mare valoare pentru fiul său.

6:00 p.m.

Lui Blossom i s-au acordat două zile de concediu de compasiune. Este un amestec atât de ciudat de valori morale înalte și de viață joasă. Este foarte fericit să fure rulote și mașini, motiv pentru care mai mulți membri ai familiei sale au ajuns în închisoare, dar este devastat când descoperă că fiul său consumă heroină. Acesta este un om care este căsătorit de treizeci și șase de ani, are unsprezece copii și nenumărați nepoți și, până acum, niciunul dintre urmașii săi nu a fost vreodată implicat în droguri.

ZIUA 235 – DUMINICĂ, 10 MARTIE 2002

2:00 p.m.

Vizitatorii mei de astăzi sunt Ed Streator, fostul ministru american la Curtea St James's și ulterior ambasador american la NATO, și Quentin Davies MP, care este în prezent secretar de stat din umbră pentru Irlanda de Nord. Cele nouăzeci de minute trec repede, deoarece ambii bărbați au atât de multe să-mi spună despre ceea ce se întâmplă acolo unde vă aflați cu toții.

Uitasem că Quentin a fost adjunctul lui Kenneth Baker când acesta era ministru de interne. În acea perioadă, el a promovat opinii puternice cu privire la reforma sistemului nostru penal după ce a devenit conștient de problema drogurilor atât în interiorul, cât și în afara închisorilor. El vorbește cu o franchețe și onestitate revigorantă despre ambele subiecte.

Ed adaugă un punct de vedere de pe cealaltă parte a Atlanticului și, atunci când discutăm despre fumatul canabisului, îmi amintește că în California s-a adoptat recent o lege care împiedică orice persoană sub vârsta de 21 de ani să cumpere tutun, darămite canabis. De fapt, adaugă el, în California este practic ilegal să fumezi oriunde, cu excepția propriei case. Quentin sugerează că, dacă tutunul ar fi fost descoperit astăzi, țigările ar fi fost ilegale – posesie doi ani, tutungerii cinci ani.

4:00 p.m.

Stephen este cel mai recent membru care s-a alăturat Clubului Hospital (duminica, între orele 16:00 și 18:00). În prezent, el execută o pedeapsă de doi ani pentru furt, influențarea justiției și fals în acte contabile. Dar există mai multe răsturnări de situație.

El este un fost căpitan în Corpul adjutantului general și, după ce a fost trimis în fața Curții Marțiale, a fost trimis la închisoarea Colchester (o instituție militară) pentru prima lună. Dar, pentru că sentința sa depășea douăzeci și opt de zile, a fost transferat

automat în sistemul penitenciar pentru a-și duce la bun sfârșit pedeapsa.

Și acum, a doua întorsătură de situație. O hotărâre a Curții Europene a stabilit recent că sistemul disciplinar al forțelor armate este invalid și că toți prizonierii care execută o pedeapsă rezultată în urma unei curți marțiale trebuie să fie eliberați.

Stephen nu numai că ar putea fi eliberat, dar va avea dreptul la o compensație de 60.000 de lire sterline și va fi repus în funcția de căpitan. Stăpânii noștri de la Haga au decis că nu trebuie să fii arestat, acuzat, judecat și condamnat *de colegii tăi*.

Stephen mi-a spus că în prezent există 600 de astfel de prizonieri în închisorile britanice și speră să afle rezultatul acestei hotărâri în următoarele câteva săptămâni.

Întorsătura finală – chiar înainte de a fi arestat, Stephen a primit o scrisoare de la comandantul său prin care îl anunța că este luat în considerare pentru a fi promovat la gradul de maior.

ZIUA 236 – LUNI, 11 MARTIE 2002

9:00 a.m.

Un bărbat pe care îl disprețuiesc intră în cabinet.

Șoferii care conduc în stare de ebrietate sunt hrana de bază a NSC. Din cei 220 de deținuți care sunt aici în prezent, aproximativ 20% au fost condamnați pentru infracțiuni în trafic. Din păcate, Tony nu este atipic.

Tony are în jur de 50 de ani, este tatăl a cinci copii de la patru femei. În prezent locuiește cu o altă femeie într-un parc de rulote din Scunthorpe. El a pledat vinovat la ultima acuzație, de conducere în timp ce nu avea dreptul de a conduce și nu era asigurat (cu siguranță a sosit timpul ca toți conducătorii auto să afișeze – așa cum se face în Franța – un certificat de asigurare, precum și o vignetă). Pentru această ultimă infracțiune Tony a fost condamnat la 12 luni, ceea ce în termeni reali înseamnă că, dacă i se acordă eliberarea condiționată, va fi eliberat după patru. Acum, iată care este problema: în ultimii douăzeci de ani, Tony a fost acuzat de douăsprezece infracțiuni similare și a fost trimis la închisoare în șapte ocazii diferite. I s-a interzis să conducă timp de patru ani și spune cu plăcere oricui îl ascultă că, imediat ce îl vor elibera, se va urca din nou la volan.

Situația devine și mai gravă. În prezent, este angajat al unui garaj local ca dealer de mașini second-hand, având astfel acces la o varietate de vehicule, și recunoaște că îi place să se „îmbuibe" la pub-ul de peste drum după ce încheie o vânzare. Nu manifestă nicio remușcare și nu se teme de întoarcerea la închisoare. Consideră că NSC îi oferă un nivel de trai puțin mai ridicat decât cel de care se bucură în prezent într-un parc de rulote din Scunthorpe.

Poate că a sosit momentul să schimbăm infracțiunea pentru cei care sunt condamnați în mod regulat pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice în una de „omor potențial prin imprudență", care atrage după sine o pedeapsă privativă de libertate de patru ani într-o închisoare de tip închis, și să tratăm aceste persoane ca pe orice alți infractori violenți.

12 amiaza

Alison îmi spune că BBC a luat legătura cu mine în legătură cu un program despre bestsellerurile de autor, intitulat *Reading the Decades*. Acceptând faptul că nu pot apărea în fața camerei de filmat, mă întreabă dacă aș putea face un interviu telefonic. Au deja contribuții de la King, Grisham, Le Carre, Forsyth, Cooper și Rowling. Îi cer guvernatorului Leighton un punct de vedere, iar el spune că va cere sfatul Ministerului de Interne[39].

4:00 p.m.

Domnul Beaumont a trimis o circulară tuturor ofițerilor de la NSC cu câteva zile înainte de sosirea sa, circulară pe care am obținut-o recent. Aceasta vă poate da o idee despre acest om. (Vezi mai jos.) Nu cred că secretara sa a verificat vreodată dacă nu există greșeli gramaticale. Abia aștept să îl întâlnesc.

ÎMS NORTH SEA CAMP
NOTA DE INFORMARE A PERSONALULUI NR. 82/2002
(Nu se afișează în zonele deținuților)

NUMIREA NOULUI GUVERNATOR AL NORTH SEA CAMP

Următorul mesaj a fost primit de la Keith Beaumont, care a fost numit în funcția de guvernator al North Sea Camp începând de luni, 18 martie 2002:

„Până acum trebuie să fi aflat cu toții că am fost numit noul guvernator și nu mă îndoiesc că există o mie și una de păreri cu privire la motivul pentru care am venit la North Sea Camp și de ce am părăsit Nottingham. Adevărul este foarte simplu. Am venit la North Sea Camp pentru a prelua funcția de Guvernator și pentru a ajuta la dezvoltarea pe viitor. Noile unități* îi oferă șansa de a se reafirma și de a se reorienta, astfel încât să se afirme ca un loc de excelență.

Acest lucru va necesita o muncă grea din partea noastră a tuturor, dar, așa cum ați demonstrat deja până acum, menținerea deschisă

a North Sea Camp nu este doar despre a rămâne acolo, ci despre a oferi motive pentru care locul ar trebui să rămână deschis și a demonstra acest lucru tuturor. Acest lucru l-ați făcut în mod clar pentru a consolida noua dezvoltare.
Nu mă îndoiesc, de asemenea, că ați auzit multe zvonuri, unele adevărate, altele rău intenționate, despre persoana mea, despre stilul meu și despre cum îmi place să lucrez. Repet, sunt o persoană onestă care crede în onestitate și împreună vom putea merge mai departe.
Aștept cu nerăbdare șansa de a lucra cu dumneavoastră și sunt convins că, în lunile care vor urma, vom ajunge să ne cunoaștem bine."

KEITH BEAUMONT
Guvernator desemnat

R. LEIGHTON
Guvernator în funcție

13 Martie 2020

** Noile unităţi = se vor construi rapid în următoarele 3 luni două blocuri în care se pot ține 40 de deținuți*

ZIUA 238 - MIERCURI, 13 MARTIE 2002

7:22 a.m.

Gail intră în grabă, roșie la față. O femeie de la *News of the World* a intrat pe ușă și a aflat (de la o colegă) că ea părăsește NSC pentru a ocupa un alt post. Jurnalista este în căutare de știri și a întrebat:

— Pleci din cauza lui Archer?

Gail a răspuns că lucrez ca îngrijitor la spital și că îmi iau munca foarte în serios, că sunt popular atât cu ofițerii, cât și cu ceilalți deținuți și că învăț despre droguri și despre relevanța lor în închisoare. Gail a întrebat cu inocență cât ar plăti pentru un articol, la care jurnalistul a răspuns câteva mii de lire sterline – mai mult dacă ar fi fost un articol important care l-ar fi arătat pe Archer într-o lumină proastă.

10:11 a.m.

Sunt chemat pentru un test voluntar de depistare a drogurilor. Poți refuza, dar dacă o faci, privilegiile tale – vizite în oraș, bani la cantină și concediu de weekend – riscă să fie anulate. Aflu că doi deținuți au ieșit pozitiv, unul pentru amfetamine, celălalt pentru canabis.

Până la sfârșitul dimineții, numărul acestora a crescut la cinci; toți vor apărea mâine în fața guvernatorului pentru a fi judecați.

12:00 amiaza

Un ofițer intră în spital și îmi spune că a lucrat cândva în unitatea pentru infractori sexuali de la închisoarea Whitemoor și că ar putea să-mi spună destule povești cât să umple un alt volum.

— Dă-mi un exemplu, îi cer, turnându-i cafeaua.

Se oprește pentru o clipă.

— Am avut odată un tânăr deținut în blocul B care ținea un papagal în celulă, iar mica pasăre a devenit cel mai important lucru din viața lui. Un alt deținut care locuia în aceeași aripă, simțind vulnerabilitatea tânărului, a amenințat că omoară

papagalul dacă nu-i face o felație. Prizonierul a acceptat cu reticență. În câteva zile, primul deținut a devenit un prostituat, iar al doilea, proxenetul său. Proxenetul percepea două cartele telefonice pentru ca deținutul să facă sex oral și trei pentru penetrare. Proxenetul a ajuns să câștige o sută de lire sterline pe săptămână, iar papagalul a supraviețuit. Asta până când un deținut l-a turnat în speranța că proxenetul va fi transferat la o altă închisoare și că va putea prelua poziția sa profitabilă. Amândoi deținuții au fost mutați în unități separate în ziua următoare. În acea dimineață, papagalul a fost strangulat.

ZIUA 247 – VINERI, 22 MARTIE 2002

Guvernatorul Berlyn vine la spital în această dimineață și îmi spune că, în ciuda eforturilor sale, nu mi se va permite să îl însoțesc pe Mark Le Sage atunci când se va adresa școlii pe tema drogurilor. Guvernatorul de la ÎMS Stocken i-a spus domnului Le Sage că nu va permite astfel de excursii, chiar dacă un ofițer de securitate al NSC mă va însoți.

Națiunea se află în prezent în ghearele unei epidemii masive de consum de droguri, copiii de doisprezece ani primind heroină pe terenurile noastre de joacă. Ca parte a reabilitării mele, m-am oferit voluntar să vizitez școlile din zona Lincolnshire și să le vorbesc despre această problemă. Până în prezent, am beneficiat de asistență din partea brigăzii antidrog a poliției locale, a autorității educaționale din Lincolnshire și a echipei medicale de la NSC, condusă de Dr. Walling. Așadar, nu pot decât să mă întreb de ce guvernatorul din Stocken ar dori să oprească un proiect atât de valoros.

Poate că Ministerul de Interne cunoaște răspunsul?

ZIUA 249 – DUMINICĂ, 24 MARTIE 2002

4:00 p.m.

A fost o săptămână plină de vizitatori: duminica trecută, Henry Togna și David Watson, luni, Gilly Gray QC, miercuri, Lorzii Hayhoe și Denham-Bertie, fostul meu șef de grup.

Așa că acum sunt la curent cu proiectul de lege de reformă a Camerei Lorzilor, cu vânătoarea de vulpi și cu starea de sănătate a lui Margaret Thatcher. Ca să nu mai vorbim de euro și de momentul în care ar putea fi sau nu referendumul planificat.

I-am propus o idee lui Bertie cu privire la proiectul de reformă a Camerei Lorzilor, când, spre groaza mea, a scos dintr-un buzunar interior un mic reportofon. M-am uitat spre birou și i-am văzut pe ofițerii de serviciu discutând între ei. M-am simțit ușurat când Bertie a băgat reportofonul înapoi în buzunar. Nu avem nevoie de încă un membru al Camerei Lorzilor ca rezident al North Sea Camp.

ZIUA 250 – LUNI, 25 MARTIE 2002

10:00 a.m.

Ziarele sunt pline de știri despre modelul Naomi Campbell, care a primit 3.500 de lire sterline de la *Daily Mirror* și editorul său de atunci, Piers Morgan, pentru că i-a încălcat intimitatea. Cu toate acestea, judecătorul a declarat, de asemenea, că aceasta a mințit în mod deliberat atunci când s-a aflat în boxa martorilor.

Norman Tebbitt a întrebat prin intermediul presei dacă va fi judecată pentru sperjur sau dacă aceste legi se aplică doar politicienilor conservatori?

4:00 p.m.

Domnul Belford vine la spital cu rezultatele testului meu antidrog meu. (Vezi mai jos.)

ÎMS NORTH SEA CAMP

TEST ANTIDROG OBLIGATORIU

NUME: ARCHER NUMĂR: FF8282 LOCAȚIE: SPITAL

Am plăcerea de a vă informa că proba de urină pe care ați dat-o în cadrul Programului de testare obligatorie antidrog a ieșit **negativă** și nu se va lua nicio măsură suplimentară.
Cu toate acestea, veți putea fi testat din nou, dacă va fi necesar, la o dată ulterioară.

COORDONATOR TESTARE ANTIDROG

DATA: 20/2/02

6:00 p.m.

Peter (incendiator, a dat foc unei secții de poliție) a executat până acum treizeci și unu de ani; poate vă amintiți că am povestit mai devreme prima sa vizită în oraș. În această dimineață, doi ofițeri au sosit în fața camerei sale și l-au coborât în celulele de izolare, ceea ce nu poate însemna decât un singur lucru: astăzi va fi expediat într-o închisoare închisă.

Bănuiesc că excursia la Boston va fi ultima în care a văzut lumea exterioară.

Când am venit pentru prima dată la NSC acum câteva luni, Peter mătura drumul principal care merge de la poartă până la blocul de birouri; la aproximativ 300 de metri distanță. Cu o statură de 1,80 metri, Peter avea o prezență pe care nu o puteai evita cu ușurință, dar zero abilități sociale, iar treizeci și unu de ani de închisoare (dintre care douăzeci și opt în spatele gratiilor) au asigurat că nu avea să-i fie niciodată ușor să se acomodeze.

În fiecare dimineață, se desprindea de măturatul lui și deschidea portierele mașinilor pentru membrele personalului feminin. Apoi le angaja în conversații lungi. Destul de inofensiv, ați putea spune, dar câteva dintre fetele mai tinere se simțeau hărțuite și nu se plângeau de teamă că ar putea afecta perspectivele de eliberare condiționată a lui Peter. Din păcate, aceste episoade au continuat, în ciuda mai multor avertismente din partea ofițerilor. Guvernatorului Berlyn, care se ocupă de cei condamnați pe viață, nu i-a rămas decât să ia măsuri pentru a calma temerile personalului.

I-a luat lui Peter slujba de măturător de drumuri și i-a cerut să fie îngrijitor la recepție. Peter a făcut ceaiul și i-a ajutat pe ofițeri cu sarcini minore. Era peste puterile lui. A rezistat două săptămâni. Apoi l-au mutat pe Peter la cantina ofițerilor, pentru a ajuta la curățenie și pentru a servi ocazional. A rezistat zece zile înainte de a fi transferat la fermă ca păstor, unde a supraviețuit mai puțin de o săptămână înainte de a fi trimis la bucătărie. Aici nu a avut mai mult succes și a ajuns la izolare înainte de a fi mutat din nou la o închisoare de categoria B.

Peter este în vârstă de 60 de ani și nu are nicio speranță de a

se întoarce la o închisoare de categoria D în mai puțin de cinci ani, dacă se va întoarce vreodată. Acest caz evidențiază o problemă mai mare. Nu avem oare alte obligații față de o ființă umană decât aceea de a o închide pentru tot restul vieții sale? Peter nu a reușit să se împace cu sistemul, așa că sistemul l-a dezamăgit.

Când voi fi eliberat în cele din urmă, mi se vor pune atât de multe întrebări la care nu știu răspunsul.

ZIUA 257 – LUNI, 1 APRILIE 2002

10:30 a.m.

Ascult un anunț la megafon.

— Oricine dorește să ajute la excursia grupului de persoane cu nevoi speciale la Skegness, este rugat să se prezinte la autobuz la poarta din față. Expresia „este rugat" ar fi trebuit să mă pună pe gânduri. Ofițerii de la închisoare rareori, sau chiar niciodată, nu spun „te rog". Cu toate acestea, doi deținuți se prezintă totuși la poartă în speranța de a urca în autobuzul inexistent spre Skegness.

Gluma de 1 aprilie care mi-a fost jucată mie a luat o altă formă. Domnul Hewitt, șeful departamentului de lucrări, a cumpărat un puzzle cu Casa Lorzilor de la o vânzare de vechituri și mi-a spus că se aștepta să îl termin până la sfârșitul săptămânii, ca parte a programului meu de gestionare a furiei.

Mi-a luat două ore doar pentru a termina marginea. Intenționez să-i chem pe toți membrii Clubului Hospital pentru a mă ajuta cu acest monstru de 1.000 de piese.

ZIUA 262 – SÂMBĂTĂ, 6 APRILIE 2002

Dr. Susan Edwards, lector de drept la Universitatea Buckingham, a finalizat studiul său independent care arată duritatea cu care am fost tratat primind o pedeapsă de patru ani.{40}

> Jeffrey Archer, fost vicepreședinte al Partidului Conservator și autor de bestselleruri, a fost condamnat pentru sperjur și pervertirea cursului justiției, în urma unei acțiuni de calomnie privind faptul că a petrecut o noapte cu o anume Monica Coghlan, pentru care, în urma unei pledoarii de nevinovăție, a primit o pedeapsă cu închisoarea de patru ani. Deoarece sentința de închisoare a lui Jeffrey Archer este cea mai lungă sentință pronunțată într-un caz de sperjur civil, iar durata sentinței este comparabilă cu sentințele de închisoare pronunțate în cele mai grave cazuri de sperjur penal, inclusiv crimă și corupție în cadrul poliției, este necesară o analiză mai detaliată.

Gilbert Gray QC a avertizat-o deja pe Mary că va putea prezice rezultatul apelului meu de îndată ce va cunoaște componența completului de trei judecători. Ce condamnare îngrozitoare a justiției britanice – faptul că viitorul meu nu va fi decis de faptul că sunt nevinovat sau vinovat, ci de cine mă judecă.

ZIUA 265 – MARȚI, 9 APRILIE 2002

NSC, la fel ca majoritatea închisorilor din Marea Britanie, are un deficit mare de personal. Avem peste 200 de deținuți și doar 27 de ofițeri cu normă întreagă, ceea ce înseamnă că nu sunt niciodată mai mult de 12 ofițeri la datorie în același timp. Următorul anunț apare în mai multe ziare locale în fiecare săptămână și nu stârnește decât puține răspunsuri. (vezi mai jos)

Mi s-a spus că nu este diferit pentru niciuna dintre celelalte 137 de închisori din Marea Britanie. Nu este deloc o carieră atrăgătoare, decât pentru cei care cred cu adevărat în justiție – sau pentru cineva care nu este suficient de înalt pentru a intra în poliție.

ÎMS NORTH SEA CAMP
POSTURI VACANTE DE SPRIJIN OPERAȚIONAL

Închisoarea MS North Sea Camp are locuri vacante pentru posturi de sprijin operațional (OSG). Posturile vor implica supravegherea deținuților: candidații trebuie să fie capabili să comunice clar și eficient și să dorească să fie o parte eficientă în procesul de reabilitare a deținuților. Atribuțiile pot include securitatea, paza, conducerea escortelor, centrala telefonică, cantina și magazinele.

Programul de lucru: 39 de ore pe săptămână.

Concediu anual: 22 de zile pe an, ajungând la 25 de zile după un an.

Salariu: începe de la 12.651 de lire sterline și crește anual până la maximum pentru post

Permisul de conducere este esențial

Permisul profesionist de conducere este un avantaj, dar nu este esențial.

Formularele de aplicație pot fi obținute de la Boston Job Centre, West Street, Boston, Lines. Tel: (01205) 883000.

Pentru informații suplimentare, vă rugăm să o contactați pe doamna Carole Pattinson la biroul de personal de la North Sea Camp. Tel: (01205) 760481 int. 2 28.

Formularele de aplicație trebuie returnate la centrul de ocupare a forței de muncă din Boston până vineri, 22 martie 2002.

Candidații vor trebui să declare dacă sunt membri ai unui grup sau organizație pe care Serviciul Penitenciar o consideră rasistă.

Serviciul Penitenciar este un angajator care oferă șanse egale de angajare. Așteptăm candidaturi din partea oricui, indiferent de originea etnică, credința religioasă, sexul, orientarea sexuală, handicapul sau orice alt factor de respingere. Membrii minorităților etnice sunt în prezent subreprezentați în North Sea Camp, iar candidaturile din partea acestora sunt binevenite. Toate candidaturile vor fi luate în considerare și numirile se vor face pe baza meritelor.

ZIUA 268 – VINERI, 12 APRILIE 2002

9:07 a.m.

Dr. Walling sosește cu câteva minute întârziere. Când m-a vizitat Stephen Sherbourne (fostul secretar politic al lui Margaret Thatcher), i-am spus că dacă ai anunțat că ești bolnav între 7:30 și 8 dimineața, de luni până vineri, ai garanția că vei vedea un medic la ora 9 în aceeași zi.

Stephen m-a întrebat dacă mă pot gândi la o infracțiune pentru care ar fi condamnat la două săptămâni, astfel încât să-și poată rezolva toate problemele medicale.

11:11 a.m.

CRIMINALUL SE CĂSĂTOREȘTE CU PSIHIATRUL DIN ÎNCHISOARE este genul de titlu pe care te-ai putea aștepta să-l citești în *The Sun*.

Astăzi, Andy, un condamnat pe viață care a executat 12 ani de închisoare, a primit o săptămână de concediu. A fost un deținut model și se așteaptă să fie eliberat anul viitor. În timp ce se afla în închisoarea anterioară, Ashwell, o parte din cursul său de reabilitare includea întâlniri regulate cu psihiatrul închisorii și, pe măsură ce au trecut lunile, au început să aibă o relație. Cred că este corect să precizez în acest moment că Andy are 35 de ani, 1,80 m, cu o înfățișare întunecată, ca un star de cinema italian. Când a fost transferat la NSC, psihiatrul l-a vizitat în mod regulat. Un raport al vizitei sale a fost transmis la propria închisoare, iar ulterior a trebuit să demisioneze din serviciu. Și-a găsit un nou loc de muncă în Loughborough, iar relația ei cu Andy a continuat să înflorească. Astăzi s-au căsătorit în cadrul unei ceremonii la Boston, la care au participat cinci ofițeri și nouă deținuți.

NSC are în prezent 23 de criminali rezidenți și cred că i-am cunoscut pe fiecare dintre ei. Trei dintre ei, inclusiv Andy, sunt printre cei mai blânzi oameni pe care i-am întâlnit vreodată.

3:30 p.m.

Unul dintre deținuți refuză să facă un test antidrog. Este bine cunoscut faptul că este dependent de heroină și a găsit încă o modalitate de a învinge sistemul. Dacă refuză să facă testul, guvernatorul poate adăuga doar douăzeci și opt de zile la pedeapsa sa, în timp ce, dacă acceptă să îl facă și apoi se dovedește pozitiv la heroină, ar putea fi condamnat la cincizeci și șase de zile suplimentare și chiar să fie trimis la o închisoare de tip B. Cu toate acestea, domnul Vessey subliniază că, dacă refuză a doua oară, îl pot transfera în aceeași zi.

ZIUA 269 – SÂMBĂTĂ, 13 APRILIE 2002

Noul îngrijitor de la capelă a comis o crimă neobișnuită. „Afară", era contabil șef la o cunoscută companie de mobilă. A devenit șef al departamentului de reclamații, a cărui responsabilitate era să se asigure că atunci când clienții returnează bunuri primesc banii înapoi, iar articolul este returnat la departamentul adecvat al magazinului.

De Crăciun, îngrijitorul de la capelă a cumpărat o canapea pentru mama sa, dar nu i-a plăcut. El a returnat canapeaua și a cerut o rambursare, indicându-și numele și adresa. Banii au fost restituiți în mod legal. Atunci bărbatul și-a dat seama că doar el și computerul erau la curent cu tranzacția. Folosind un nume fals, dar propria sa adresă, a autorizat și a prezentat o cerere falsă, iar computerul i-a creditat contul cu plăcere. Schimbându-și numele de fiecare dată, a putut face o cerere de rambursare o dată pe săptămână, iar în anul următor și-a suplimentat veniturile cu peste 200.000 de lire sterline. Îngrijitorul de la capelă și prietena lui (ea fără să vrea) au trăit în confort, deoarece el a devenit din ce în ce mai încrezător, mărind sumele săptămânal și oferindu-și chiar un bonus în perioada de vârf a Crăciunului.

Deci, cum a fost prins? O secretară a deschis din greșeală un fișier la întâmplare pe computerul ei și a fost surprinsă de ceea ce a găsit – cum puteau 127 de persoane care locuiau la aceeași adresă să ceară rambursarea a 127 de piese de mobilier diferite pe care le comandaseră în ultimul an?

Contabilul a pledat vinovat și a fost condamnat la trei ani de închisoare. În prezent, acesta este îngrijitor la capela de la NSC.

ZIUA 278 – LUNI, 22 APRILIE 2002

Ca parte a reabilitării sale în societate, unul dintre condamnații pe viață (Malcolm, jaf armat) tocmai a început o slujbă în afara închisorii ca om de serviciu la liceul Haven.

Prima zi s-a dovedit a fi un mic șoc cultural când a descoperit cât de mature și încrezătoare în sine au devenit tinerele moderne. A repetat o conversație pe care o avusese de dimineață cu o fată de paisprezece ani care l-a abordat pe coridor.

— Ești un deținut?

— Da, sunt.

— Pentru ce ești închis?

— Jaf armat.

— Câți ani ai executat?

— Paisprezece.

— Paisprezece ani fără să faci sex? a întrebat fata, cu neîncredere.

— Da, a repetat el, la care fata și-a ridicat fusta și a spus:

— Ei bine, înseamnă că ești pregătit pentru asta.

Malcolm a ieșit în fugă din clădire. Dacă ea l-ar fi reclamat pentru că a vorbit măcar despre sex, probabil că ar fi fost transferat înapoi la o închisoare de categoria B în aceeași zi.

ZIUA 287 – MIERCURI, 1 MAI 2002

10:30 a.m.

Se întâmplă lucruri ciudate astăzi în închisoare. Tony, un cunoscut traficant de droguri, s-a prăbușit după ce a luat o supradoză cu doar câteva ore înainte de a fi eliberat. Ce fel de probleme poate avea afară, încât consideră sinuciderea o cale de ieșire mai bună decât poarta din față?

Tony a fost un obișnuit al spitalului în ultimele săptămâni, așa că nu avem de unde să știm dacă a adunat pastile și câte a înghițit astăzi. În loc să aștepte o ambulanță, Tony a fost transportat de urgență la spitalul Pilgrim în microbuzul închisorii, însoțit de doi ofițeri. Voi afla mai multe în seara asta.

6:00 p.m.

Tony tocmai s-a întors pentru a-și petrece ultima noapte în închisoare. I-au făcut o spălătură stomacală, așa că mâine va pleca tot la 8 dimineața. Dar cât timp va supraviețui afară?

7:08 p.m.

Tocmai mă întorceam de la o plimbare de o oră în jurul curții cu intenția de a urmări meciul Hendry vs. Doherty din sferturile de finală ale Campionatului Mondial de snooker[41], când cineva bate la ușa mea.

Este Tony care ține în mână o scrisoare pe care vrea să i-o înmânez asistentei, dar mă roagă să o citesc mai întâi. Este o misivă scrisă de mână pe două fețe, în care își cere scuze pentru comportamentul său din ultimele săptămâni și îi mulțumește asistentei pentru bunătatea și înțelegerea ei. Îi promit că i-o voi da mâine dimineață. Tony tocmai se pregătea să plece când îl întreb dacă ar fi dispus să răspundă la câteva întrebări despre droguri. Mă aștept ca el să-mi spună să mă duc undeva, folosind limbajul obișnuit al închisorii, dar, spre surprinderea mea, ia loc în sala de așteptare și spune:

— Întreabă-mă tot ce vrei, Jeff. Nu-mi pasă, plec de aici mâine dimineață la prima oră.

În următoarea oră, îi pun întrebare după întrebare, la toate îmi răspunde cu o franchețe brutală.

— Ai încercat să te sinucizi?

— Nu, am luat o supradoză.

— Cât de des iei heroină?

— De când sunt aici, de obicei de patru ori pe zi. Când mă trezesc dimineața, imediat după cină, apoi din nou după ceai și chiar înainte de a mă culca.

— Ți-o injectezi, o inhalezi sau o fumezi?

— O fumez, răspunde Tony. Numai cretinii nenorociți o injectează. Am văzut prea mulți drogați care s-au infectat cu HIV sau hepatita B, injectându-se cu acul altcuiva. Cât am fost în închisoare, am văzut ace folosite de o sută de deținuți diferiți. Nu uita, Jeff, 235.000 de persoane din Marea Britanie sunt consumatori obișnuiți de heroină, iar dacă luăm în considerare familiile lor, peste un milion de persoane trebuie să fie implicate. Heroina costă NHS trei miliarde de dolari pe an.

— Cum se introduce heroina în închisoare?

— Există mai multe modalități, dar cea mai frecventă este să o iei de la un dealer când ești în concediu de weekend, apoi să împachetezi două uncii într-un prezervativ și să ți-o bagi în rect. Niciunui ofițer nu-i face plăcere să verifice acolo.

— Două uncii?

— Doar atât mi-am putut permite de data asta. Recordul meu „afară" a fost să mă întorc din Olanda cu șapte uncii de marijuana.

— Cât ar valora asta?

— Dacă e pură, cea mai bună, ar putea fi vorba de o sută de mii de dolari.

— Deci, când aduci drogurile înapoi în închisoare, sunt doar pentru tine?

— Nu, nu, nu, nu, trebuie să-mi plătesc furnizorul „afară". Eu sunt doar un dealer. Traficanții sunt fie regi, fie pioni. Eu sunt un pion. Un rege rareori consumă droguri, doar le aduce din străinătate și le distribuie printre pionii săi, dintre care cei mai mulți fac afaceri doar pentru a-și putea satisface propria poftă.

— Deci câți dintre cei 200 de deținuți de la NSC iau heroină?

Se oprește pentru a reflecta la întrebare.

— Din câte știu eu, treizeci și nouă, spune el.

— Dar asta înseamnă în jur de douăzeci și cinci la sută.

— Da, răspunde el, fără să se îndoiască.

— Cum îl plătești pe traficantul rege când ești înăuntru?

— Ușor, spune Tony. Vând doar acelor deținuți care au pe cineva afară care îi va da banii direct dealerului meu. Nu livrez niciodată până când nu primesc banii.

— Dar asta poate dura zile întregi, iar dacă ești în pragul unui sevraj…

— Este nevoie doar de un singur telefon, iar o oră mai târziu verific cu dealerul și dacă a primit banii, atunci îi furnizez.

— Dacă ai fi în afară și nu ai fi dealer, de cât ai avea nevoie pentru a-ți acoperi propria dependență?

— Trei sute de lire pe zi.

— Dar asta înseamnă o sută de mii de lire sterline pe an – bani gheață.

— Da, dar ca dealer pot câștiga de două ori mai mult și tot îmi iau doza de patru ori pe zi.

Tony continuă să vorbească despre temerile sale după ce va fi eliberat mâine dimineață. Părinții lui vor veni să îl ia la ora opt. Aceștia cred că a renunțat la viciu în urma unei perioade petrecute într-o închisoare specială din Devon, unde l-au dezintoxicat de heroină timp de cincisprezece luni. Dar, odată ce a fost considerat vindecat, l-au transferat într-o închisoare de tip D, în acest caz NSC, unde drogul era „în fața lui", iar în câteva săptămâni a devenit din nou dependent.

— Nu voi trăi până la cincizeci de ani, spune Tony. Am fost în închisoare mai mult de jumătate din viața mea. Face o pauză. Mi-aș fi dorit să nu fi luat niciodată acea primă doză gratuită când aveam cincisprezece ani. Ai trecut pe lângă zece dintre noi pe stradă în fiecare zi, Jeff, și nu ai fost conștient. Poate că de acum încolo o vei face.

Tony a părăsit spitalul la ora 19:28.

I-am înmânat asistentei scrisoarea lui în dimineața următoare.

ZIUA 294 – MIERCURI, 8 MAI 2002

9:00 a.m.

Pe lista de astăzi a noilor veniți la doctor se află Patel, Patel, Patel și Patel. Este greu de crezut că nu există o poveste pe undeva. Când apar prizonierii, devine repede clar că avem de-a face cu un tată și trei fii. Mai târziu, descopăr că și mama se află în închisoare la Holloway; toți cinci au fost acuzați de aceeași infracțiune.

Soții Patel sunt sikhi și au valori familiale foarte puternice, astfel că, atunci când au descoperit că fiica/ sora lor își câștiga existența ca prostituată, au pus la cale un plan pentru a o răpi (punctul de vedere al legii)/ a o salva (părerea familiei Patel). Prima parte a acestui plan nu a fost prea dificil de realizat pentru o echipă de sikhi inteligenți și hotărâți, care au urcat pur și simplu fata într-o mașină și au dus-o la casa familiei. Cu toate acestea, proxenetul/ amantul/ prietenul – nu pot fi sigur care dintre varinte – a pornit să o salveze, pentru a o putea pune din nou la muncă. Din nefericire pentru el, nu a ținut cont de rezoluția familiei Patel, așa că s-a ales cu brațul și nasul rupte după ce a fost bătut.

Proxenetul a raportat incidentul la poliție, ceea ce a dus la condamnarea tatălui și a celor trei frați la doi ani de închisoare pentru răpire și agresiune, iar mama la optsprezece luni de închisoare în calitate de complice. Toți cei cinci au mers la închisoare, în timp ce fiica a fost eliberată și a continuat să își desfășoare activitatea. În calitate de romancier, aș putea inventa o duzină de scenarii cu privire la ceea ce s-ar putea întâmpla atunci când familia Patel va fi eliberată în 2003.

10:30 a.m.

Printre deținuții care vor fi eliberați astăzi se numără și Daryl, care execută o pedeapsă de 12 luni pentru furt. A fost un deținut model, niciun semn de droguri, niciodată la raport și, ori de câte ori vizitează spitalul, este întotdeauna politicos și grijuliu, așa că nu am fost surprins că i s-a acordat eliberarea condiționată și că

ne va părăsi după numai patru luni. După ce doctorul l-a verificat și a semnat externarea, Daryl îi mulțumește surorii și îmi strânge mâna.

— Succes, i-am spus, și am adăugat: Sper să nu ne mai întâlnim niciodată – tradiționala urare pentru cei pe care îi consideri puțin probabil să recidiveze.

Imaginați-vă surpriza mea când am aflat în această seară că Daryl era din nou în închisoare. S-a întâmplat așa:

A fost condus la gara Boston cu autobuzul închisorii, unde i s-a înmânat un voucher de tren pentru Manchester și 40 de lire sterline în numerar. Fiecare deținut care nu este luat de la poarta principală primește un voucher de călătorie și 40 de lire sterline dacă are o adresă cunoscută la care să meargă. În cazul în care nu au domiciliu fix (NFA), li se înmânează 90 de lire sterline și adresa unui cămin din zona spre care se îndreaptă. După paisprezece zile, dacă nu au reușit să găsească un loc de muncă, se pot înscrie în registrul serviciilor sociale și pot primi ajutor de șomaj. Înapoi la Daryl.

S-a urcat în tren la Boston, dar a trebuit să schimbe la Birmingham pentru a prinde un alt tren spre Manchester. În timpul escalei la Birmingham, a cumpărat niște pește și cartofi prăjiți înainte de a se îndrepta spre peronul șase. Dar cum trenul nu trebuia să sosească decât peste câteva minute, a intrat la W. H. Smith și a luat o revistă pe care să o citească în timpul călătoriei.

Raftul cu reviste se afla lângă raftul cu cărți, iar ochiul i-a atras atenția asupra secțiunii A. A plecat câteva clipe mai târziu cu o revistă și trei cărți ale aceluiași autor. Era pe punctul de a se urca în tren când un polițist din gară l-a arestat pentru furt din magazin.

Când poliția a aflat că Daryl fusese eliberat condiționat din închisoare în acea dimineață, a fost dus imediat la închisoarea Gartree din Birmingham, unde își va petrece următoarele două luni pentru a-și ispăși pedeapsa, plus orice perioadă de timp adăugată din cauza furtului din magazine.

Cu toate acestea, Daryl nu deține recordul pentru că a revenit în arest cel mai repede după ce a fost eliberat. Domnul Belford

mă asigură că această distincție îi aparține lui Fingers Danny din Pentonville.

Danny a fost eliberat din Pentonville la ora 8 dimineața, într-o zi rece de noiembrie. Cu cele 90 de lire sterline în mână, a pornit pe jos spre Islington, nu în căutarea celui mai apropiat cămin, ci a celui mai apropiat Sainsbury's. A ajuns chiar în momentul în care se deschideau ușile de la intrare. A început să umple un cărucior cu produse, apoi a ieșit încet din magazin fără să încerce să plătească. Când detectivul magazinului s-a apropiat de el pe trotuar, Danny a luat-o la fugă, dar nu prea repede.

Danny a fost arestat și s-a prezentat în fața magistratului la ora zece dimineața. A pledat vinovat. Înainte de a fi pronunțată sentința, Danny a făcut câteva remarci pertinente cu privire la chelia magistratului, la lipsa de carismă a acestuia și la originea sa îndoielnică, asigurându-se că, până la prânz, s-a întors în celula sa de la Pentonville.

Cu toate acestea, diferența dintre Danny și Daryl este că irlandezul plănuise întreaga operațiune cu câteva săptămâni înainte de a fi eliberat. La urma urmei, era noiembrie și unde altundeva i s-ar fi putut garanta lui Danny un pat într-o celulă caldă, trei mese pe zi și compania prietenilor săi în timpul sărbătorilor?

Și-a pus cele 90 de lire sterline pentru eliberare în contul de la cantină.

ZIUA 311 – SÂMBĂTĂ, 25 MAI 2002

Trei deținuți au evadat ieri; până la Boston faci o oră pe jos, cam o oră și jumătate până la Skegness. Primul, Slater (vătămare corporală gravă), avea o sentință de șase ani și se afla la NSC doar de patru zile. Și mai inexplicabil este faptul că el putea să fie eliberat condiționat în septembrie și, fiind transferat la o închisoare de categoria D, se putea aștepta să se aprobe eliberarea. Slater a fost arestat din nou la patru ore după ce a plecat și a fost dus la ÎMS Lincoln, o închisoare de categoria B, unde își va petrece restul pedepsei – încă doi ani plus douăzeci și opt de zile pentru fugă. Nebunie.

Un ofițer m-a informat că la cel de-al doilea deținut, Benson (agresiune cu vătămare corporală gravă), se așteptau un Test antidrog pozitiv de la Ministerul de Interne și, întrucât era la a doua infracțiune în trei luni, guvernatorului nu i-ar fi rămas decât să îl trimită la o închisoare de categoria B. Așa că s-a trimis singur. A fost arestat în Boston în această dimineață devreme și se află acum în drum spre Nottingham (categoria A), cu douăzeci și opt de zile în plus la pedeapsă.

Al treilea deținut, Blagdon (înjunghiere în bar), este un caz mai interesant. El trebuia să iasă în iulie, după ce a executat deja nouă ani. A intrat într-o secție de poliție în această dimineață și s-a predat după ce a fost fugar timp de numai șapte ore. De asemenea, el este acum închis în siguranță într-o închisoare de categoria A. Cu toate acestea, în cazul lui Blagdon, acesta nu a intenționat niciodată să își fructifice evadarea. Colegul său de celulă mi-a spus că nu credea că va putea face față lumii exterioare după nouă ani de închisoare – dintre care opt în condiții de izolare (închis douăzeci și două de ore pe zi) – așa că acum se va întoarce în aceste condiții pentru cel puțin încă cinci ani, la sfârșitul cărora va trebui să găsească o altă modalitate de a se asigura că nu va fi eliberat, pentru că nu se va mai întoarce niciodată într-o închisoare de categoria D.

10:00 a.m.

În fiecare zi din această săptămână, un deținut pe nume Jenkins a trecut pe la spital pentru a mă întreba câți deținuți recruți așteptăm în acea zi și a adăugat: „Este vreunul dintre ei de la ÎMS Lincoln?” Am presupus că Jenkins spera că unul dintre colegii săi va fi transferat la NSC. Dimpotrivă, se temea de sosirea iminentă a unui vechi dușman.

Ieri dimineață, anunțul spitalului arăta că șase prizonieri urmau să sosească de la Lincoln, iar când Jenkins a studiat lista de nume, s-a făcut vizibil palid înainte de a părăsi rapid spitalul. Asta a fost ultima dată când l-am văzut, pentru că a lipsit de la apelul de la ora 11:45. Trei ore mai târziu, s-a predat la o secție de poliție locală. A fost arestat și trimis la Lincoln.

La prânz, am stat lângă colegul de cameră al lui Jenkins, care a fost foarte fericit să-mi spună că Jenkins se culca cu soția unui alt deținut, pe nume Owen, ori de câte ori acesta ieșea în concediu de două zile în oraș. A continuat să-mi spună că Owen (omor prin imprudență) aflase de curând că soția lui îi era infidelă și că aceasta îi spusese chiar numele amantului ei. Owen, care tocmai primise statutul de categoria D după opt ani de închisoare, a solicitat imediat să fie trimis la NSC și urmează să ajungă în această după-amiază. Acum înțeleg de ce a fugit Jenkins.

2:00 p.m.

Un grup de cinci deținuți sosesc de la Lincoln, dar Owen nu se află printre ei. Când intră pe ușă, îi raportez asistentei că se pare că am pierdut unul.

— Oh, da, Owen, spune ea, uitându-se la lista ei. A comis o infracțiune minoră în această dimineață și i s-a retras statutul de categoria D. Așa că va rămâne la Lincoln în viitorul apropiat.

ZIUA 313 – LUNI, 27 MAI 2002

9:07 a.m.

O scrisoare de la Înalta Curte mă informează că data apelului meu a fost stabilită pentru luni, 22 iulie – peste opt săptămâni.

10.07 a.m.

Un prizonier pe nume Morris a sosit în această dimineață. Are 36 de ani și ispășește o pedeapsă de patru ani pentru fraudă cu carduri de credit. Morris a furat peste 500.000 de lire sterline de când a terminat școala și nu are nicio remușcare. Îmi spune cu multă mândrie că încă mai are ceva mai puțin de 100.000 de lire sterline în numerar, ascunse în siguranță, și că el și co-inculpatul său duc „o viață bună". Împart un apartament mare în Londra, conduc un Mercedes, au o garderobă plină de haine de firmă și se cazează doar la cele mai bune hoteluri. Zboară la clasa întâi și lucrează chiar și în vacanță. El este un infractor de carieră pentru care închisoarea este un inconvenient temporar și, având în vedere că autoritățile îl transferă întotdeauna la o închisoare de tip D în termen de trei săptămâni de la trimiterea în închisoare, nu este un inconvenient atât de mare.

Morris a fost găsit vinovat de fraudă de patru ori în ultimii zece ani și a primit pedepse de șase luni, opt luni, douăsprezece luni și patru ani. Cu toate acestea, el va executa mai puțin de trei ani în total până când va fi eliberat în ianuarie anul viitor.

În 2003, el anticipează că el și partenerul său vor fi fraudat peste un milion de lire sterline în numerar, iar dacă vor fi prinși, va fi fericit să se întoarcă la NSC.

Pe vremea lui Dickens, Morris ar fi fost cunoscut sub numele de „șmecheraș". În timp ce șmecherul iscusit fura batiste și ceasuri de buzunar, Morris fură cărți de credit. Metoda sa obișnuită este să se cazeze la un hotel de patru stele care organizează o conferință mare de weekend. Apoi lucrează în baruri noaptea, când mulți dintre clienți au băut prea mult. După un weekend bun, poate părăsi hotelul în posesia a cel puțin o duzină de carduri de credit. Până duminică seara, stă la

clasa întâi într-un avion spre Viena (un card epuizat), unde își face rezervări la un hotel de cinci stele (al doilea card). Apoi închiriază o mașină, nu cu un card de credit, ci cu bani lichizi, pentru că trebuie să călătorească prin Europa fără a fi reținut. Apoi va conduce de la Viena la Roma, cheltuind tot drumul, înainte de a se întoarce în Anglia cu o mașină încărcată cu bunuri. El și partenerul său iau apoi o scurtă pauză, înainte de a repeta întregul exercițiu.

Morris are mai multe pseudonime și mi-a spus că poate obține un pașaport fals pentru doar o mie de lire sterline. Intenționează să mai petreacă încă zece ani pentru a ajunge în vârful profesiei sale înainte de a se retrage în țări mai calde.

— Este un mod de viață frumos, spune el. Îți pot spune mai multe, Jeffrey.

Dar nu vreau să aud mai multe.

11:45 a.m.

Intră un deținut care cere să se prezinte urgent la doctor. Îi explic că a plecat acum o oră, iar asistenta este la blocul administrativ, dar că ar putea să îl vadă pe doctor mâine. Pare neliniștit, așa că îl întreb dacă îl pot ajuta.

— Tocmai m-am întors din concediu, explică el, și în timp ce eram plecat, am făcut sex neprotejat și aș vrea să verific dacă nu am luat nimic.

— O cunoșteai pe fată? întreb.

— Nu cunoșteam pe niciuna dintre ele, răspunde el.

— Niciuna dintre ele?

— Da, au fost șapte.

Când îi spun mai târziu asistentei, ea nu clipește, ci doar îi face o programare la doctor.

12:00 amiaza

Printre noii sosiți de astăzi se numără un deținut pe nume Mitchell (conducere sub influența alcoolului, trei luni). În timp ce îi verific tensiunea arterială, îmi spune că nu s-a mai întors la NSC din 1968, când era un centru de detenție.

— S-a schimbat puțin de atunci, adaugă el. Spitalul era tot

aici. Dar, înainte de a merge la doctor, te spălau cu furtunul și te rădeau pe cap cu o lamă de ras, ca să se asigure că nu ai purici.

— Dar mâncarea? întreb.

— Pâine și apă în primele două săptămâni, iar dacă vorbeai în timpul mesei, un ofițer pe nume Raybold îți dădea cu capul de perete.

A trebuit să zâmbesc, pentru că știu unul sau doi ofițeri care ar mai vrea să o facă.

2:30 p.m.

Directorul general, Martin Narey, a emis o directivă prin care le cere tuturor ofițerilor de penitenciare să se adreseze deținuților cu prefixul „domnule".

Când un ofițer strigă prin parcare:

— Mișcă-ți fundul aici, Archer, îi atrag atenția cu politețe că probabil nu a văzut misiva directorului general.

— Mă doare-n cot de directorul general, răspunde el, te numesc cum vreau eu.

În urmă cu câțiva ani, un deținut a găsit o modalitate neobișnuită de a rezolva această problemă. Și-a schimbat numele în Mister Rogers, dar atunci avea o condamnare de 20 de ani.

3:00 p.m.

Dacă lucrezi în afara închisorii, poți câștiga până la 300 de lire sterline pe săptămână, ceea ce îți permite să trimiteți bani soției, partenerului și familiei, ceea ce cu siguranță nu poți face cu suma pe care o primești lucrând în închisoare. Un bonus suplimentar este că unele companii oferă muncă cu normă întreagă la eliberare oricărui deținut care și-a dovedit valoarea în timp ce a fost angajat de ele.

Odată ce ești calificat să lucrezi afară, trebuie mai întâi să efectuezi o lună de muncă voluntară, în parte ca răsplată, dar și pentru a dovedi că ești atât apt, cât și sigur pentru a lucra în comunitate. După ce ai finalizat această etapă, îți poți petrece restul pedepsei lucrând în exterior, astfel încât, în cel mai bun caz, atunci când vei fi eliberat, să fie o evoluție fără probleme. În

cel mai rău caz, Mike era la doar câteva săptămâni distanță de această evoluție fără probleme, când doi ofițeri de penitenciare au apărut la locul său de muncă și l-au însoțit înapoi la NSC. Se pare că o domnișoară care lucra la aceeași fabrică nu a putut face nimic pentru a-i descuraja avansurile neîmpărtășite. Mama ei lucra tot acolo și l-a raportat conducerii. Conducerea, pe bună dreptate, nu a fost dispusă să îl condamne pe deținut doar pe baza cuvântului mamei și a efectuat propria investigație. Câteva zile mai târziu, au trimis un raport complet guvernatorului închisorii.

Ulterior, Mike a fost trimis de la NSC înapoi la închisoarea Lincoln, o închisoare dură de categoria B. Mai avea doar câteva săptămâni până la eliberarea condiționată, iar fabrica îi oferise deja un loc de muncă cu normă întreagă la eliberare. Acum și-a pierdut statutul de categoria D, și-a pierdut locul de muncă, și-a pierdut venitul și, posibil, și-a pierdut orice șansă de eliberare condiționată.

Îmi amintesc de remarca clasică a lui Robin Williams: „Dumnezeu i-a dat omului un penis și un creier, dar nu suficient sânge pentru a le folosi pe amândouă în același timp”.

ZIUA 314 – MARȚI, 28 MAI 2002

Puțini deținuți refuză oportunitatea de a primi vizite săptămânale, sau șansa de a fi evaluați și eliberați condiționat cu două luni mai devreme. Gary este o excepție rară.

Gary a fost condamnat la doi ani de închisoare pentru furtul unui autovehicul (BMW) și, datorită comportamentului bun, va executa doar douăsprezece luni. Dar de ce nu îl vizitează nimeni și de ce nu vrea să profite de opțiunea de a fi eliberat condiționat și să execute doar zece luni?

Nimeni din familia sau prietenii lui Gary nu știe că acesta se află în închisoare. Mama sa crede că lucrează cu prietenul său Dave la un contract de un an pe o platformă petrolieră din apele mexicane.

Când a ajuns în Mexic, Dave i-a trimis lui Gary o mare selecție de cărți poștale cu peisaje mexicane. Gary îi scrie săptămânal o felicitare mamei sale, o trimite înapoi prietenului său Dave din Mexic, care o ștampilează și o trimite în Anglia.

Gary va fi eliberat săptămâna viitoare și se pare că a reușit să scape cu micul său subterfugiu, deoarece Dave se va întoarce din Mexic în aceeași zi, când se vor întâlni la Heathrow și se vor întoarce împreună la Wolverhampton. În timpul călătoriei, Dave îl va informa pe Gary despre cum este să lucrezi și să trăiești pe o platformă petrolieră mexicană.

Asta numesc eu un prieten adevărat.

ZIUA 316 – JOI, 29 MAI 2002

North Sea Camp are cinci medici care lucrează prin rotație, iar unul dintre ei, Dr. Harris, este, de asemenea, responsabil pentru unitatea de abuz de substanțe din Boston. Dr. Harris sosește astăzi la spital, însoțit de un infirmier. Nigel, care are în jur de 30 de ani și este îmbrăcat cu un tricou negru, blugi albaștri, cu un inel în ureche, a venit să mă viziteze pentru că lucrează în prezent cu tineri cu vârste cuprinse între 12 și 19 ani care au probleme cu heroina. Înțeleg de ce se simt în largul lor cu el.

Nigel îmi explică faptul că poate lucra doar cu tinerii care doresc să lucreze cu el. El le ascultă întrebările, le oferă răspunsuri, dar nu judecă niciodată. S-au săturat ca părinții lor să le spună să se maturizeze, să se poarte frumos și să-și găsească un loc de muncă. Prezintă statisticile – acestea sunt terifiante.

În prezent, în Marea Britanie există 220.000 de dependenți de heroină, dintre care doar 3.000 (11%) sunt implicați într-o formă sau alta de program de dezintoxicare. Una dintre probleme, explică Nigel, este că, dacă te adresezi medicului de familie local pentru un loc într-unul dintre aceste programe, așteptarea poate dura până la șase săptămâni, timp în care „clientul" a renunțat adesea să mai încerce să renunțe la droguri. Ironia este că, dacă ajungi la închisoare, vei fi înscris într-un program de dezintoxicare a doua zi. Nigel cunoaște mai mulți dependenți care comit o infracțiune în speranța că vor fi trimiși la închisoare pentru a se putea dezintoxica de droguri. Nigel lucrează direct cu un mic grup de șapte dependenți, deși îmi amintește:

— Nu poți salva pe nimeni; îi poți ajuta doar pe cei care vor să se ajute singuri.

Apoi mă ghidează prin problemele cu care se confruntă tinerii din ziua de azi. Ei încep prin a experimenta cu canabisul sau prin a inhala solvenți, apoi trec la ecstasy și cocaină, apoi la cocaină crack, pentru a ajunge la heroină. Cunoaște câțiva tineri de 17 ani care au experimentat toată gama. El adaugă cu părere

de rău că, dacă s-ar respecta litera legii, șapte milioane de britanici ar ajunge la închisoare pentru că au fumat canabis, deoarece, în prezent, posesia de canabis este pasibilă de o pedeapsă de doi ani. Un gram de drog de clasa A costă aproximativ 40 de lire sterline. Acest lucru explică creșterea masivă a infracționalității stradale din ultimul deceniu, în special în rândul tinerilor.

Pericolul nu constă doar în droguri, ci și în ace. Adesea, consumatorii de droguri trăiesc în comunități și împart aceleași ace. Acesta este grupul care sfârșește prin a se îmbolnăvi de HIV și de hepatita B și C.

Astăzi, de exemplu, Nigel are întâlniri cu două fete dependente de heroină, una în vârstă de nouăsprezece și cealaltă de șaptesprezece ani, care doresc să înceapă un program de dezintoxicare. Cea mai mare problemă a lui este reprezentată de iubiții lor, care nu numai că sunt responsabili de faptul că ele se droghează, dar sunt și furnizorii lor, așa că ultimul lucru pe care și-l doresc este ca prietenele lor să fie vindecate de pofta de droguri. Nigel mi-a spus că există doar 50-50% șanse ca ei să se prezinte la programare. Și dacă o fac, dependenții fac în medie șapte încercări de a renunța la heroină înainte de a reuși.

Responsabilitatea lui Nigel este de a îndruma cazurile sale către un medic de familie specializat, astfel încât aceștia să poată fi înscriși la un program de dezintoxicare. El se teme că prea mulți dependenți se adresează direct medicului lor de familie, care adesea le prescrie un remediu greșit pentru a-i vindeca.

Nigel nu dă dovadă de cinism în timp ce îmi prezintă o zi obișnuită din viața sa și îmi amintește că nu este finanțat oficial, lucru pe care speră că NHS îl va rezolva în viitorul apropiat. Dintr-o dată, el aduce problema la nivel local, subliniind starea de rău la nivel național. Nigel are șapte dependenți de heroină în evidențele sale, într-un comitat care are 10.000 de dependenți de acest drog. Nu este nici măcar o așchie, nici o zgârietură, nici măcar o înțepătură, în imaginea globală.

Nigel mă părăsește pentru a se duce la întâlnirea cu un băiat de șaptesprezece ani care, în ultimii patru ani, vizitează locurile

de campare a rulotelor pentru a-și putea alimenta dependența; el taie furtunul de cauciuc și trage pe nas gaz. Nici măcar nu încalcă legea, decât prin deteriorarea proprietății.

2:00 p.m.

Gail caută o placă de pat pentru un nou deținut care are probleme cu spatele. Sunt 12 scânduri pe undeva. Problema este că, odată ce le-ai alocat, nu le mai recuperezi niciodată, pentru că atunci când un deținut este eliberat, ultimul lucru la care se gândește este să returneze o placă de pat.

Gail sună la unitatea din blocul de sud, doar ca să descopere că un ofițer înlocuitor din Lincoln este de serviciu. Ea își aruncă mâinile în aer, disperată, dar îi spune totuși despre problema ei. Prin încrucișarea cu dosarele deținuților, ea îi poate verifica pe cei care au cu adevărat nevoie și pe cei care tocmai au intrat implicit în posesia unei table de pat. Spre surprinderea ei, ofițerul se întoarce o oră mai târziu, însoțit de șapte dintre plăcile de pat incriminate.

Îi ofer o ceașcă de cafea și descopăr rapid că întreaga sa viață este la fel de bine organizată. Îmi povestește despre munca de la Lincoln, iar o frază mă oprește din drum.

— Am dezvoltat un sistem care mă asigură că trebuie să lucrez doar cinci luni pe an.

Ofițerul lucrează în serviciul penitenciar de puțin peste șapte ani și, împreună cu alți cinci colegi, a dezvoltat un program de lucru on-off, astfel încât, pentru salariul său de 23.000 de lire sterline, trebuie să fie la datorie doar cinci luni pe an. El mă asigură că sistemul se desfășoară în majoritatea închisorilor, cu mici variații. Ar fi fericit să lucreze ore suplimentare dacă ar putea fi plătit, dar, în prezent, puține închisori își pot permite cheltuielile suplimentare, cu excepția vizitelor însoțite (spitale, tribunal sau transfer). Aceasta este partea în care trebuie să vă concentrați. Ofițerii lucrează în următoarele schimburi:

Tura A: tura de dimineață, 7.30-12.30 sau Tura B: o tură principală (de zi), 7.30-5.30.

Tura C: tura de noapte, 1.30-8.30 sau Tura D: tura de seară, 5.00-9.00.

Tura E: o tură principală (de noapte), 9.00-7.00.

Ofițerul și colegii săi fac schimb de ture și, întrucât nu există ore suplimentare, își iau timp liber în schimb. Fiecare ofițer ar trebui să lucreze 39 de ore pe săptămână, dar dacă schimbă turele cu colegii, poate ajunge să facă A+C sau B+D sau D+E și, astfel, să acumuleze aproape 70 de ore pe săptămână, în timp ce un alt coleg își ia o săptămână liberă. Adăugați la aceasta cele douăzeci și opt de zile de concediu pe an, iar ei trebuie să lucreze doar cinci luni, luându-și șapte luni libere. Trei dintre colegii săi au, de asemenea, locuri de muncă cu jumătate de normă, „afară", iar ofițerul m-a asigurat că un procent mare de ofițeri își completează astfel veniturile.

Nu pot decât să presupun că acest lucru nu este o surpriză pentru Martin Narey, în prezent director general al Serviciului penitenciar. Sunt obligat să spun că, dacă secretara, menajera, agentul, contabilul, editorul sau medicul meu și-ar lua șapte luni pe an pentru a face o altă muncă, aș reorganiza sistemul sau i-aș înlocui.

ZIUA 320 – LUNI, 3 IUNIE 2002

Începând de astăzi, Ministerul de Interne a recategorizat NSC ca închisoare de reinstalare. În viitor, toți deținuții care au executat un sfert din pedeapsă și au trecut FLED-ul vor putea să se mute într-unul dintre blocurile recent construite și să înceapă să lucreze în afara închisorii. Ideea din spatele acestei măsuri este că, permițându-le deținuților să își câștige existența, aceștia vor fi mai puțin predispuși la recidivă atunci când vor fi eliberați. Două noi blocuri (Portakabins) de 40 de camere au fost construite în acest scop pe terenurile de joacă din apropierea porții. Începând de astăzi, șaizeci și doi de deținuți vor putea părăsi NSC de la ora 7:30 dimineața și nu vor fi nevoiți să se întoarcă până la ora 19:00.

Dar, și întotdeauna există un *dar* în închisoare, domnul Berlyn a afișat un anunț în ambele blocuri noi, precizând clar că acest lucru trebuie considerat un privilegiu, iar oricine nu respectă aceste reguli va fi suspendat și va fi pus la muncă la fermă cu 5,60 lire sterline pe săptămână.{42}

ZIUA 325 - VINERI, 7 IUNIE 2002

Domnul Beaumont (guvernatorul) tocmai a intrat în spital, însoțit de domnul Berlyn. Dr. Walling, David și cu mine ne uităm la meciul dintre Anglia și Argentina la Cupa Mondială, iar Beckham tocmai a marcat din penalty și ne-a adus în avantaj. Presupun că au auzit aclamațiile și au venit să afle scorul. Cu toate acestea, nici măcar nu se uită la ecran. O singură privire în direcția mea și amândoi pleacă din nou la pas.

Aflu mai târziu că guvernatorul primise un telefon de la Reuters care îi cerea să confirme că m-am sinucis.

Nu în timp ce suntem în avantaj împotriva Argentinei.

11:00 a.m.

Un ofițer vine și îmi spune la o cafea că există o neliniște în rândul ofițerilor și al personalului că infractorii sexuali vor reprezenta în viitor un procent considerabil din deținuții noștri. Ofițerii se tem că atmosfera s-ar putea schimba de la starea de relaxare de care ne bucurăm în prezent la una de tensiune constantă, deoarece infractorii obișnuiți îi disprețuiesc pe pedofili. Este chiar posibil ca unul sau doi dintre cei mai violenți dintre deținuți să ia asupra lor să administreze propria lor formă de justiție.{43}

Ofițerul continuă să-mi spună că un criminal de la Gartree a împărțit celula cu un deținut care se presupune că a fost închis pentru jaf. Dar deținutul condamnat pe viață a descoperit de la un alt deținut, care fusese într-o închisoare anterioară cu colegul său de celulă, că acesta era de fapt un infractor sexual care își violase fiica de nouă ani.

În dimineața următoare, la apelul nominal, deținutul pe viață s-a prezentat la biroul principal. Declarația sa a fost simplă și explicită. Își înjunghiase colegul de celulă până la moarte și îl lăsase pe patul său. Deținutul pe viață a fost plasat imediat în izolare, a fost pus sub acuzare și, ulterior, i s-a dat o altă condamnare pe viață. Judecătorul a adăugat că, de data aceasta, închisoare pe viață însemna tot restul vieții sale.

6:00 p.m.

Arbitrez meciul de cricket din această seară dintre NSC și o școală locală. Îl dau afară pe primul jucător al echipei oaspete, prins și eliminat. Când văd privirea de surpriză de pe fața jucătorului, mă simt imediat neliniștit, pentru că aruncătorul prinsese mingea în timp ce alerga în fața mea. Oare am făcut o greșeală? Jucătorul se îndreaptă deja spre pavilion (o mică baracă de lemn) când Mo (ucigaș, terorist), care se afla la mijlocul terenului, se uită la mine și spune:

— A fost o minge bună, Jeff.

Îl chem înapoi pe cel care a deschis jocul și îmi cer scuze pentru greșeala mea, în timp ce restul echipei aplaudă sportivitatea lui Mo.

Echipa oaspete câștigă, datorită unei bune reprize a primului jucător. O lume veche și amuzantă.

ZIUA 369 – LUNI, 22 IULIE 2002

A fost o zi tensionată, în timp ce aștept să aflu cât timp va trebui să mai rămân aici. Recursul meu împotriva condamnării a avut nevoie de două minute pentru a fi respins de către domnul judecător Rose, ceea ce nu a fost mai mult decât prevăzuse avocatul meu, Nick Purnell QC. Recursul împotriva sentinței a fost admis de către domnul judecător Brown, așa că am fost cu toții mai încrezători că domnul judecător Rose îmi va acorda o reducere a pedepsei de cel puțin un an, posibil doi, permițându-mi să mă întorc acasă în această seară.

La ora 17:07, domnul Hocking intră încet în spital, cu o privire sumbră. În calitate de ofițer superior de securitate, el pusese deja în mișcare un plan pentru a mă scoate din incintă înainte ca presa să ajungă. Mi-a spus că Alison a sunat pentru a-mi spune că pedeapsa mea nu a fost redusă, nici măcar cu o zi. Deși domnul Purnell s-a adresat judecătorilor timp de peste două ore, domnul judecător Rose a revenit în sala de judecată la un minut și patruzeci și opt de secunde după ce Nick s-a așezat și a citit o declarație pregătită pe care trebuie să o fi scris cu câteva zile înainte. Domnul judecător Rose ar fi putut măcar să aibă politețea de a-i spune domnului Purnell să nu se mai deranjeze, deoarece se hotărâse deja și nu era interesat de noi probe.

Cam atât despre justiția britanică.

ZIUA 370 – MARȚI, 23 IULIE 2002

Presa este curioasă să afle de ce Mary nu s-a prezentat în instanță pentru a-mi asculta apelul. La ora 13:00 trebuia să susțină un interviu pentru postul de președinte al Spitalului Addenbrooke, iar data fusese stabilită de câteva săptămâni.

Îi spusesem că în niciun caz nu avea voie să solicite o schimbare de dată, deoarece acesta era în mod clar cel mai important interviu din viața ei. Addenbrooke's, atașat ombilical de Universitatea Cambridge, este unul dintre cele mai importante spitale universitare din țară. Are un buget de aproximativ 250 de milioane de lire sterline pe an și aproape 1.000 de medici și 2.500 de asistente medicale. Mary a fost vicepreședinte în ultimii doi ani și membru al consiliului de administrație timp de opt ani și, deși are de înfruntat o listă formidabilă de candidați, cred că are șanse mari.

Am petrecut mai mult de o oră la telefon (până când am rămas fără cartele telefonice) analizând întrebările care ar putea apărea. Îmi doresc ca Mary să obțină acest post de președinte mai mult decât îmi doresc eu să fiu eliberat din închisoare; în caz contrar, mi-aș petrece tot restul vieții cu sentimentul că eu am fost motivul pentru care a eșuat.

ZIUA 371 – MIERCURI, 24 IULIE 2002

O sun pe Mary pentru a confirma că va veni să mă ia sâmbătă și să mă ducă în prima mea vizită în oraș, un precursor al concediului la domiciliu. Nu apuc să îi pun nicio întrebare, deoarece totul este pus în umbră de vestea că a fost numită președintă al Addenbrooke's.

Sunt atât de încântat încât nu-mi amintesc de ce am sunat.

ZIUA 373 – VINERI, 26 IULIE 2002

Nu a existat niciodată o sinucidere la NSC, în ciuda faptului că anul trecut au avut loc șaptezeci și trei de sinucideri în închisorile britanice.

Astăzi, un deținut a încercat de două ori să-și ia viața. Mai întâi a încercat să-și taie încheietura mâinii și, după ce a fost transportat de urgență la spitalul Pilgrim și cusut, a încercat să se spânzure. Nu a reușit.

Este un tânăr care și-a pierdut recent mama, iar săptămâna trecută prietena sa i-a trimis o scrisoare „Dragă John”{44}. Am aflat mai târziu că în timpul procesului a luat 106 comprimate de paracetamol și, deși i-au făcut spălături, și-a afectat ireversibil ficatul. Apropo, infracțiunea sa a fost furt din magazine, pentru care a primit șase luni și va sta cel mult trei luni.

Totuși, un lucru bun a ieșit din asta. Ascultătorii, care de ceva vreme au solicitat o cameră pentru consiliere, au primit una în această dimineață.

ZIUA 374 – SÂMBĂTĂ, 27 IULIE 2002

7:00 a.m.

Astăzi au oprit încălzirea centrală, ceea ce este tot ce trebuie să știți despre modul în care este condusă North Sea Camp.

10:00 a.m.

Prima mea zi de ieșire din închisoare după un an.

Mary vine să mă ia și, pentru că presa așteaptă la poartă, evităm Bostonul. Ajungem pe o pajiște, la un picnic. Paradisul, chiar dacă presa face inevitabila poză.[45]

În timpul unui prânz cu salată de curcan și șuncă, urmată de brânză Cheddar, servită cu o Cola dietetică, Mary și cu mine discutăm despre noile ei responsabilități în calitate de președinte al Spitalului Addenbrooke.

După o plimbare cu mașina pe drumuri de țară, Mary mă duce înapoi la NSC imediat după ora cinci, deoarece mâine pleacă în Japonia, pentru a lua cuvântul la o conferință.

La prima vizită în oraș, nu ai voie să depășești împrejurimile orașului Boston (16 km) și trebuie să te întorci în închisoare până la ora 19:00. Săptămâna viitoare, presupunând că nu am încălcat nicio regulă, nu am depășit limita de 16 km, nu am băut ceva sau nu am comis vreo infracțiune (furtul din magazine, cel mai des întâlnit), mi se va permite să parcurg o distanță „în linie dreaptă" de 55 de mile, care include Cambridge și Grantchester.

La întoarcerea la spital, mă hotărăsc să iau o cartelă de telefon și să o sun pe Mary pentru a-i mulțumi pentru tot ceea ce face. Mă duc la sertarul de lângă patul meu și descopăr că îmi lipsesc cartelele telefonice. Trec câteva minute până când pot accepta că un coleg de celulă a intrat în spital și mi-a furat toate cartelele telefonice (opt, în valoare de 16 lire sterline). Nu uitați că eu câștig 11,70 lire sterline pe săptămână. Dar când verific fereastra de vizavi de patul meu, observ că nu este așa cum am lăsat-o. Așa că acum știu cum a intrat hoțul.

Va trebui să împrumut câteva cartele de la David, două de la Stephen și două de la Tony dacă vreau să supraviețuiesc

săptămâna viitoare.

ZIUA 377 – MARȚI 30 IULIE 2002

8:00 a.m.

În această dimineață, patru dintre deținuții de la Highpoint au fost urcați într-o dubă și trimiși la Lincoln (categoria B), însoțiți de șase ofițeri și un șofer. Chiar înainte de a părăsi NSC, unul dintre prizonieri a atacat un ofițer. Guvernatorul a spus clar că nu va mai accepta prizonieri din această unitate.

Cinci inspectori ai închisorilor sosesc neanunțați la poarta principală. Domnul Beaumont (guvernatorul) este în vacanță în Țara Galilor, dar se întoarce de urgență în închisoare, împreună cu alți câțiva membri ai personalului.

În următoarele trei zile, mă întâlnesc cu toți cei cinci inspectori și sunt impresionat de rapiditatea cu care aceștia identifică ce este bun, ce este rău și ce este pur și simplu indiferent. Ei au remarcat bucătăria și spitalul – ambele conduse de femei – și le-au lăudat.

Cu toate acestea, guvernatorul nu a fost prezent pentru a le asculta raportul final, deoarece s-a întors în Țara Galilor.

ZIUA 382 – DUMINICĂ, 4 AUGUST 2002

Întrucât am terminat prima mea vizită în oraș fără incidente, am acum dreptul să călătoresc la Cambridge (pe o rază de cincizeci și cinci de mile de la NSC). (Vezi mai jos.) Mary este în Japonia, participând la o conferință, iar Will lucrează la Kennedy Center, în Washington DC, așa că îmi petrec ziua cu James.

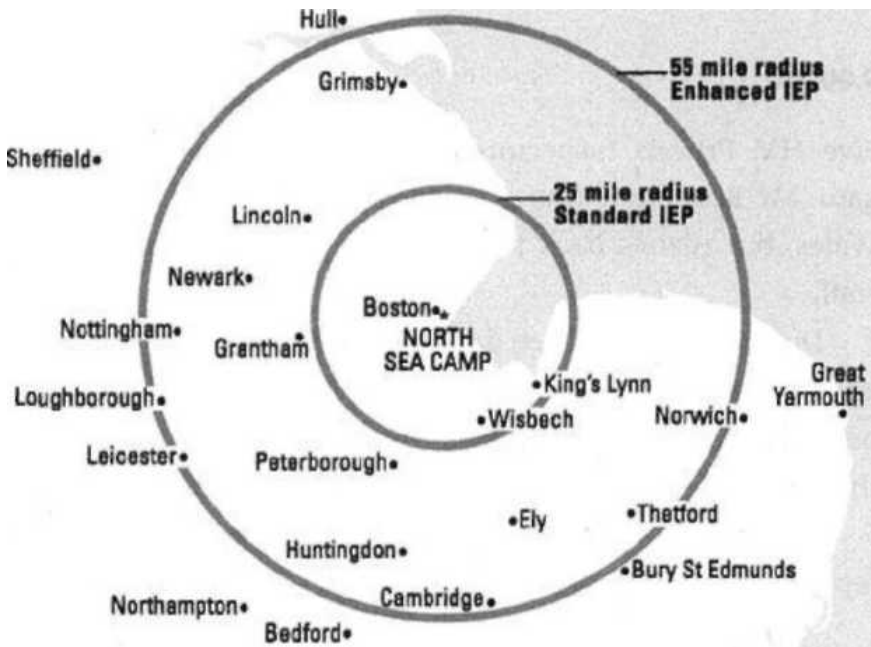

În timp ce intrăm cu mașina în Grantchester, tânjesc să văd Old Vicarage. Petrec prima oră plimbându-mă prin grădina ușor invadată de vegetație – grădinarul nostru este în concediu de câteva săptămâni – admirând florile, lacul plin de crapi koi și sculpturile care împodobesc gazonul.

James pregătește prânzul și, după ce am citit ziarele de duminică, mă mulțumesc cu felii de pepene galben cu șuncă de

Parma, urmate de spaghetti bolognese (la alegerea mea) și o Cola dietetică. În mod normal, am fi băut un pahar de vin roșu, dar încă un an nu pot. După un platou de brânzeturi – eu sunt interesat doar de Cheddar – ne plimbăm din nou prin grădină într-o zi fără nori, înainte de a ne întoarce în casă pentru a urmări Jocurile Commonwealth-ului. Ce triumf pentru Manchester!

Plec la ora 17, pentru că trebuie să mă prezint înainte de ora 19, când voi fi testat cu alcooltestul și percheziționat. Orice semn că aș fi luat măcar o gură de vin și mi-aș fi pierdut slujba de infirmier al spitalului și nu aș mai fi luat în considerare pentru voluntariat în viitor. De asemenea, ar trebui să mă întorc într-o celulă dublă din blocul de nord și să fiu pus la muncă la fermă. Poate fi cineva atât de prost?

La întoarcerea din această seară, doi deținuți au depășit limita de viteză. Amândoi și-au pierdut toate privilegiile.

ZIUA 384 – MARȚI, 6 AUGUST 2002

Toți deținuții care au trecut FLED-ul sunt eligibili pentru a munci în exterior atâta timp cât mai au 12 luni până la data eliberării condiționate (a mea este 19 iulie 2003). În acest caz, un deținut poate lucra în afara lagărului între orele 7:00 și 19:00, timp de cinci zile pe săptămână, și poate avea chiar și o a șasea zi de pregătire. Odată acceptat pentru programul de reinstalare, deținutul se mută într-unul dintre blocurile rezidențiale situate în apropierea porții (camere individuale) și are voie să poarte în permanență propriile haine. De asemenea, poate conduce propria mașină pentru a merge la serviciu și poate avea un telefon mobil (care nu poate fi scos din mașină).

Scopul programului de reinstalare este de a-i ajuta pe deținuți să se ajute singuri prin câștigarea unui salariu decent (150-250 de lire sterline pe săptămână). Dacă ești independent din punct de vedere financiar, aceste reguli nu se aplică. Cu toate acestea, poți totuși să lucrezi pentru o organizație de voluntariat sau de caritate, iar închisoarea îți va plăti 12,50 lire sterline pe săptămână (salariul actual ca infirmier de spital, 11,60 lire sterline pe săptămână).

Guvernatorul Berlyn (șeful departamentului de reinstalare) a refuzat deja cererea mea de a lucra pentru Dr. Walling la clinica Parkside ca asistent stagiar. El a invocat două motive pentru decizia sa: o parte din personalul închisorii sunt pacienți ai clinicii, iar Dr. Walling, în calitate de șef al cabinetului, este, din punct de vedere tehnic, un membru al personalului și, prin urmare, nu are voie să mă angajeze. Cu toate acestea, domnul Berlyn a primit o scrisoare de la un domn Moreno de la Theatre Royal Lincoln, care mi-a oferit un loc de muncă ca asistent în cadrul programului comunitar al teatrului. Domnul Berlyn mă va însoți la Lincoln marțea viitoare pentru un interviu. Teatrul Royal Lincoln intră în categoria organizațiilor caritabile, deoarece este subvenționat de către Consiliul Județean Lincolnshire.

ZIUA 386 – JOI, 8 AUGUST 2002

8:00 a.m.

Un isteț a lipit pe panoul de anunțuri din fața magazinelor: „Dacă se potrivește, dă-l înapoi".

Se pare că peste douăzeci de celule au fost sparte în ultimele două săptămâni, iar mai mult de două sute de cartele telefonice au fost furate. Prizonierii mai vechi mi-au spus că trebuie să fie un drogat dacă a fost atât de disperat încât să intre prin efracție în spital. Până la sfârșitul săptămânii, hoțul a intrat în capelă și în cantină (magazin).

Unii deținuți pretind că îl cunosc pe vinovat.

6:00 p.m.

Un deținut care a sosit recent de la Highpoint spune că mă va bate înainte de a fi eliberat. Această amenințare a fost făcută în timpul rondului meu de dimineață, în fața unui grup de colegi de-ai săi. Trebuie să aibă în jur de treizeci de ani și este închis pentru vătămare corporală gravă.

Mărturisesc că mă simt speriat pentru prima dată în ultimele luni.

ZIUA 387 – VINERI, 9 AUGUST 2002

8:00 a.m.

În această dimineață, același deținut apare la spital. Încerc să par calm. Își cere scuze pentru ceea ce a spus ieri, susținând că a fost o glumă și că, evident, l-am înțeles greșit.

— N-aș face niciodată nimic care să-ți facă rău, Jeff.

Bănuiesc că este îngrijorat că amenințarea lui ar putea ajunge la urechile unui ofițer, ceea ce ar duce la trimiterea lui la o închisoare de categoria B. Hărțuirea este considerată o infracțiune mai gravă decât consumul de droguri. Eu dau din cap, iar el părăsește rapid spitalul.

6:00 p.m.

David (jaf la oficiul poștal) îmi spune că deținutul de la Highpoint care m-a amenințat a primit o vizită de la Jim (jaf, doar la anticariate), Mo (terorist) și Big Al (vătămare corporală gravă) în miez de noapte. I-au explicat ce i se va întâmpla dacă Jeff va păți ceva, sau vor auzi vorbe în acest sens.

Sunt emoționat că trei deținuți pe care nu îi cunosc atât de bine se simt suficient de puternici pentru a-mi păzi spatele.

L-am dat pe Big Al afară în meciul de cricket de săptămâna trecută, iar de atunci nu a încetat să bombănească.

ZIUA 391 – MARȚI, 13 AUGUST 2002

Domnul Berlyn mă duce cu mașina la Lincoln pentru un interviu cu Chris Moreno și Chris Colby, proprietarul și directorul Teatrului Royal Lincoln.

Acești bărbați nu ar fi putut fi mai binevoitori și mai amabili. Ei îi spun clar domnului Berlyn că au nevoie de „voluntari" și că ar fi bineveniți și alți deținuți care să mi se alăture. Domnul Berlyn pare mulțumit că există un loc de muncă real și că aș putea fi de folos comunității. Spune că va recomanda ca eu să încep să lucrez de luni.

ZIUA 393 – JOI, 15 AUGUST 2002

2:00 p.m.

Un deținut pe nume Hugh atacă un ofițer în blocul de nord. Ajunge la spital cu un pomete rupt. Hugh este transferat imediat la închisoarea Lincoln și va fi acuzat de agresiune. Ofițerul îi spune Lindei că va cere despăgubiri și că se așteaptă să fie în concediu de odihnă pentru cel puțin patru luni.

5:30 p.m.

La NSC sosește „Norocosul" – bărbatul care pretinde că a câștigat la loterie și care a cheltuit câștigurile sale inexistente.

7:00 p.m.

Este ultima mea zi ca îngrijitor la spital. Stephen (doi ani, fraudă cu TVA, 160.000 de lire sterline) îmi ia locul. Voi continua să fiu îngrijitor sâmbătă, pentru a-mi putea păstra privilegiul de a face baie zilnic, când Stephen va avea ziua liberă.

ZIUA 396 – DUMINICĂ, 18 AUGUST 2002

8:00 a.m.

Jim (îngrijitorul de la sală) mă duce cu mașina la Cambridge, ca să-mi petrec ziua acasă cu James. Mary este încă în Japonia. James și cu mine cumpărăm patru crapi koi noi de la centrul de grădinărit local. Libertatea este subestimată.

5:00 p.m.

Conduc mașina lui Mary înapoi la închisoare și o las în parcare. Acesta va fi vehiculul pe care îl voi folosi pentru a mă deplasa la Lincoln și înapoi în fiecare zi. Am decis să nu conduc BMW-ul meu 720, deoarece ar fi provocat tot felul de probleme cu presa, cu personalul închisorii și cu ceilalți deținuți. În timp ce conduc, mă simt un pic ca Toad pe motocicleta sa.

ZIUA 397 - LUNI, 19 AUGUST 2002

9:00 a.m.

Astăzi am început să lucrez la Theatre Royal Lincoln și mă bucur să port cămașă și cravată pentru prima dată după un an. Nu am reușit să găsesc un loc de parcare și am ajuns cu câteva minute întârziere. Peste o sută de jurnaliști, fotografi și cameramani mă așteaptă.

Primul lucru pe care îl observ este că micul meu birou are gratii la fereastră.

Când mă plimb pe stradă în timpul pauzei de prânz, publicul este amabil și atent. Mi-e greu să plec la cinci, să mănânc rapid și să mă întorc la șapte.

Ajung la NSC cu trei minute înainte. Dacă nu aș fi reușit să ajung la timp, mi-aș fi pierdut toate privilegiile din prima zi și probabil aș fi fost pus la muncă la fermă.

ZIUA 424 – DUMINICĂ, 15 SEPTEMBRIE 2002

Acum pot să părăsesc închisoarea în fiecare duminică și să călătoresc până la Grantchester pentru a fi alături de Mary și de familie pentru o zi.

Astăzi, a patra mea duminică, Mary și cu mine am fost invitați să luăm prânzul cu Gillian și Tom Shephard și câțiva dintre prietenii lor la casa lor din Thetford. Întrucât Thetford se află pe drumul de întoarcere la NSC și pe o rază de cincizeci și cinci de mile de la NSC, decidem să luăm mașini separate pentru ca eu să mă pot întoarce la închisoare după prânz.

Plecăm de la Old Vicarage la ora 12:15 pm{46}.

ZIUA 434 – MIERCURI, 25 SEPTEMBRIE 2002

Cinci săptămâni idilice de lucru la Theatre Royal. *Annie* intră la repetiții cu Su Pollard, Mark Wynter și Louise English. M-am ocupat de copii și, în special, de nevoile lor de cazare, în timp ce pleacă în turneu prin țară. După evenimentele îngrozitoare din Soham, domnul Moreno este ferm convins că siguranța lor trebuie să fie primordială. Petrec ore întregi organizând unde vor sta fetele și însoțitorii lor în fiecare oraș.

Astăzi, asist la repetiția generală a spectacolului *Annie* de la ora 14:30 de la Clubul Liberal și părăsesc actorii după ce Chris Colby își trece în revistă notițele.[47] Le urez tuturor succes și plec cu câteva minute înainte de ora șase. Acum mă simt nu numai că fac parte din echipă, ci și că fac o treabă care merită.

Ajung înapoi în Boston la ora șase și mă duc la restaurantul Eagles pentru ceea ce nu știam atunci că va fi ultima mea friptură și plăcintă cu rinichi.

La sosirea mea înapoi la închisoare, domnul Elsen, un ofițer superior, mă roagă să îl însoțesc la biroul guvernatorului. Încerc cu disperare să mă gândesc la ce aș fi putut face greșit. Domnul Beaumont, guvernatorul, și domnul Berlyn, viceguvernatorul, mă așteaptă. Guvernatorul nu pierde timpul și mă întreabă dacă, duminică, 15, m-am oprit în drumul de întoarcere spre tabără pentru a lua prânzul cu Gillian Shephard MP.

— Da, răspund fără ezitare, deoarece nu consider că Gillian sau oricare dintre ceilalți invitați ai săi sunt criminali.

Domnul Beaumont îmi spune că mi-am încălcat obligațiile părăsindu-mi casa din Cambridge. Asta, în ciuda faptului că am rămas în raza permisă a închisorii, am fost cu soția mea, nu am băut nimic mai tare decât suc de mere și m-am întors la NSC cu bine la timp.

Fără să mi se ofere șansa de a da o explicație, am fost condus în blocul de izolare și nu mi s-a permis nici măcar să dau un telefon.

Camera rece și sumbră, de cinci pași pe trei, are doar o saltea subțire pe podea, lipită de un perete, o chiuvetă de oțel și o

toaletă deschisă.

ZIUA 435 – JOI, 26 SEPTEMBRIE 2002

5:00 a.m.

Nu am dormit nici măcar o secundă din cele zece ore în care am fost închis în această celulă.

8:00 a.m.

Primul meu vizitator este Dr. Razzak, care mă asigură că îl va informa pe guvernator că nu ar trebui să fiu mutat din motive medicale.{48}

10:00 a.m.

Primesc o vizită din partea domnului Forman (președintele IMB, Consiliul Independent de Monitorizare al închisorii), care mă asigură că nu voi fi mutat dacă singura mea infracțiune a fost că am luat prânzul cu Gillian Shephard.

11:30 a.m.

Sunt escortat la ședința de judecată. Devine rapid clar că toate deciziile sunt luate la Londra de către domnul Narey, directorul general al Serviciului penitenciar. După ce îmi dau seama de acest lucru, accept că nu există nicio speranță de dreptate.

Domnul Beaumont îmi spune că, în urma acestei încălcări a condițiilor, voi fi transferat la închisoarea de categoria B Lincoln, în ciuda faptului că, până acum, am avut un cazier exemplar și nu am fost niciodată trecut la raport. El adaugă că am făcut de rușine serviciul penitenciar, în urma unui articol de presă. Ziarul m-a acuzat că am băut șampanie la o petrecere conservatoare.

— Care ziar? am întrebat nevinovat.

— *The Sun*, spune domnul Beaumont, dezvăluind astfel ce ziar citește domnul Narey în fiecare dimineață și ce editoriale îl ajută să ia decizii.

Săptămâna trecută, în North Sea Camp, un prizonier care s-a întors târziu și beat a fost lipsit de toate privilegiile timp de o

lună; un altul, care a adus vodcă în tabără, a fost pedepsit timp de o lună. Numai săptămâna trecută, un deținut de la NSC poreclit Ginger a plecat în concediu și s-a întors cu trei zile întârziere. Scuza lui a fost că prietena lui l-a ținut captiv (acest lucru a provocat un amestec de invidie și ilaritate în rândul celorlalți deținuți). Singura sa pedeapsă a fost internarea în NSC pentru o perioadă scurtă de timp. De atunci, mai mulți foști deținuți au contactat-o pe soția mea, subliniind faptul că își vizitau în mod regulat prietenii și socrii în zilele de concediu, precum și că își duceau copiii în excursii în parc sau la piscină, și nu li s-a sugerat niciodată că acest lucru ar fi fost împotriva regulamentului.

Nu mi s-a oferit nicio posibilitate de a face apel.

Am aflat mai târziu că Dr. Walling (medicul superior al închisorii) a protestat împotriva faptului că am fost plasat în izolare și mutat la închisoarea Lincoln. Dr. Walling mi-a spus că a fost avertizat că, dacă își făcea publice sentimentele, zilele sale la NSC ar fi fost numărate.

3:45 p.m.

Un ofițer, domnul Masters, este atât de îngrozit de această hotărâre încât vine la marginea dubei de transport pentru a-mi strânge mâna.

ÎNAPOI ÎN IAD

4:19 p.m.

Duba de transport intră pe porțile ÎMS Lincoln imediat după ora 16:00. Închisoarea Lincoln se află la mai puțin de o milă de Teatrul Regal, dar ar putea fi la fel de bine la o mie de mile distanță.

Sunt escortat la recepție și sunt întâmpinat de un domn Fuller. Pare nedumerit de ceea ce fac aici. Îmi verifică gențile de plastic și îmi permite să păstrez trusa de bărbierit și o pereche de pantofi de sport. Restul, mă asigură, îmi va fi returnat atunci când voi fi transferat în altă închisoare sau eliberat. Completează mai multe formulare, un proces care durează mai mult de o oră, în timp ce eu stau pe un coridor murdar și plin de fum, încercând să asimilez ceea ce s-a întâmplat în ultimele douăzeci de ore. După ce a fost completat ultimul formular, un alt ofițer mă escortează într-o celulă dublă din faimoasa aripă A.

Când intru în blocul principal, mă confrunt cu obișnuitele huiduieli și limbajul vulgar. Ne oprim în fața celulei paisprezece. Ușa masivă de fier este descuiată și apoi trântită în spatele meu. Noul meu coleg de celulă își ridică privirea din pat, zâmbește și se prezintă ca Jason. În timp ce despachetez ce mi-a mai rămas din lucrurile mele și îmi fac patul, Jason îmi spune că este arestat pentru vătămare corporală gravă. A găsit un bărbat în pat cu soția lui și l-a bătut aproape până la moarte.

— Îmi doresc să-l fi omorât, adaugă el.

Sentința sa este de patru ani.

Jason continuă să vorbească în timp ce eu stau întins pe salteaua mea tare și mă uit în sus la tavanul verde. Îmi spune că încearcă să se împace cu soția lui. O va vedea pentru prima dată de la condamnarea sa (în urmă cu zece săptămâni) la o vizită sâmbătă. Aflu, de asemenea, că Jason a servit zece ani în forțele aeriene, câștigând trei medalii în Golf, și a fost campion de box la categoria grea ușoară al RAF. A părăsit forțele armate cu un dosar exemplar, despre care crede că a contribuit la reducerea acuzației de tentativă de omor la vătămare corporală gravă.

Adorm, dar numai pentru că nu am mai dormit de treizeci și nouă de ore.

ZIUA 436 – VINERI, 27 SEPTEMBRIE 2002

Mă trezesc la cuvintele „Ducă-se dracului toți gardienii", care răsună în aer de la etajul de deasupra.

Nu am mai mâncat de două zile și mă forțez să înghit o felie de pâine și un sorbet de lămâie expirat.

Când mă lasă să ies din celulă (patruzeci și cinci de minute pe zi), o sun pe Mary. Un deținut de pe palierul de deasupra mă scuipă, apoi izbucnește în râs.

În ciuda faptului că ofițerii sunt prietenoși și înțelegători, nu am fost niciodată mai deprimat în viața mea. Știu că, dacă aș avea o condamnare de douăzeci și cinci de ani, m-aș sinucide. Săptămâna aceasta au avut loc trei tentative de sinucidere la Lincoln. Unul a reușit – un tânăr de 22 de ani, care nu a fost încă condamnat.

Jason mi-a spus că a auzit că voi fi mutat în aripa C. Spune că este mai curat și că fiecare celulă are un televizor, dar, și întotdeauna există un „dar" în închisoare, va trebui să lucrez în bucătărie. Dacă așa stau lucrurile, voi fi blocat în aripa A pentru cât timp voi rămâne aici. Jason îmi pasează ziarul. *The Mirror* prezintă un raport corect despre prânzul meu cu Gillian și Tom Shephard; nimeni nu sugerează că am băut alcool. *The Times* adaugă că Martin Narey a spus că nu va trece mult timp până când voi fi mutat. Asta mă înveselește – un pic, apoi îmi amintesc ce înseamnă „nu peste mult timp" în închisoare. Presa, în general, consideră că am fost nedreptățit, iar *Daily Mail* nu are nicio îndoială că amprentele ministrului de interne sunt peste tot în decizia de a se răzbuna pe mine. Stau pe patul meu oră după oră, întrebându-mă dacă voi fi vreodată liber.

ZIUA 437 - SÂMBĂTĂ 28 SEPTEMBRIE 2002

12:00 amiaza

Stau la coadă la masa de prânz întrebându-mă dacă va fi ceva comestibil. Zăresc un măr. Trebuie să-mi amintesc să-i scriu lui Wendy și să o felicit pentru standardul mâncării de la North Sea Camp. Un prizonier, cu trei înaintea mea la coadă, cere cu asprime niște orez. Ospătarul îi trântește o lingură plină pe tava de tablă.

— Asta e tot ce primesc? întreabă deținutul, la care ospătarul îi răspunde:

— Mișcă-te, nenorocitule.

Deținutul își aruncă tava pe podea, se îndreaptă spre partea din spate a tejghelei și îl lovește pe ospătar în nas. În lupta care a urmat, ospătarul își izbește cupa grea de capul celuilalt deținut și sângele țâșnește pe mâncare. Restul din coadă formează un inel în jurul celor doi combatanți. Deținuții nu se alătură niciodată la cearta altcuiva, fiind prea conștienți de consecințe, dar asta nu îi împiedică să râdă și să aplaude, iar unii chiar să parieze. Bătaia continuă mai bine de un minut înainte de a se declanșa alarma, aducând ofițeri care aleargă din toate direcțiile.

Până la sosirea ofițerilor, este sânge peste tot. Este nevoie de cinci dintre ei pentru a-i despărți pe cei doi bărbați. Cei doi combatanți sunt apoi târâți la izolare.{49}

5:00 p.m.

Nu mănânc mâncarea din închisoare. Încă o dată, trebuie să mă bazez pe biscuiți cu ciocolată și suc de coacăze negre. Și încă o dată am o problemă de aprovizionare, de care s-a ocupat la Belmarsh Del Boy. Descopăr repede echivalentul lui Lincoln, Devon.

Devon este îngrijitorul senior al închisorii. Îmi spune cu multă mândrie că are 41 de ani, cinci copii de la trei femei diferite și deja cinci nepoți. Îi spun nevoile mele. El zâmbește; zâmbetul unui om care știe să-ți livreze ce ai nevoie.

În mai puțin de o oră, am primit o a doua pernă, o pătură,

două sticle de apă, un KitKat și un exemplar din ziarul *Times* de ieri. Apropo, la fel ca Del Boy, Devon este indian. Cum Devon este în arest preventiv, i se permite să iasă din celulă mult mai mult timp decât unui deținut condamnat. A fost acuzat că a atacat un traficant de droguri rival cu o macetă (vătămare corporală gravă). I-a tăiat bărbatului brațul drept, așa că nu este prea optimist în ceea ce privește rezultatul viitorului său proces.

— La urma urmei, spune el, zâmbind, încă mai au brațul, nu-i așa? Face o pauză. Mi-aș fi dorit doar să fi fost capul.

Mă întorc în celula mea, simțindu-mă rău.

6:00 p.m.

Mi-e greu să mă adaptez la faptul că sunt din nou încuiat timp de douăzeci și două de ore pe zi, dar imaginați-vă surpriza mea când, în timpul asocierii – acea pauză de patruzeci și cinci de minute în care ai voie să ieși din celulă – mă întâlnesc cu Clive. Vi-l amintiți pe Clive? Obișnuia să vină la spital seara, la North Sea Camp, și să joace table cu mine, și aproape întotdeauna câștiga. Ei bine, s-a întors în arest preventiv, de data asta acuzat de spălare de bani. În timp ce ne plimbăm prin curte, îmi povestește ce s-a întâmplat în viața lui de când ne-am întâlnit ultima dată.

Se pare că, după ce a fost eliberat din NSC, Clive a înființat o companie care vindea telefoane mobile arabilor, care le plăteau cu bani gheață. Apoi a distribuit banii la diferite bănci din întreaga lume, păstrând 10% pentru el.

— De ce este ilegal? am întrebat eu.

— În primul rând, nu au existat niciodată telefoanele, recunoaște el.

Clive pare încrezător că nu vor putea dovedi spălarea de bani, dar s-ar putea să-l prindă pentru neplata TVA.{50}

În timpul asocierii, o sun pe Mary. În timp ce ea mă informează cu privire la încercările lui Narey la radio și televiziune de a-și apăra decizia de a mă trimite la Lincoln, izbucnește o altă ceartă. Privesc cum încă doi prizonieri sunt târâți de acolo. Mary continuă să-mi spună că Narey se retrage cât de repede poate, iar Ministerul de Interne nu este de găsit

nicăieri. Comentatorii par convinși că voi fi transferat înapoi la o închisoare de categoria D destul de repede.

— Oricât de repede nu e prea devreme, îi spun eu, locul ăsta e plin de bătăuși violenți și dependenți de droguri. Nu pot decât să admir modul în care ofițerii țin capacul pe un asemenea cazan clocotitor.{51}

În timp ce mă plimb cu Jason în timpul asocierii, el îmi arată cu degetul trei lituanieni care stau singuri în colțul îndepărtat.

— Sunt în arest preventiv în așteptarea procesului pentru crimă, îmi spune el. Chiar și ofițerii se tem de ei.

Devon ni se alătură și adaugă că sunt asasini plătiți de mafia rusă și că au fost trimiși în Anglia pentru a efectua o execuție. Au fost acuzați de uciderea a trei compatrioți de-ai lor, tăindu-i în bucățele, trecându-i prin mașina de tocat și apoi dându-i de mâncare la câini.

ZIUA 438 – DUMINICĂ, 20 SEPTEMBRIE 2002

11:00 a.m.

Ușa celulei se deschide și un ofițer mă escortează până la capelă: orice pentru a ieși din celulă. La urma urmei, capela este cea mai mare încăpere din închisoare. Slujba este Sfânta Împărtășanie, cu plăcerea suplimentară a cântării de către coriștii de la Catedrala Lincoln. Ei sunt în număr de șaptesprezece, iar congregația treisprezece.

Mă așez lângă un bărbat care a fost în blocul A în ultimele zece săptămâni. Are cincizeci și trei de ani și execută o pedeapsă de doi ani. Este prima lui infracțiune și nu are antecedente de droguri sau violență.

Ministrul de interne nu poate avea nicio idee despre daunele pe care le provoacă unor astfel de oameni, forțându-i să se amestece în condiții josnice cu criminali, huligani și dependenți de droguri. Astfel de oameni ar trebui să fie trimiși într-o închisoare de categoria D în ziua în care sunt condamnați.{52}

12 amiaza

Mă duc la bibliotecă și aleg trei cărți, maximul permis. Îmi petrec următoarele douăzeci de ore în celulă, citind.

10:00 p.m.

Închei ziua cu *Povestiri de citit cu ușile închise*, de Alfred Hitchcock. Oarecum ironic.

ZIUA 439 – LUNI, 30 SEPTEMBRIE 2002

6:00 a.m.

În ultimele zile am scris cu furie, dar tocmai mi s-a confiscat lucrarea de către viceguvernator – cam atât despre libertatea de exprimare. Acesta a precizat că ordinul de a mă împiedica să trimit orice material scris a venit direct de la Ministerul de Interne. Mi-am rescris ziua și am scos această copie pe ascuns – nu este prea dificil cu aproape o sută de deținuți în arest preventiv care părăsesc închisoarea pentru a se prezenta la tribunal în fiecare zi.

8:00 a.m.

După micul dejun, sunt blocat la celula mea în compania lui Jason pentru următoarele opt ore.

6:00 p.m.

Domnul Marsh, un ofițer superior, care are un dar rar de a ține lucrurile sub control, deschide ușa celulei și îmi spune că am o întâlnire cu managerul zonei.{53} Sunt escortat într-o cameră privată și sunt prezentat domnului Spurr și doamnei Stamp. Domnul Spurr îmi explică faptul că i s-a încredințat responsabilitatea de a investiga cazul meu. Având în vedere că am primit aproximativ 600 de scrisori în ultimele patru zile (fiecare dintre ele reținută), fiecare dintre ele exprimându-și indignarea față de hotărârea directorului general, acest lucru nu reprezintă o mare surpriză.

Întrebările inteligente ale domnului Spurr mă fac să cred că este cu adevărat interesat să îndrepte o nedreptate. Îi spun lui și doamnei Stamp exact ce s-a întâmplat.

Vineri, 27 septembrie, Serviciul penitenciar a anunțat că „alte acuzații grave” au fost formulate împotriva mea. S-a dovedit că acestea se refereau la un prânz la care participasem miercuri, 25 septembrie, la restaurantul Zucchini's din Lincoln (care se află în apropierea Teatrului Regal) cu domnul Paul Hocking, pe atunci ofițer superior de securitate la North Sea Camp, și cu

polițista Karen Brooks de la Lincolnshire Constabulary.

I-am explicat domnului Spurr că, în ceea ce mă privește, singurul scop al prânzului a fost acela de a putea descrie ceea ce am văzut despre cultura drogurilor care pătrunde în închisorile din Marea Britanie polițistei Brooks, care se întorsese între timp să lucreze la Brigada Antidrog a poliției din Lincolnshire. La urma urmei, avusesem mai multe întâlniri cu Hocking și/sau Brooks în trecut pe tema drogurilor. Nu știam că ofițerii de penitenciare nu au voie să ia masa cu deținuții și nici nu exista vreun motiv pentru care ar fi trebuit să știu acest lucru. Mai mult, atunci când un ofițer superior îi cere unui deținut să participe la o întâlnire, chiar și într-un context social, un prizonier înțelept nu pune la îndoială dreptul ofițerului de a face acest lucru.

În ceea ce îl privește pe ofițerul Hocking, am fost mâhnit să aflu că a fost forțat să demisioneze rapid din serviciul penitenciar la 27 septembrie, sub amenințarea că își va pierde pensia dacă nu face acest lucru[54]. Polițista Karen Brooks a fost mai norocoasă în ceea ce privește angajatorii săi. Rolul ei a fost investigat în mod cuprinzător de către inspectorul-șef Gossage și sergentul Kent de la poliția din Lincolnshire, iar ea a rămas în cadrul poliției. Inspectorul-șef Gossage și sergentul Kent m-au intervievat în timpul investigației lor ulterioare privind același prânz și au spus foarte clar că, în opinia lor, Serviciul penitenciar a acționat în grabă și în mod disproporționat atunci când m-a transferat la ÎMS Lincoln.

La plecare, domnul Spurr m-a asigurat că își va finaliza raportul cât mai repede posibil, deși mai are de intervievat câteva persoane. Repetă că este interesat să vadă că se face dreptate pentru orice deținut care a fost tratat pe nedrept.

Ceva timp mai târziu, *Daily Mail* a scris că ministrul de interne l-a constrâns pe domnul Narey să ia decizia de a mă transfera la ÎMS Lincoln.

Ordinea desfășurării evenimentelor, în măsura în care am reușit să o stabilesc, este următoarea: Ziarul *The Sun* a telefonat la biroul lui Martin Narey în seara zilei de miercuri, 25 septembrie, iar a doua zi a publicat o relatare foarte colorată a

prânzului cu Gillian Shephard. Acest lucru l-a determinat pe ministrul de interne să trimită un fax extraordinar (vezi mai jos) lui Martin Narey, cerându-i acestuia din urmă să ia „măsuri disciplinare imediate și decisive" împotriva mea. Narey, care se opusese anterior încercărilor presei de a prezenta tratamentul meu ca fiind privilegiat, a cedat și l-a instruit pe domnul Beaumont să mă transfere imediat la Lincoln. De asemenea, Narey a participat la o serie de emisiuni de radio și televiziune pentru a mă critica în termeni extrem de personali, în ceea ce *Independent on Sunday* a descris drept „un atac fără precedent la adresa unui deținut", mai ales în lumina afirmațiilor făcute ulterior, conform cărora Serviciul penitenciar „nu poate discuta în detaliu cu terți despre un anume deținut".

Domnul Beaumont s-a aflat într-o dificultate și mai mare: nu mă întrebase despre prânzul Zucchini, așa că nu putea să facă din acest lucru baza unui ordin de transfer. În cele din urmă, notificarea de transfer pe care a semnat-o spunea pur și simplu: „În urma unor acuzații grave raportate în mass-media și confirmate de dumneavoastră că, la 15 septembrie 2002, ați participat la o petrecere în loc să vă petreceți ziua într-o vizită comunitară la Cambridge împreună cu soția dumneavoastră, nu este adecvat să mai rămâneți la ÎMS North Sea Camp".

DE LA MINISTRUL DE INTERNE

CONFIDENȚIAL

DE LA: Ministrul de interne
Queen Anne's Gate
DATA: 28 septembrie 2002

CĂTRE: MARTIN NAREY

Dragă Martin,

Aș fi recunoscător dacă mi-ai raporta personal despre cele două incidente pe care le investighezi în relația cu Jeffrey Archer.

Dacă oricare din aceste incidente este adevărat, mă aștept să iei măsuri disciplinare imediate și decisive.

M-am săturat și am obosit să citesc poveștile lui Jeffrey Archer despre condițiile confortabile în care este ținut, libertatea care îi este dată, oportunitatea să facă ce îi place și superioritatea cu care ne privește pe toți.

Cu bine,
DAVID BLUNKETT

Condițiile concediului meu nu mă limitau la locuința mea din Grantchester în timpul eliberării. Însă, în cadrul Ministerului de Interne a fost distribuit un e-mail care spunea: „*Închisoarea* [ÎMS North Sea Camp] *îi acordase lui JA un permis de ședere la domiciliu, dar condițiile de acordare a permisului stipulau că nu trebuie să meargă în altă parte decât acasă. Având în vedere acest lucru, el a încălcat condițiile concediului său și va trebui să facă obiectul unei hotărâri judecătorești*". La acel moment, copia carnetului meu principal (un registru păstrat de penitenciar care înregistrează toate eliberările unui deținut în baza unei autorizații temporare) nu conținea nicio astfel de clauză și nici nu am fost vreodată condamnat pentru încălcarea unei astfel de clauze.

Ulterior, domnul Spurr a declarat într-o scrisoare că „nu a reușit să localizeze" carnetul meu atunci când a efectuat ancheta privind transferul meu, fapt pe care l-a recunoscut ca fiind „regretabil". Trebuie să ne întrebăm de ce și cum a dispărut acest carnet. Cu toate acestea, domnul Narey mi-a spus să nu-i mai scriu pe această temă, deoarece problema era închisă.

ZIUA 440 – MARȚI, 1 OCTOMBRIE 2002

6:00 a.m.

O plângere frecventă în rândul ofițerilor din penitenciare și al deținuților – cu care am o oarecare simpatie – este că pedofilii și infractorii sexuali sunt tratați cu mai multă indulgență și trăiesc în medii mult mai plăcute decât restul dintre noi.

La sosirea la Lincoln, ești plasat imediat în aripa A, descrisă pe bună dreptate de tabloide ca fiind un infern victorian. Dar dacă ești un infractor sexual condamnat, te duci direct în aripa E, un bloc de cazare modern, format din celule individuale inteligente, fiecare cu propriul televizor. Aripa E are, de asemenea, mese de tenis de masă și de biliard și o sală de bowling.

În ultimele zile, am fost supus la izolare, transferat la Lincoln, plasat în blocul A cu criminali, infractori violenți și traficanți de droguri, într-o celulă pe care orice șobolan care se respectă ar părăsi-o, mi s-a oferit mâncare pe care nu sunt în stare să o mănânc și trebuie să împart celula cu un bărbat care a bătut pe cineva până la limita vieții. Toate acestea pentru că am luat prânzul cu Rt Hon Gillian Shephard în compania soției mele, în timp ce mă întorceam de la Grantchester la NSC.

Delincvenții sexuali pot supraviețui într-o închisoare deschisă, deoarece ceilalți deținuți au „încredere" și nu vor să riște să fie trimiși înapoi într-o închisoare de categoria B sau să li se prelungească pedeapsa. Cu toate acestea, aceste reguli nu se aplică într-o închisoare închisă. Un ofițer mi-a relatat recent cel mai grav caz pe care l-a întâlnit în cei treizeci de ani petrecuți în serviciul penitenciar. Dacă vă este scârbă, treceți la pagina următoare, pentru că mărturisesc că mi-a fost foarte greu să scriu acest lucru.

Deținutul în cauză a fost acuzat și condamnat pentru că a făcut sex cu fiica sa de cinci ani. În timpul procesului, s-a dezvăluit că acuzatul nu numai că a violat-o, dar pentru ca penetrarea să aibă loc a trebuit să taie vaginul fiicei sale cu o lamă de ras.

Știu că nu l-aș fi putut ucide pe acel bărbat, dar bănuiesc că aș fi închis ochii în timp ce altcineva ar fi făcut-o.

10:34 a.m.

Am primit vizita unui deținut portughez pe nume Juan. El mă avertizează că unii deținuți au fost văzuți în celula mea în timpul asocierii, în timp ce vorbeam la telefon. Se pare că sperau să pună mâna pe vreun suvenir personal pe care să-l vândă presei.

Engleza este a doua limbă a lui Juan și nu am întâlnit un deținut care să stăpânească mai bine limba noastră maternă; și mă îndoiesc că există un alt deținut din blocul A care să aibă mâini mai îngrijite - inclusiv eu. Este, întâmplător, un om liniștit și bine educat. Mi-a scris o scrisoare de mulțumire pentru că i-am dat un pahar de suc de coacăze negre. Trebuie să încerc să aflu de ce se află în închisoare.

11:17 a.m.

Un ofițer (domnul Brighten) îmi descuie ușa și îmi spune că are nevoie de un formular semnat pentru a mă lăsa să lucrez în bucătărie. La început, presupun că este o glumă, apoi devin dureros de conștient că vorbește serios. Cu siguranță personalul nu poate să nu fi observat că nu am mâncat aproape nimic din ziua în care am sosit, iar acum vor să mă pună acolo unde se prepară mâncarea? Îi spun politicos, dar ferm, că nu doresc să lucrez în bucătărie.

3:11 p.m.

Mă uit la mica mea fereastră, la câțiva centimetri de tavan, și mă gândesc la Oscar Wilde. Cred că este cel mai aproape de a trăi în condițiile descrise atât de clar de marele dramaturg în timp ce își ispășea o pedeapsă de doi ani în închisoarea din Reading.

> Nu am văzut niciodată un om care să privească
> Cu un ochi atât de melancolic
> Acel mic cort albastru
> Pe care deținuții îl numesc cer.

5:15 p.m.

Domnul Brighten se întoarce să-mi spună că voi fi trecut în raport dacă refuz să lucrez în bucătărie. Sunt de acord să lucrez în bucătărie.

ZIUA 443 – VINERI, 4 OCTOMBRIE 2002

Sfârșitul celei de-a doua cele mai lungi săptămâni din viața mea.

Jason (vătămare corporală gravă) a primit ordinul de a fi transferat la ÎMS Stocken din Rutland (categoria C) în cursul acestei dimineți. Este „distrus", deoarece spera să fie trimis direct la o închisoare de categoria D. Cu toate acestea, o condamnare pentru violență a împiedicat acest lucru. Apropo, el și soția sa au fost de acord să se împace, iar ea îl va vizita de acum înainte în fiecare sâmbătă.

Un ofițer descuie ușa celulei mele și strigă: „Program de sport". Douăzeci sau treizeci dintre noi formăm un rând lângă poarta cu gratii de la capătul celălalt al încăperii cu pereți de cărămidă și fără ferestre. Câteva minute mai târziu, suntem escortați pe coridoare lungi, sumbre, cu ecou, cu multe descuietori și încuietori ale mai multor porți grele, în timp ce ne îndreptăm încet spre sala de sport situată în cealaltă parte a închisorii.

Suntem duși într-un vestiar, unde îmi pun un tricou și pantaloni scurți. Clive (spălare de bani) și cu mine intrăm în sala de sport spațioasă. Ne încălzim cu un joc de tenis de masă, iar el mă termină în câteva minute. Trec mai departe să fac o mie de metri la mașina de vâslit în cinci minute și închei cu un mic antrenament cu greutăți ușoare. Când un ofițer strigă: „Încă cinci minute", îmi verific greutatea. 82 de kilograme. Am slăbit două kilograme în șase zile. Mă alătur colegilor mei de celulă la dușuri și fac primul meu duș cu buton de apăsare de un an, ceea ce îmi aduce în minte alte amintiri neplăcute din Belmarsh.

În timp ce suntem cu toții escortați înapoi în blocul A de către domnul Lewis, ofițerul superior de gimnastică, trecem pe lângă aripa E (pedofili) și niciunul dintre deținuți nu se uită în direcția fețelor holbate. De ce? Pentru că suntem însoțiți de un ofițer. Deținuții sunt avertizați că orice abuz (strigăte, limbaj vulgar) va fi tratat ca o problemă disciplinară, cu pierderea drepturilor zilnice la sala de sport ca pedeapsă. Când ești închis douăzeci și

două de ore pe zi, este un stimulent suficient pentru a rămâne tăcut, indiferent de ce gândești.

5:00 p.m.

Ușa celulei este descuiată, iar noul meu coleg de celulă intră cu inevitabila pungă de plastic. Jason este înlocuit de Phil, un tânăr de 28 de ani, amabil și arătos – în ciuda cicatricei de pe față.

A fost pus în celula mea pentru că nu fumează, ceea ce este foarte rar în închisoare. Phil vorbește foarte mult și îmi spune că vrea să se întoarcă să lucreze în bucătărie. Cu siguranță pare să cunoască drumul prin închisoare, ceea ce se pare că se datorează faptului că a făcut mai multe vizite la Lincoln în ultimii zece ani.

Este foarte bucuros să-mi povestească cele mai mici detalii ale dosarului său. Alte 28 de infracțiuni au fost luate în considerare înainte ca judecătorul să pronunțe sentința împotriva lui Phil în această dimineață.

Infracțiunea – Vârsta – Lungimea sentinței – Perioada executării
agresiune cu vătămare corporală gravă – 17 – 18 luni – 13 ½ luni
jaf armat (oficiul poștal) – 19 – 4 ½ ani – 3 ani 3 luni
fraudă cu carduri bancare, înșelăciune – 22 – 31 luni – 11 luni
conducere cu permisul suspendat – 25 – 6 luni – 3 luni
conducere fără permis – 25 – 4 luni – 2 luni
conducere în stare de ebrietate – 25 – serviciu în folosul comunității – 80 de ore
agresiune cu vătămare corporală gravă (accident de mașină, agresarea celuilalt șofer) – 26 – 6 luni – 3 luni
violență casnică (soția) – 27 – 5 luni – 10 săptămâni
Total – 28 – 9 ½ ani – 6 ani 1 lună

Phil mi-a spus:

— Nu mă mai întorc niciodată.

Acum are o viață de familie fericită – nu-l întreb cum își explică ultima condamnare – și o slujbă bună la care să se întoarcă. Poate câștiga 500 de lire sterline pe săptămână, punând beton și nu are nevoie de o nouă perioadă de

închisoare. Phil recunoaște că problema lui este că are un fitil scurt.

— Dacă aprinzi un chibrit, explodez, adaugă el râzând.

5:40 p.m.

Domnul Brighten descuie ușa celulei pentru a mă anunța că mâine la ora opt încep să lucrez în bucătărie. Închide ușa înainte ca eu să pot comenta.

6:00 p.m.

Ușa celulei mele este descuiată din nou, iar Phil și cu mine, împreună cu alte trei persoane, suntem escortați la spital. Mi se spune că trebuie să fac un test antidrog înainte de a mi se permite să lucrez în bucătărie. În ciuda faptului că nu vreau să lucrez în bucătărie, Phil îmi spune că cinci deținuți se înscriu în fiecare zi pentru că munca este foarte populară. Phil și cu mine trecem testul de urină pentru a arăta că nu consumăm droguri, iar ofițerul de serviciu ne spune să ne prezentăm la bucătărie până la ora opt. Ceilalți trei pică testul.

6:40 p.m.

În timpul asocierii, îl sun pe agentul meu, Jonathan Lloyd. El trece în revistă detaliile anunțului de mâine privind publicarea volumului unu al acestor jurnale. Îl felicit pentru cât de bine a fost păstrat secretul. Nici un ziar nu a aflat că mâine va fi publicat volumul *A Prison Diary de FF8282*. Aceasta este o realizare deosebită, având în vedere că cel puțin douăzeci de persoane trebuie să fi știut la Macmillan și zece sau mai multe la *Daily Mail*.

ZIUA 444 – SÂMBĂTĂ, 5 OCTOMBRIE 2002

5:52 a.m.

Aceasta este a zecea zi de încarcerare la Lincoln.

6:01 a.m.

Publicarea volumului *A Prison Diary Volume One - Belmarsh: Hell (Jurnalul unui lord întemnițat, volumul unu - Belmarsh: Iadul)* este principalul subiect de știri. Faptele sunt relatate în mod corect. Nimeni nu pare să creadă că Ministerul de Interne va încerca să împiedice publicarea. Cu toate acestea, directorul general verifică dacă am încălcat vreo regulă a închisorii. Domnul Narey este deosebit de agitat de menționarea numelor altor deținuți. Am menționat numele de familie ale deținuților doar atunci când aceștia sunt personaje importante în jurnal, și numai atunci când mi s-a acordat permisiunea lor.{55}

Un reprezentant al Asociației ofițerilor din penitenciare a declarat în cadrul emisiunii *Today* că, întrucât mă ascund în camera mea toată ziua, nu aș avea nimic de spus despre închisori care să merite. Poate că ar fi fost mai înțelept din partea lui să deschidă gura după ce a citit cartea, când ar fi descoperit cât de bine ies colegii lui din experiența mea.

7:32 a.m.

Ușa celulei mele este deblocată pentru a putea fi transferat din aripa A în aripa J. Acest lucru este considerat un privilegiu pentru acel grup select care lucrează în bucătărie. Celulele sunt mult mai curate și au și televizoare. Noul meu tovarăș este un adult nefumător pe nume Stephen (39 de ani), care este numărul unu în bucătărie.

Stephen ispășește o pedeapsă de șapte ani de închisoare pentru contrabandă cu o tonă și jumătate de canabis în Marea Britanie. Este un om inteligent, care conduce atât aripa, cât și bucătăria cu o combinație de farmec și puterea exemplului.

8:00 a.m.

Un grup de paisprezece deținuți este escortat la bucătării. Doar doi dintre cei cinci care s-au prezentat ieri seară la testul antidrog mai fac parte din grup.

Sunt pus să lucrez în camera de legume pentru a ajuta un tânăr de 23 de ani, Lee, care este atât de bun în meseria lui – taie cartofi, feliază ceapă, rade brânză și pasează napi – încât devin asistentul său incompetent. Lipsa mea de îndemânare nu pare să-l îngrijoreze.

Ofițerul responsabil de bucătărie, domnul Tasker, se dovedește a fi unul dintre cei mai decenți și profesioniști oameni cu care am avut de-a face de când sunt încarcerat. Bucătăria lui este ca aeroportul din Singapore: ai putea mânca de pe podea. Se străduiește să îmi atragă atenția că are la dispoziție doar 1,27 lire sterline pentru fiecare deținut pentru a livra trei mese pe zi. În aceste condiții, ceea ce reușesc el și personalul său să realizeze nu este nimic mai puțin decât un miracol.

ZIUA 445 – DUMINICĂ 6 OCTOMBRIE 2002

11:14 a.m.

În această a unsprezecea zi, am o a doua vizită din partea domnului Spurr și a colegei sale, doamna Stamp.

Spun că doresc să pună la punct câteva aspecte minore. Sunt impresionat de modul în care domnul Spurr înțelege ce se întâmplă la North Sea Camp și, încă o dată, dă impresia că este preocupat.

Pleacă promițând că îmi va putea spune rezultatul anchetei sale vineri.

ZIUA 450 – VINERI, 11 OCTOMBRIE 2002

7:30 a.m.

Un ofițer deosebit de necioplit și nepoliticos descuie ușa celulei mele și îmi aruncă niște hârtii. Îmi spune cu mare plăcere că voi fi pus sub acuzare la ora 4 după-amiaza.

Citesc ziarele de mai multe ori. Nu mai am prea multe de făcut. Se pare că, prin publicarea *Jurnalului unui lord întemnițat*, am încălcat Regula 51, paragraful 23, prin „numirea personalului astfel încât să poată fi identificat", contrar prevederilor SO 5, paragraful 34 (9) (d).

8:10 a.m.

La ieșirea din celulă pentru a merge să lucrez în bucătărie, sunt surprins să îi găsesc pe domnul Spurr și pe doamna Stamp așteptându-mă. Sunt escortat într-o cameră laterală. Domnul Spurr îmi spune că și-a finalizat ancheta și că voi fi transferat la Hollesley Bay (categoria D) în cursul săptămânii viitoare. Vă amintiți cuvintele guvernatorului Lewis: „Orice ați face, să nu ajungeți în Hollesley Bay..."?

10:30 a.m.

Fac o pauză de la curățarea cartofilor, nu că aș putea pretinde că am făcut atât de mulți. Observ că domnul Tasker stă în biroul său și citește *Daily Mail*. Îmi face semn să intru și îmi spune să închid ușa.

— Tocmai am citit despre timpul petrecut la Belmarsh, spune el, arătând cu degetul spre paginile centrale, și văd că sugerezi că șaptezeci la sută dintre deținuți consumă droguri și că până la treizeci la sută ar putea consuma heroină. Își ridică privirea, îmi aruncă o expresie dureroasă și apoi adaugă: Te înșeli.

Nu comentez, așteptându-mă ca el să respingă afirmațiile mele și să-mi amintească statisticile oficiale mereu repetate de către Ministerul de Interne ori de câte ori se pune problema drogurilor.

— Care ați spune că este cea mai populară ocupație din

închisoare? întreabă domnul Tasker, împăturindu-și ziarul.

— Bucătăria, fără îndoială, răspund eu, și din toate motivele evidente.

— Aveți dreptate, spune el. În fiecare zi, cel puțin cinci deținuți se înscriu pentru a lucra la bucătărie. Face o pauză, își soarbe cafeaua și adaugă: Ați făcut ieri un test antidrog?

— Da, răspund eu, împreună cu alți patru.

— Și câți dintre voi ați fost invitați să lucrați în bucătărie?

— Doar Phil și cu mine, răspund eu.

— Corect, dar ceea ce nu știi este că am dreptul să am 21 de deținuți care să lucreze în bucătărie, dar în prezent am doar 17 angajați. Mai ia o înghițitură din cafea. Nu am reușit niciodată să ocup toate posturile vacante în ultimii zece ani, în ciuda faptului că nu avem niciodată mai puțin de șapte sute de deținuți. Domnul Tasker se ridică de pe scaun. Acum nu sunt matematician, spune el, dar cred că veți constata că șaptesprezece din șapte sute nu înseamnă treizeci la sută.

3:00 p.m.

Același bădăran necioplit și nepoliticos care mi-a deschis ușa celulei de dimineață se întoarce să mă ia de la bucătărie și să mă escorteze la izolare. De data aceasta, sunt lăsat acolo doar pentru aproximativ patruzeci de minute înainte de a fi adus în fața domnului Peacock, guvernatorul. Domnul Peacock stă în capul mesei, cu viceguvernatorul în dreapta sa și cu ofițerul din blocul meu în stânga. Bădăranul stă în spatele meu în caz că aș putea încerca să scap. Guvernatorul citește acuzația și mă întreabă dacă doresc să pledez vinovat sau nevinovat.

— Nu sunt sigur, răspund. Nu știu exact ce infracțiune am comis.

Apoi mi se arată regulile închisorii în întregime. Îmi exprim o oarecare surprindere, spunând că am predat fiecare pagină din *Belmarsh: Iadul* cenzorului închisorii, iar acesta le-a trimis cu amabilitate secretarului meu, și că în niciun moment nu a sugerat că aș fi comis vreo infracțiune. Guvernatorul pare jenat pe măsură când îi cer să noteze fiecare cuvânt pe care l-am spus. Așa a făcut.

Domnul Peacock subliniază că fiecare deținut are acces la o copie a regulilor închisorii în bibliotecă.

— Da, dar oricine mi-ar fi citit jurnalul – are un exemplar din *Belmarsh* pe masa din fața lui – ar ști că nu am avut voie să vizitez biblioteca sau să am acces la educație cât timp am stat la Belmarsh.

Îl îndrept spre pasajul de pe pagina respectivă. Cel puțin are eleganța de a zâmbi, adăugând că ignoranța legii nu este o scuză.

Domnul Peacock îl cheamă apoi pe ofițerul de la blocul meu pentru a-și face raportul.

— Archer FF8282, lucrează în bucătărie și este un deținut politicos, bine educat, fără antecedente de droguri sau violență.

Guvernatorul notează și el aceste cuvinte, înainte de a-și curăța gâtul și de a pronunța sentința.

— Pierderea tuturor privilegiilor timp de paisprezece zile și a dreptului la cumpărături în aceeași perioadă, se oprește guvernatorul, cu suspendare timp de șase luni.

Mă ridic, îi mulțumesc și plec. Am sentimentul că va fi foarte fericit să-mi vadă spatele. Dar, mai important, s-a luat decizia de a nu-mi retrage statutul de categoria D, dovedind astfel că nu aveau niciun motiv să mă trimită aici de la bun început.

Trebuia să mai treacă încă șase zile până la transferul meu la Hollesley Bay, în Suffolk, și chiar și acest lucru simplu au reușit să îl strice.

ZIUA 457 – VINERI 18 OCTOMBRIE 2002

6:00 a.m.

Mă ridic și îmi împachetez lucrurile într-o pungă de plastic de la ÎMS în timp ce mă pregătesc pentru următoarea mutare, nu foarte diferit de ceea ce face cineva când părăsește un motel fără stele la sfârșitul unei vacanțe ploioase. În timp ce îmi adun lucrurile, stau de vorbă cu colegul meu de apartament, Stephen (marijuana, șapte ani), care îmi spune că i s-a acordat statutul de categoria D și speră că nu va trece mult timp până când îl vor transfera în North Sea Camp.

7:00 a.m.

Ușile celulelor din aripa noastră sunt deblocate pentru a le permite lui Stephen și echipei sale să fie escortați la bucătării și să înceapă munca de zi. Încerc în mod inadecvat să îi mulțumesc pentru bunătatea și ajutorul acordat în ultimele zece zile, urându-i în același timp noroc pentru un transfer rapid.

8:07 a.m.

Ușa celulei este deschisă pentru ultima oară, pentru a dezvălui un tânăr ofițer care stă în picioare în ușă. Fără un cuvânt, acesta mă escortează la recepție. Este un drum lung, deoarece trebuie să târăsc cu mine doi saci de plastic mari și grei și, oricât de des m-aș opri, ofițerul nu face nicio încercare de a mă ajuta.

Când ajungem în sfârșit la recepție, sunt plasat în inevitabila sală de așteptare. Din când în când, domnul Fuller mă cheamă la ghișeu pentru a semna formulare și pentru a verifica conținutul altor șase saci de plastic care au fost ținuți sub cheie. Aceștia sunt plini de cadouri – în principal cărți – trimise de public în ultimele trei săptămâni. Le-am sortat pe cele care pot fi donate bibliotecii (inclusiv nouă Biblii) și am rămas cu patru saci plini, care vor trebui să călătorească cu mine în Suffolk.

Mai durează încă treizeci de minute până când formularul final este completat și am permisiunea de a pleca spre

următoarea mea destinație. Între timp, mă întorc în sala de așteptare.

10:19 a.m.

Doi tineri ofițeri din grupul de transport apar pe coridor. Ei urmează să mă însoțească pe mine și pe alți doi deținuți din această gaură infernală – nu că paznicii diavolilor ar fi fost neprietenoși. De fapt, cu o singură excepție, au fost prietenoși și de sprijin.

Ofițerii mă ajută cu nesfârșitele pungi de plastic, înainte de a fi închis într-o cabină minusculă într-o altă dubă de transport. Stau înghesuit în tăcere, așteptând un „ordin de deplasare".

11:49 a.m.

Porțile electrice se deschid încet, iar duba iese ușor pe drumul principal. Mă uit de la fereastra mea întunecată și văd mai mulți fotografi care fac poze. Tot ce vor obține este o fereastră înnegrită.

Rămân ghemuit în cutia mea mică, în ciuda faptului că, în calitate de prizonier de categoria D, am dreptul ca soția mea să mă ducă la Hollesley Bay cu mașina familiei. Dar, încă o dată, Ministerul de Interne nu a permis acest lucru.

În următoarele cinci ore, sunt închis cu două sandvișuri vechi și o sticlă de bere, în timp ce traversăm patru comitate în călătoria fără sfârșit spre un loc pe coasta Suffolk.

3:19 p.m.

Duba ajunge în sfârșit la Hollesley Bay și se oprește în fața unei clădiri de cărămidă. Noi trei ieșim afară, pentru a fi escortați la recepție. Mai multe formulare de completat și mai multe verificări ale bagajelor – se iau decizii cu privire la ceea ce putem sau nu putem avea.

În timp ce pungile mele de plastic sunt verificate, ofițerul de serviciu dă totul de gol, fără să vrea, cu o remarcă nevinovată.

— Este prima dată când verific pe cineva din Lincoln.

Și mai rău, ceilalți doi deținuți care au venit cu mine mai au de executat doar două săptămâni și, respectiv, trei săptămâni

până la ispășirea pedepsei; asta în ciuda faptului că locuințele lor sunt în nordul Yorkshire. Au fost dezrădăcinați pentru că Ministerul de Interne este dispus să se joace cu viețile lor doar pentru a se asigura că nu pot călători cu mașina.

După ce toată birocrația este finalizată, sunt însoțit la blocul nordic de un alt ofițer, care mă lasă într-o cameră single.

Încă o dată încep să despachetez. Încă o dată, va trebui să-mi potrivesc pașii. Încă o dată, voi fi supus unui curs de inițiere. Încă o dată, va trebui să sufăr nesfârșitele mișcări și priviri încruntate, fără să cobor niciodată garda. Încă o dată, va trebui să-mi găsesc un loc de muncă.

Încă o dată…

EPILOG

În ultimele paisprezece luni, am scris două mii de cuvinte pe zi, aproape un milion în total, ceea ce a dus la publicarea a trei jurnale.

Deși Hollesley Bay s-a dovedit a fi destul de diferit de North Sea Camp, nu a fost suficient de diferit pentru a justifica un al patrulea jurnal. Cu toate acestea, există o diferență semnificativă demnă de menționat. Hollesley Bay este o închisoare deschisă, nu o unitate de reinstalare. A fost în mod clar selectată pentru a se asigura că nu puteam lucra afară. După ce mi-am terminat inițierea, directorul de la Genesis, un proiect Mencap din Ipswich, mi-a oferit un loc de muncă. Solicitarea sa a fost respinsă de domnul Jones, directorul închisorii, în ciuda faptului că mai erau alți trei deținuți care lucrau la Genesis la acel moment. Am făcut apel la Ombudsmanul penitenciarelor cu privire la această discriminare flagrantă, dar acesta a spus că nu are autoritatea de a anula decizia guvernatorului.

M-am mulțumit cu reticență cu postul de îngrijitor la bibliotecă, cu sarcina de a „determina mai mulți deținuți să citească" din partea domnului Jones. Treizeci și două de cărți au fost împrumutate în prima mea săptămână ca îngrijitor la bibliotecă și o sută nouăzeci și una în ultima, opt luni mai târziu.

Cu toate acestea, deoarece biblioteca era deschisă deținuților doar între orele 12:30 și 13:30 și între 18:00 și 19:00, am rămas cu nenumărate ore pe care trebuia să le ocup. Nu durează atât de mult să repoziționezi pe rafturi cele douăzeci sau treizeci de cărți returnate în fiecare zi. Aș fi putut să ocup aceste ore fără viață scriind un al patrulea jurnal, dar, așa cum am explicat, am simțit că nu aș fi obținut prea multe.

În timpul acelor prime luni de încarcerare la Hollesley Bay, am editat *Jurnalul unui lord întemnițat 2 – Wayland: Purgatoriul*, și a fost scos săptămânal prin contrabandă de un deținut care lucra în Ipswich. Dar nici măcar acest exercițiu solicitant nu mi-a ocupat pe deplin timpul.

Următoarea mea aventură a fost să scriu nouă povestiri scurte bazate pe povești pe care le culesesem din toate cele patru închisori. Această colecție va fi publicată în 2005 sub titlul *Cat of Nine Tales*[56]. Din nefericire, chiar și acest demers, cu numeroasele sale rescrieri, m-a ocupat doar până la Crăciun, lăsându-mi încă șase luni de omorât înainte de a fi eliberat.

Moartea unui vechi prieten a fost cea care m-a stimulat să trec la acțiune și a dat din nou un scop vieții mele...

Cu câteva luni înainte de începerea procesului meu, am luat prânzul la Mosimann's cu Chris Brasher și cu un prieten comun, John Bryant. Scopul prânzului, și Chris a avut întotdeauna un scop, a fost, în primul rând, să mă convingă că ar trebui să alerg la maratonul de la Londra și să încerc să bat recordul mondial pentru suma strânsă în scopuri caritabile de către o persoană în acest eveniment (1.166.212 lire sterline) și, în al doilea rând, să scriu primul meu scenariu.

În timp ce maratonul a fost amânat din cauza evenimentelor, m-am trezit brusc cu timp liber pentru a scrie un scenariu. Chris Brasher știa, de asemenea, subiectul pe care dorea să îl abordez și a început să-mi spună povestea lui George Mallory, un englez care, în 1924, a urcat la mai puțin de 800 de metri de vârful Everest, îmbrăcat într-un costum de tweed din trei piese, cu o frânghie încolăcită pe un umăr, cu un rucsac de 55 de kilograme în spate și purtând un piolet într-o mână și o umbrelă rulată în cealaltă.

La ora 12:50, la 17 iulie 1924 (Ziua Înălțării), el și tânărul său însoțitor Sandy Irvine au fost învăluiți de nori și nu au mai fost văzuți niciodată.

A fost Mallory primul om care a cucerit Everestul?

Moartea prematură a lui Chris Brasher a fost cea care a readus în memorie acel prânz.

M-am hotărât să pun în aplicare a doua sugestie a lui.

ZIUA 725 - LUNI, 21 IULIE 2003

5:09 a.m.

Am avut o noapte bună de somn și m-am trezit devreme pentru a face un duș. Îmi fac bagajele, ca să nu pierd timpul atunci când mă cheamă la recepție.

Sunt emoționat de câți deținuți vin în camera mea în această dimineață, pentru a-mi strânge mâna și a-mi ura noroc. Cu toate acestea, nu este adevărat, așa cum a sugerat un tabloid, că am primit o gardă de onoare când am părăsit închisoarea.

7:00 a.m.

Ultimul meu mic dejun în închisoare – fulgi de porumb și lapte. Nu mă pot abține să nu mă uit la ceas la fiecare câteva minute.

8:09 a.m.

Sunt chemat la recepție, unde – fără nicio surpriză – există un nou pachet de formulare care trebuie semnate înainte de a fi eliberat.

În sfârșit, actele de eliberare sunt completate de domnul Swivenbank, care nu încearcă să ascundă un zâmbet în timp ce îmi înmânează cele 40 de lire sterline regulamentare. Pun bancnotele în cutia de caritate de pe tejghea, dau mâna cu ambii ofițeri și plec, cu cea de-a șaptea schiță de scenariu, ascunsă sub braț, iar în buzunar un CD cu un cântec interpretat de The Seven Deadly Sins la petrecerea mea de adio de aseară. (Vezi mai jos.)

JEFFREY
(pe melodia *Daniel* de Elton John)

Jeffrey pleacă astăzi pe alee
Îi văd pe paparazzi, clipind în zadar;
Oh, și-l văd pe Jeffrey făcându-le la revedere;
Doamne, se pare că Jeffrey ar putea avea o lacrimă în ochi.

Oh, ooh, Jeffrey, fratele nostru, pun pariu că ești bucuros că ești liber;
Acum poți spune lumii ce crezi despre Narey.
Ți-ai ispășit pedeapsa, acum e vremea ta să povestești;
Jeffrey, ești un star, dă-i drumul, fiule, dă-i dracu'.

Will stă în mașina mea parcată în fața ușii din spate, așteptându-mă. El ne conduce încet printre grupurile de jurnaliști care împânzesc ambele părți ale drumului. În momentul în care accelerăm și cred că am scăpat de ei, zărim un elicopter de știri Sky TV care se învârte deasupra noastră, precum și trei motociclete cu cameramani lipiți de scaunele din spate și alte cinci mașini în spatele lor, în urmărire imediată. Will nu a depășit nici măcar o dată limita de viteză pe drumul de întoarcere spre Cambridge.

La sosirea la Old Vicarage, Mary a ieșit în grabă să mă întâmpine, iar eu am făcut o scurtă declarație de presă:

Comunicat de presă: Interzis până la miezul nopții, duminică 20 iulie 2003.

Declarația lui Jeffrey Archer

Vreau să le mulțumesc soției mele Mary și fiilor mei, William și James, pentru sprijinul lor neclintit și neabătut în această perioadă nefericită din viața mea. Aș dori, de asemenea, să le mulțumesc numeroșilor prieteni care și-au luat osteneala de a mă vizita în închisoare, precum și nenumăraților membri ai publicului care mi-au trimis scrisori, felicitări și cadouri.

Nu voi acorda niciun interviu în viitorul apropiat. Cu toate acestea, am acceptat o invitație de a lua cuvântul la conferința Ligii Howard pentru reforma penală de la New College Oxford din septembrie și mai multe cereri de a participa la licitații de caritate în perioada premergătoare Crăciunului.

De atunci nu am mai dat niciun interviu presei și nici nu am mai apărut la radio sau televiziune.

În cursul anului trecut, m-am adresat unei duzini de organizații de când am vorbit la Liga Howard, inclusiv la Disraelian Society, Trinity College Oxford, Thirty Club, clubul Hawks și Asociația avocaților de drept penal.

De asemenea, am condus douăzeci de acțiuni caritabile, strângând puțin peste un milion de lire sterline, și am alergat la maratonul Flora din Londra (5 ore și 26 de minute), unde am fost depășit de o cămilă, o cabină telefonică, un tort și o fată care mergea.

Cea mai mare parte a timpului meu liber a fost ocupată cu cercetarea pentru următorul meu roman – și cu continuarea lucrului la scenariul filmului *Mallory: Walking Off the Map*.

{1} Lanț de resorturi balneare din Marea Britanie (N.t.)

{2} North Sea Camp (N.t.).

{3} NSC are două blocuri, nord și sud, cu aproximativ 110 deținuți rezidenți în fiecare dintre ele. (N.a.)

{4} În timp ce ești eliberat condiționat, trebuie să rămâi acasă între orele 19:00 și 7:00. (N.a.)

{5} Nu poți evada dintr-o închisoare deschisă, poți doar să fugi. Nu există ziduri, doar o barieră pentru mașini la intrare și o alee pietonală în spate. Majoritatea deținuților care fug o fac în primele două săptămâni. Nouă din zece se întorc în spatele gratiilor în patruzeci și opt de ore. (N.a.)

{6} Structură prefabricată din oțel pentru uz militar, în special barăci, realizată dintr-o carcasă semicilindrică de fier ondulat. (N.t.)

{7} Există cinci grade de guvernator; bărbatul sau femeia de la vârful ierarhiei este cunoscut sub numele de guvernatorul guvernatorilor. Încă nu am întâlnit niciunul. (N.a.)

{8} Matthew va sfârși prin a executa cinci luni și jumătate. (N.a.)

{9} Acest lucru este valabil doar la categoria D – închisori deschise. (N.a.)

{10} O perioadă de doi ani de serviciu obligatoriu în una dintre ramurile forțelor armate, care a încetat să se mai aplice pentru orice persoană născută după 1940. (N.a.)

{11} Distincții/medalii acordate în primul sau al doilea război mondial. (N.t.)

{12} Membru al parlamentului. (N.t.)

{13} Ușa de la camera fiecărui deținut are în ea un panou mare de sticlă, acoperit cu o plasă de sârmă. La exterior se află o perdea verde pentru a împiedica trecătorii ocazionali să tragă cu ochiul. Cu toate acestea, în timpul nopții, ofițerii închisorii trag perdeaua pentru a verifica dacă ești în pat și nu ai fugit. (N.a.)

{14} Domnul New a interzis toate apele de gură din cantină în urma unui incident similar petrecut în urmă cu un an. Deoarece Storr a cumpărat sticla la ultima sa închisoare, domnul New emite o nouă directivă, conform căreia oricărui nou deținut care ajunge la NSC i se vor confisca sticlele cu apă de gură. (N.a.)

{15} Guvernul a renunțat la proiectul de lege în martie 2004.

{16} Niciodată nu o sun pe Mary pe telefonul ei mobil, deoarece cartela mea telefonică de două lire sterline este înghițită în câteva clipe. (N.a.)

{17} Nici o vorbă despre vreun scandal la Spring Hill nu a apărut în presa națională în următoarele douăsprezece luni. (N.a.)

{18} Pentru că ultima închisoare plătește cheltuielile de eliberare a unui deținut. (N.a.)

{19} Iain Duncan Smith - Politician britanic care a fost lider al Partidului Conservator și lider al opoziției din 2001 până în 2003. (N.t.)

{20} Serviciul Național de Sănătate - sistemul de asistență medicală de stat în Regatul Unit. (N.t.)

{21} O traversare pelican este denumirea britanică și irlandeză pentru un tip de trecere de pietoni, care are câte o pereche de stâlpi, fiecare cu un set standard de semafoare orientate spre traficul care se apropie, un buton și două pictograme iluminate, colorate, orientate către pietonul de peste drum. (N.t.)

{22} Hollesley Bay este mai departe de Cambridge decât North Sea Camp. (N.a.)

{23} Sărbătoare celebrată a doua zi de Crăciun. În trecut aceasta era zi liberă pentru servitori și ziua în care stăpânii le ofereau cadouri. Astăzi Boxing Day este cunoscut în primul rând ca o zi pentru cumpărături. (N.t.)

{24} Vezi volumul II - *Wayland: Purgatoriul*. (N.a.)

{25} La Belmarsh, aproximativ 70% dintre deținuți erau de culoare, la Wayland 30%, iar în prezent, la NSC avem patru deținuți de culoare din 207 deținuți. Nu sunt sigur ce dovedește acest lucru: posibil să fie mai mulți deținuți de culoare implicați în infracțiuni violente decât în fraude. (N.a.)

{26} Un deținut care își ispășește un sfert din pedeapsă și se dovedește a fi un deținut model este eligibil pentru muncă în exterior. Mai întâi, el trebuie să efectueze două vizite în oraș fără incidente. Următorul pas este să solicite să muncească în cadrul Community Service Volunteers (CSV), poate la un azil de bătrâni sau la un magazin Oxfam. După ce a efectuat o lună de voluntariat fără incidente, poate trece la un loc de muncă salariat, câștigând poate 200-250 de lire sterline pe săptămână. Acest lucru îi oferă deținutului șansa de a trimite bani soției sau partenerei sale și de a acumula niște economii pe care să le poată folosi după eliberare. (N.a.)

{27} A douăsprezecea noapte după Crăciun; o superstiție din unele țări vorbitoare de limbă engleză sugerează că aduce ghinion să lași decorațiunile de Crăciun agățate după această dată. (N.t.)

{28} Film realizat în 1981, prezentat în România cu titlul *Indiana Jones și căutătorii arcei pierdute*. (N.t.)

{29} Frank a zburat de la Los Angeles la Londra pentru a se prezenta la procesul meu și a nega o declarație a lui Angie Peppiatt, potrivit căreia aș fi fost la Roma cu o amantă, când de fapt fusesem cu Frank la Campionatul Mondial de Atletism. Nu că domnului judecător Potts i-ar fi păsat, deoarece până atunci se hotărâse deja că sunt vinovat. (N.a.)

{30} Domnul și doamna Barker sunt acum separați. Doamna Barker s-a retras din comisia de eliberare condiționată în septembrie 2001. (N.a.)

{31} A fost foarte mâhnit să afle anul trecut că Ministerul de Interne lua în considerare închiderea închisorii. (N.a.)

{32} Așa-numitele edituri de prestigiu sunt foarte bucuroase să vă publice cartea – dacă, împreună cu manuscrisul, atașați un cec de 3.000 de lire sterline. (N.a.)

{33} Închisoarea are dreptul să te țină până la miezul nopții în ziua eliberării, dar de obicei părăsești incinta până la ora nouă. (N.a.)

{34} Baroneasa Nicholson i-a scris lui Sir John Stevens, Comisarul Poliției Metropolitane, în iulie 2001, cerând „o investigație privind implicarea lui Jeffrey Archer în fondurile strânse și cheltuite prin intermediul campaniei *Purul adevăr*". Acest lucru a determinat nu numai o anchetă a poliției, ci și o investigație îndelungată și costisitoare efectuată de KPMG în numele Crucii

Roșii. Insinuarea baronesei Nicholson că am furat bani din campanie a fost iresponsabilă și complet lipsită de temei, iar la 23 ianuarie 2002, poliția și-a închis ancheta „având în vedere… lipsa de dovezi din partea informatorului".

{35} Ulterior, mi-a scris pentru a-mi spune că fosta sa firmă l-a primit înapoi în ziua în care a fost eliberat și a tratat cele șase săptămâni de absență ca fiind concediu plătit integral. (N.a.)

{36} Din cauza supraaglomerării. (N.a.)

{37} Analgezicul pe care deținuții îl cer cel mai des este Kapake, un amestec de paracetamol și codeină, deoarece codeina va apărea în testul antidrog ca fiind un opiaceu și, astfel, va masca opiaceele ilegale. Consumatorul poate protesta apoi: „Dar eu iau Kapake, pe care mi l-a prescris medicul". Medicii din penitenciare încearcă acum să limiteze utilizarea Kapake și a diazepamului atunci când un deținut are antecedente de consum de droguri.

{38} Managementul abuzului de droguri în închisori. (N.t.)

{39} Domnul Leighton nu este în măsură să ia singur această decizie. El raportează a doua zi că BBC a luat deja legătura cu Ministerul de Interne și că au fost refuzați. (N.a.)

{40} Raportul complet a fost publicat în *Criminal Law Review* din august 2003. (N.a.)

{41} Am fost președinte al World Snooker Association până când am fost arestat și consiliul mi-a cerut să demisionez. Alte două organisme m-au demis, Royal Society of Arts și MCC. (N.a.)

{42} Doi deținuți au fugit în timpul primei lor săptămâni de muncă. Amândoi au fost prinși și transferați la o închisoare de categoria B din Nottingham. Doi au fost găsiți într-un pub și au revenit la muncă la fermă; în timp ce trei au fost concediați pentru comportament nepotrivit – avansuri nedorite către personalul feminin. Și asta a fost în prima săptămână. (N.a.)

{43} Majoritatea infractorilor sexuali, atunci când sunt găzduiți într-o închisoare deschisă, primesc o poveste de acoperire în cazul în care cineva întreabă pentru ce sunt închiși. (N.a.)

{44} Scrisoare prin care se pune capăt unei relații. (N.t.)

{45} Ei au făcut-o. A fost publicată în *Sunday Mirror* a doua zi. (Vezi pagina următoare). (N.a.)

{46} Nu aveam nicio idee cât de important se va dovedi a fi acest prânz în seara în care am scris aceste cuvinte. (N.a.)

{47} Când am intrat pentru prima dată în Clubul Liberal, un domn mai în vârstă a remarcat: "Închisoarea este un lucru, Jeff, dar Clubul Liberal?" (N.a.)

{48} Presupun că domnul Beaumont a primit sfatul doctorului Razzak. Dacă este așa, l-a ignorat. (N.a.)

{49} Un ofițer împinge capul prizonierului în jos, în timp ce un altul îi ține picioarele îndoite; acest lucru este cunoscut ca fiind „îndoit în sus" sau „răsucit în sus". În manualul de reguli este descris ca fiind „control și constrângere". (N.a.)

{50} Mă bucur să aflu că David, simpaticul învățător de la NSC care s-a alăturat companiei lui Clive la ieșirea din închisoare, și-a dat seama repede ce făcea și a demisionat. (N.a.)

{51} A avut loc o revoltă în săptămâna de după ce am plecat, iar șaptesprezece deținuți au ajuns la spital. (N.a.)

{52} Am scris acest lucru în *Jurnalul unui lord întemnițat 1 – Belmarsh: Iadul*, iar Ministerul de Interne nu a arătat prea mult interes. Nu există voturi în închisori. (N.a.)

{53} Un manager de zonă este mai mare decât un guvernator și poate avea până la cincizeci de închisori în subordinea sa. El se subordonează direct directorului general adjunct. (N.a.)

{54} După suspendarea domnului Beaumont, domnul Hocking s-a adresat tribunalului și a precizat că a fost forțat să demisioneze de către Beaumont, cu amenințarea de a fi concediat. Dar cine l-a intimidat pe domnul Beaumont?

{55} Doi ani și două jurnale de închisoare mai târziu, și nu am primit nicio scrisoare de plângere din partea unui deținut sau a unui ofițer din penitenciar cu privire la jurnale, în ciuda faptului că am primit aproximativ 16.000 de scrisori în ultimii trei ani. (N.a.)

{56} Publicată în România cu titlu *Pisica are nouă vieți*, editura Vivaldi, 2007. (N.t.)